

NATIONAL BESTSELLING
AUTHOR OF *THE EDGE OF TOWN*

Dorothy Jarlock

This Loving Land

WARNER BOOKS

Dorothy Garlock

MIỀN ĐẤT DẤU YÊU

Người dịch : Se Sẻ Nâu

Nguồn : * <http://sesenau.blogspot.com> *

Thể loại : Tiểu thuyết lãng mạn

Rating : 18+

Nguyên tác : THIS LOVING LAND

A Time Warner Company

ISBN: 978-0-7595-2248-0

First eBook Edition: April 2001

Trích :

“BÂY GIỜ EM THUỘC VỀ ANH.”

Đôi mắt của Slater đột ngột giống những đốm than tối sẫm, giam giữ ánh mắt của Summer. Đôi mắt của cô sững sốt. Anh đã nói “thuộc về anh”. Và cô có thể thấy anh có ý như thế. Ngay lập tức thứ gì đó đã thay đổi, mãi mãi. Cả hai đều biết điều đó.

Slater lấy chiếc cốc khỏi tay cô. Rồi cánh tay anh quấn quanh cô và cô được ôm vững vàng sát vào anh đến nỗi cô có thể cảm thấy xương và những bắp cơ rắn chắc của thân thể anh thúc xuyên qua lớp váy bằng vải cotton mỏng manh. Tính thân mật của sự tiếp xúc đó gợi những làn sóng ngạc nhiên và dễ chịu tràn qua cô. Một cảm

xúc kỳ lạ, dữ dội đe dọa nhận chìm cô, và cô cố gắng một cách tuyệt vọng để giữ đầu óc sáng suốt.

Môi anh chạm nhẹ vào bên cạnh cổ cô và bàn tay anh ve vuốt lưng cô, trái tim cô đập hoang dại đáp lại anh. “Anh làm em sợ sao?” Bờ môi anh áp vào gò má cô.

“Không.” Lời đáp không nhiều hơn một tiếng thì thầm. Trí óc cô ra lệnh cho cô phải đấu tranh thoát khỏi anh, nhưng cảm xúc của cô lờ đi mệnh lệnh đó...

SeseNau' Blog

Review :

Những lời hứa ngọt ngào... Những mưu chước thâm hiểm...

Summer mắt tím chỉ là một cô bé khi cô nghe những lời hứa hẹn ngọt ngào... *em sẽ lớn lên, cô gái mùa hè, và rồi anh sẽ đến và đưa em về nhà...*

Bây giờ cô đã trở thành một vẻ đẹp kiêu hãnh và đã về nhà an toàn giữa những ngọn đồi hoang dã ở vùng biên giới Texas,... ở nhà cùng Slater McLean, một chủ trại đẹp trai khao khát nỗi đam mê trong sự hăng hái ngây thơ của cô...

Nhưng một phụ nữ thâm hiểm đã quyết định tiêu diệt tình yêu của họ, chiếm đoạt khỏi Slater những mẫu đất giàu có nhất của vùng Texas. Một phụ nữ với một vũ khí bí mật : một thức thư sẽ khiến Summer ô nhục mãi mãi...

SeseNau' Blog

Về Tác giả :

Dorothy Garlock là một trong những tác giả bestseller của NEW YORK TIMES, USA TODAY, WASHINGTON POST... Với trên 50 tác phẩm chủ yếu viết về mảnh đất miền Tây hoang đã được dịch sang 18 thứ tiếng, xuất bản ở 36 quốc gia cùng 20 triệu bản in trên toàn thế giới, Dorothy Garlock được mệnh danh là “*Tiếng nói của đất mẹ Mỹ - The voice of America's heart*”.

Bà đã đạt được hơn 21 giải thưởng danh giá trong sự nghiệp văn chương đồ sộ của mình. Ngoài bút hiệu này, bà cũng viết dưới tên Dorothy Phillips, Johanna Phillips, Dorothy Glenn. Bà làm việc như một nhân viên kế toán và chuyên mục cho một tờ báo địa phương trong 14 năm. Khi nghỉ hưu ở tuổi 49 bà bắt đầu viết sách và nhanh chóng gây được sự chú ý của công luận.

SeseNau' Blog

Mục lục

~*~

Mở đầu

~*~

Chương 1 – Chương 2

Chương 3 – Chương 4 – Chương 5

Chương 6 – Chương 7 – Chương 8 – Chương 9

Chương 10 – Chương 11 – Chương 12 - Chương 13

Chương 14 – Chương 15 – Chương 16

Chương 17

Hết.

~*~

SeseNau' Blog

Gửi Lindy

Hãy tự hào về bản thân con. Con thật sự là một người xinh đẹp, với một lòng can đảm đặc biệt.

Mom.

McLean's Keep, trang trại Rocking S và tất cả những nhân vật trong cuốn sách này chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của tôi, ngoại trừ gia đình Kuykendall – tổ tiên của tôi – người đã đến Texas cùng Stephen F. Austin năm 1823 và giúp kiến lập nên San Felipe, khu định cư đầu tiên của người Mỹ gốc Anh.

Thị trấn của vùng thung lũng Hamilton, tên sau này là Burnet, không xa lạ gì với Hamilton ngày nay, khu thị tứ của hạt Hamilton, nằm ở phía bắc hạt Burnet được kiến lập năm 1858.

Dorothy Garlock

SeseNau' Blog

Mở đầu.

“Sam! Sam...!” Cô gái trong trang phục rộng thùng thình, giản dị chạy xuống lối đi rợp bóng sồi, nhảy nhẹ nhàng qua nhánh cây gãy và quăng mình vào cánh tay người đàn ông. Khép chặt mắt, cô biết

cô đang bồng bồng với cơn run chạy xuyên qua người, khi cô cảm nhận thân thể vạm vỡ sung mãn của anh áp sát vào cô.

“Cô gái điên rồ của anh!” Anh giữ cô cách xa khỏi anh một chút. “Và anh đã nói với em bao nhiêu lần là không được chạy và nhảy lơi chơi như một con ếch rồi hả? Ấy da, em sẽ bị ngã và làm đau chính mình... hoặc tổn hại em bé.” Giọng nói dữ dội và nam tính, đầy nhạc điệu của trọng âm vùng Scottish.

“Sam,” Cô thì thầm cấp bách, “Em quá hạnh phúc! Em hạnh phúc đến nỗi cảm thấy sợ hãi, Sam ơi.”

“Sợ ư?” Anh thì thầm bên tai cô.

“Em sợ điều gì đó kinh khủng sẽ xảy ra. Đây là mùa hè kỳ diệu nhất trong cuộc đời em, Sam. Quá tuyệt vời những cũng quá sai trái...” Giọng cô bị bóp nghẹt bên cổ họng anh. “J.R đang chiến đấu với người Mexico, và em lại hạnh phúc vô cùng. Một người vợ thì nên buồn bã khi chồng mình đi vắng. Ôi, Sam ơi, có lúc em thấy bản thân hy vọng rằng anh ta sẽ không trở lại nữa.”

Một tiếng ậm ừ phản đối vang lên từ cổ họng anh. “Nye à, cô gái ngọt ngào, đừng ao ước như thế chứ.”

“Sau đó em nghĩ về Libby và cậu bé, Sam. Thứ gì đó đáng sợ sẽ xảy ra với em vì điều xấu xa em đã làm với Libby.”

“Suyt, em yêu dấu. Libby an toàn trong thế giới mơ màng của cô ấy. Cô ấy không bao giờ có thể thật sự là vợ anh, và anh không trách cô ấy vì đó không phải lỗi của cô ấy. Anh yêu thằng nhỏ, và anh cũng yêu đứa bé này.” Anh đặt bàn tay to lớn trên vùng bụng căng phồng của cô. “Nếu người đàn ông của em không đến vì em, cô gái ngọt ngào của anh, anh sẽ chăm sóc em và đứa bé.”

Anh ôm cô thật chặt, bàn tay anh mơn trớn lưng cô với những cái vuốt ve dài, chậm rãi cho đến khi cô đúc khuôn vào anh, sát đến nỗi cô không thể thở vì sự phấn khích đập dồn dập trong cô.

“Em muốn mùa hè này kéo dài mãi mãi.” Một tiếng thở dài hần hển vang lên, nửa dò hỏi, nửa hân hoan, khi thân thể cô nhúc nhích tỳ sát vào anh, đột ngột vượt khỏi sự kiểm soát của cô,.

“Anh không thể bị thiêu cháy với tình yêu như thế này,” Anh thì thầm hụt hơi, đột ngột nhấc cô lên và mang cô đến nơi mà họ có thể cùng nằm trên thảm cỏ êm ái, môi kề môi, ngực kề ngực. Anh hôn cô dịu dàng, yêu thương, không ngừng. “Đừng suy nghĩ về việc đúng-sai. Hãy nghĩ đến lúc này, và cách anh yêu em.”

Tất cả những ý nghĩ tội lỗi rút khỏi tâm trí của Nannie, trước khi sức mạnh của ngọn thác khao khát đáp trả nỗi đam mê của anh rộn ràng trong cô. Và rồi, như thể một cơn đập, với lượng nước hoang dã, dữ dội, bị kiềm giữ, đã vỡ tung và tuôn tràn qua cô. Miệng cô ngấu ngiến miệng anh, đến nỗi việc thở gần như là điều không thể, sức nặng của anh ghim chặt cô trên thảm cỏ nồng hương và cô cuốn theo dòng xoáy của dục vọng như một kẻ chết đuối. Cuối cùng, niềm vui sướng đột ngột, tằm tổi, bùng cháy, giống như một ánh chớp chói loà, nổ tung trong cô. Sau đó, khi cô đổ sập trong cánh tay anh, những giọt lệ loang ướt trên gương mặt cô và gương mặt anh, dư chấn của đam mê và nồng ấm lan toả trong họ. Cô áp má vào bờ vai rắn chắc, mượt mà của anh. Nằm bất động trong sự thanh bình chỉ có được khi ở bên anh, cô rơi vào giấc ngủ...

SeseNau' Blog

~*~

Khi thức giấc, bà cảm nhận sự yên tĩnh khác thường, và trong một thoáng, nằm yên với đôi mắt khép chặt, bà tự hỏi tại sao bà lại mệt đến thế, tại sao bà chỉ có một mình. Không có cánh tay nào ôm bà dịu dàng, không có bờ vai rắn chắc, vạm vỡ nào bên dưới gò má ướt.

Trời đã vào khuya. Bà có thể cảm nhận sự rạng rỡ của ngọn đèn xuyên qua đôi mi khép chặt. Đã không còn bờ cỏ ngát hương; bà có

thể cảm thấy tấm trải giường thô ráp trên làn da trần. Thứ duy nhất không thay đổi là đôi gò má ướt đầm của bà. Mọi thứ khác đều không giống. Bà đã khác. Cảm thấy nhẹ hơn cả không khí, bà bỗng bình tĩnh như một chiếc lông vũ, hạnh phúc bởi vì không bao lâu nữa bà sẽ được giải thoát. Bà đã biết được thiên đường sẽ giống như thế nào rồi.

Nannie mở mắt và thấy con gái đang khom người bên trên bà.

“Mama, mẹ lại mơ nữa rồi.”

“Summer.” Bà cười nhẹ. “Summer xinh đẹp của mẹ.”

“Con có thể lấy cho mẹ thứ gì đó không, Mama?” Những ngón tay dịu dàng, lo lắng chạm vào những giọt lệ trên gương mặt người mẹ.

“Không.” Đó là một lời thì thầm kiệt sức. Bà không thể kèm được ước muốn được chìm đắm bản thân vào một thời gian khác, một không gian khác. Bà khép mắt lại lần nữa, hy vọng tìm lại được cảm giác ấm áp, đắm say khi nghe những lời thì thầm đam mê ấy. Với một tiếng rên nhỏ thống khổ, bà biết thời khắc ấy đã không còn. Nhưng sớm thôi... không lâu nữa đâu. Đôi mắt bà lấp đầy những âu lo và bà nhấc một bàn tay để giặt khế váy của con gái. “Sớm thôi,” Bà thì thầm yếu ớt. “Chẳng bao lâu nữa con sẽ còn lại một mình với John Austin. Mẹ muốn con đến với Sam McLean. Hãy tìm Sam, Summer, và bảo ông ấy con là ai. Ông ấy sẽ giúp con. Ông ấy sẽ chăm sóc con và John Austin. Trong ngực mẹ có một bức thư sẽ nói cho con biết nơi để tìm ông ấy.”

“Mama...” Nước mắt dâng ngập đôi mắt tím. “Mama... đừng mà...”

“Hứa với mẹ, Summer. Hứa với mẹ là con sẽ tìm Sam. Sam...” Giọng nói yếu ớt lịm dần, và Nannie Kuykendall khép mắt, không bao giờ mở ra nữa.

SeseNau' Blog

Chương 1.

Trời nóng đến không thể chịu đựng được trên chuyến xe ngựa chật như nêm, và ký ức về sự mát mẻ của quê nhà – vùng Piney Woods – khiến Summer còn cảm thấy nóng hơn nữa bên dưới lớp áo choàng lông màu xanh đen. Nàng thật xinh xắn khi ngồi ở đó trong chiếc váy cotton, ánh nắng mặt trời lấp lánh xuyên qua mái tóc. Nhỏ bé, xinh xắn và quyết tâm; nàng đã mười chín tuổi và đang trên đường đến miền Tây cùng đứa em trai lên tám.

Gương mặt của cô gái đã lộ ra những nét mệt mỏi, nhưng đôi mắt màu tím viền đen từ chối khép lại. Nàng đã quyết tâm giữ tỉnh táo, dùng chiếc nón thay quạt để làm dịu gương mặt đỏ bừng của đứa bé đang say ngủ trong lòng.

Cậu bé là người vô cùng yêu quý của nàng, đứa em trai bé nhỏ. Nàng đã nuôi dưỡng cậu bé gần như một mình.

Khi cậu bé lên ba, cha họ đã bị tử nạn – một bánh xe thò mà ông lái đã đổ sập, ném ông và mẹ của họ xuống một con dốc sâu. Lưng của người mẹ bị chấn thương, và sau đó bà không bao giờ rời khỏi giường được nữa cho đến ngày bà ra đi. Trách nhiệm nuôi nấng cậu bé và chăm sóc cho người mẹ tàn phế đã chất nặng trên vai cô bé mười bốn tuổi.

Summer nhìn gương mặt lấm tấm mồ hôi của đứa trẻ đang say ngủ với đôi mắt bối rối, kiên nhẫn, khi làn gió nhẹ tạo ra từ chiếc mũ thỏ lộn tóc ẩm ướt ra khỏi trán cậu. Họ đã đi một lộ trình dài rời khỏi Piney Woods.

Ngồi đối diện nàng là một phụ nữ trong độ tuổi bốn đến năm mươi; thật khó để đoán tuổi của phụ nữ trong vùng quê này, nơi gió và bụi thấm sâu trong da, khiến nó già đi và nhăn nheo sau chỉ vài năm. Người phụ nữ luống tuổi hít vào và nhìn ra ngoài cửa sổ. Summer biết cử chỉ đó mang ý nghĩa gì. Bà ta giận dữ vì nàng đã không mở

lòng và kể lể với bà về lịch sử gia đình nàng. Người phụ nữ đã rất dứt khoát với những chất vấn của bà, và Summer kể với bà không nhiều hơn việc một người bạn của gia đình đang đợi họ trong Hamilton.

“Đó là một việc tốt. Hamilton không phải là nơi dành cho một cô gái đơn độc.”

Summer không kể với bà về bức thư mà nàng đã nhận, được ký đơn giản bởi S. McLean, hoặc bức thư chứa những tin tức đáng sửng sốt rằng nàng và em trai làm chủ một mảnh đất với một mái nhà trên đó. Bức thư ngắn và súc tích, không một chút ảm áp hoặc chào đón, nhưng tuy vậy, nó vẫn là một bức thư, và hy vọng của Summer bám chặt lấy tính bảo đảm của những từ đã được viết.

Chuyến đi vẫn tiếp tục diễn ra trong sự yên lặng, cũng tĩnh mịch ngang bằng những vùng quê mà họ đi qua. Vùng đất trông có vẻ tro trọi, Summer nghĩ với vẻ băng khuâng, bởi vì nàng cũng thường tro trọi như thế trong những tình huống hoang mang. Và đã có một tình huống khó xử tương tự. Mỗi ngày. Phải làm gì đây trong đêm đầy gió rét buốt khi nàng nghĩ mẹ nàng sắp chết? Nàng nên chạy đi tìm sự giúp đỡ và bỏ lại đứa em trai năm tuổi trông coi người mẹ đang hấp hối của họ sao? Người mẹ, với những ngày còn lại có thể đếm được, hay đứa em trai bé nhỏ với cuộc đời còn ở phía trước? Chẳng thể nào là một quyết định dễ dàng. Nàng đã ở lại, và mẹ nàng đã sống – để rồi chết ba năm sau đó dưới tình cảnh tương tự. Người mẹ ngọt ngào, kiên nhẫn, người cam chịu trong im lặng, đã rời bỏ nàng và John Astine mới vừa cách đây ba tháng.

Summer vuốt tóc khỏi gương mặt cậu bé bằng những ngón tay dài, thanh mảnh. *Cậu bé chẳng có ai ngoài mình*, nàng buồn bã nghĩ. Rồi mắt nàng bừng mở và nỗi buồn được thay thế bằng hy vọng. *Không ai ngoài mình và Sam McLean*.

Một hồi tưởng nhức nhối về vùng núi đồi, nơi nàng sống khi còn trẻ thơ cùng với mẹ cho đến khi Papa của nàng trở lại từ cuộc chiến, cửa vào ký ức. Nàng nhớ mơ hồ có ai đó đang ngồi xổm trước mặt

và nói: *“Đừng khóc, cô gái mùa hè. Em sẽ ở cùng mẹ và lớn lên, rồi anh sẽ đến. Anh sẽ đến và đưa em về nhà.”*

Những bóng tối đồ dài ngang qua đường khi những con ngựa lướt xuyên qua đám mây bụi mù của chính chúng và đi vào trong thị trấn mới của Hamilton, một thị trấn được công nhận từ năm 1850, chỉ mới vừa cách đây hai năm ngắn ngủi. Một người cỡi ngựa đã chạy đua về hướng họ xuống con đường mòn, hú lên để loan báo sự tiến đến của chuyến xe. Chiếc Concord to lớn đã cọt kẹt đến được một điểm dừng phía trước một chái nhà lợp tôn thiếc sáng lấp lánh. Những người đàn ông ăn mặc nhếch nhác túm tụm quanh chiếc xe ngựa tất cả các hướng, rướn cổ để nhìn hành khách bên trong xe.

“Đây là Hamilton, John Austin,” Nàng thì thầm với cậu bé bù xù.

Cậu bé không đáp. Cậu nhìn đám bụi mù khi nó bốc lên và bị thổi ra xa, tự hỏi tại sao cậu không nhìn thấy gió mang nó đi. Hẳn phải có một lý do. Cậu ước chi có ai đó để hỏi. Summer quá bận rộn trong việc chăm sóc cho họ để nghĩ ngợi về gió. Cậu bé chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình đến nỗi không nghe thấy những gì chị gái đang nói. Giọng nàng bập bênh lướt qua đầu cậu giống như làn gió thoảng, nhưng cậu biết đủ rõ những gì nàng đang nói : “Ở sát bên chị nhé, đưa tay em cho chị nào.”

Summer đứng bên cạnh chiếc xe đầy bụi và đợi nhận hành lý từ người phụ lái cùng những hành khách khác. Nàng giữ chặt bàn tay của John Austin, phòng trường hợp cậu bé nhìn thấy điều gì đó thích thú và lang thang đi mất. Nàng bẽn lễn liếc nhìn những người sắp thành hàng để đón chuyến xe : Những chàng cao bồi, thủy thủ, những người lính từ pháo đài Croghan. Không ai tiến lên để nói chuyện với nàng, nhưng vẻ thích thú của họ gây ngượng ngùng đến mức nàng quay ánh mắt trở lại người đánh xe và giữ chúng ở đó. Với cái nhìn thoáng qua về những kẻ ngoài cuộc đó, nàng không thấy ai có thể là Sam McLean.

Người đánh xe trèo xuống, rồi vươn tay và thả hành lý của họ xuống lối đi lát ván.

“Có ai đón cô không, thưa cô?”

“Tôi không biết. Ah... những sự sắp đặt đã được chuẩn bị sẵn cho chúng tôi ở lại khách sạn.” Giọng nàng, ban đầu mạnh mẽ, điềm tĩnh, đã đượm nét ngập ngừng vào lúc cuối dưới ánh mắt chăm chú kiên định của người đánh xe.

Summer hạ thấp mí mắt xuống và thất bại trong việc che dấu biểu hiện yếu đuối trên gương mặt mệt mỏi.

“Đợi ngay đây. Tôi sẽ đích thân đưa cô đến đó ngay khi tôi làm xong. Không thể nào để cô và đứa trẻ tự mình đi bộ đến đó được.”

Summer không biết nàng đã sợ hãi ra sao cho đến khi nhận ra những lời của ông ấy đã xoa dịu nàng nhiều như thế nào. Sự kiêu hãnh đã khiến nàng lấp liếm nhanh.

“Cám ơn ông. Những sự sắp xếp đã được thực hiện cho chúng tôi rồi.” Nàng lập lại, ghéch cằm lên, lắc đầu nhẹ.

Thị trấn Hamilton, hạt Burnet, Texas, không hẳn là một nơi ở thích đáng từ những gì nàng có thể thấy. Gió thổi tung những đám bụi mù xuyên qua sự sụp tối đến sớm, và bay cát vào trong đôi mắt nàng, khiến chúng càng khó nhìn hơn. Nhưng khi họ đợi người đánh xe, nàng đã có thể lấy một cái liếc nhanh xung quanh và gương mặt nàng chợt chùng xuống. Nàng đã đi qua vài thị trấn mới trên chuyến hành trình về hướng Tây nhưng chưa thấy một nơi sơ khai như thế này. Đó là những toà nhà hỗn tạp không sơn phết và đứng thành hàng dọc theo một con đường mòn, giống như người ta thường làm khi chuyển xe khách dừng lại. Một vài ngọn đèn toả sáng trên con đường nhưng nhúc nhích những người đàn ông, một đội ngũ xe thồ hàng, những con ngựa đầy đủ yên cương và những người lính.

Người đánh xe gật đầu với Summer và vác rương hành lý của nàng lên vai. Nàng nhặt chiếc va li lên và kéo John Austin đang đứng bên cạnh đi theo sát nàng hơn khi cậu bé bước ra khỏi lối đi lát ván vào trong con đường đầy bụi. Sự nguyên sơ, hoang dã, tinh khôi này thật hết sức mới mẻ với nàng. Âm nhạc, được chơi từ một chiếc piano lạc điệu, rọt rẹt trôi dạt đến từ một trong những toà nhà mà họ đi qua; một phòng khiêu vũ nơi những người đàn ông có thể có một vòng nhảy nhót hào hứng quanh sàn nhà lát ván với một trong những cô gái làm thuê ở đó. Chỉ có ba hoặc bốn con ngựa được cột phía trước toà nhà; nhưng đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

Cái nhìn đầu tiên vào khách sạn đã cho Summer biết tại sao người đánh xe cứ nhất quyết đòi hộ tống họ. Là một trong bốn hoặc năm toà nhà bằng gỗ của thị trấn, thật khó để phân định đó có phải là quán rượu hay không. Những bậc cấp bằng gỗ nguyên lông nứt nẻ dẫn lên hiên trước lát ván được xếp hàng những chiếc ghế dài, đã bị chiếm cứ bởi những người đàn ông đủ mọi độ tuổi, mà nếu xét theo trang phục thì cũng đủ mọi nghề nghiệp.

Một người đàn ông ăn mặc bảnh bao trong áo choàng đen và áo sơ mi trắng diềm đang ten nhắc chiếc nón quả dưa của ông ta lên khi nàng đi qua. Đôi mắt tối tăm của hắn chu du trên thân thể nàng một cách trâng tráo, thậm chí hắn còn phô bày bộ răng trắng ớn bên dưới bộ ria mép đen nhánh tĩa tót cẩn thận khi hắn mỉm cười đầy dụng ý trước màu đỏ thắm bừng trên gương mặt nàng. Hắn tiến đến gần nàng, khom người nhẹ, rồi nhanh chóng lảng ra xa, như thể đột ngột đổi ý.

Có hai cánh cửa đu đưa bằng những song gỗ mỏng chắn trên hiên trước dẫn vào một quán rượu và một khung cửa cao và hẹp mở vào trong hành lang khách sạn dài, nghèo nàn. Một người đàn ông với gương mặt béo núc ngồi phía sau quầy đang ăn một tô thịt hầm nồng nặc mùi ớt bột. Ông ta chùi miệng bằng ống tay áo và đứng lên.

“Dẫn khách à, Bill?”

“Ông có phòng cho họ không?”

“Nếu họ là những đứa trẻ nhà Kuykendall thì tôi có.” Ông ta cười toe toét với Summer, phô bày hàm răng trước đã rụng gần hết.

“Chà, một trong bọn họ không còn là một đứa trẻ nữa rồi, thế nên hãy chú ý đến cách cư xử cho phải phép.”

“Họ là nhà Kuykendall sao, Bill?” Một người đàn ông thấp bé, chân vòng kiềng với tóc mai dài màu xám đang lập bập đi xuyên qua cửa quán rượu. “Cậu đến hơi sớm đấy nhỉ?”

“Không, tôi không đến sớm. Và ông cũng không.” Bill buông rương hành lý khỏi vai và hạ nó xuống sàn. “Ông có bao giờ đến đúng giờ trong suốt cuộc đời ông đâu nào, Bulldog.”

“Chà... Tôi...” Vẻ mặt của Bulldog kinh ngạc, rồi khoái trá, khi ông ta ngừng nói và nhìn vào Summer.

Summer nhìn trả lại với sự thích thú, rồi lắc đầu, một thói quen vô thức của nàng khi đương đầu với những đôi mắt tọc mạch. Ánh đèn bắt lấy sự chuyển động, và mái tóc nàng hất màu xanh đen lóng lánh trên những bức tường của quán rượu. Bụi bám đầy trên gương mặt và trên váy, tóc nàng rối bời, nhưng không ai lưu tâm, ít nhất là người có tên Bulldog. Ông ta hẳn đã nghĩ nàng là người phụ nữ xinh đẹp nhất ông từng thấy.

“Ông đã mong gặp những đứa trẻ sao? Mr.McLean không nói về tôi và em tôi sao?”

“Chà, có, thưa cô, anh ta có nói. Nhưng anh ta không nói gì về việc một trong hai người đã lớn rồi.”

“Một trong chúng tôi thực sự trưởng thành rồi, như ông đã thấy.” Sự kiêu hãnh tăng thêm đôi chút kiêu kỳ cho giọng cô.

“Vâng, thưa cô. Ông ấy đã nói với tôi là một cậu bé và một quý cô trẻ. Tôi chỉ không bao giờ thêm vào điều đó một chút ý tưởng nào rằng cô đã lớn và thuần khiết đến thế.”

“Ông có phòng hay là không đây?” Người đánh xe đã mất kiên nhẫn trước sự dậm dụa của ông ấy.

“Họ có một phòng. Đưa cho tôi chìa khoá.” Bulldog nhận chìa khoá, nhắc chiếc rương lên và bắt đầu lên cầu thang.

“Ông ta sẽ trông chừng cho cô, cô gái. Đừng bao giờ bận tâm đến cách ông ta nhìn, nhưng hãy lắng nghe những gì ông ta nói.” Người đánh xe cười lục cục.

“Cám ơn ông,” Summer gọi với theo hình dáng đang bước đi thong dong của người đánh xe.

Căn phòng nằm tại cuối hành lang tầng trên tuy nhỏ nhưng có một chiếc giường kích thước đủ lớn và một chiếc giường phụ. Một chiếc bàn viết và một chỗ rửa mặt với một chiếc bình đựng nước tráng men xanh, và một cái tô là món đồ dùng cuối cùng.

Bulldog đặt rương hành lý xuống sàn cạnh giường, và John Austin ngay lập tức đi đến cửa sổ để nhìn xuống đường phố tấp nập bên dưới.

“Ma’dam. Tôi rất tiếc đã không đến đó để gặp cô.”

Summer mỉm cười. Trái tim nàng nhẹ đi sau nhiều tháng nặng trĩu. Người đàn ông này, gã cao bồi tóc hoa râm này, là kết nối đầu tiên của nàng với Sam McLean, người sẽ chăm sóc cho họ. Mẹ nàng đã nói, tất cả những gì phải làm là kể với ông ấy nàng là ai. Ông ấy sẽ chịu trách nhiệm về John Austin.

“Sẽ ổn thôi. Người đánh xe đã chăm lo cho chúng tôi.” Miệng nàng cong lên trong một nụ cười đáng yêu, ngọt ngào và đôi mắt lấp lánh với sự phấn khích. “Mr. McLean sẽ đến vì chúng tôi chứ?”

Bulldog trông có vẻ thiếu thoải mái. “Không, ma’am.”

Đó là một biểu hiện mà không từ ngữ nào có thể diễn tả. Nàng hoàn toàn bất động, như thể đột ngột bị rút kiệt tất cả sức mạnh. Đôi tay nàng thõng xuống hai bên lườn váy.

“Ông sẽ đưa chúng tôi đến gặp ông ấy sao?”

“Không, ma’am... phải, ma’... không có gì ngoài một con lạch nhỏ giữa hai nơi. Nơi của cô đã được sửa chữa thật sự tốt cho cô, và cô có thể có một người phụ nữ Mexico đến và ở lại nếu cô muốn.” Đôi tay thô kệch của ông xoắn vặn chiếc nón. Ông cảm nhận được sự thất vọng của nàng và không biết phải nói gì.

Thất vọng không chính xác là từ diễn tả được những gì Summer cảm thấy. Chán nản, có lẽ mô tả cảm giác của nàng tốt hơn, hoặc giận dữ với bản thân về những giấc mơ không thể có. Và nàng đã có những giấc mơ, bởi vì nàng cần có hy vọng đến tột tể. Nàng đã tô vẽ một hình ảnh tưởng tượng; một người chủ nông trại cao, mạnh mẽ, được tôi rèn khắc nghiệt từ cuộc sống trên thảo nguyên, nhưng tử tế. Ông sẽ là người dành riêng cho họ... một người cha thứ hai, một người bạn. Có khả năng nào mẹ nàng đã sai không? Rằng Sam McLean không muốn chịu trách nhiệm về họ? Làm sao nàng và John Austin tạo dựng được một cuộc sống trên một thái ấp, cho dù nó chỉ cách nơi ở của Sam McLean một con lạch?

Summer nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng và chớp mắt. Chiếc cằm tròn trĩnh, nhỏ bé nghếch lên, vẽ đỉnh đặc của nàng quay trở lại trong lớp vỏ bọc của thái độ kiêu hãnh cứng nhắc.

“Có lẽ Mr.McLean sẽ gặp chúng tôi tại... à... trang ấp. Vui lòng gửi đến lời cảm kích của chúng tôi, và nói với ông ấy rằng chúng tôi sẽ cố không trở thành một mối phiền toái.” Môi Summer mím lại, bộc lộ thái độ trong sự im lặng nhiều hơn lời nói.

Bulldog gãi đầu và nhìn xuống dưới chân.

“Tôi có thể phiền ông thêm một điều nữa không?” Bây giờ Summer đã hối tiếc, không dung thứ cho chính mình vì những lời nói mát mẻ ấy. “Em trai tôi đói, và tôi không biết liệu chúng tôi có nên xuống dưới phố một mình hay không nữa.”

“Không, ma’am, cô đừng đi thì tốt hơn. Bất kỳ điều gì xảy ra với cô là tui sẽ bị lột da sống ngay.” Đôi mắt xanh mờ xỉn của ông nhăn lại khi ông toét miệng cười. “Tui nghĩ tốt nhất nên đi kiếm ít đồ ăn gửi cho cô và em cô. Và... ma’am, tui sẽ đến đây vào buổi sáng để đưa cô đến Keep. Không xa chỗ này quá hai mươi lăm hoặc ba mươi

dặm đầu. McLean's Keep trải dài qua núi Spider. Bây giờ đó là một nơi thanh bình rồi.”

“McLean's Keep? Đó có phải là trại chăn nuôi của nhà McLean không?”

“Phải.”

Thật rõ ràng là ông ta không định tiết lộ thêm thông tin về người chủ hơn những gì phải nói.

“Tôi xin lỗi, Mr.Bulldog. Không phải lỗi của ông khi Mr.McLean lựa chọn không gặp chúng tôi. Hẳn phải có một lý do, và tôi mong ông ấy không biết đến nỗi thất vọng của tôi và cho rằng chúng tôi vô ơn đối với những gì ông ấy đã làm cho chúng tôi.”

John Austin, đang nghiêng người tới trước chống khuỷu tay trên bậu cửa sổ và khum cầm trong đôi bàn tay, không lắng nghe cuộc trò chuyện. Cậu bé đang quan sát con đường, và đặc biệt là một cuộc tranh cãi đang diễn ra phía trước quán rượu. Cậu bé luôn phó mặc mọi thứ cho Summer. Summer sẽ biết cách đối phó với mọi thứ. Nàng đã luôn làm thế.

“Người có ria sẽ thắng,” Cậu loan báo đột ngột.

“Thắng cái gì, John Austin?” Summer vui mừng rằng em trai đã nói gì đó.

Họ di chuyển đến cửa sổ và nhìn qua đầu cậu bé xuống đường phố bên dưới. Bulldog cười lục cục.

“Không, cậu ấy sẽ không thắng đâu, nhóc tỳ à. Dưới đó là Cal Hardy già. Lão là đồ khốn thích uỳnh lộn. Lão có thể lao tẩm thân nặng nề ấy vào mấy mụ mèo cái hoang dã trước bữa điểm tâm cơ. Phải rồi, còn kia là thằng con hoang thích tranh cãi của lão Cal già đó.”

Summer nghiêng chặt răng để kèm giữ từ ngữ khỏi tuôn trào khỏi bờ môi. Không gì có thể thoát khỏi tai và mắt của John Austin được.

“Ông ấy sẽ không thắng lần này đâu, Mr. Bulldog. Người kia không mạnh bằng ông ấy, nhưng khi anh ta ra đòn, anh ta đã đặt tất cả trọng lượng vào một cú đánh, trong lúc ông Cal đó chỉ sử dụng cánh tay của ông ấy thôi, và ông ấy cũng đang tự khiến cho mình mệt khi đi khệnh khạng loanh quanh như thế. Người kia không lãng phí sức mạnh của anh ta chút nào. Nhìn xem, có thấy cách anh ta tiến lên một chân khi ra đòn không?”

“Bỏ cha rồi! Nhóc con hần là có tiềm năng đấy!” Bulldog vỗ vào lưng John Austin. “Đã đến lúc có người ulynh lão con hoang đó đập mông rồi.”

“Làm ơn...”

Bulldog bị bao bọc trong sự phấn khích trước cuộc chiến đến mức không nghe thấy lời nào được thốt ra từ môi Summer.

“Làm sao ông biết mẹ của Cal đã không kết hôn với cha của ông ấy, Mr. Bulldog?”

“John Austin!” Gương mặt của Summer đỏ thẫm. Nàng đã quen thuộc với tính hiếu kỳ vô độ của em trai, tính cách đã khiến những người lạ đôi khi lảng tránh cậu. Nhưng nàng không cần phải lo lắng về Bulldog. Ông đã quá hào hứng với cuộc chiến để lưu ý đến những gì cậu bé nói.

John Austin ngược nhìn chị gái, dò hỏi, không biết điều gì đã khiến nàng quở trách.

“Con hoang là đứa trẻ của một phụ nữ chưa kết hôn, Summer. Em đã đọc chúng trong từ điển. Em chỉ muốn biết liệu Mr. Bulldog có phải là một người bạn của mẹ Cal không.”

Summer không nói gì khi vuốt mái tóc sẫm màu ra khỏi vầng trán của đứa trẻ và áp đầu của cậu bé vào nàng. John Austin sáng dạ phi thường. Vào tuổi lên ba, cậu bé đã biết tất cả chữ cái, đã có thể viết được tên cậu và vẽ tranh. Khi lên năm, cậu bé có thể đọc tất cả các quyển sách mà gia đình họ sở hữu, và bất kỳ thứ gì có thể đọc kiếm được từ những người qua đường gần nhà của họ, từ những

trang báo đến áp phích truy nã. Summer đã nhận ra tài năng của cậu bé trong việc vẽ tranh sau khi cậu bé có một chuyến đi tàu ngắn ngủi. Cậu đã làm một bức phác hoạ về chúng, với đầu máy, các toa xe và khoang đốt lò. Nàng đã kinh ngạc trước khả năng nhớ từng chi tiết của em trai. Tuy vậy, về mặt khác, những thứ đơn giản, những thứ trẻ thơ, cậu bé lại hoàn toàn lạc lõng.

Bulldog dõn nót xuống và đập vào chân. “Nhóc đoán ngay chót luôn, anh bạn trẻ. Cal già thực sự bị đập cho dập mông luôn rồi kìa! Lần này lão bị vật lông đến mức kêu quang quác ấy chứ lý. Lão sẽ hết bị bô trong một thời gian cho xem.”

Đôi mắt của John Austin lấp lánh khi cậu liếc nhìn chị. Đây là một cuộc trò chuyện thô tục, và người có giáo dục không được nói chuyện theo cách này, Summer đã nói như thế. Chị cậu đang nhìn ra ngoài cửa sổ, vì thế cậu mỉm cười bao dung với tay cao bồi tóc hoa râm. Cậu khá thích ông ta.

“Nếu chúng ta đánh cá, thật dị thường, cậu hẳn sẽ lột sạch đến cả quần đùi của tui luôn rồi ấy chứ lý! Tui sẽ không đánh cá dù chỉ là cái ghim kẹp bắc đèn cho anh chàng còm nhom đó.” Đôi mắt của Bulldog chuyển xuống dưới và ông ta lúi khỏi ô cửa sổ. “Phải đi thôi. Tui sẽ biểu Graves mang ít đồ ăn đến.” Ông ta đi đến cửa. “Tui sẽ trở lại vào buổi sáng để đưa hai người về nhà.”

“Đưa em về nhà.” Từ ngữ chớp qua tâm trí Summer, và một hình ảnh thấp thoáng sau ký ức mơ hồ. Một gian nhà nhỏ bên dưới tán sồi trải rộng. Một cái đu bằng dây thừng được làm từ một chiếc bao tải tầm thường... Đôi chân nàng được bọc trong chiếc bao tải và ai đó đang đẩy nàng tới lui. Gió thốc vào gương mặt khi nàng càng lúc càng lên cao hơn. Nàng được ra lệnh phải giữ chặt với cùng giọng nói đã nói, *“...lớn lên, rồi anh sẽ đến và đưa em về nhà.”* Hình ảnh tàn đi và nàng quay nhìn người đàn ông đang đợi bên cạnh cửa.

“Chúng tôi sẽ sẵn sàng.”

Nàng không nghe tiếng cánh cửa đóng lại hoặc tiếng gót giày ống gỗ trên những bậc thang lát ván. Nàng đang tìm kiếm bên ngoài cửa sổ xem thứ gì đó đã bắt lấy sự chú ý của nàng khi Bulldog nói. Anh

đã ở đó, dựa người bên sườn toà nhà. Anh cao và đầy sức mạnh, cho dù thân hình không vạm vỡ. Có điều gì đó trong dáng dấp của anh thu hút ánh mắt nàng. Chúng đã gắn chặt trên anh và dường như không thể ngoảnh đi. Nàng nhận thấy anh đi bên rìa đám đông bao quanh cuộc chiến. Anh là người duy nhất trên đường không ngừng lại để quan sát. Anh đứng lặng lẽ và đốt một điếu thuốc. Vành mũ kéo thấp và ánh lửa từ que diêm hầu như không tạo nên nổi đóm sáng bằng đầu đinh ghim trong đôi tay khum khum.

Anh rời khỏi toà nhà và sải bước băng qua đường. Summer quan sát. Anh bước đi như thể anh làm chủ cả trái đất! Bulldog ló ra từ bên dưới hiên trước của khách sạn và vội vã đến gặp anh. Ông ta nói gì đó. Người đàn ông cao nghiêng đầu như thể chăm chú lắng nghe. Bulldog giơ tay hướng lên trên cửa sổ của khách sạn. Người đàn ông đứng yên như tượng đá, không hề nhấc đầu hoặc liếc mắt lên. Cuối cùng, anh bắt đầu đi bộ xuôi theo con đường. Đôi chân ngắn ngủi của Bulldog phải làm việc tích cực để theo kịp anh. Hai người họ khuất khỏi tầm nhìn của Summer và nàng cảm thấy trống trải và lo âu, biết rằng điều gì đó sắp xảy ra – điều gì đó khác cuộc sống mới trên điện trang cũ của họ. Điều gì đó, nàng cảm thấy thật sự mới mẻ và dị thường đối với nàng.

SeseNau' Blog

~*~

Chương 2

Trong lúc em trai nàng nghiêng người trên bậu cửa sổ, không chú đến mọi thứ ngoại trừ những quang cảnh, âm thanh và mùi từ con đường, Summer rửa mặt và tay. Đôi lúc nàng nghĩ đã nghe thấy âm thanh gì đó đến từ phía bên kia bức tường mỏng manh, và nàng khẽ nghiêng đầu, cố lắng nghe âm thanh ấy.

Thoạt đầu nàng không nghe thấy gì. Rồi âm thanh lại vang lên và nàng biết đó là gì. Một đứa bé đang khóc. Nàng liếc nhìn John Austin. Dường như từ cách đây rất lâu rồi, cậu bé đã không còn là một đứa trẻ mà tiếng khóc là thứ duy nhất để nói lên những gì làm tổn thương cậu hoặc những gì cậu cần. Thật khó để tin rằng cậu em trai bé nhỏ của nàng chỉ mới tám tuổi. Cậu thậm chí không khóc khi mẹ của họ qua đời. Thay vì thế, cậu đã an ủi nàng, nói với nàng rằng Mama đã đi đến Thiên Đàng để gặp Papa. Bà sẽ có khả năng đi lại được ở đó và sẽ hạnh phúc.

Một tiếng đập dồn vào cửa khiến nàng giật mình, và nàng đi đến đó. Người chủ khách sạn đứng trước cửa với một thố thịt hầm, những cái chén, một đĩa thiếc đựng bánh mì trắng và một bình sữa, tất cả được giữ thăng bằng trên một chiếc khay nặng. Hắn đặt chiếc khay trên bàn.

“Hãy để thứ này ở bên ngoài cửa khi hai vị dùng xong, nếu không thì phải trả tiền cho chúng.” Đôi mắt trơ tráo của hắn đánh giá nàng.

“Tôi sẽ để lại chúng trong hành lang,” Nàng nói cứng, và di chuyển đến gần cửa ngay khi hắn đi qua. Những giây sau đó, nàng nghe thấy một tiếng thịch lớn, và kéo cửa mở hé ra. Người đàn ông đang đá một cách dữ tợn vào một cánh cửa trên đường xuống sảnh.

“Im cái miệng của mày lại ngay! Tao không cho phép thứ oang oang chết tiệt đó, nghe không hả? Bọn mày đang làm phiền các khách trọ

có trả tiền của tao đấy.” Một tiếng khóc lớn hơn vang lên từ căn phòng, như thể đứa trẻ đột ngột bị hoảng sợ bởi giọng nói vang vọng của người đàn ông.

“Đứa trẻ đó chỉ có một mình sao?” Summer hỏi, bước ra ngoài, vào trong một hành lang sáng lờ mờ. Người đàn ông quay nhìn nàng giận dữ. “Cô ta leo leo giỏi hơn cả quỷ sứ! Tôi không cho phép đồ điểm làm việc trong khách sạn của tôi! Tôi không phải thứ vô lương tâm để ngăn cản cô ta để lại đứa bé thò lò mũi xanh ấy ở đây. Tôi không bao giờ đoán ra là nó lại âm ỉ cả đêm như thế.”

“Mẹ nó ở đâu?”

“Tại phòng khiêu vũ hoặc quán rượu. Một con điểm là những gì cô ta làm!”

Môi của Summer mím lại. “Chà... đó không phải là lỗi của đứa trẻ. Mở cửa đi, và tôi sẽ nói chuyện với cô bé.”

“Cô ả đã khoá cửa ngoài để chuồn đi cả đêm rồi.”

“Tôi không thể tin một người mẹ lại làm một điều như thế. Điều gì... điều gì sẽ xảy ra nếu toà nhà này bị bắt lửa?”

“Tôi đã kiếm được cho mình một ý kiến,” Hấn ta gầm gừ, lờ đi câu hỏi, “cứ việc lỗi đứa trẻ náo loạn đó khắp phòng khiêu vũ. Tôi sẽ không cho phép thêm nữa.”

“Đó không phải là nơi dành cho một đứa bé, và ông biết điều đó. Hãy mở cửa, tôi sẽ chăm sóc cô bé cho đến sáng.” Cơn giận của Summer tăng cao.

“Tôi phải đi kiếm chìa khoá.” Hấn phản đối.

“VẬY HÃY ĐI KIỂM ĐI!” Nàng vươn thẳng hết mức chiều cao năm feet bốn inch (~1.63m – Ct của Sẻ.) của mình và trừng mắt nhìn hấn.

Hấn giương mắt nhìn một lúc như thể nuốn phản đối, nhưng nhận thấy nàng không định chùn bước, hấn gầm gừ thứ gì đó bên dưới hơi thở và quay bước. Tại đầu cầu thang, hấn nhìn lại, thấy nàng

đang đứng kiên quyết bên cánh cửa, đôi cánh tay xếp lại, quan sát hẩn.

“May mắn chết tiệt cho cô là tôi không muốn gặp rắc rối với đồ con hoang mà Bulldog đang làm việc cùng.” Vẫn cầu nhàu với chính mình, hẩn huỳnh huych đi xuống cầu thang.

Summer giữ lưng thẳng và hếch cằm lên cho đến khi người đàn ông khuất khỏi tầm mắt. Sẽ chẳng gây hiệu quả nổi nếu hẩn biết được rằng nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi và nhỏ bé thế nào. Nàng áp tai vào cánh cửa. Tiếng nước nở của đĩa trẻ giờ đã tả tơi.

Căn phòng tối tăm như màn đêm khi nàng mở cửa. Quầng sáng mờ mờ của ngọn đèn trong sảnh cho thấy đường nét của một chiếc giường và một đồng hồ nhỏ nhỏ cuộn tròn trên đó. Một cặp mắt mở to, đăm lẹ, ngược nhìn Summer từ gương mặt mồm mĩm được viền quanh bởi một mái tóc xoắn dài.

Đôi môi nhỏ bé run rẩy khi cô bé nhìn lên qua Summer vào người chủ khách sạn đang đứng bên cạnh cửa.

“Hãy ở với cô cho đến khi Mama của cháu trở lại.” Summer giơ tay và cô gái nhỏ nhào vào giữa chúng một cách hăm hở và vùi gương mặt trong vai nàng. Summer đứng lên vẫn ôm chặt cô bé.

“Tôi sẽ chăm sóc cô bé.” Nàng nói với người đàn ông vẫn đang sừng xĩa khi nàng đi ngang qua hẩn.

Về tới phòng, nàng đá cánh cửa đóng lại, và dỗi mắt tìm kiếm em trai. Cậu bé vẫn đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, và nàng nghi ngờ việc cậu biết nàng vừa đi mất.

Đôi mắt mở to buồn bã của đứa trẻ làm tim nàng đau nhói. Cô bé không thể nhiều hơn ba tuổi. Và quả thật là một đứa bé xinh đẹp, ngay cả trong bộ đồ ngủ thùng thình chẳng ra hình dạng gì. Mái tóc cô bé mang màu nâu đồng và loăn xoăn thành từng lọn. Vài đốm tàn nhang rải rác trên chiếc mũi nhỏ bé xấp xọc. Cô bé nhìn quanh phòng thích thú và ánh mắt cô bé bị hút vào John Austin bên cạnh cửa sổ.

“Tên cháu là gì?” Summer hỏi khi nàng đổ nước vào trong chậu rửa. Nàng làm ướt một cái khăn và lau mặt cho đứa trẻ.

Cô gái nhỏ nắc cụt, “Mary Evelyn.”

Summer vừa vặn nghe được giọng nói bẽn lẽn của cô gái nhỏ.

“Tên cô là Summer và cậu bé đó là em trai cô. Tên cậu ấy là John Austin.”

Lắc người khỏi sự mơ màng, John Austine quay lại nhìn vào cô gái nhỏ đang ngồi trên chiếc giường xếp với vẻ ngạc nhiên.

“Cô bé ở đâu ra thế?”

“Từ phòng kế bên. Cô bé sẽ ở cùng chúng ta đến khi Mama của cô bé trở về.”

Hai đứa trẻ nhìn nhau chăm chú.

Một nụ cười vui vẻ trải rộng trên gương mặt Austine. Cậu bé đi đến chiếc giường xếp, ngồi xuống và cầm lấy bàn tay của cô gái nhỏ. “Cô bé xinh thật, Summer. Hãy nhìn mái tóc lộn xoăn này xem.” Cậu bé vươn tay và đẩy mái tóc ra khỏi mặt cô bé. “Cô bé đang khóc vì chuyện gì thế?”

Summer đã nghĩ không điều gì mà em trai làm sẽ khiến nàng ngạc nhiên thêm chút nào nữa, nhưng nàng không chuẩn bị cho sự thích thú và lòng trắc ẩn cậu dành cho cô gái nhỏ. Những giọt nước mắt bất ngờ của lòng yêu thương dâng ngập mắt nàng, và nàng cố nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng.

“Chị ngờ rằng cô bé đói.” Nàng mở nắp thố thịt hầm. “Hãy rửa tay đi, cưng à, và chị sẽ dọn món thịt hầm.”

Vào lúc bữa ăn đã xong, đôi mắt của cô gái nhỏ đã khô, chỉ đôi mi tua tủa vẫn còn ướt. Cô bé rất hay cười. Trước đây nàng cũng hay bật cười trước những trò hề của John Austin như thế

Nhìn những đứa trẻ ở bên nhau, Summer nhớ về một thời gian khác khi một đứa trẻ nhỏ bé nhìn chằm chằm mê đắm vào một cậu bé; một cậu bé cao, mảnh dẻ, mái tóc sẫm màu, người đã nắm tay và đi bộ cùng cô bé trên một lối gỗ bắc qua một con lạch nhỏ. Cậu bé đã nói cô bé đừng sợ; và bởi vì cậu đã yêu cầu như thế nên cô bé đã không sợ. Đứa trẻ ấy là nàng, nhưng còn cậu bé...? Cậu chỉ là một ảo ảnh trong trí tưởng tượng của nàng thôi sao?

Những hình ảnh này quá gần gũi – nàng không thể chắc chắn được liệu đó có phải là một ký ức hay chỉ là một giấc mơ đầy mong ước.

Nàng sắp xếp John Austin ngủ trên giường xếp và nằm với đầy đủ quần áo trên giường, bên cạnh Mary. Đứa bé rúc vào nàng và ngủ ngay sau đó. Nỗi oán giận nhắm vào mẹ đứa trẻ cuộn sâu trong dạ dày của Summer. Nàng và John Austin sẽ ra đi vào ngày mai, và sau đó điều gì sẽ xảy đến với cô gái bé bỏng này?

Chẳng mấy chốc, nỗi lo lắng quấy rầy về việc làm thế nào nàng và em trai có thể sống sót được trên điện trang ấy mà không lệ thuộc vào Sam McLean về từng mẩu lương thực sẽ đi vào trong miệng họ, đã xô đẩy tất cả các suy nghĩ khác khỏi tâm trí nàng. Không quá muộn để thực hiện một khu vườn. Nàng có thể chắc chắn làm được điều đó. Nhưng nàng cần tiền cho nhiều thứ khác; giày, vải vóc, một áo choàng ấm cho John Austin. Họ không nên đến đây! Tiền chi trả cho chuyến hành trình sẽ đủ cho họ sống một thời gian dài nếu ở lại Piney Woods. Có một điều chắc chắn, nàng không thể yêu cầu Sam McLean thêm bất kỳ sự giúp đỡ nào nữa. cho dù lá thư của ông hứa hẹn không nhiều hơn một trang áp đang đợi họ, nàng đã mong đợi nhiều hơn. Bây giờ nàng chỉ có thể tự trách bản thân.

Summer không thể giữ được mi mắt khỏi rũ xuống. Nàng quá mệt mỏi và ân hận, bất chấp lời hứa đã cam kết với người mẹ đang hấp hối. Họ đã du hành suốt cả ngày đêm trong nhiều ngày, và thân thể nàng đau nhức từ chuyến xe xóc nảy. Chẳng mấy chốc giấc ngủ đã ủa đến, dù nàng không biết điều đó.

SeseNau' Blog

~*~

Một tiếng thét inh tai và tiếng đóng cửa sầm sầm đánh thức Summer dậy. Nàng cố tập hợp lại trí óc của mình. Nàng lắc đầu, duỗi dài tấm lưng cứng ngắc, và lấy lại được các giác quan. Đó hẳn là mẹ của đứa bé.

Summer vội vã lao đến cửa và lóng ngóng với chiếc chìa khoá. Ngay khi nàng bước vào trong hành lang, một cánh cửa khác đã bật mở và một người đàn ông lao ra. Summer gần như bật cười. Ông ta chỉ mặc mỗi cái quần ống túm cùng một cái nón và hai khẩu súng lục lớn trong hai tay.

“Cái quái quỷ gì thế?”

Một người phụ nữ tóc vàng to béo, chẳng tỏ ra chút nỗ lực nào để che phủ đôi bầu vú khêu gợi, chạy ra khỏi phòng của người đàn ông.

“Trở lại phòng đi, cục cưng.” Bà ta bám chặt lấy cánh tay ông ta và chà đôi nụ hoa trần trụi của bà ta vào đấy.

Với gương mặt đỏ bừng và ánh mắt ngoảnh đi, Summer lách người vượt qua họ.

Một giọng phụ nữ vang lên từ cầu thang và tăng cao đến mức gần như hoảng loạn.

“Graves! Graves, đồ con hoang nhà ông! Đứa bé của tôi đâu rồi? Nếu ông để cho bất kỳ điều gì xảy ra với nó, tôi sẽ... Tôi sẽ đóng đinh ông! Mary Evelyn! Mar...ry!”

Summer vội vã bắt kịp người phụ nữ trước khi chị ta lao xuống dưới cầu thang.

“Con gái nhỏ của chị ở với tôi,” nàng gọi, nhưng người phụ nữ đã đến chân cầu thang rồi và không nghe thấy.

Người chủ khách sạn trở dậy từ chiếc giường xếp phía sau quầy quản lý.

“Câm cái miệng khốn kiếp của cô lại! Cô đang đánh thức toàn bộ nơi này đây.”

“Ông... ông... cái đồ chồn hôi chết nhát! Mar...ry!” Lúc này người phụ nữ đang khóc nức nở.

“Con bé ở với tôi,” Summer gọi lần nữa.

Người phụ nữ quay lại. Chị ta không lớn hơn một cô gái. Đôi mắt xanh lục nhìn chăm chăm vào Summer từ đôi hốc mắt tô đen. Khối tóc xoắn viền kín khít khao một gương mặt gầy với chiếc mũi ngắn xấp xỉ. Chiếc váy satin màu hồng, hơi quá lớn cho một tầm vóc mảnh dẻ, rũ xuống sàn trên một cạnh và cao đến nửa bắp chân trên một cạnh khác. Chị ta lao trở lại cầu thang.

“Con bé ở đâu?”

“Cô nhận đứa con hoang bé nhỏ đó và cút ra khỏi đây!” Người chủ khách sạn đứng dưới chân cầu thang, gương mặt ông ta vặn xoắn vì thịnh nộ. “Đồ điếm! Đồ đàn bà bẩn thỉu! Cút... Có nghe không hả? Cút!”

“Cô giữ Mary sao? Ôi, Ôi, Tạ ơn Chúa! Tôi quá sợ hãi! Tôi đã sợ rằng cái đồ thối tha đó đã làm gì đó với con bé. Tôi sẽ giết hắn! Tôi thề, nếu hắn làm tổn thương đứa trẻ của tôi, tôi sẽ giết hắn.”

“Con bé ổn. Nó đang ngủ trong phòng tôi. Đi nào, tôi sẽ cho chị thấy.”

Người đàn ông với khẩu súng đã trở lại phòng của hắn và đóng sầm cánh cửa khi Summer đi qua mà không thèm để mắt đến. Vào trong phòng, nàng đóng cửa cẩn thận và xoay chìa khoá. Cô gái khuyu gối bên cạnh giường. Đứa trẻ đã thức giấc, vươn tay ra và quấn đôi cánh tay bé bỏng quanh cổ mẹ.

“Mama... Mama...”

“Ôi, bé con! Ôi Chúa ơi, bé con, mẹ sợ chết khiếp! Mẹ đã không thể tìm thấy con, cưng của mẹ.”

Summer đứng dưới cuối giường. Ánh sáng từ ngọn đèn bập bùng chơi đùa trên đôi vai và cánh tay gầy gò đáng thương của cô gái. Khi chị nhìn lên, đôi mắt bơi trong dòng lệ, miệng chị trông có vẻ bị sưng phồng và thâm tím, và có những dấu răng trên cổ.

“Cám ơn cô,” Chị nói đơn giản.

“Không lời cám ơn nào cần thiết hết. Tôi nghĩ em trai tôi đã say mê cô bé rồi,” Nàng nói, ra hiệu vào cậu bé đang say ngủ. “Chúng sắp vào nhau ngay tức thì.”

Cô gái nhìn Summer đoán định, rồi nhìn cậu bé trên chiếc giường xếp. Chị đắp mền cho cô gái nhỏ rồi run rẩy đứng dậy.

“Tôi đang đứng ở cuối đoạn dây thòng lọng rồi,” Chị buột miệng. “Tôi chỉ không biết tôi sẽ làm gì.” Nước mắt chảy thành dòng trên gương mặt bột bạc mệt mỏi, và môi chị run rẩy. “Tôi không phải một con điếm, ma’ám. Chưa phải! Nhưng tôi cũng sắp là như thế... bởi vì tôi không biết làm sao để có thể cầm cự thêm nữa mà không lên giường với họ! Tôi không quan tâm về tôi, không còn nữa, nhưng tôi phải tìm ra một nơi cho Mary Evelyn. Cô thích con bé, đúng không? Con bé ngọt ngào và thật sự... tuyệt.” Chị chìm xuống cạnh giường và vùi mặt vào đôi bàn tay.

Summer đặt cánh tay quàng lên bờ vai đang run rẩy và câu chuyện của cô gái tuôn tràn trong những tiếng thổn thức, vỡ vụn.

Tên chị là Sadie Irene Bratcher; kết hôn khi mười bốn, làm mẹ ở tuổi mười lăm và trở thành goá phụ khi mười bảy. Chị đã kết hôn với một người đánh cá trẻ và họ đã cố xây dựng một tổ ấm, nhưng sự quyến rũ của thị trấn là quá nhiều cho một người chồng trẻ. Anh ta đã chết trong một cuộc độ súng vì trò cờ bạc, Sadie và cô con gái bé bỏng đã ở nhà riêng của họ trong gần một năm. Chị đến Halmilton cách

đây khoảng một tháng. Công việc duy nhất có thể tìm được là trong phòng khiêu vũ, và phần lớn số tiền kiếm được dùng để chi trả cho người chủ khách sạn.

“Tôi sẽ trở thành điểm, nếu đó là cách duy nhất để tôi có thể nuôi đứa trẻ của tôi,” Chị nói dứt khoát, rồi run rẩy dữ dội. “Ồi, Chúa ơi, ma’am, cô không thể biết nó như thế nào đâu... bị đánh đập... bị bôi nước dãi... và họ hôi hám, nồng nặc mùi thuốc lá và khạc nhổ phì phì! Nhưng tôi có thể làm điều đó nếu tôi có một nơi tử tế cho Mary ở.” Cô gái đu đưa người tới lui trong sự khổ sở.

Summer đi đến cửa sổ và nhìn xuống dưới. Đường phố trống trải, ngoại trừ một con ngựa bị cột vào thanh chắn phía trước quán rượu. Con ngựa đứng, đầu cúi xuống, thỉnh thoảng gõ móng hoặc cào xuống đường để làm dịu đi sự tẻ nhạt của chờ đợi. Summer cảm nhận sự hiện diện phi thực của Sam McLean rõ ràng nhiều hơn bao giờ hết kể từ khi mẹ cô chết. Ông đã ở trong sâu thẳm của trí óc nàng như một người để nương tựa. Ông giữ nàng đứng được vững vàng để không trở thành như cô gái khốn khổ đáng thương này. Cô gái đã đến bước đường cùng, và Summer biết chị định hướng câu chuyện đến đâu; lời cầu xin mà chị muốn nói là gì. Nàng không thể nhận lãnh chăm sóc thêm một đứa trẻ nữa. Nàng không thể. Nhưng... Bulldog đã nói gì đó... điều gì đó về việc nếu nàng muốn một người phụ nữ...

Không phải kiểu người do dự khi ra quyết định, Summer đi trở lại giường và đối mặt với cô gái.

“Tôi có một giải pháp, nếu chị muốn đi đến điền trang với tôi và em trai tôi.” Nàng ngồi xuống giường. “Chúng tôi có một điền trang cách đây khoảng ba mươi dặm về hướng Nam. Tôi không biết nơi đó trông ra sao, nhưng nó nằm gần một trại chăn nuôi lớn sở hữu bởi... người bảo trợ của chúng tôi. Chúng tôi sẽ đến đó vào ngày mai. Chị và Mary được chào đón đi cùng chúng tôi. Tôi thật sự không mong chờ việc trở thành người phụ nữ da trắng duy nhất trong nhiều dặm quanh đây. Thêm một điều nữa, Sadie, chúng tôi không có nhiều tiền, nhưng chúng ta sẽ có một nơi để sống. Chúng ta sẽ phải làm việc chăm chỉ, điều đầu tiên là phải sắp đặt một khu vườn và...”

Sadie không nói nổi, đờ đẫn vì nhẹ nhõm. Rồi từ ngữ buột ra khỏi chị.

“Ồi, ma’am! Cô sẽ đưa tôi và đứa trẻ của tôi theo cùng ư?”

“Tại sao không? Và tên tôi là Summer.”

Một cô gái bật cười, cô gái khác khóc. Summer cảm thấy như thể một gánh nặng đã được nhấc lên khỏi vai. Đây là người nàng sẽ có thể kể mọi thứ, hy vọng thế, một người sẽ làm việc bên cạnh nàng. Nhu cầu của cô gái thậm chí còn lớn hơn cả của chính nàng. Họ bắt đầu nói chuyện, lập kế hoạch, và cuối cùng thiếp ngủ khi bình minh lên chỉ sau đó vài giờ ngắn ngủi.

Vào lúc mặt trời mọc, thị trấn đã trở dậy.

Xuyên qua khe cửa, Summer quan sát chiếc lưng đang rút lui của người chủ khách sạn. Nàng đóng cửa nhẹ nhàng và mỉm cười trấn an Sadie. Đôi mắt xanh lục ấy đang nhìn nàng với vẻ trang nghiêm. Những đốm tàn nhang nổi bật lên, mỗi đốm giống như một hạt đường nâu trên làn da không tỳ vết. Cô gái đứng đó, giữ chặt bàn tay của cô con gái bé bỏng, không một chút dấu vết tương đồng nào với cô gái nhảy của đêm hôm trước. Một chiếc váy bằng vải cotton đã mòn xơ che phủ từ cổ cho đến tận mu bàn chân, nhưng vạt áo phía trước rộng thùng thình và chiếc dây thắt lưng cho thấy rõ ràng một sự mất trọng lượng gần đây. Vẻ can đảm giả bộ của đêm trước, khi nhìn thấy con gái biến mất, đã không còn; nỗi sợ về những gì người chủ khách sạn sẽ làm khi hắn khám phá ra chị không có tiền để trả cho chỗ trọ đêm vừa qua đã thế vào chỗ đó.

Khi Summer mở cửa cho Bulldog, ông ta đứng và há hốc miệng trước hai người phụ nữ và hai đứa trẻ đang chờ ông.

“Cô Bratcher đây sẽ đi cùng chúng ta.” Summer nói, như một cách giới thiệu. Sáng hôm nay giọng nàng đầy vẻ tự tin. Nàng đã sắp đặt một lộ trình, và cảm thấy sẽ lại được chỉ huy tương lai của họ một lần nữa.

Bulldog nhấc hết chân này đến chân kia. “Chu choa... chà chà...” Rõ ràng là ông ta không biết phải nói gì.

Summer nghĩ tốt nhất nên kể cho ông nghe toàn bộ câu chuyện.

“Và chúng ta sẽ không trả cho hắn dù chỉ một xu!” Nàng nói dứt khoát. “Hắn đã bắt chị ấy trả một dollar một ngày!”

Lão cao bồi mang ria mép lắc đầu. “Một dollar! Chà chà, ... Hắn ta nhận tiền chi trả phụ trội à, Sadie?”

Cô gái gật đầu.

Summer nhìn từ người này đến người kia. Dĩ nhiên Bulldog sẽ biết chị ấy là ai. Chẳng có nhiều phụ nữ trong thị trấn để mà Saddie không bị lụy ý.

“Tui sẽ quay lại ngay.” Động mạnh chiếc mũ đầy bụi vào đầu, lão cao bồi già thu thập một ôm những chiếc hộp.

Chuyến đi từ căn phòng thuê đến chiếc xe thồ đậu phía trước khách sạn khá êm ả. Người chủ khách sạn không ở tại bàn, và khi Summer hỏi về hắn, Bulldog nhổ toẹt một cách khinh bỉ vào trong đồng rác.

Mặt trời chỉ vừa ló dạng được nửa giờ bên trên đường chân trời khi chiếc xe thồ không tải của họ rẽ vào một điểm dừng trước một cửa hàng và chất lên xe các vật phẩm đồ thành đồng trên sàn bốc dỡ. Người khuôn vác gọi với ra hết sức tự nhiên với Bulldog khi ông nhấc những bao tải và những thùng nặng vào trong thùng xe.

Từ khi rời khỏi khách sạn, Sadie thư giãn, và đôi môi chị chao nghiêng liên tục trong một nụ cười. Summer hết sức vui mừng có sự hiện diện của chị. Hai đứa trẻ đứng phía sau họ, quan sát tất cả những gì đang diễn ra với đôi mắt mở to, phấn khích.

“Tôi rất vui có chị đi cùng” Summer vỗ nhẹ vào bàn tay của Sadie.

“Cô vui ư! Ôi Chúa ơi... ồ, ý tôi là... Tôi vẫn không thể tin chúng tôi đã thoát khỏi... nơi đó. Tôi sẽ làm việc chăm chỉ, thưa cô. Tôi sẽ làm việc cho dù những ngón tay của tôi có mòn đến tận xương!”

“Chị sẽ không làm việc gì như thế hết. Chúng ta sẽ làm việc cùng nhau. Và vì thánh Peter, hãy gọi tôi là Summer.”

“Tôi phải gọi cô là thiên thần của tôi, đó là những gì tôi nên làm.”

Với âm thanh tràng cười của Summer, tất cả những người phu khuân vác trước cửa hàng đều quay đầu đồng loạt để nhìn cô gái đáng yêu, mái tóc đen tuyền. Nàng đã bới tóc thành một búi lỏng lẻo trên đỉnh đầu vì sức nóng, và những tua loăn xoăn ấy cứ bập bênh quanh gương mặt và bám chặt lấy gáy nàng. Chiếc váy cotton sẫm màu đang mặc làm nổi bật thêm đôi mắt màu xanh tím, và với sự bồng bồng phấn khích đang lan toả trên làn da không tỳ vết, nàng hết sức xinh đẹp. Nhưng nàng hoàn toàn không nhận thức về hình ảnh nàng đã tạo ra, và những đôi mắt dường như không thể nhìn đi nơi khác khi nàng trao chiếc nón rộng vành chống nắng cho Sadie.

“Chị sẽ trở lại ngay, John Austin. Sadie, đừng để thằng bé rời khỏi xe nhé. Khi chị biết cậu bé nhiều hơn, chị sẽ hiểu lý do tại sao. Tôi sẽ kiếm cho chúng ta ít hạt giống cho khu vườn.”

Summer ngừng lại tại ngưỡng cửa của kho hàng và để cho đôi mắt điều chỉnh ánh nắng rạng rỡ bên ngoài với bóng tối bên trong nhà. Kho hàng chất đầy những hàng hoá cần thiết để chịu đựng cuộc sống trên những trại chăn nuôi gia súc mệnh mông bao quanh thị trấn. Những thùng bột mì, đường, thịt heo muối và bột ngô chồng chất hai bên lối đi; những chiếc bình, các thứ công cụ, rổ, dây thừng và yên cương treo lơ lửng từ xà nhà. Đôi mắt nàng đậu lại trên một chiếc bàn bày những tấm vải sặc sỡ, và khi đi đến đó, nàng đi

ngang qua phía sau lưng một người đàn ông đang đếm một chồng những đồng dollar óng ánh như bạc cho người bán hàng.

Người đàn ông rất cao, và gầy như một sợi roi da, nhưng có bờ vai rộng và đôi cánh tay dài. Chiếc nón sẫm màu của anh kéo xuống thấp, vành nón rộng dẫu đi gương mặt, một điều xì gà xén đầu dài, mảnh trong miệng anh toả ra một làn khói thoảng khá dễ chịu. Quần áo của anh sẫm màu và vương đầy bụi, áp sát bên đùi là một khẩu súng trong đai da. Nhưng Summer đã không nhận ra những vẻ ấn tượng này cho đến sau đó. Nàng chỉ lờ mờ nhận ra rằng người đàn ông đã ngừng xúng xoảng các đồng bạc cho đến khi nàng vượt qua khỏi anh.

Sau khi xem qua mớ vải vóc và nghĩ chúng sẽ đẹp biết bao nếu nàng có thể có khả năng mua tấm vải màu xanh cho chính mình, màu xanh lục cho Sadie, và màu vàng ánh nắng cho Mary, nàng đẩy những ý tưởng đó ra khỏi trí óc và di chuyển đến quầy hàng hiện đang bỏ trống.

“Chào buổi sáng, thưa cô.” Một nhân viên bán hàng khá trẻ, với một trái táo của Adam* lớn trên cổ họng, đứng lên và nghiêng người khi anh ta nói, rồi chùi đôi tay vào chiếc tạp dề màu trắng.

*(*Trái táo Adam : từ dân dã VN gọi là trái khế, đó là cục u trên cổ họng người nam. Theo kinh thánh Cựu ước của Công giáo, cặp đôi loài người đầu tiên, Adam & Eva, được Chúa Trời tạo nên, được Chúa yêu thương và sống vô ưu tại vườn địa đàng Eden, tuy tự do, vô ưu nhưng cũng có một số quy định cấm kỵ, trong số đó có cây táo cấm - một thử thách về niềm tin. Các Thiên thần sa ngã đã ghen tỵ với họ và cố tình cám dỗ họ phản lại Chúa bằng cách dụ dỗ rằng ăn trái táo này sẽ được thông minh sáng láng ngang bằng Chúa. Eva bị cám dỗ trước tiên và muốn Adam cùng ăn trái cấm với mình. Adam mới cắn một miếng dờ chừng thì nhớ đến điều răn cấm và mắc nghẹn miếng táo ở cổ họng. Vì thế kể từ đó người nam có một cục u lồi lên ở cổ họng được gọi là “trái táo của Adam”. Dù vẫn chưa nuốt, nhưng tội đã phạm và cả hai bị đuổi khỏi vườn địa đàng, xuống trần gian làm người và gánh chịu mọi tai ương của kiếp người để đền tội. Tội này mang tên “tội tổ tông truyền” và phải được thanh tẩy bởi bí tích rửa tội. Nghi thức này thường được thực hiện khi đưa trẻ mới sinh đầy tháng hoặc người mới gia nhập đạo. – Ct của Sê, theo trí nhớ. Logo hình trái táo cắn dở của Apple mà ai cũng biết ấy có lẽ cũng có dính líu đến điển tích này...)*

“Chào buổi sáng. Có bao nhiêu loại hạt giống thế?”

“Hạt giống? Ồ... loại đó giá mười xu cho một xeng.”

“Mười xu?” vẻ thất vọng và thiếu chắc chắn phủ lên giọng nàng. “Ông chỉ phải trả hai xu cho một xẻng tại Piney Woods nơi tôi sống. Ông nói mười xu à? Chà... cho tôi một xẻng đầy hạt đậu, củ cải đường, củ cải, bắp và mướp tây. Tôi cũng cần ít mầm khoai tây nữa.”

Người bán hàng nhìn qua đầu nàng. “Nếu cô là quý cô mà Bulldog đã đến để nhận các vật dụng, ma’am, cô sẽ không cần gì hết đâu. Bulldog nói cô không... ông ấy nói rằng... chà, ông ấy đưa cho tôi một danh sách cho những thứ phải chuẩn bị, và không có khoai tây trong danh sách. Ông ấy không nói cô sẽ cần...”

“Tất cả những thứ ở ngoài đó là dành cho chúng tôi ư?”

Gương mặt người bán hàng chuyển thành màu đỏ như củ cải đường. “Ồ... Tôi được bảo phải chuẩn bị cả một kho hàng; tôi được đưa một danh sách dài dằng dặc.”

“Tôi không thể chi trả cho những thứ đó.” Giọng nàng thẳng thừng, giận dữ. “Tôi không thể chi trả cho chúng bây giờ, và có lẽ không bao giờ!”

“Chúng đã được thanh toán rồi, thưa cô.” Người bán hàng mỉm cười hào phóng, nhưng Summer thì không.

“Bulldog chi trả cho những vật liệu của chúng tôi à?”

“Mr. McLean trả, thưa cô.” Vì lý do nào đó gương mặt của người bán hàng bừng cháy và đỏ thẫm lần nữa, và giữ ánh mắt chú mục trên đôi bàn tay.

Đôi môi của Summer mím lại. “Tôi muốn một bản sao cái danh sách ấy, xin vui lòng.” Nàng đứng thẳng kiêu hãnh, nhìn kiên quyết vào người bán hàng đang bồn chồn đứng yên như thể đã bị đúc bê tông tại chỗ. “Danh sách.” Summer giơ tay ra.

Đôi mắt của người bán hàng lang thang quanh kho hàng, nhìn vào mọi chỗ, trừ nàng.

“Tôi sẽ sao nó ra và đưa cho Bulldog – sau này.” Anh ta bắt đầu xúc hạt giống, bọc mỗi xẻng xúc trong một mảnh giấy màu nâu.

Summer ân hận với những bình luận vội vàng của mình. Nàng không chút nghi ngờ rằng câu chuyện sẽ lan khắp thị trấn trước buổi trưa – nếu không lan truyền bởi người bán hàng thì chắc chắn bởi người khách cao cao kia. Giả bộ nhìn gần vào thùng hạt đậu khô và gạo phía sau, nàng để ánh mắt lơ đãng cho đến khi định vị được anh. Anh đang đứng quay lưng về phía nàng, và có điều gì đó trong thế đứng của anh, trong cách anh cúi đầu, đã lôi kéo ánh mắt nàng về phía anh hết lần này đến lần khác. Anh khom đầu để đốt một điếu xì gà cắt đầu khác, và nàng biết. Anh là người đàn ông cao trên phố, người Bulldog đã nói chuyện cùng trong đêm hôm trước. Nàng xoay mặt trở lại quầy hàng; trái tim bắt đầu đập với tốc độ cảnh báo và gương mặt đột ngột đỏ bừng.

“Hai que kẹo the, xin vui lòng.” Vì lý do nào đó nàng hạ thấp giọng xuống chỉ như một lời thì thầm.

Khi Summer rời khỏi bóng tối lờ mờ của kho hàng, nàng nhận ra đám đông những người khuân vác đã gia tăng. Nàng cũng nhận ra mặt trời đã cao hơn, và trời đã bắt đầu ấm hơn. Tất cả những điều này nàng đã biết, nhưng không quan trọng, vì sự chú ý của nàng đã bị hút vào một chiếc xe độc mã hào nhoáng, được hộ tống bằng nửa tá kỵ sĩ, đang kéo đến phía trước kho hàng. Người đánh xe đã buông lỏng chiều dài của ông ta ra khỏi chỗ ngồi, và vươn một tay ra để giúp người phụ nữ đang ngồi bên trong xe. Bà ta rất đáng yêu, và trang phục của bà là thứ đẹp nhất Summer từng thấy. Tất cả đều màu xám, từ đôi giày mềm mại đóng nút cao đến chiếc nón rộng vành đặt trên những lọn tóc loăn xoăn màu vàng óng ả bới cao. Bà ta nhấc đôi tay đeo găng màu xám, khéo léo xếp ra phía sau lớp mạng sa màu xám lên trên và phủ qua vành nón, và cười êm ái với người đàn ông đang đợi để giúp đỡ. Gã giơ tay và đặt đôi bàn vòng quanh vòng eo nhỏ xíu nhẹ nhàng nhấc bà ta xuống đất. Gã nâng niu như thể bà ta là một mảnh đồ sứ vô giá, và Summer kinh ngạc bởi vì gã là một người đàn ông thân hình to lớn với một gương mặt khắc nghiệt, nghiêm nghị.

Summer tiến đến những bậc cấp, hy vọng lên qua được đám rước ấy mà không bị chú ý. Trước sự ngưỡng ngùng của nàng, người phụ nữ ngừng lại và mỉm cười với nàng.

“Xin chào.”

Giọng bà nghe như tiếng nhạc và có vẻ là âm thanh đúng khi đến từ một tạo vật xinh đẹp như thế. Thật khó để xác định tuổi của bà, cho dù gương mặt láng mượt, đôi mắt rực rỡ và mái tóc sáng bóng, bà có vài nếp nhăn bên khoé mắt và quanh cổ, nơi diềm裳 ten của chiếc váy được ghim chặt bằng một chiếc ghim cài chạm khắc thanh nhã.

“Ah... Xin chào.” Summer xấu hổ với âm thanh lấp bắp của giọng mình, và di chuyển để vượt qua họ.

Người phụ nữ vươn một bàn tay đeo găng ra và đặt nó trên cánh tay nàng.

“Cô vừa đến thị trấn ư?” Bà ta mỉm cười hết sức ngọt ngào và giọng nói thân thiện đến mức Summer không thể không cảm thấy như được tâng bốc trước sự thăm tra ấy.

“Từ hôm qua.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Bà ta mỉm cười với người đàn ông gương mặt khắc nghiệt. “Tôi đã đúng, Jesse. Tôi nghĩ tôi biết tất cả những quý cô trẻ đáng yêu trong nhiều dặm quanh đây cơ đấy.” Summer cảm thấy một ánh chớp vui thích khi nghe lời thăm hỏi. “Ta là Ellen McLean, cưng à. Và đây là con trai ta, Travis.” Nhìn quanh, bà đặt bàn tay lên cánh tay của một người đàn ông khác đang đứng ngay sau lưng. Hắn có mái tóc vàng và đôi mắt xanh nháy nhót, công khai nháy mắt với Summer khi nàng liếc nhìn hắn. Nàng có thể cảm thấy màu sắc dâng lên từ cổ. Nàng giơ một bàn tay chào người phụ nữ.

“Tôi là Summer Kuykendall.” Nàng loan báo và chờ đợi.

Cái tên không mang lại dấu hiệu nhận biết nào từ người phụ nữ, và Summer chợt nghĩ rằng có lẽ Sam McLean đã không kể với gia đình

ông về nàng và John Austin.

“Rất vui được gặp cô, Summer.” Quý bà McLean đặt cả hai tay quanh cánh tay của người đàn ông có gương mặt khắc nghiệt. “Đây là người bạn tốt của tôi và quản lý trại của tôi, Jesse Thurston.”

Summer nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo nhất mà nàng từng thấy. Chúng có màu xám nhạt, gần như màu váy của người phụ nữ, và hoàn toàn vô cảm. Gã giơ tay lên lên vành nón, đôi mắt chú mục vào nàng như thể gã có thể ghim nàng vào tường. Summer nghiêng đầu và đôi mắt nàng chuyển đến Travis McLean đang cười toe toét với vẻ ngưỡng mộ công khai. Hắn ta trẻ hơn những người đàn ông kia một chút, nhưng tuy vậy lại có vẻ quá già để là con trai của một tạo vật đẹp như cổ tích mặc váy xám này.

“Và cô, có bất kỳ cơ hội nào, là họ hàng với gia đình Kuykendall có điền trang ở đây vài năm gần đây chăng?” Quý bà McLean cười với người đàn ông to lớn lần nữa. “Tôi không thích nghĩ về con số bao nhiêu năm gần đây đâu, Jesse, thật sự không thích!” Đôi mắt cười cợt của bà chuyển trở lại Summer. “Cô không thể là con gái của Nannie Kuykendall được!”

“Nhưng đó là tôi. Bà biết mẹ tôi sao?”

“Có, thật thế, cưng à. Mẹ cô đã sống gần trại chăn nuôi của McLean. Chồng của ta, anh trai Sam, đã tiếp nhận vùng đất xa hơn về phía Tây một chút.”

Một thoáng hồi tiếc bập bùng qua tâm trí của Summer, và đồng thời cũng nhẹ nhõm rằng đây không phải là gia đình của Sam McLean. Nàng cảm thấy vẫn chưa đủ sức đối diện với nhiệm vụ gặp gỡ gia đình McLean.

“Cô sẽ sống hoàn toàn trên điền trang sao? Ta đã không ở đó trong nhiều năm. Ta có thể được cô mời không?” Không đợi cho câu hỏi được trả lời, bà ta tuôn ào ào. “Ta đã không thăm viếng mẹ cô thường xuyên như ta muốn, nhưng ta sẽ thăm con gái bà ấy.” Đôi mắt bà tìm kiếm gương mặt khắc nghiệt. “Không tuyệt vời với tôi sao khi có một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp để thăm viếng, Jesse?”

Người đàn ông nhìn xuống gương mặt có đôi mắt to tròn của bà và bàn tay già giơ lên vỗ nhẹ vào bàn tay mang găng đặt trên cánh tay già.

Trong lúc câu chuyện ngừng lại, Summer đã di chuyển đến những bậc cấp.

“Tôi sẽ mong chờ sự viếng thăm của bà, thưa bà McLean.”

“Ta sẽ gọi cho cô sớm thôi. Tạm biệt, cưng của ta.”

Travis McLean lướt qua chiếc nón của hắn và móc vào khuỷu tay của Summer để giúp nàng xuống những bậc cấp.

“Tôi sẽ nhắc mẹ tôi gọi.” Giọng hắn hạ thấp và nhấn mạnh từ đầu tiên. Bàn tay hắn siết nhẹ cánh tay nàng.

Cô không lưu ý đến sự thân mật ấy, và cực kỳ nhẹ nhõm rằng người đàn ông này không phải là con trai của Sam McLean, Summer đi nhanh đến chiếc xe thồ. Nàng nắm tay Bulldog và trèo lên qua bánh xe và ngồi bên cạnh Sadie. Rồi nàng nhận ra con đường hoàn toàn tĩnh lặng như thế nào. Tất cả mọi hoạt động, có vẻ thế, đã ngừng lại trong lúc nàng trò chuyện với quý bà McLean. Thậm chí cả đến nhân viên bán hàng đứng trong ngưỡng cửa cũng thế, đôi tay anh ta xếp lại quanh tạp dề. Đột ngột, Summer muốn đi khỏi nơi này, tránh khỏi những cặp mắt đang quan sát. Lúc này, Bulldog và Sadie cũng hoàn toàn yên lặng, một sự chê trách không lời, và Summer cảm thấy thiếu thoải mái.

Bulldog vỗ nhẹ đầu dây cương vào mông những con ngựa, và chiếc xe lăn bánh xuống con đường đầy vệt bánh xe. Ngay cả John Austin cũng không nói năng gì. Summer quay sang mỉm cười với cậu bé, nhưng cậu đang nhìn ra phía sau, giống như Mary, vào nhóm người đang quan sát họ từ hiên trước của kho hàng.

SeseNau' Blog

~*~

Chương 3.

Summer vui mừng khi họ bỏ lại thị trấn lại phía sau. Bulldog kêu lục cục và bật lách tách sợi dây cương đột ngột trên lưng những con ngựa khi chúng chạy nước kiệu ra khỏi con đường đầy vệt lún của bánh xe vào trong thảo nguyên. Một ngọn gió nhẹ đẩy lên một cơn lốc bụi nho nhỏ dọc theo đường mòn, nhưng không đủ để xua đi sức nóng của buổi sớm mai. Summer đội chiếc nón rộng vành vào, nhận lấy ưu thế bóng mát mà nó mời chào, và trong thời gian chạy xe yên lặng ấy, nàng ngẫm nghĩ về tâm trạng của Bulldog và cố gắng, dù khá là vô ích, hiểu sự yên lặng của ông, cũng như vẻ mặt cau có ấy. Vùng đất vây quanh họ giống như một đại dương mênh mông, chỉ có điều rắn chắc và nóng hổi. Đi khoảng nửa dặm, khu rừng nhỏ mở ra một trảng trống, và đó là nơi họ hướng tới. Một nhóm kỵ sĩ đợi bên dưới rặng dương.

“Mr. Bulldog?” Summer ra hiệu về hướng những người đàn ông khi Bulldog quay lại nhìn nàng.

“Người của McLean.”

Ông thò tay vào túi và kéo ra một hộp thiếc mỏng, nhúng một nhánh cây nhỏ mà đoạn cuối đã bị nhai thành một bàn chải vào trong một chất bột màu nâu và phủ chúng vào bên trong môi dưới. Summer đã thấy việc này được làm khá thường xuyên. Ngay cả người dân ở Piney Woods ngậm thuốc lá bột.

“Người của Mr. McLean à?”

“Phải.”

Sadie nhìn lo lắng vào Summer và kéo chiếc nón rộng vành của chị từ bên dưới chỗ ngồi và cột nó chắc chắn bên dưới cằm.

Khi Bulldog đưa cả nhóm đến một điểm dừng bên dưới tán cây, những người đàn ông trên lưng ngựa vẫn đứng bất động và nhìn chăm chăm vào các cô gái. Summer nhìn vào từng gương mặt của họ trước khi sự ngỡ ngàng ngập buộc nàng phải quay đi. Không người nào trong số họ thích hợp với hình ảnh tưởng tượng của nàng về Sam McLean, người trưởng nhóm. Sự im lặng bị phá vỡ bởi tiếng cười trầm trầm của Bulldog. Điều đó lôi kéo sự chú ý về ông ta.

“Úi chà chà! Bọn đồ tể các người bị lọt trông con người ra hết rồi à. Đây là Summer Kuykendall, và người kia là Cô Bratcher.”

“Các ông là những kẻ sống ngoài vòng pháp luật à?” John Austin đứng phía sau Summer, nhìn chăm chăm đầy kinh sợ vào những người kỵ sĩ.

Summer nhìn quanh kinh hoàng. “John Austin!”

Những nụ cười toe toét xuất hiện trên những gương mặt phong trần, rần rở, và một kỵ sĩ thúc ngựa tiến lên trước.

“Tui không chắc chắn về phần còn lại trong số họ, cậu bé à, nhưng như tui thấy, tui là một que nhồi thuốc súng (*ramrod*) của đám lính này khi ông chủ không ở quanh đây. Jack Bruza là tên tui.”

“Ông nhồi (*ram*) cái gì thế, thưa ông?”

Summer co rúm lại. Câu hỏi của em trai nàng thường không chủ tâm gây hại. Cậu bé lúc nào cũng chọn ra những từ gây hứng thú với cậu nhiều nhất và hỏi về chúng.

“Hử?” Biểu hiện trên gương mặt người đàn ông là vẻ mặt đặc trưng của những người đàn ông lần đầu tiên nói chuyện với John Austin.

Âm thanh tràng cười ha hả từ những người đàn ông khác không tác động đến Jack chút nào. Ông ta toét miệng cười với họ, dỡ nón ra, gãi đầu và cho phép con ngựa hiếu động tiến đến cạnh gần hơn của chiếc xe thồ.

“Chu choa... Tui đang định học hỏi về điều đó đây, cậu bé. Cậu có thích cỡi ngựa cùng tui trong lúc tui kể với cậu không?”

John Austin không chút do dự. Cậu bé không bao giờ có thể bị kết tội nhút nhát.

“Em có thể không, Summer. Cho phép em nhé?”

Thật khó cho Summer trong việc tạm hoãn thói quen quan tâm đến cậu em trai bé bỏng. Nàng nhìn người đàn ông rồi nhìn con ngựa đang vênh váo.

“Chị không nghĩ...”

“Jack sẽ không cho phép bất kỳ tổn hại nào xảy đến với cậu bé đâu,” Bulldog càu nhàu. “Cô không định để cho bất kỳ cành cây ẻo lả nào chạm đến cậu bé, đúng không?”

Nàng cảm thấy đỏ ửng vì ngượng ngùng trước lời khiển trách ấy. “À... được rồi. Nhưng... cẩn thận nhé, John Austin.”

Mary ré lên ngay khi cậu bé được nhắc lên khỏi chiếc xe thồ. “Cháu... cháu... nữa!”

Một người đàn ông lớn tuổi thúc ngựa tiến lên. Ông ta nhìn vào Sadie với vẻ dò hỏi. “Ma’am?”

Sadie gật đầu, và bằng một tay, ông xúc cô gái nhỏ lên đặt một cách cẩn thận phía trước ông.

“Lên đây với Racoon già nào, cô gái bé nhỏ, chúng ta sẽ có chuyến cưỡi ngựa ngon lành.”

Một người rất trẻ, không hơn mười bốn, lướt tay qua chiếc mũ rộng vành, gương mặt trẻ trung nở một nụ cười toe toét trên chốc. Cậu ta xoay con ngựa thành một vòng tròn, rồi khiến cho con vật chồm lên trên chân sau.

“Một trong những quý bà được chào đón cưỡi ngựa cùng với tôi,” Cậu ta gọi.

“Dẹp cái thói phô phang đó đi, Pud. Hoặc là ta chịu trách nhiệm về việc lột da lưng cậu đấy.” Bulldog búng mạnh sợi dây cương và cả đội bắt đầu di chuyển. “Bây giờ hãy thôi ngay mấy trò ngớ ngẩn, và giữ con mắt của các người mở to lên nào.”

“Tên ông ấy là Raccoon* sao? Và tên của chàng trai là Pud*?” Summer không thể nén lại được tiếng cười khẽ. Nàng quay lại để giúp những đứa trẻ vào trong xe.

“Phải.” Bulldog* nghiêng đầu sang một bên, như thể ngạc nhiên trước sự thích thú của cô. “Bọn tui gọi thằng nhỏ là Pud, bởi vì cậu ta là đồ con hoang nhỏ bé mê bánh pudding chưa từng thấy. Tui chẳng còn nhớ nổi tên cậu ta là gì nữa. Nhưng cô chỉ cần đặt xuống một mẻ bánh pudding mới ra lò và thằng nhóc khốn kiếp ấy sẽ ăn cho đến khi mất hần trợn trợn lên mới thôi.” Ông đảo qua những tấm lưng của đội quân đang căng thẳng. “Tên của Raccoon là Fox*, nhưng khi ông chủ còn là một cậu nhóc, cậu ấy không thể nhớ nổi lão là loại cáo nào, vì thế cậu ấy gọi lão là Raccoon, và nó dính cứng với lão luôn.”

**Raccoon : thường được gọi gấu trúc Bắc Mỹ, nhưng thực ra là một loại cáo hơi lớn con với đôi mắt đen thui như gấu trúc thì, khá lì lợm và phá phách, hay lén vào nhà lục lọi tìm đồ ăn, làm đổ thùng rác, phá hoại đủ thứ.*

**Fox : con cáo.*

**Bulldog : một giống chó Anh mập lùn, chân ngắn và vòng kiềng, da mặt xếp nếp, thiếu thân thiện và có thói quen cắn ngập răng không chịu nhả.*

**Pud =pennis=cock (=thằng Cu), thứ thể hiện giới tính của đàn ông. Hehehe... Toàn tên độc, không đụng hàng... Ct của Sẻ)*

“Người thân của cậu ta sống tại trại sao?”

“Không. Họ là những nông dân xấu xa. Lão già là một con la lười biếng và mù già đã cuốn gói theo một kẻ bán dạo. Jack đã mang thằng nhỏ đến vài năm nay. Để ý chăm nom cậu ta. Thằng nhỏ là một đứa trẻ tốt nếu cậu ta không huyên hoang. Cứ thích đâm đầu vào lửa nếu Jack không tuốt xác cậu ta ra.”

Ngày đã chuyển tối. Thật thú vị khi ngồi trên cao. Vùng quê thật tươi tốt và xinh đẹp. Họ đi theo một con lạch nhỏ xuôi về phía nam, đôi khi đường mòn trở nên quá hẹp đến mức họ không thể thấy dòng nước đang chảy ngay lập tức. Bulldog giải thích, con lạch lúc này

đầy nước, nhờ vào những cơn mưa ở phía bắc, nhưng rất có khả năng sẽ khô tận đáy, trước khi mùa hè trôi qua.

Những kỵ sĩ giữ khoảng cách với chiếc xe, cỡi ngựa ngay bên cạnh hoặc phía sau. Thịnh thoảng Jack đến nói chuyện với Bulldog. Họ chỉ trao đổi với nhau ít từ ngữ nhất có thể, như cách những người đàn ông đã trải qua nhiều thời gian đơn độc.

“Thấy dấu hiệu nào không?”

“Không.”

“Không gì của Slater à?”

“Không.”

“Cậu ấy không ở xa đâu. Giữ mắt ông mở to với các dấu hiệu.”

“Không có khả năng cho việc gì khác đâu.”

“Tui có một linh cảm.”

“Gì?”

“Có thể chúng ta sẽ đụng độ chúng tại hẻm núi.”

“Gì?”

“Đừng để Pud làm bất cứ điều gì liều lĩnh.”

“Cậu ta sẽ chẳng làm gì như thế đâu. Cậu ta sẽ chỉ hăng hái thái quá thôi.”

“Chúng ta sẽ ở hẻm núi trong nửa giờ nữa.”

“Phải.”

Jack xoay đầu ngựa và đi khỏi. Sau đó, những người đàn ông toả ra xa hơn khỏi cỗ xe.

Mút que kẹo một cách sung sướng, John Austin và Mary nằm xuống khoang xe.

“Khi nào chúng ta sẽ về đến nhà, Mr. Bulldog?”

Nhà. Từ ngửi đến từ em trai cô tự nhiên đến nỗi phải mất một lúc mới tác động đến Summer.

“Khả năng lớn nhất là trước khi trời tối, nếu chúng ta giữ nguyên được sự suôn sẻ.” Đôi mắt sắc sảo của Bulldog luôn luôn chuyển động, và ông chỉ xao lãng để nhúng thuốc lá bột trong một lúc. “Nằm yên đi chàng trai dũng cảm, và đừng om xòm nữa.”

Cảnh vật hết sức thanh bình. Summer đột ngột cảm thấy một cú thúc sắc nhọn của nỗi bồn chồn.

“Ông đang mong đợi... rắc rối ư?”

“Cô sẽ lao thẳng vào tệ hại nếu không mong chờ rắc rối trong vùng đất này. Chỉ là sớm hoặc trễ, giống như vết cắn của một con muỗi vậy.” Giọng của Bulldog tàn nhẫn. “Nếu điều đó xảy ra, không phải tui nói là nó sẽ xảy ra đâu nhé. Các cô phải nhảy khỏi chỗ ngồi và nằm lên trên những đứa trẻ, không được ngóc đầu lên vì bất kỳ lý do gì.”

Summer sắp xếp váy ngay ngắn trên đầu gối với cử chỉ lo lắng. Nàng bắt đầu nói gì đó, nhưng không tin tưởng vào giọng mình. Nàng nhìn về hướng những ngọn đồi. Có vẻ như lúc này chúng đã nâng lên một tầm cao mới.

“Chúng tôi sẽ làm như ông nói, Mr. Bulldog.” Giọng của Sadie trầm lặng, tự tin. “Ông không phải lo lắng đâu. Tôi và Summer sẽ chăm sóc những đứa trẻ.”

“Ước chi cô ngừng gọi tui là ‘Mr.’ Chúng khiến tui ngứa ngáy quá chừng. Tên tui chỉ đơn giản là Bulldog. Không cần thêm vào gì khác nữa. Tui sẽ không trả lời bất cứ cách gọi nào khác hết.”

Họ di chuyển trong sự im lặng dễ chịu, Tiếng lách cách của những bộ yên cương và tiếng lóc cóc của móng ngựa trên lối mòn đã trở nên rắn chắc của thảo nguyên là những âm thanh duy nhất phá vỡ sự tĩnh lặng.

SeseNau' Blog

~*~

Slater McLean ngồi bất động trong bộ đồ da hoẵng. Anh xoay tròn điều thuốc trên môi, thích thú với hương vị của thuốc lá tươi mới, nheo mắt tránh ánh nắng chói chang và nhìn chăm chăm xuống thung lũng. Anh là một người đàn ông to lớn, săn chắc với bờ vai rộng. Một người đàn ông trầm tĩnh với gương mặt phong trần, mái tóc đen thẳng, và đôi mắt màu xanh sâu thẳm đến mức gần như đen.

Anh ngồi thoải mái trên yên ngựa và nghiên cứu địa hình với sự thận trọng, bắt đầu từ khoảng cách xa, rồi gần hơn, không để bất kỳ tảng đá hoặc lùm cây nào không được xem xét kỹ lưỡng. Anh đã học được từ cách đây rất lâu rằng, việc xem xét cẩn trọng và kiên nhẫn là yếu tố cần thiết trong vùng đất này, nếu bạn muốn sống. Trời khá nóng và anh rít một hơi thuốc. Vài đám mây trôi dạt ngang qua bầu trời, và bóng của chúng di chuyển theo chiều dài của thung lũng. Không có bất kỳ chuyển động nào khác.

Kết thúc điều thuốc, anh để ánh mắt vẫn vờ qua bên phải, nơi một chỗ trống trong rừng đồi sẽ là một vị trí hợp lý để ẩn nấp và chờ đợi chiếc xe thồ. Đó là nơi quá lý tưởng cho một người Apache; hắn sẽ chờ đợi phía sau những tảng đá vỡ dằn hàng trên mỏm núi – và nếu hắn có đủ thời gian và không tạo nên bất kỳ chuyển động đột ngột nào gây chú ý khi tấn công, hắn sẽ ở trên chiếc xe thồ trước khi Bulldog có thể phun nước bọt. Mồ hôi đông đặc lớp bụi trên gương mặt Slater. Cổ anh ngứa ngáy vì sức nóng và bụi. Không nơi nào trong khoảng xa mênh mông ấy có sự chuyển động. Tuy nhiên, nơi nào đó ngoài kia có những người Apache. Anh chắc chắn như thế.

Hôm qua, trên đường xuống thị trấn, anh đã băng ngang qua dấu vết của một nhóm người Apache. Họ đang cỡi ngựa mà không có phụ nữ hoặc trẻ em, điều đó có nghĩa họ là những chiến binh trẻ

đang trên đường đi cướp bóc, nôn nóng muốn đi gọt da đầu người ta và ăn cắp những con ngựa. Rõ ràng họ là một nhóm tạp nham những kẻ phản bội đói khát, và Slater hy vọng như quý rằng anh sẽ không phải giết họ.

Những người Apache không phải là rắc rối duy nhất mà Slater lo lắng đến. Có một băng khác nữa trong vùng, được dẫn dắt bởi một người đàn ông tên là Findlay. Râu Đỏ, hắn đã được gọi như thế; và trong chừng mực Slater biết, hắn là người da trắng duy nhất trong băng nhóm trinh sát Apache phản bội, nô lệ chạy trốn và người Mexico. Đôi lần gần đây, anh đã đụng độ những dấu hiệu của chúng, dấu vết cho thấy chúng có khoảng một tá hoặc nhiều hơn. Chúng là một băng khó nhằn. Đội biệt động Texas đã truy đuổi chúng ra khỏi lưu vực sông Brazos, và chúng trôi dạt xuống miền Nam, ăn trộm và cướp bóc.

Slater thả lỏng người trong yên và kèm hăm tính hăm hở của con ngựa. Họ đã bắt động trong nửa giờ. Cả hai đều mong muốn được nghỉ ngơi sau chuyến đi mệt mỏi từ Halmiton ngang qua vùng quê. Nhưng giờ đây, anh trao cho chính mình một sự từ chối điên cuồng. Anh không thể ngăn được những ý nghĩ về cô gái tóc đen nhỏ bé vừa rời khỏi chuyến xe. Không hiểu sao, anh đã không mong đợi trông thấy một tạo vật nhỏ bé kiêu hãnh đến thế. Nàng đã bước đi với đầu ngẩng cao và cằm héch lên như thể cao tới sáu feet. Anh vẫn thường tự hỏi cô gái nhỏ ngày xưa sẽ lớn lên thành kiểu phụ nữ nào; nàng dễ nổi nóng, anh đã thấy thế. Nhưng tuy vậy, anh đã bối rối khi nàng mang theo cô gái ở sàn nhảy. Anh nhún vai. Miễn là cô ta không gây rắc rối trong đám đàn ông, anh không quan tâm.

Đôi mắt của Slater cảnh giác, nhưng ý nghĩ của anh phiêu dạt. Người em trai nhỏ rất sáng dạ, Bulldog đã tin như thế. Ít nhất đứa trẻ cũng đã cư xử tốt. Cả hai sẽ tốt hơn khi cách xa trang trại, anh đảm chiêu. Đặc biệt bây giờ, khi Travis đã chú ý đến cô gái. Nhà McLean đã không quấy rầy anh trong một thời gian dài rồi, nhưng anh biết cuộc gặp gỡ đó không có chút nào là tình cờ. Và nếu Ellen nói bất kỳ điều gì về Sam, cô gái sẽ không chịu rời khỏi thị trấn với Bulldog.

Và còn có cả Jesse Thurston để phải giải quyết. Tính cố chấp của gã ăn sâu đến tận xương tuỷ rồi. Gã không phải loại người ác độc, tuy vậy, gã nhanh, cứng rắn, và nguy hiểm. Bất kỳ sự tốt đẹp uỷ mị nào có được trong hắn rõ ràng chỉ còn ở những nơi Ellen McLean dính líu đến. Đó là một liên minh thật kỳ lạ. Gã nuốt từng từ hoặc từng cử chỉ từ người phụ nữ, và bà ta đủ già để làm mẹ gã, bất chấp vẻ ngoài xinh đẹp và chải chuốt cẩn thận. Anh đã thấy Jesse gần như đánh đập một người đàn ông đến chết vì đã nói một lời nhận xét về Ellen, và bà ta đứng ở đó đáng yêu với mỗi phút trôi qua. Đó là trước khi... anh giơ một bàn tay lên vết sẹo trên gò má, chà xát lên đường lằn thô nhám ấy. Mỗi lần nhìn ảnh phản chiếu của mình trong gương, đôi mắt anh rần rại và cảm thấy gần như chết ngạt vì căm ghét. Phải, anh đã đúng khi gọi Bulldog đến để đón chuyển xe. Bây giờ gương mặt anh hẳn sẽ khiến nàng sốc. Anh thúc nhẹ gót chân vào sườn của con ngựa. Cho dù không viết thư, anh vẫn luôn canh cánh trong tâm trí việc tìm và đưa nàng về nhà.

Slater chỉnh lại chiếc quần da hoẵng và thu ngắn quãng đường đến đỉnh núi, áp sát những lùm bụi và những rặng cây tối tăm nơi anh vô hình nhất có thể trên sườn đồi. Một đám bụi nhỏ bốc lên cao bên trên bụi cây phía ngược lại của con dốc. Anh nghiên cứu chúng. Chúng có thể do một con nai đang trườn lên khỏi con lạch, nhưng như thế sẽ khuấy tung lên nhiều bụi hơn. Anh đợi. Đám bụi xuất hiện, rồi biến mất, điều đó có nghĩa không phải nai mà là ai đó không muốn bị nhìn thấy. Anh buông người rời khỏi yên ngựa và di chuyển chậm rãi, nhắc súng trường lên, thận trọng không để những tia nắng mặt trời đang chiếu xuyên qua những cành lá chiếu vào lớp kim loại. Đôi mắt anh dán chặt vào vị trí mà anh đã thoáng thấy đám bụi. Anh quan sát và chờ đợi, núp phía sau một lùm bụi và cố dại. Anh đã ở đủ cao trên con dốc để có thể thấy sườn đồi trải dài, và vẫn thấy được chiếc xe thò đến từ hướng Đông. Mặt trời ở hướng Tây, trao tặng đầy đủ ánh sáng cho vùng thung lũng và bóng tối cho những sườn núi.

Tính thận trọng không phải là điều mới mẻ đối với Slater. Thận trọng và kiên nhẫn sẽ giữ bạn sống sót, anh đã được nghe điều đó nhiều hơn một lần trước đây rồi. Người đầu tiên di chuyển thường là người đầu tiên phải chết.

Trong sự tĩnh mịch bức bối của buổi chiều, Slater có thể nghe thấy tiếng leng keng của yên cương, tiếng thành thịch êm ái của móng ngựa trên đường mòn, tiếng nguyên rủa bị bóp nghẹt của Bulldog khi chiếc xe thồ xóc nảy qua một tảng đá. Anh không dám liếc nhìn rời mắt khỏi bụi liễu gai. Những người Apache sẽ đợi cho đến khi đúng thời điểm. Họ biết giá trị của sự chờ đợi. Anh phải có được dấu hiệu sớm, để anh có thể bắn... Anh đã có. Một chuyển động màu nâu và ngón tay anh siết chặt, khẩu súng trường nảy lên trong đôi tay anh. Âm thanh của cú bắn vang vọng trong thung lũng ngay cả khi người Apache đứng lên, rồi đâm sầm xuống, đôi cánh tay dang rộng.

Cuộc tấn công đột ngột đã khiến những người thổ dân kinh ngạc. Họ là những chiến binh khôn ngoan và thận trọng, giỏi lẩn tránh, không bao giờ tin tưởng một cuộc đột kích liều lĩnh, nếu họ có thể hoàn thành mục tiêu dưới sự ẩn náu. Lúc này những người thổ dân đã ở trên lưng ngựa, hò reo, đưa thẳng đến chiếc xe thồ, nhả đạn và biến mất. Đó là một hành động nghi binh mà Slater và người của anh đã quá quen thuộc để bị mắc bẫy. Đám đàn ông cúi người phía sau chiếc xe thồ, phụ nữ và những đứa trẻ nằm dẹt phẳng trong lòng xe, cả nhóm căng thẳng, đầu của họ vẫn giữ được nhờ sự nhanh trí của Bulldog, dậm chân và di chuyển không ngừng. Slater đặt báng súng của khẩu Winchester vào vai và khai hỏa, cú bắn của anh nhắm vào kẻ thù nấp kín, bắn thận trọng, giữ vững với mỗi cú bắn. Phát bắn trả lời từ sườn đồi đột ngột ngừng lại.

Sự im lặng phủ qua ngọn đồi. Những khẩu súng trường đã hạ thấp xuống, và ngay lập tức đám thổ dân gần hơn nhảy ra khỏi chỗ ẩn nấp trong những bụi liễu gai. Một chiến binh da đỏ to lớn thúc ngựa thẳng đến Slater. Slater tránh qua một bên và đánh vào lưng hắn bằng báng súng. Người thổ dân ngã xuống đất và xoay tròn, ngọn giáo trong tay. Slater đánh hắn lần nữa để chắc chắn là hắn đã bất tỉnh. Con ngựa ngã xuống, rống lên. Khẩu colt trong tay, Slater lao đảo và cảm thấy một cơn đau nhức nhối, sắc nhọn trên đùi gần như khiến anh quy gối. Từ phía sau chiếc xe thồ vang lên tiếng loảng xoảng của những phát súng. Thêm hai người thổ dân ngã xuống, và tên thứ ba ngã gục đầu khỏi con ngựa đang chạy và ngheo đầu

ngang qua gót chân trên bãi cỏ. Hai người khác cùng quần, tìm chỗ nấp, bắn không mấy nhiệt tình, những người của McLean's Keep nã đạn vào bụi cây. Và rồi, một lần nữa, đột ngột im lặng.

Slater đợi. Không âm thanh nào tiếp theo sau ngoại trừ từ chiếc xe thồ; một đứa trẻ đang khóc, âm thanh thấp và bị bóp nghẹt. Cuộc tấn công đã chấm dứt. Người Apache, giống như những bóng ma, đã biến mất, tan biến vào trong thảo nguyên mênh mông.

Summer đang cố đoán lý do cho sự lo lắng của Bulldog khi phát súng đầu tiên vang lên, âm thanh đó dội qua những ngọn đồi. Phản ứng xảy ra ngay lập tức. Bulldog kéo mạnh dây cương và những con ngựa bị xoay nửa đường ngang qua đường mòn trong nỗ lực ngừng chúng lại. Trước khi nhận ra điều gì đang xảy ra, nàng và Sadie đã nhảy qua chỗ ngồi và nàng nằm đè lên bên trên John Austine đang ngọ nguậy, cậu bé cố thoát khỏi nàng để có thể nhìn xem điều gì đang diễn ra.

“Cúi đầu xuống và nằm yên nào, hoặc là chị sẽ đánh em đấy!” Summer hỗn hển những từ ngữ đứt đoạn.

Với trái tim đang đập dồn dập, cánh tay và chân khoá chặt quanh cậu bé, Summer chiến đấu với cơn hoảng loạn. Tiếng ồn từ những khẩu súng bên cạnh xe đang đi đùng inh tai. Nàng nghe thấy gì đó ở xa trên sườn núi giống như tiếng thét. Đội kỵ sĩ chuyển động không ngừng, và chiếc xe thồ cọt kẹt khi nó theo sau sự chuyển động của lũ ngựa. Suốt những lúc tạm lắng tiếng súng, nàng có thể nghe thấy những âm thanh la hét và kêu ằng ằng khiến máu nàng muốn đông vón lại.

Thời gian cứ kéo rề. Tiếng súng không còn có thể đoán trước được nữa. Ngay lúc đó, Summer nghe thấy một lời nguyên rủa bị bóp nghẹt; và tiếp sau đó, tiếng rít của một viên đạn đập vào đuôi xe. Có một khoảng yên lặng, rồi ai đó bắt đầu bắn vào bên phải của họ. Đó là phần khó khăn nhất khi không biết điều gì đang diễn ra. Nàng mở mắt và nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh lục của Sadie. Chúng mở lớn sợ hãi và những đốm tàn nhang nổi bật trên gương mặt trắng bột của chị.

“Shhh, bé cưng. Shhh... Mama ở đây mà.” Sadie ngậm nga với đứa trẻ hoảng sợ trong đôi cánh tay chị.

“Chị nặng quá, Summer. Bây giờ chị có thể bỏ em ra được chưa?” Giọng của John Austin mệt mỏi, buồn phiền. Chúng khiến Summer giận dữ.

“Em im ngay! Chúng ta không thể trở dậy cho đến khi họ nói chúng ta có thể.”

Chiếc xe thò kêu cọt kẹt khi ai đó trèo vào trong khoang xe. Đôi tay rần rỏ luồn bên dưới nách nhấc nàng đứng lên.

“Các cô đã làm rất tốt. Các cô đã làm thực sự tốt.” Jack giúp Sadie ngồi dậy. Chị ôm theo cô con gái nhỏ đang hoảng sợ lên cùng.

“Có ai bị thương không?” Summer trèo lên chỗ ngồi trên chiếc xe thò, đôi chân đột ngột mềm oặt.

“Chỉ đôi vết cắt nhỏ thôi. Không có gì cần phải om sòm lên hết. Các cô hãy ngồi cho vững nhé.” Ông nhảy xuống khỏi chiếc xe. “Slater sẽ rất vui khi cô về nhà tối nay!” Ông ta quay nhìn Summer với vẻ nghiêm trang.

Slater. Chậm chậm, Summer nhớ lại đó là lần thứ hai cô nghe cái tên đó. Nó có gì đó rất thân thuộc.

“Chúng ta sẽ thu gom súng và chỉ vậy thôi,” Bulldog chỉ dẫn cho nhóm đàn ông. “Họ mong đợi điều đó. Chúng ta để lại những gì họ đã cướp bóc được. Việc đó linh thiêng đối với họ. Chúng ta thì

không. Chúng ta cũng không giết những người bị thương, nếu như có bất kỳ người nào ngoài đó. Giết người trong cuộc chiến là một chuyện, đập đầu người bị thương là chuyện khác. Chúng ta không giết bất kỳ người Apache nào nếu như họ không làm hại chúng ta.”

Lúc này Bulldog đang vội vã vượt lên sườn dốc nơi Slater ngồi trên mặt đất. Vết thương trên đùi anh nhức nhối đau đớn, anh đã lấy chiếc khăn quấn quanh cổ xuống và cột chặt quanh chân.

“Chúng đã có được cậu sao, chàng trai?” Bulldog khuyu gối xuống, nhưng Slater đã giơ tay để gạt ông ra.

“Chỉ là một vết xước thôi mà. Những người khác thế nào?”

“Luther bị một vết cắt nhỏ và Jay bị vướng phải một mảnh gỗ bay.”

“Thế quái nào mà Jack không phải là người đi tiên phong ngoài đó vậy?”

“Nghĩ rằng cậu đang làm điều đó rồi, nhóc.” Bulldog nói với vẻ trâng tráo, nhưng đôi mắt ông đầy sự quan tâm.

Slater cười toe toét. “Đừng nói với tôi bất kỳ từ “nhóc” hỗn xược đó lần nào nữa, ông già. Tôi sẽ quát roi lên mông ông đấy.”

“Chu choa... Tui chẳng biết bất kỳ từ nào tử tế hết. Cậu cứ thử xem nó như một sự quyến rũ mê hồn.”

“Không đời nào, đồ chim ó già nhà ông.” Slater nạp lại vũ khí và Bulldog mang ngựa đến cho anh. “Tốt hơn hãy trở lại đó với đám phụ nữ đi. Nói với Jack tôi sẽ đi tiên phong từ đây.” Anh nhìn Bulldog, rồi nhìn ra xa. “Cô ấy thế nào?”

“Tuyệt như bơ. Quăng bản thân che chở cho đứa nhỏ. Không hề nghe thấy một lời rên rỉ. Sadie cũng tốt. Cả hai đều gan góc. Cậu không định đến sao? Cô ấy sẽ hỏi cho xem. Thêm nữa, cậu không cần phải cưới ngựa với vết thương đó.”

“Không, tôi sẽ không đến đó đâu. Tôi sẽ cưới ngựa. Chăm sóc họ là việc của ông.”

“Cậu mới là việc của tui, cậu... đồ con la bướng bỉnh.” Gầm gừ, Bulldog đi trở lại chiếc xe thồ.

SeseNau' Blog

~*~

Chương 4.

Hoàng hôn buông xuống, và cùng với chúng là viễn cảnh hạnh phúc của chuyến trở về nhà. Summer đã mệt nhưng phần khích lệ thường. Tuổi trẻ có khả năng phục hồi kỳ diệu. Ngay cả đến sự căm kỉnh của Bulldog cũng không làm nhụt đi được sự hăng hái đó của nàng.

Chiếc xe quẹo lên một đường dốc. Ngôi nhà đã ở trong tầm nhìn. Summer không thể nào diễn tả được những gì nàng cảm thấy trong khoảnh khắc đó, hay liệu nàng có chút cảm giác nào hay không. Ngôi nhà, không cao hơn mặt đất nhiều, hoà lẫn vào trong những thứ xung quanh như thể nó được sinh ra ở đó. Được xây dựng từ những những lóng gỗ lớn, trông nó có vẻ rắn chắc và vĩnh cửu. Một mái hiên trước mới được thêm vào gần đây, những cột trụ lớn với lớp vỏ mới vừa được lột bỏ. Hai cánh cửa dẫn vào trong ngôi nhà từ bên dưới mái hiên, và hai ống khói bằng đá vươn lên từ mỗi cạnh của ngôi nhà; một cái đang toả ra một luồng khói mạnh. Đôi mắt của Summer thu lấy mọi thứ, từ bãi quây súc vật phía sau đến khu vườn đã được cày xới bên hông nhà, toàn bộ đều nằm dưới bóng mát của những cây sồi già bao quanh ngôi nhà.

Họ đang men theo con suối. Dòng nước róc rách sẫm màu trên những tảng đá và lượn quanh một nhánh cây vươn ra khỏi bờ cỏ dài. Summer vừa vận nhận ra nó, đôi mắt nàng miễn cưỡng rời khỏi ngôi nhà.

“Đây là nơi chúng ta sẽ sống sao, Summer?” John Austin nắm vai nàng để giữ vững bản thân trong chiếc xe thò đang lắc lư.

“Phải, John Austin. Chúng ta đã về nhà.”

Các kỵ sĩ, ngoại trừ Jack, đột ngột chuyển hướng, băng ngang qua con lạch và biến mất xuống lối đi đã mòn vẹt.

“Ông có nói Raccoon thả đuốc bắt* lên ở đó và xem xét cái đồ con la bướng bình đó không?” Bulldog bắn câu hỏi vào Jack ngay khi ông ấy đến bên cạnh chiếc xe.

*(*Light a shuck : Thuật ngữ này dùng trong các trang trại thời xưa khi chưa có điện. Các nông dân dùng phế phẩm của nông sản như lõi và vỏ bắp để thả sáng sân và hiên nhà trong những dịp lễ lạt cần thiết hoặc để dẫn đường cho người thân tìm thấy đường về nhà. Ngày nay từ này chẳng mấy ai biết nữa. – Ct của Sê.)*

“Có, tôi đã bảo lão rồi.”

“Đôi khi lão già đó chẳng tháo vát chút nào.”

“Sự kiêu hãnh của cậu ấy tạo nên con người của cậu ấy. Cậu ta sẽ chẳng muốn bất kỳ sự chiều chuộng nào đâu.”

“Hắn là còn kiêu hãnh hơn cả một con gà trống chọi, nhưng dù sao thì đó cũng là máu của cậu ta mà.” Bulldog làu bàu.

“Đã có ai... bị thương ở ngoài đó sao?” Summer hỏi.

“Cô có thể nói là ‘ở ngoài đó’ hoặc cách đây rất lâu rồi.” Bulldog khạc xuống bãi cỏ và kéo nón xuống chặt hơn trên mái đầu bạc.

Lúc này đã đến gần ngôi nhà hơn, Summer có thể thấy một đồng lớn gỗ đốt lò vừa mới cắt và một con ngựa cột vào cọc chắn. Nhịp tim nàng tăng nhanh. Sau rốt, có lẽ Sam McLean đang đợi để chào đón họ.

Phía sau chiếc xe thò, Sadie đang lay Mary thức dậy. Summer nhìn ra sau và bắt gặp đôi mắt xanh lục đang nháy múa của cô gái.

“Đây là nơi đẹp nhất tôi từng thấy, Summer. Đây là nơi đẹp nhất trong toàn Texas. Nhìn đi, có một cái đu làm bằng bao tải cột trên cái cây đó kia.”

Đôi mắt của Summer dõi theo ngón tay chỉ dẫn và trái tim nàng tròn trành lần nữa bởi một kỷ ức xa xôi, thân thuộc.

Nàng nghe thấy giọng nói : “Giữ chặt nào, cô gái mùa hè.” Hạnh phúc, thứ nàng đã không được biết trong một thời gian dài, tuôn tràn

trong nàng. Đây là nhà, nơi những ký ức thấp thoáng đã ám ảnh nàng trong nhiều năm.

Khi nàng nhìn trở lại vào ngôi nhà, Pud đã đến bên cửa. Cậu ta đứng cạnh con ngựa và đợi họ đến gần.

“Đưa ngựa của cậu vào bãi quây đi, Pud,” Jack gọi.

“Cậu sẽ ở lại và hãy tự làm cho bản thân hữu dụng với những người phụ nữ trong thời gian đó.”

Chàng trai quăng chiếc nón đầy bụi của mình vào không trung. “Yaaaa... Hoooo! Tôi sẽ không gây thù chuốc oán với mọi tay bá vớ trên trang trại này đấy chứ?”

“Đóng cái miệng như họng súng của cậu lại, chàng trai, và bắt đầu dỡ hàng khỏi xe đi. Các quý cô đã mệt rồi ròi ròi.”

Summer đứng trong sân, lần đầu tiên quên mất em trai. Không hiểu sao, việc Sam McLean không ở đó để chào đón họ không còn quan trọng nữa. Trang viên nhiều hơn rất nhiều so với hy vọng của nàng. Sau tất cả, thật tuyệt khi có một nơi của chính mình. Giờ đây, trong sâu thẳm trái tim, nàng thì thầm lời cảm ơn Sam McLean đã đưa họ đến đây.

Ngôi nhà được phân thành hai nơi : Một cho việc nấu nướng và ăn uống, nơi khác dành để ngủ. Phía cuối nơi dùng để nấu nướng, một cầu thang dẫn lên gác xép và một phòng với kích thước tiêu chuẩn ngay bên dưới mái nhà. John Austin đã vượt qua cửa và đi thẳng lên thang, không thèm nhìn phần còn lại của ngôi nhà.

“Em sẽ ngủ ở đây, Summer. Có hai cái giường với đầy đủ chăn nệm.”

Trên một cái giường đôi ghim chặt vào tường trong bếp, Sadie đặt những gói hành lý của chị lên đó.

“Chỗ này sẽ tốt cho tôi và Mary.”

Summer nhìn vào trong một căn phòng khác với chiếc giường bên đây thường rộng lớn và lớp nệm dày bằng vỏ đậu, lớp khăn trải sạch sẽ và chiếc mền bông bạc màu xếp gọn ghẽ dưới cuối giường. Đây là chiếc giường nơi nàng đã sinh ra! Nàng cảm thấy một cơn đau sắc nhọn nổi nhớ thương người mẹ thân yêu, bà đã chịu đựng khổ sở tại đây để nàng có thể sống.

“Tôi không cần toàn bộ căn phòng này cho chính mình.”

“Chà, cô chỉ phải kiếm cho chính mình một ông chồng thôi,” Sadie bật cười. “Tôi ngờ rằng cô sẽ chẳng gặp bất kỳ rắc rối nào hết đâu.”

Dấu đi nét ửng đỏ, Summer đi để giúp đỡ đồ xuống khỏi xe. Nàng nhắc lên một chiếc hộp, nhưng nó bị lấy khỏi tay nàng ngay.

“Này, nhóc,” Jack gọi John Austin. “Đây là công việc của đàn ông.”

“Tôi có thể mang nó mà.” Summer nói. “Thằng bé đang suy nghĩ về nhiều thứ và không nghe thấy ông gọi đâu.”

Jack cau mày. “Nhóc!” Giọng ông sắc nhọn và lớn. John Austin quay người và nhìn chằm chằm vào người đàn ông đã nhắc nón ra khỏi đầu và đang đập nó vào đùi khi ông gọi. “Qua đây, nhóc. Giúp chị cậu nào. Đàn ông không la cà loanh quanh trong lúc phụ nữ làm việc.”

John Austin không vội vã đến đón chiếc hộp, nhưng việc cậu làm chẳng khiến chị cậu ngạc nhiên chút nào.

“La cà là gì, Jack?”

“La cà là khi một người đàn ông đứng loanh quanh với cái đầu của hấn đặt trên mông mình và để cho phụ nữ làm việc.” Jack nhắc một bao tải lớn trên vai và bắt đầu tiến đến ngôi nhà.

John Austin liếc nhanh vào gương mặt đỏ bừng của Summer và cười khúc khích.

“Sao vậy nhỉ,” Nàng lầm bầm khi rút lui vào trong nhà, “Rồi thằng bé luôn nghe những thứ mình không muốn nó nghe ư?”

Bulldog đang vội vã đi xuyên qua cửa.

“Ai đang sống ở đây thế?” Summer hỏi.

“Nó chỉ thỉnh thoảng được sử dụng thôi. Teresa dọn dẹp nó đôi chút.”

“Vợ của Mr.McLean?”

Ông xoay quanh kinh ngạc. “Chưa kết hôn. Teresa là một phụ nữ Mexico lo việc nấu nướng và dọn dẹp cho... ông chủ.”

Summer quan sát ông vội vã đi đến chiếc xe thò cho một chuyến bốc dỡ khác. Ông đang nôn nóng đi khỏi đó.

Nàng và Sadie đang lấy những thứ vật dụng ra khi Jack thò đầu qua khe cửa.

“Ma’am, Tôi sẽ đi bây giờ. Bulldog đã thả thuốc bắt lên cho Keep rồi. Pud sẽ ở lại đây. Cậu ta là một cậu bé rất tuyệt cho tất cả những công việc chặt đốn.”

“Keep... có xa nơi này lắm không?” Vì lý do nào đó gương mặt của Summer đỏ bừng khi nàng hỏi.

“Nó không nhiều hơn một tiếng cú kêu và một tiếng hò. Cô đi thẳng xuống dưới con lạch ngoài đó và nhìn qua bên kia.” Ông chỉ vào bụi cây bị che khuất một phần bởi chỗ dốc. “Và cô có thể thấy nóc của ngôi nhà. Không có gì cần cô phải lo lắng đâu. Pud sẽ bắn một phát súng hiệu nếu có bất cứ điều gì xảy ra.”

“Chúng tôi rất biết ơn là Pud sẽ ở lại cùng chúng tôi.” Summer mỉm cười với chàng trai và giơ bàn tay ra với Jack. “Cám ơn ông đã mang chúng tôi đến đây.”

Sadie bám chặt lấy khung cửa, ngưng ngưng, vẫn chưa chắc chắn làm sao để tỏ lòng kính trọng. Jack mỉm cười với chị, lớp da phong sương quanh mắt ông nhăn lại. Trong cơn bốc đồng, chị giơ bàn tay ra.

“Tôi cũng thế.”

Nụ cười của Jack hằn sâu thêm, và Summer nghĩ gương mặt phong trần ấy là gương mặt tử tế nhất mà nàng từng thấy. Giống như Sam McLean mà cô đã hình dung.

Jack quay nhìn chàng trai. “Cậu phải cư xử cho phải phép với phụ nữ đấy nhé.” Ông đâm nhẹ vào bụng cậu ta. Pud gặp người như thế đau đớn. “Cô sẽ phải cho cậu ta ăn, ma’am. Điều đó chắc chắn đủ cho công việc lật vật và khiến cho đôi chân của cậu ta không hò reo.”

Họ đứng bên dưới mái hiên mới và quan sát ông làm bắn toé nước trên con rạch và biến mất trên chỗ dốc.

“Ông ấy không tử tế sao, Summer? Ông ấy không phải là người đàn ông tử tế nhất mà cô từng gặp sao?” Sadie thở dài, “Thật đáng tiếc là tất cả đám đàn ông đều không giống ông ấy.”

SeseNau' Blog

~*~

Suốt đêm thao thức, Summer quyết định nàng không thể ở lại ngôi nhà này thêm một ngày nữa mà không gặp Sam McLean và cảm ơn ông về sự giúp đỡ. Tảng sáng, nàng rời khỏi sự an toàn của ngôi nhà gỗ và đi xuống con lạch, nơi hai thân cây lớn buộc lại với nhau để tạo thành một cây cầu cạn. Nàng đã bỏ nhiều công sức cho vẻ ngoài của mình – Nàng đang mặc chiếc váy bằng vải trúc màu xanh với đầy đủ vạt áo và đường viền cổ. Mái tóc đen cuộn trên đỉnh đầu để làm nàng trông già dặn hơn, từng trải hơn.

Tại cây cầu cạn, nàng ngừng lại, và mắt nàng tìm kiếm nóc ngôi nhà đang hướng đến. Nàng biết mình đã từng đến đó trước đây, nhưng

không nhớ được nhiều hơn ngôi nhà mà nàng đã sống trong đó cho đến khi gần bốn tuổi. Nàng bước chân lên trên lóng gỗ lớn nứt nẻ. Dòng nước lên cao đã dạt vào bờ xa, khiến những lóng gỗ nghiêng xuống dưới và vừa vặn khoảng trống cho dòng nước chảy.

“Đừng sợ, anh sẽ nắm tay em,”

Lời thì thầm của giọng nói trong quá khứ. Cảm giác nhớ thương về một thời gian xa xăm khiến nàng ngừng lại trên cây cầu cạn và nhìn lại ngôi nhà.

Tiếng cười của Sadie và tiếng ré của Mary trôi dạt đến với nàng. Trước buổi bình minh, Sadie đã xuống bếp như thể chị ấy đã tìm thấy thiên đường. Chị làm bánh mì và ca hát với vẻ hạnh phúc để tiêu khiển cho con gái. John Austin đang vẽ một bức tranh trên đất cho Pud. Cảnh tượng về đứa em trai nhỏ mang Summer trở về hiện tại. Và nàng cần phải nói chuyện với Sam McLean.

Lối mòn dẫn đến ngôi nhà trang trại rải cát và hướng lên đồi. Vào lúc Summer lên đến đỉnh đồi và ngôi nhà đã ở trong tầm nhìn, trán nàng lấm tấm mồ hôi. Đám cỏ ké đầu ngựa* vương vào diềm váy và nàng ngừng lại để gỡ chúng ra, lau mặt, và đẩy những lọn tóc xoắn ẩm ướt khỏi gò má. Ngừng bước, nàng đứng yên lắng nghe một con chim bluejay* càu kỉnh hét lên và nghiêng cứu ngôi nhà trang trại. Đó là một toà nhà vuông vắn được làm bằng đá vững chắc theo phong cách đồn điền Tây Ban Nha. Một hàng hiên rộng, được cố định bởi những cột trụ gỗ đẽo bằng búa, treo những giỏ hoa buông bức màn hoa rực rỡ của chúng xuống từ những xà rầm mái. Những cây sồi khổng lồ che mát cho ngôi nhà khỏi ánh nắng mặt trời chói chang, soi bóng của chúng trên những bức tường đá. Ngôi nhà thật xinh đẹp, thật thanh bình.

*(*Cocklebur : Ké đầu ngựa, là một cây thân thảo thuộc họ Cúc, cùng chi với hướng dương, ra hoa và kết trái vào mùa hè và mùa thu, trái thành chùm có nhiều gai. Thường được dùng pha chế thuốc nhuộm màu vàng. Thuốc Tầu dùng trị viêm xoang mũi. Coi film cao bồi hay thấy cảnh chúng bị gió thổi lăn tròn trong thảo nguyên như một biểu tượng của Texas – Ct của Sẻ)*

** Bluejay : chim giẻ cùi lam. Một loại chim sẻ Bắc Mỹ nhỏ có màu xanh rất đẹp và khá ồn ào, huyên náo. Được đánh giá là loài chim thông minh và tò mò, tiếng hét của nó cảnh báo nguy hiểm cho các loài thú khác trong khu vực. - Ct của Sẻ)*

Nàng bước đi chậm rãi, cảm nhận ánh mặt trời thiêu đốt trên lưng và cổ. Sự phấn khích khuấy đảo bên trong nàng. Bình tĩnh nào! Nàng ra lệnh cho bản thân. Nàng phải tỏ ra bình tĩnh.

Sàn của hàng hiên được lát đá ăn sâu vào trong đất. Bóng mát của hàng hiên, sàn và tường đá mát lạnh, khiến việc rời khỏi bên ngoài nóng nực để đi vào bên trong là một cuộc rút lui tuyệt vời. Một cánh cửa bằng gỗ nặng nề với những bản lề bằng sắt rèn để mở, và cô có thể thấy một căn phòng rộng lớn chạy suốt chiều rộng của ngôi nhà. Cao vượt lên trên, khổng lồ, trông có vẻ cổ xưa, là những lông gỗ chống đỡ trần nhà kết nối với những bức tường đá, hướng sự chú ý đến một lò sưởi đồ sộ. Những tấm thảm kiểu Mexico sặc sỡ rải rác trên mặt sàn bằng đá, và những chiếc ghế lớn, sâu, một ghế trường kỷ, vài cái bàn và một bàn viết mặt kính được trang bị cho căn phòng.

Nàng do dự tại ngưỡng cửa. Nơi này yên lặng đến mức kỳ quái. Nàng lấy một hơi thở sâu.

“Mr.McLean.” Giọng nàng nghe không đủ lớn và nàng gọi lần nữa.
“Mr.McLean.”

Không có gì phá vỡ sự yên lặng ngoài giọng nói của nàng. Nàng di chuyển vào trong phòng, hướng đến cánh cửa phía xa và nhìn theo một hành lang dài vào cánh cửa hé mở đầu tiên. Một chiếc bàn kê bằng ván to lớn và những chiếc tủ đẹp để chứa đầy những chiếc đĩa và đồ bạc bảo đảm với nàng rằng Mr.McLean không nghèo chút nào.

Một bếp nấu màu đen lớn thống trị gian bếp. Phía sau nó, được treo gần nắp một hàng xoong chảo. Từ rui nhà lủng lẳng hàng chùm những gia vị khô, ớt tiêu và những trái bầu đủ màu sắc. Một chiếc xoong nhỏ có cán cầm đang cháy bùng trong ngọn lửa, mùi dầu mỡ toả đầy không gian.

Theo bản năng, Summer đi đến bếp lò, đôi mắt nàng tìm kiếm thứ gì đó có thể dùng để cầm vào chiếc tay cầm nóng hổi của chiếc xoong nhỏ. Không tìm thấy gì, nàng túm lấy váy trong hai tay và di chuyển

chiếc xoong đến chỗ mát hơn trên bếp. Đứng lùì lại, nàng thả chiếc váy xuống lại quanh mắt cá chân. Bất chấp sự yên lặng, nàng có thể cảm thấy nàng không có một mình. Xoay quanh, nàng giật bắn người ngạc nhiên, bàn tay đưa lên miệng.

Ai đó ở trong bóng tối phía cuối phòng, đứng lặng lẽ bất động và đang quan sát nàng. Trong lúc nàng nhìn chằm chằm, bóng hình ấy di chuyển và từ từ hiện ra, trở thành một người đàn ông cao dong dỏng với trang phục sẫm màu, mái tóc đen thẳng và gương mặt gầy, ngăm ngăm, gò má bên phải có những vết sẹo xấu xí. Có gì đó trong đường nét của anh, cách anh ngẩng cao đầu, khiến chân của Summer run rẩy và trái tim nàng đập dồn dập theo một cách đáng sợ nhất. Chính là anh. Người đàn ông dưới phố Hamilton và cũng là người ở cửa hàng nơi họ chất những vật dụng.

“Tôi đang tìm Mr.McLean.” Giọng nàng nghe có vẻ hết sức lớn.

“Em đã tìm thấy.” Anh không nhìn nàng, nhưng di chuyển hướng đến bếp lò.

“Ý tôi là... Sam McLean.” Summer nhìn vào lưng anh. Anh đã kéo chiếc xoong trở lại ngọn lửa và thả một mảnh thịt vào trong dầu nóng. Tiếng ồn duy nhất phá vỡ sự im lặng là tiếng xèo xèo của thịt đang được nấu. Anh không trả lời.

“Tôi là Summer Kuykendall, từ bên kia con lạch. Tôi đến để cảm ơn Mr.McLean về... đã cho người của ông ấy hộ tống chúng tôi từ thị trấn. John Austin và tôi... John Austin là em trai tôi. Chúng tôi đến từ Piney Woods. Anh thấy đấy, mẹ của chúng tôi vừa mới qua đời và bà đã bảo tôi rằng...” Đột ngột, nàng không thể chịu được âm thanh giọng nói của chính mình. Những từ ngữ có vẻ như quá sáo mòn, quá thừa thãi. Người đàn ông đang phớt lờ nàng, giữ gương mặt anh quay đi khỏi nàng, và điều đó khiến nàng giận dữ. “Có nơi nào đó tôi có thể đợi Mr. McLean không? Đó là... đó chỉ là... không phải bản chất của tôi khi chịu ơn ai đó và không thể nói lời cảm ơn họ.”

“Không cần thiết phải cảm thấy chịu ơn đâu.” Giọng cộc lốc của người đàn ông sánh ngang với giọng nàng.

Summer đã định nói một câu trả miếng sắc sảo khi người đàn ông di chuyển. Chân anh gần như bị oằn bên dưới cơ thể. Đó là lúc nàng nhận ra bàn chân anh để trần.

“Ngồi xuống đi. Tôi sẽ sửa chữa miếng thịt của anh trong lúc tôi đợi.”

Nàng nghĩ anh sẽ phản đối nhưng anh khập khiễng vượt qua nàng đến chiếc bàn và thả người vào trong một chiếc ghế, duỗi chân ra phía trước. Summer di chuyển nhanh chóng và hiệu quả giữa quầy làm việc và bếp nấu. Nhấc miếng thịt ra khỏi xoong, nàng đập hai quả trứng vào trong dầu nóng; trong lúc chúng đang chín, nàng lấy bánh biscuit khỏi lò hâm nóng.

Không nhìn vào mái đầu đen cúi xuống, nàng đặt đĩa thức ăn trên bàn và quay lại bếp lò để rót hai cốc café. Với hai bàn tay khum lại quanh chiếc cốc nóng, nàng ngồi lặng lẽ và quan sát anh ăn. Ánh nắng từ ô cửa sổ dát vàng ngang qua gò má phải làm lộ rõ một vết sẹo trắng bột xấu xí vòng từ giữa tai lên trên gò má và chạy xuống góc miệng. Bờ mi dày đen nhánh dấu đi đôi mắt xanh thăm thẳm khi anh ngược lên và thấy nàng đang nhìn. Có một sự yên lặng lạ thường căng thẳng khi họ nhìn vào nhau.

“S. McLean?” Summer nói thận trọng, như thể những từ xa lạ và nàng sợ chúng kinh khủng.

“Slater McLean.” Giọng anh nhuốm vẻ ân hận.

“Anh đã viết thư sao?” Mắt của Summer bắt giữ mắt anh.

“Phải.” Anh nhìn xuống đĩa của mình. “Đó là những gì Pa sẽ làm nếu ông còn sống.”

“Sam McLean đã chết rồi sao?”

“Năm năm rồi. Nhưng ngay cả khi đó, ông vẫn muốn em về nhà.”

“Tại sao anh không nói với tôi? Hoặc gặp tôi ở Hamilton?”

“Em sẽ đi với tôi sao?”

Nàng nghiêng cứu gương mặt anh; một bên mặt láng mượt và thật đẹp, bên kia dúm dỏ, méo mó. Nàng nghĩ phần lớn đàn ông ít nhất sẽ dễ râu dễ dấu đi phần bị biến dạng.

“Tôi không hiểu ý anh là gì,” Cuối cùng nàng nói. “Mẹ tôi bảo tôi tìm Sam McLean và tôi...”

“Đừng nói thêm nữa,” anh sáng giọng cắt ngang. “Tôi hiểu.”

“Điều gì đã xảy ra với gương mặt của anh thế?” Từ ngữ buột ra trước khi nàng có thể ngừng chúng lại.

Có một khoảnh khắc im lặng kinh khủng trong lúc tính tàn nhẫn của câu hỏi khiếm nhã ấy khiến nàng xấu hổ. Bờ mi dày sẫm màu của anh khép lại che đi ánh sáng dữ dội trong đôi mắt, và góc miệng còn lại cong lên khi anh cười.

“Em được cho là sẽ không đề cập đến nó. Em được cho là phải nhìn đi nơi khác và giả vờ là nó không ở đó. Nó xấu xí và gớm guốc, nhưng tôi biết ơn là nó ở đó mà không nhích thêm hai inch đến phần còn lại, nơi nó sẽ cắt ngang qua mắt, mũi và miệng. Tôi vẫn có thể nhìn, ngửi và ăn, và còn sống. Đó mới là điều quan trọng đối với tôi.”

Vẻ nhạo báng của anh tác động đến nàng nhiều hơn nàng đã chuẩn bị đón nhận.

“Tôi xin lỗi. Thật quá khiếm nhã khi hỏi như thế, nhưng tôi không có ý tưởng nào về việc anh quá nhạy cảm với nó. Chẳng có số lượng giả vờ nào đủ để nó biến mất, anh biết đấy.”

“Nghĩ lại thì,” anh nói lãnh đạm, “Tôi nghĩ tôi thích sự bộc trực của em hơn là những cái liếc kín đáo.” Anh đứng lên. “Thêm café không?”

Khi anh ngồi xuống lại, nàng hỏi. “Tại sao anh không cưới ngựa cùng chúng tôi?”

“Trên đường xuống thị trấn, tôi phát hiện những dấu hiệu của thổ dân. Chúng tôi đã không bị thổ dân quấy rối trong một hoặc hai năm. Đoán là tốt hơn tôi nên trình sát trước.”

“Tôi sợ chết khiếp.” Nàng thú nhận.

“Chỉ kẻ ngốc mới không sợ người Apache,” Anh lãnh đạm nói.

“Anh là người đã khiến Bulldog lo lắng.” Nàng nói điều đó như một lời tuyên bố. “Ông ấy đã gọi anh là đồ con la ương bướng.”

Anh gần như mỉm cười. “Ông ấy là con gà mái mẹ thì có.”

“Tôi không phiền với tính cộc cằn của ông ấy đâu. Tôi thích ông ấy. Cả Jack nữa.” Nàng bật cười, nhớ lại Bulldog đã kinh ngạc ra sao khi gặp nàng ở khách sạn. “Ông ấy không biết là tôi đã lớn lên sao? Ông ấy đã nghĩ là sẽ gặp hai đứa trẻ cơ.”

Đôi mắt của Slater không hề rời khỏi gương mặt nàng. Sự vui tươi của nàng thật dễ lây. Anh đã mỉm cười, phô bày hàm răng trắng đều đặn, và nàng kinh ngạc trước sự biến đổi đã khiến cho gương mặt anh tàn nhẫn.

“Thời gian không có ý nghĩa nhiều với Bulldog.” Anh tiếp tục quan sát nàng.

“Tôi đã mời Sadie và cô con gái nhỏ của chị ấy đến sống cùng chúng tôi sau khi Bulldog nói chúng tôi sẽ đến một điền trang. Tôi có ý nghĩ là John Austin và tôi sẽ sống hoàn toàn trên thảo nguyên, nhiều dặm cách biệt khỏi những người khác.”

Nàng ngừng lại. Với một cảm giác bàng hoàng, nàng nhận ra anh đang đợi nàng nói thêm nhiều hơn. Nàng vươn thẳng lưng và không nói thêm gì nữa, những đôi mắt nhìn lướt qua anh, và anh bắt giữ chúng, thăm dò chúng, trước khi di chuyển khỏi đôi mắt nàng đến mái tóc và xuống hết chiều dài thân thể. Gò má nàng bốc cháy.

Khi nàng nói, giọng nàng điềm tĩnh, vững vàng; điều đó khiến nàng cũng phải ngạc nhiên.

“Chúng tôi định trồng một khu vườn ngay bây giờ. Và ...” Giọng nàng lịm dần chỉ bởi vì nàng không biết làm thế nào để nói rằng tiền mặt của họ đã cạn kiệt và nàng cần tìm cách để kiếm thêm.

“Và... gì?” anh nhắc.

Nàng xếp đôi tay trong lòng và cúi đầu, bờ mi rũ xuống che đi đôi mắt đột ngột ẩm ướt, lòng can đảm đã bỏ rơi nàng.

“Tôi muốn thảo luận về hoá đơn tại cửa hàng.” Nàng hy vọng một cách tuyệt vọng, rằng anh không biết nàng đã trở nên lo lắng như thế nào. Nhìn thẳng vào đôi mắt anh, nàng nói thêm, “Anh không cần cảm thấy phải chịu trách nhiệm về chúng tôi.”

“Em không phải một trường hợp từ thiện, nếu đó là những gì em đang nghĩ. Vùng đất này là của mẹ em. Chúng tôi chỉ sử dụng chúng trong tất cả những năm này. Chỉ dẫn của Sam rất rõ ràng. Ông muốn em trở về nhà và có được những gì là của em. Ông ấy... rất yêu quý mẹ em.”

Tinh thần của nàng tăng lên một chút. Nhưng nàng ước chi anh nói đó là những gì anh muốn, không phải là những gì Sam muốn.

“Sam đã để lại cho em một ít tiền mặt. Tôi sẽ giữ gìn nó, nếu em muốn, cho đến khi em cần đến. Trong lúc đó, nếu em cần bất kỳ điều gì, hãy cho tôi biết. Nơi ở của em là một phần của Keep, và chúng tôi chăm sóc những gì thuộc về chúng tôi.”

Đôi mắt họ gặp nhau trong sự đánh giá thâm lặng. Anh đã biết mọi câu hỏi và câu trả lời đã khuấy động tâm trí nàng; nàng có thể thấy điều đó trong mắt anh. Cằm của Summer bắt đầu nghếch cao và nàng hất đầu ra sau như thể để lắc cho tóc rời khỏi mặt. Nàng biết đây là dấu hiệu bề ngoài để giấu đi nội tâm đang dần vật, sợ hãi, thiếu chắc chắn. Nàng muốn nhớ đến một thời gian khác, nhưng đôi mắt anh đã xua đi tất cả những suy nghĩ mạch lạc khỏi trí óc nàng, và nàng hỏi khá lơ đãng.

“Tại sao ông ấy đặt tên cho trang trại là McLean’s Keep?”

Nụ cười hiếm hoi xuất hiện lần nữa. “Với người Scots, từ ‘keep’ có nghĩa là pháo đài, lâu đài, đất đai, tài sản. Sam McLean yêu mọi điều về xứ Scottish. Ông xây dựng ngôi nhà phong cách Tây Ban

Nha này bởi vì nó thích hợp với vùng đất và các vật liệu có sẵn, nhưng mọi thứ khác trên Keep đều theo Scottish. Ông đã làm việc chăm chỉ và căn cơ y như một người Scot có thể làm. Nơi này là minh chứng cho những gì một người đàn ông quyết tâm có thể xây dựng trong suốt một cuộc đời. Với lòng quyết tâm, tôi có ý định giữ nó cho thế hệ kế tiếp của nhà McLeans.”

Summer mang những chiếc cốc và đĩa đến quầy bếp để dấu đi gương mặt đỏ bừng đáng ngạc nhiên của nàng. Anh đã đứng lên khi nàng quay đi, và nàng thấy anh nhăn mặt khi anh đặt sức nặng trên chiếc chân bị thương.

“Anh không định chống đỡ cho cái chân đó sao?” Nàng héch mặt lên nhìn vào anh, và gần như vô thức, anh quay bên gò má trơn láng hướng về phía nàng.

“Có.” anh tán thành với vẻ thêm muốn. Mắt anh thoáng loé sáng khi anh nhìn vào đôi mắt mở to màu tím của nàng. “Đừng nói với Bulldog là tôi thú nhận điều đó nhé.”

Đôi mắt nàng tìm đến gương mặt anh, đôi tay tỳ trên lưng ghế để giữ vững.

“Tôi đến để cảm ơn Sam McLean,” Nàng nói lặng lẽ.

Anh cười toe toét với nàng. “Xem như điều đó đã làm xong.”

Nàng mỉm cười đáp lại, không hiểu sao không muốn rời đi, nhưng vì anh không nói thêm bất kỳ điều gì nữa nên nàng đi đến cửa. Anh đi theo, và họ đi xuyên qua phòng ăn tối và vào trong phòng lớn phía trước nhà. Nhịp bước của anh chậm lại và anh giữ chân đứng yên.

“Ngôi nhà thật đẹp,” Summer nói đầy ngưỡng mộ.

“Em không nhớ chút nào sao?”

Nàng nhìn quanh phòng và lắc đầu.

“Em không nhớ đã trốn đằng sau ghế trường kỷ và nhảy vào anh khi anh đi qua cửa sao?”

Điều đó khiến nàng ngược nhìn anh, đôi mắt mở rộng. Nàng nghiêng cứu gương mặt anh. Nó không gọi cho nàng điều gì ngoại trừ rằng anh đã bị mê hoặc bởi vẻ mặt của nàng.

“Và chiếc đu mà anh đã làm cho em?” Nụ cười rời khỏi gương mặt anh. “Và em đã sợ khi vượt qua cây cầu cạn nhiều như thế nào?” Với Summer, có vẻ như anh quan sát nàng bằng toàn bộ cơ thể anh, không chỉ đôi mắt, mà tất cả những bắp cơ của anh cuộn chặt, căng thẳng trong sự ước đoán câu trả lời của nàng.

Nàng làm ầm bờ môi khô. Cảm thấy như thể nàng đã ở trong chân không, đang bị hút về phía anh.

“Anh... Anh đã hứa sẽ đến... và đem em về nhà.” Đôi mắt nàng ngập đầy nước mắt và bờ môi run rẩy.

“Và anh đã làm, cô gái mùa hè.” Từ ngữ được nói quá đổi êm ái, chúng chỉ vừa vắn đến được tai nàng.

Summer mở miệng, nhưng không âm thanh nào thoát ra. Nàng nhìn chăm chăm vào anh như thể bị choáng, trí óc nàng rối tung và không thể hình thành nổi một ý tưởng hợp lý nào. Khao khát được bám vào anh bùng cháy dữ dội đến mức nàng không chút mong muốn kháng cự đôi cánh tay anh khi chúng vòng quanh và anh ôm nàng thật chặt. Những cảm xúc kỳ lạ luôn lách dọc theo những sợi dây thần kinh của nàng, và những ngón tay nàng xoè ra trên lưng anh khi nàng ôm đáp lại. Cuối cùng, nàng nhấc đầu lên và nhìn vào gương mặt anh.

“Anh là cậu bé đó sao? Người đã gọi em là cô gái mùa hè – em đã cố và cố nhớ lại mãi.” Giọng nàng run rẩy với nỗi hân hoan.

Anh buông lỏng cánh tay và nàng bước lui lại, gương mặt rạng rỡ.

“Phải.” Anh nói khoan thai. “Anh cỡ tuổi của em trai em bây giờ khi em được sinh ra trong căn nhà đó. Em thuộc về nơi này.”

“Cám ơn anh đã mang em về.”

“Cám ơn em vì đã trở về, cô gái mùa hè.”

Ánh mắt họ gặp nhau và đo lường nhau lần nữa. Đầu nàng quay cuồng và nàng trao cho anh những gì nàng hy vọng là một nụ cười.

“Em phải đi.” Nàng nói hụt hơi. “Em tốt hơn nên để mắt đến John Austin. Thằng bé... thỉnh thoảng có hơi khó khăn.”

“Bulldog cũng nói thế.” Anh miễn cưỡng để nàng đi. “Giao thằng bé cho Jack đi. Ông ấy là người tốt nhất mà anh từng thấy đối với mấy cậu nhóc. Cũng giống y như chúng. Ông ấy sẽ cho em trai em ăn uống tùy hứng bất kể thời gian nào.”

Summer trấn tĩnh lại. “John Austin là một trong những lý do em đến đây. Sau khi anh biết thằng bé nhiều hơn, anh sẽ hiểu. Nó thông minh cực kỳ nhưng những gì khiến Mama lo lắng và làm em lo lắng là nó không có thứ mà người ta gọi là... khả năng phán đoán thông thường.” Đôi mắt họ bám chặt vào nhau trong một khoảnh khắc nín thở, rồi nàng hạ thấp mi mắt xuống và tiếp tục, “Mama nói Sam McLean sẽ biết cách đối phó với thằng bé.”

“Và ông ấy sẽ có.” Giọng anh khàn khàn. “Bây giờ anh sẽ thấy điều đó.”

Trái tim của Summer đột ngột nhảy lên và bắn vào cổ họng nàng. Nàng khổ sở nhận ra rằng anh muốn nàng ở lại, nhưng suy nghĩ của nàng đang không vận hành theo cách chúng nên làm, có vẻ như chúng đang bị va vấp trong nỗi hoang mang kinh sợ. Nàng quay lưng, rồi dừng lại ngay bước kế tiếp. Tiếng gót giày ồng vang lên trên sàn đá của hàng hiên, và Bulldog xuất hiện tại ngưỡng cửa. Ông nhìn từ người này đến người kia, rồi kéo giạt mũ ra khỏi đầu.

“Đã có được sự bầu bạn ở chỗ khác rồi cơ đấy.” Bất chấp cách xử sự điềm tĩnh của ông, sự căm phẫn lộ ra ở đôi môi mím chặt.

“Bầu bạn?” Slater di chuyển ra khỏi nơi anh đang dựa người vào tại khung cửa. “Ai?”

“Miz Ellen, chứ còn ai! Miz Ellen và bè lũ của bà ta!” Bây giờ Bulldog đã xù lông hết như một con nhím đang nổi điên. “Cuối ngựa đến trong bộ dạng làm như xinh đẹp lắm ấy, với cái tên vụng về to lớn kèm sát sườn và thứ vô lại mà bà ta gọi là ‘con trai’. Cùng một lũ đã gặp trong thị trấn ấy. Bây giờ cậu nói với tui xem bọn chúng đến đây là vì cái gì chứ, sau tất cả những thứ như là không bao giờ đặt chân đến nơi này nữa?”

Đôi mắt của Slater hẹp lại. “Ai đã xuống dưới đó?”

“Jack.” Bulldog vung tay cái kính. “Tụi tui nhìn thấy bụi mù mịt và đi đến để xem thử. Rồi tụi tui cong đuôi chạy đến cái ‘chốn tầm thường’ ấy để đợi họ.”

Sự thích thú của Summer tăng lên với mỗi giây trôi qua.

“Bà ta không lãng phí chút thời gian nào nhỉ.” Slater đặt ánh mắt sắc sảo của anh ngang tầm mắt Summer và nàng nhìn vào mắt anh.

Cảm nhận rằng bằng cách nào đó cơn khủng hoảng này có dính líu đến mình, nàng cảm thấy buộc phải hỏi : “Những người khách đó đến nhà của mẹ tôi sao?”

Slater buông người xuống ghế và ngồi thẳng lãnh đạm. Anh nghiên cứu nàng một lúc trước khi nói.

“Ellen McLean và con trai bà ta đến để thăm em.” Anh nhả ra từng từ một cách lạnh lẽo. “Hãy vui thú với khách mời của em đi. Họ không được chào đón ở đây.” Đột ngột, anh nhắc người lên khỏi ghế và khập khiễng rời khỏi phòng.

Summer đứng sững như thể anh vừa đánh nàng. Nàng xoay ánh mắt thắc mắc đến Bulldog, nhưng ông động sầm chiếc mũ vào đầu và bước tránh đi. Nàng đi đến cửa mà Slater vừa đi qua.

“Slater.” Anh đang đi xuống hành lang và ngừng lại khi nàng gọi anh, nhưng không quay lại. “Tại sao anh nổi giận? Đó là vì Ellen McLean sao? Tại sao bà ta lại tìm đủ mọi cách để đến thăm em?”

Anh xoay qua, phô bày với nàng phía có sọc của gương mặt anh.

“Bà ta muốn em trong vai con dâu.” Anh nghiêng ra từng từ bằng giọng trầm khàn. “Và Ellen thường có được những gì bà ta muốn.”

Summer quay đầu đi trước khi anh nhìn thấy sự đau đớn trong đôi mắt nàng, và khi nàng nhìn lại thì anh đã đi mất rồi.

SeseNau' Blog

~*~

Chương 5.

Khi Summer đi tới chiếc cầu cạn, nàng vẫn đang cố lý giải về sự thay đổi tâm trạng và thái độ thô lỗ đột ngột của Slater. Nàng đẩy chúng trở lại vào trong một góc tâm trí và trối chắt sự chú ý vào những hình dáng đang đợi nàng trong bóng mát của hàng hiên.

Ellen McLean đứng lên khỏi ghế, nơi bà đã ngồi để quạt mát cho gương mặt. Bà gấp quạt lại và để nó lủng lẳng trên cổ tay khi tiến tới trước. Những người đàn ông uể oải dựa ngẫu nhiên vào những lông gỗ thô nhám của ngôi nhà, quan sát nàng. Một người giở nón và lướt những ngón tay qua mớ tóc dày, vàng óng khi hấn bước ra ngoài ánh nắng chói chang. Những người khác không hề di chuyển. Không có dấu hiệu nào của Sadie hoặc những đứa trẻ.

“Tôi hy vọng rằng cô sẽ không nghĩ tôi quá tự phụ khi ghé thăm quá sớm thế này.” Ellen tiến về hướng nàng với bàn tay giơ ra. “Cô không biết tôi phấn khích thế nào đâu khi biết cô ở gần đến thế. Đã hàng thế kỷ từ khi tôi có thể có được cuộc trò chuyện kiểu phụ nữ.” Bà ta cầm tay Summer và vỗ nhẹ vào chúng với vẻ ấm áp; gương mặt láng mượt, đáng yêu của bà ghim chặt trong những nụ cười. Phản ứng của Summer với người phụ nữ là tự phát.

“Tôi không nghĩ điều đó tự phụ chút nào, Mrs. McLean. Tôi rất vui được gặp lại bà.”

“Ôi, cưng của ta! Cô không biết tôi nhẹ nhõm thế nào khi nghe cô nói điều đó đâu.” Giọng nói du dương của bà ta sâu thêm đầy vẻ chân thành, rồi nhẹ tênh khi bà ta liếc nhìn những người đàn ông phía sau. “Chẳng thể thuyết phục được hai người đó đưa tôi đi,” bà ta nói với vẻ tin cẩn. “Jesse rất nôn nóng trở về trang trại. Cậu ấy là quản đốc của tôi mà, cô biết đấy, và tôi phải nói là không bao giờ có được một người tốt hơn, nhưng kẻ đều cáng này thì giống y như mẹ

của nó.” Bà ta đặt bàn tay mảnh dẻ lên cánh tay của con trai bà. “Nếu có một cô gái đẹp ở quanh đây, hẳn muốn biết cô ấy.”

Summer nhìn lên, bắt gặp đôi mắt màu xanh tro trên ấy. Nàng đã giật mình khi thấy chúng khoá chặt trên nàng với vẻ hí hửng mãnh liệt. Cách hẳn nhìn nàng giống như đã bắt gặp nàng khoả thân nơi công cộng vậy. Gương mặt nàng hẳn đã phản chiếu cảm giác của nàng vì hẳn đã hạ thấp mi mắt xuống và gương mặt khoác lấy một vẻ thân thiện, như trẻ con.

“Mẹ tôi sẽ trao cho cô ấn tượng sai, Miss Kuykendall, nhưng tôi sẽ thú nhận rằng về phần tôi không phải thuyết phục gì nhiều.” Một nụ cười loé lên vẻ phóng đảng ngang qua gương mặt đẹp trai. “Thật đáng giá cho hơn nửa ngày trên lưng ngựa.”

Bối rối một cách ngây thơ, Summer quay lại với Ellen. “Trang trại của bà có ở xa đây không?”

“Nó thực ra rất gần, trong chừng mực những khoảng cách trong vùng quê bao la này.” Ellen giữ cánh tay nàng và họ đi bộ cùng nhau về hướng ngôi nhà. “Khoảng mười lăm dặm theo đường chim bay, nhưng hơi nhiều hơn vào lúc chúng ta đi vòng và vượt qua những con suối phiền phức hoặc cạn khô hoặc đầy nước.”

Summer thấy Travis lại một nữa chú mục vào nàng với sự tỉ mỉ khiến nàng cảm thấy như không mặc quần áo. Ánh mắt hẳn di chuyển không chút ngần ngại trên bầu ngực tròn trĩnh mềm mại và vòng eo gọn gàng, rồi nhàn nhã di chuyển dọc theo suốt chiều dài của nàng. Nàng phải đấu tranh để kèm giữ làn sóng màu sắc trên gò má, và trong lúc ngoảnh đi, nàng bắt gặp đôi mắt rắn như thép của Jesse. Gã giữ ánh mắt nàng một thoáng, rồi cào ngón tay cái trên một đầu diêm lưu huỳnh và giơ ngọn lửa vào điều thuốc lá đang đung đưa trên môi gã.

Tâm trí của Summer dò dẫm giống như sinh vật nhỏ bé, sắp chết đuối nào đó. Nàng suy tính cách nào tốt nhất để tiếp tục với các vị khách.

“Mrs. McLean...?” Nàng bắt đầu, với tông giọng dò hỏi.

“Ellen. Tôi không thể để cho con gái của Nannie Kuykendall gọi tôi bằng bất cứ tên nào ngoại trừ Ellen.” Giọng nói thân thiện êm ái tiếp tục, “Nếu cô không phiền, Summer, tôi sẽ ngồi ở đây và đón những ngọn gió mát và Jesse sẽ tìm cho tôi ít thức uống mát mẻ.”

Travis ngồi xổm trên gót chân và dựa lưng vào cây cột chống vững chắc của hàng hiên. Jesse rời khỏi bờ tường và hướng về phía cửa.

“Thùng nước ở trong đây à?” Gã hỏi, âm sắc mềm mại của giọng gã dường như đi cùng phần còn lại của gã.

“Tôi sẽ lấy nó cho ông.” Summer chuồn vào bên trong nhà và Jesse theo sau.

Khi họ bước vào, Sadie đã trở lại từ bếp, đôi mắt màu lục to tròn của chị nhìn từ Summer đến Jesse. Chị tiếp tục lùi ra xa, cho đến khi đụng chân vào cạnh giường, nơi con gái chị đang ngồi. Sự sợ hãi của chị làm dịu đi những sợi thần kinh của Summer.

“Đây là Mr. Thurston, Sadie.” Nàng quàng cánh tay qua vai Sadie. “Bạn tôi, Mrs. Bratcher.” Nàng mỉm cười với gương mặt bé nhỏ đang nhìn trộm từ phía sau váy của Sadie. “Và con gái của cô ấy, Mary.”

Jesse gật đầu. Gã nhận ra sự hoảng sợ của cô gái ngay khoảnh khắc gã bước chân vào trong phòng, và bây giờ, khi nhìn cô gần hơn, gã đã hiểu tại sao. Cô là cô gái nháy mà gã đã giải thoát khỏi Travis cách đây vài tuần. Gã không để lộ sự nhận biết nào trên gương mặt khi làm bằ một lời chào lịch sự và nhìn xuống gương mặt nhỏ bé láu lỉnh đang nhìn lên gã. Gương mặt nghiêm khắc của gã dịu đi, và những ký ức về tuổi thơ của chính gã vụt tràn về; mỗi từ từ tế, mỗi cái vỗ nhẹ vào đầu được gọi nhớ và ấp ủ. Hắn thò tay vào trong túi, lôi ra một cây kẹo que, và giơ nó ra cho đứa nhỏ. Cô bé dẩu mặt vào váy của Sadie và từ chối nhìn vào gã. Gã cười lục cục, và đưa cây kẹo cho Sadie.

“Con bé rất dễ hoảng sợ.” Sadie thì thầm khi chị chấp nhận tặng vật.

“Điều đó là bản năng.” Đôi mắt sắc một lần nữa đậu lại trên gương mặt Sadie, và nấn ná lâu đến nỗi có vẻ như gã đang đếm mỗi đốm tàn nhang trên chiếc mũi hình của chị, trước khi chuyển đến dãy kệ để tìm thùng nước.

Đôi mắt của Sadie dõi theo gã ra ngoài cửa. “Tôi sẽ chuẩn bị bữa ăn sẵn sàng, Summer, nên cô không phải lo lắng làm sao để mời họ ăn đâu.”

“Điều đó thật nhẹ nhõm. Tôi không bao giờ mơ chúng ta có khách sớm như thế. John Austin đâu rồi?”

“Cậu bé ỏn. Jack dặn tôi bảo cô đừng lo lắng, ông ấy sẽ kiểm soát chặt cậu ấy.”

“Tôi hy vọng với Thiên Đường là ông ấy làm thế.” Giọng của Summer nghiêm túc, lo lắng như vẫn luôn thế mỗi khi nàng nói về đứa em trai.

“Cô cứ tiếp tục ngoài đó đi.” Sadie thúc giục. “Tôi sẽ gọi khi bữa ăn đã sẵn sàng.”

Trời đã xế chiều khi nàng và Ellen ngồi dưới bóng mát của cây sồi già, Summer nghĩ về người quản lý trang trại dong dỏng đó và Travis. Họ không công khai thù địch, nhưng chắc chắn cũng không thân thiện. Nàng không thể quan sát họ kỹ hơn vì Ellen đã giữ nàng bận rộn với cuộc chuyện trò phụ nữ. Cho đến bây giờ, cuộc trò chuyện chỉ xoay quanh về váy áo, những tiểu thuyết mới, và kiểu tóc.

“Slater thế nào?” Ellen hỏi đột ngột.

“Tôi chỉ mới gặp anh ấy sáng nay.”

Đôi mắt xanh thân thiện tìm kiếm mắt nàng, rồi buồn bã khi bà lắc đầu.

“Thật xấu hổ với cách chàng trai đó rút lui từ khi Sam bị giết.” Bà ngừng lại, quay gương mặt về hướng cây cầu cạn và ngôi nhà trang trại xa xa. “Cậu ta đổ lỗi cho chúng tôi, cô biết đấy. Tôi không bao giờ có thể hiểu nổi làm sao cậu ta có thể nghĩ rằng Travis hoặc tôi dính líu đến một việc như thế.” Đôi mắt buồn bã quay trở lại với Summer. “Tôi yêu mến Sam McLean như một người anh trai. Sau rốt, anh ấy là máu mủ còn sống duy nhất của chồng tôi.” Những giọt lệ phồng lên trên góc mắt bà.

Summer với tay qua để vỗ nhẹ vào bàn tay bà. “Tôi rất tiếc, Ellen. Tôi không biết Sam McLean đã chết cho đến sáng nay.”

Ellen lau nước mắt. “Đúng là Slater, khi mang cô đến đây mà không nói gì với cô hết.” Summer không nói gì, nên bà ta tiếp tục. “Đã năm năm rồi. Hoặc có lẽ bốn, thời gian trôi đi quá nhanh. Sam và Slater hạ trại trên đồi, những người đàn ông đã cưỡi ngựa vào trong trại và bắn giết. Tôi cho rằng họ nghĩ Sam có tiền trên người. Chúng đã giết anh ấy. Slater bị thương rất tệ. Một trong số chúng đã cưỡi ngựa qua người cậu ta hết lần này đến lần khác... như cậu ta đã kể. Thật kỳ diệu là cậu ta vẫn còn sống. Vài người của Sam đang gom những con ngựa non và nghe thấy tiếng súng. Họ đã cưỡi ngựa đến và giết những kẻ đó ngay tại chỗ. Họ nói một trong số đó đã chạy thoát bằng cách cưỡi ngựa xuyên qua hẻm núi gần đó, nhưng họ không tìm thấy dấu vết nào của hắn. Những kẻ đã chết ấy thỉnh thoảng có làm việc cho chúng tôi, thế nên Slater tin rằng mệnh lệnh đến từ chúng tôi. Thật không thể hiểu nổi làm sao cậu ta có thể nghĩ được một điều như thế.” Ellen ngoảnh mặt đi để thấm khô mắt.

Summer không biết phải nói gì. Vẻ đau buồn chân thành của người phụ nữ khiến nàng muốn giận Slater. Thật hợp lý khi anh tổn thương và giận dữ, nhưng tại sao lại mang theo sự căm ghét mà không có bằng chứng, trong năm năm?

“Slater từng là một chàng trai nhỏ kỳ lạ,” Ellen nói với vẻ yêu mến. “Cậu ta quá cô độc. Mẹ cậu ta... chà, không cách nào để diễn tả được, không hoàn toàn sáng suốt. Điều đó thỉnh thoảng xảy ra với phụ nữ ở đây toàn thời gian, trong vùng quê cách biệt này. Họ không thể đương đầu được với nỗi cô đơn ngày qua ngày, không bao giờ nhìn thấy người phụ nữ nào khác.” Bà ta lắc đầu buồn bã và vỗ nhẹ vào tay của Summer. “Đàn ông!” Bà la lên. “Đàn ông có công việc của họ, nhưng phụ nữ cần nhiều hơn điều đó. Chúng ta cần trò chuyện, cần được yêu thương và được bảo rằng chúng ta được yêu thương. Libby đáng thương, quá mập và khó ưa. Ai có thể đổ lỗi cho Sam về việc trải qua phần lớn thời gian của anh ấy cách xa bà ta nhất có thể được chứ? Anh ấy yêu quý Slater và Slater cũng yêu quý anh ấy, lẽo đẽo theo sau anh ấy mọi nơi. Khi cô ra đời, cậu ta đã yêu quý cô như người em gái nhỏ.” Bà ta thở sâu và buột ra một tiếng thở dài run rẩy. “Thỉnh thoảng, tôi nghĩ Slater có thể thừa hưởng vài thứ từ mẹ cậu ấy.”

“Bà ấy đã chết trước tai nạn ư?”

“Phải. Bà ta chết đôi năm sau khi cô và mẹ cô trở lại Piney Woods. Dù thế nào thì đó cũng là một phước lành vì chấm dứt việc phải khoá bà ta lại trong phòng. Nhưng chúng ta hãy nói về những thứ vui vẻ hơn đi. Cô có một nơi ở thật xinh đẹp. Tôi đã luôn thích nơi này. Vùng đất của cô tiếp giáp với của tôi. Cô có biết điều đó không?” Bà ta bật cười trước vẻ mặt của Summer. “Không à. Đất của cô không trải dài tới mười lăm dặm, nhưng của chúng tôi vươn xa gần như thế. Cô có một dải đất chạy dài từ đây đến mép con lạch đó – Tôi độ chừng nó rộng khoảng hai hoặc ba dặm. Cô có một mảnh đất giá trị trong chừng mực Slater quan tâm. Phía Nam vùng đất của cô là một phần khác của McLean’s Keep. Sam quý quyết thật!” Bà ta bật cười lần nữa và lắc đầu. “Anh ấy đã sắp đặt điền trang này. Tôi không cho rằng anh ấy nghĩ J.R sẽ trở lại vì Nannie. Có lẽ anh ấy nghĩ anh ấy sẽ cưới Nannie cho chính mình.” Đôi mắt bà ta nháy múa với vẻ tinh quái. “Sam đúng là một người đàn ông Scot chính hiệu!”

Lời bóng gió rằng Sam muốn cưới mẹ nàng vì mảnh đất của bà không được Summer hưởng ứng, nhưng nàng giữ ánh mắt dõi theo

những ngọn đồi xa xa và không bao giờ cho phép cảm xúc của mình lộ ra.

“Còn bà, Ellen,” Nàng hỏi, “Bà đã trở thành goá phụ bao lâu rồi?”

Đôi mắt bà ta lấy lại vẻ buồn bã mờ màng. “Travis chỉ mới là một cậu bé khi Scott chết. Chúng tôi ở lại trang trại trong vài năm, rồi đi đến Nacogdoches*, nơi họ hàng của tôi sống. Chúng tôi đã trở về cách đây mười hai năm và mang Jesse đi cùng. Cùng khoảng thời gian đó. Người đàn ông tôi tin tưởng để giao phó trang trại đã ăn cắp của chúng tôi. Tôi phải thú nhận, cô không bao giờ biết nên tin vào ai đâu. Jesse đã đưa mọi thứ vào tầm kiểm soát. Cô biết đấy, tôi có ngôi nhà tuyệt nhất vùng Tây Texas, tôi vẫn luôn tự nhủ với mình như thế. Hãy đến và ở lại bao lâu cô muốn, Summer. Có một ngôi nhà tốt thì có gì tuyệt đâu nếu cô không thể phô bày nó?” Bà ta bật cười và giơ đôi bàn tay trên tai trong vẻ mất tinh thần điệu cợt. “Cô nghĩ về tôi như thế nào?”

*(*Nacogdoches : Một thành phố nhỏ nằm ở Đông Texas được xem là thị trấn lâu đời nhất của Texas, cách Houston 140 miles, nơi có trường Stephen F. Austin State University và hồ Nacogdoches khá đẹp)*

“Tôi nghĩ bà là một quý bà rất xinh đẹp, người tự hào về ngôi nhà của mình.”

“Ôi, Summer. Tôi muốn chúng ta trở thành bạn bè.”

“Chẳng có lý do gì để chúng ta không nên như thế” Đôi mắt của Summer tìm kiếm đứa em trai nhỏ và nàng gọi cậu bé. “Tôi muốn bà gặp em trai tôi, Ellen.”

Summer không hề gặp Travis cho đến bữa ăn tối. Hắn đi vào cùng Jesse. Hai người đàn ông đứng bên cạnh nhau đợi bữa ăn được dọn ra trên bàn. Bằng cách nào đó trông họ giống nhau, nhưng cũng rất khác nhau. Cả hai đều cao, rắn rỏi, và ngăm ngăm nâu. Một người mỉm cười rất thoải mái, người kia hiếm khi cười, nếu không muốn nói là không hề cười. Travis rất lịch thiệp. Hình ảnh phóng đảng mà hắn để lộ lúc sớm đã biến mất, và thay vào đó là vẻ thân thiện trẻ thơ. Summer thầm thừa nhận rằng quan điểm của nàng về

hắn có thể đã nhuộm màu thành kiến bởi sự cảnh báo cay đắng của Slater.

Sadie xuất hiện khi bữa ăn chấm dứt, và Summer giúp dọn dẹp. Sadie đã cáu gắt với Mary rất khác thường, và cô bé cuối cùng cũng đi đến chiếc giường phía sau bếp và nằm xuống, mút ngón tay cái, quan sát với đôi mắt to, tròn xoe. Ellen lịch sự một cách lạnh nhạt với Sadie, và phớt lờ hoàn toàn cô gái nhỏ. Thật nhẹ nhõm với Summer khi mời Ellen ra ngoài hàng hiên sau khi xong việc.

SeseNau' Blog

~*~

Ngay khi hai người phụ nữ rời khỏi phòng, Sadie đi đến giá rửa mặt và xối nước lên gương mặt bừng bừng. Quả là một sự gắng sức để đẩy lùi cảm giác sợ hãi khuấy động không ngừng khi có mặt Ellen McLean và con trai của bà ta. Đồ chó đẻ! Cái thứ đồ mông la làm bộ làm tịch; thứ đồ con hoang hư hỏng, vênh váo, với thói thúc nhục dục mang khuynh hướng bạo lực và đòi bại. Những người phụ nữ ở Hamilton đã kể với chị đủ thứ chuyện về hắn. Ngay cả những con điểm cũng từ chối tiền của hắn cho đến khi họ cùng đường. Trái tim chị đã nhảy lên tận cổ họng khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên, và đêm kinh hoàng gần như bị hắn cưỡng đoạt đã gọi lại rõ ràng khiến chị run rẩy. Chỉ những tiếng hét của chị mới mang đến sự giúp đỡ. Ngay trước khi nắm đấm của hắn tống vào mặt chị, chị đã nhìn thấy người đốc công cao ráo, đen tối, gương mặt đông cứng với cơn giận, cố gắng giật hắn ra khỏi chị. Hôm nay, người đàn ông đó đã hành động như thể không nhớ chị, nhưng Travis đã nhận ra chị ngay lập tức. Hắn đã xuất hiện một lần vào buổi chiều, dựa người vào khung cửa bếp, nhìn chị với vẻ xấc láo, như thể thách chị dám tố cáo hắn.

Giận dữ với bản thân vì đã bực dọc với Mary, chị đến với cô bé và ẵm cô bé vào đôi cánh tay.

“Mama xin lỗi, bé cưng ngọt ngào,” Chị ngâm nga. “Mama xin lỗi đã bức dọc. Nói với mẹ chúng ta sẽ làm gì nào. Chúng ta sẽ đi xuống cái đu nhé. Con có thích điều đó không?”

Gương mặt bé bỗng vỡ tung những nụ cười. “Cái đu, cái đu!”

Đã hoàng hôn khi họ đi bộ tay trong tay ra khỏi cửa sau. Xuống cạnh con lạch, Sadie có thể thấy ánh lửa từ khu trại dựng tạm bởi những người chăn gia súc của quý bà McLean. Vài kỵ sĩ từ trang trại khác bắn toé nước ngang qua con lạch để kết hợp với họ, và những lời chào mừng to tiếng cho thấy họ là bạn bè. Sadie và Mary quay người về hướng cái đu.

Mary chạy tới trước, túm chặt cái bao tải đầy rơm treo lơ lửng bằng dây thừng và bọc đôi chân bé nhỏ vào đó. Sadie trao cô bé một cái đẩy nhẹ và cô bé bật cười vui vẻ. Âm thanh tiếng cười của con gái chị quá đổi đáng yêu đến nỗi Sadie quên đi mọi thứ ngoại trừ niềm vui nhỏ bé mà chị đang chia sẻ với con gái.

“Cao, cao nữa đi, Mama!”

“Giữ chặt nhé!” Sadie cảnh báo. “Giữ chặt nào, và chúng ta sẽ đu bổng hơn.”

Sau một lúc, Mary trở nên mệt để có thể giữ chặt, và đôi chân nhỏ bé kéo lê trên đất cho đến khi cái đu dừng lại. Cô bé đã hài lòng một lúc chỉ với việc đẩy chiếc đu, rồi xoay gương mặt bé bỏng ngược nhìn mẹ.

“Mama đu!”

“Được rồi.” Tiếng cười của chị ngang bằng với của con gái, chị nhẩy lên và quấn chân quanh chiếc bao tải. “Cho mẹ một cái đẩy nào, Mary.”

Đôi bàn tay nhỏ bé trên lưng chị chỉ vừa vịn khiến chị khẽ nhúc nhích.

“Nào nào, Mary. Đẩy mẹ đi nào.”

Đôi bàn tay to lớn, rắn chắc chạm vào lưng chị, và chị được trao tặng một cú đẩy mạnh. Chị sợ hãi đến mức đôi tay đông cứng trên sợi dây thừng và quăng người quay quanh để thấy Mary đứng bên cạnh người đốc công cao lớn, cô bé đang vỗ tay và ré lên vui sướng. Chiếc nón của người đàn ông kéo thấp qua đôi mắt, và chị chỉ nhìn thấy miệng gã. Nó hơi nhếch lên một chút.

“Mary.” Chị hỗn hển, và lao tới nắm tay đứa trẻ. Mary giật ra khỏi chị và chạy tới chiếc đu.

“Con đu!”

Trái tim Sadie phi nước kiệu hoang dại trong lồng ngực. Chị đi tới vỗ lấy Mary khỏi chiếc đu, nhưng người đàn ông đó đã tiến đến và trao cho đứa trẻ một cái đẩy nhẹ.

“Chúng ta cùng đi nào.”

“Không, không được.”

Chị không chắc là chị đã nghe đúng và mang về hoang dại như một đứa trẻ hoảng sợ.

“Tôi không phải là người mà em phải dè chừng. Em biết điều đó mà.” Gã nói êm ái, dịu dàng, và giữ một bàn tay vững vàng trên lưng đứa trẻ khi gã tung cô bé tới lui.

“Phải,” Chị thì thầm, nhưng âm thanh đã vươn tới gã.

“Làm sao em lại đến làm việc ở phòng nhảy đó vậy?”

Sadie sững sốt bởi lời lẽ của gã và không biết phải trả lời thế nào, vì thế chị im lặng.

“Người đàn ông của em đâu rồi?” Câu hỏi trực tiếp của gã loé lên sự bức bối.

“Anh ấy đã khiến cho bản thân bị giết, và tôi phải làm việc trong phòng nhảy bởi vì tôi không thể kiếm được công việc nào khác.” Chị quan sát gã, cau mày, nhưng sự tức giận của chị tàn đi nhanh chóng

khi mắt gã gặp mắt chị. Để làm dịu đi những lời lẽ thẳng thừng đó, chị thêm, “Cám ơn ông về những gì ông đã làm đêm hôm đó. Tôi không có chút ý tưởng nào về những gì hán đã làm. Trông hán ta quá tử tế.”

“Hán có thể như thế khi hán muốn. Đừng để hán bắt được em khi em chỉ có một mình.”

Có một khoảng im lặng khi họ quan sát Mary trên chiếc đu. Một lần nữa, Sadie lại sửng sốt trước lời lẽ của gã, và chị điên cuồng tìm kiếm điều gì đó để nói.

“Ông đã làm việc cho nhà McLean đó bao lâu rồi.

“Mười hai năm.”

Chị ước chi gã nói nhiều hơn, nhưng gã đứng lặng lẽ, quan sát chị, đẩy đu cho Mary.

“Ông có thường đi qua lối này không?” Chị ước chi đã không hỏi câu này.

“Bây giờ tôi sẽ thường đi.”

Sadie quá lo lắng và bối rối để có thể suy nghĩ rõ ràng. Ý gã là gì? Trong một khoảnh khắc chị cảm thấy bị châm chích bởi một cơn rùng mình, nhưng nó tàn đi nhanh chóng khi xét về mặt hợp lý. Gã sẽ đưa Mrs. McLean đến thăm Summer. Chị cho phép bản thân nhẹ nhõm khi nhìn chằm chằm vào hán.

Gương mặt sạm nắng của gã đóng khung bởi đôi tóc mai màu nâu sẫm được tỉa tốt, làm nổi bật đôi gò má cao và chiếc mũi thon, thanh tú bên trên một chiếc miệng hào phóng nhưng không cười. Đó là một gương mặt nghiêm nghị nhất, gần như khó ưa, mà chị từng nhìn thấy. Gã quay lại nhìn xuống chị, và đột ngột đôi mắt xám mang đến một cảm giác rằng gã có thể nhìn thấu chị.

“Đây là một nơi tốt cho em. Em sẽ ở lại đây chứ?”

“Tôi muốn thế.” Từ ngữ đến thật dễ dàng. “Tôi muốn giúp đỡ đủ để chi trả cho việc ở lại của chúng tôi.”

“Đây là một nơi tốt cho em,” gã nói lần nữa.

Sadie quan sát gã, nhận ra cách Mary tin tưởng gã và cách gã đã đẩy con bé trên chiếc đu dịu dàng như thế nào. Chị nhìn vào gương mặt gã và tự hỏi điều gì ẩn giấu phía sau chúng. Gã đang nghĩ gì? Và gã sẽ thật sự bảo vệ chị khỏi con trai người chủ thuê hần sao? Chị băn khoăn không biết làm sao hần lại ở trong đám người nhà McLean. Nhà của hần thì sao? Loại phụ nữ nào có thể lấy được hần khỏi quý bà McLean? Một cơn choáng váng nhỏ, khó chịu tràn qua chị khi nhận ra những suy nghĩ đó. Gã là loại đàn ông nào thì có gì quan trọng đối với chị? Đến sáng mai, chị có khả năng không bao giờ gặp lại gã nữa. Tuy vậy, ý nghĩ đó cứ quấy rầy chị, và chị nhìn gã chăm chú. Không có chút mùi quý dũ nào trên gã giống như Travis McLean, nhưng cũng không thật sự dịu dàng, ngoại trừ những gì hần bộc lộ với Mary. Phải, một người đàn ông như thế sẽ... sẽ...

“Em định sắp xếp suy nghĩ của em về tôi à?” Gã ngừng chiếc đu và nhắc Mary xuống.

“Ý ông là gì?”

“Em đang cố quyết định xem tôi là loại người nào, và liệu tôi có đáng tin không.”

Mary vươn tay ra và nắm lấy tay gã giật nhẹ. Gã nhìn xuống gương mặt nhỏ bé láu lỉnh và ngồi xổm xuống trên gót chân. Gã vỗ nhẹ vào túi áo. Bỗng lén, lần đầu tiên, Mary tìm kiếm cho đến khi cô bé phát hiện cây trụ mảnh của que kẹo. Đôi mắt sáng bừng của cô bé gặp mắt gã. Jesse đứng lên và vỗ nhẹ vào đầu cô bé.

“Có một thứ mà cả hai chúng ta đều có chung lòng thương mến, ờ, cô gái nhỏ?”

Gã lấy thuốc lá vắn ra khỏi túi áo, không hề bận tâm những gì gã đang làm sẽ tạo ra khói thuốc. Gã đánh nhẹ đầu que diêm bằng móng tay và giơ ngọn lửa lên. Gã nhìn Mary, nước dãi nhóp nhép từ que kẹo chảy xuống cằm cô bé, rồi quay ánh mắt lên người mẹ. Cô là một phụ nữ trưởng thành – chắc chắn không nhiều hơn độ tuổi của một cô gái – nhưng là một phụ nữ gan dạ. Cũng xinh đẹp nữa. Gã lấy điếu thuốc ra khỏi môi. Cô đang bồn chồn và đỏ bừng bởi vì gã đang nhìn. Cô đã nhìn gã, bây giờ đến lượt gã. Cô hẳn đã thật sự cùng đường khi nhận công việc ở sàn nhảy. Hẳn đã biết khi hẳn kéo Travis ra khỏi cô rằng cô không thích hợp cho kiểu sống đó.

Trời đã muộn. Sadie nắm lấy tay Mary. Người đàn ông không quay người hoặc lên tiếng khi chị đi phía sau gã, những bước chân chị tần ngần một chút, như thể muốn nói chuyện. Gã xoay người và chị ngừng lại.

“Thưa ông?”

“Vâng, thưa cô?”

“Cám ơn ông. Và cám ơn vì đã cho Mary sự thết đãi.” Giọng chị run rẩy, bất chấp quyết tâm giữ cho nó vững vàng của chị.

“Vào nhà đi,” Gã nói. Sadie chắc chắn giọng hẳn có vẻ dịu dàng. “Vào nhà và tôi sẽ canh gác cho.”

Thật tuyệt vời khi không phải sợ hãi. Chị có thể cảm thấy đôi mắt gã đặt trên chị cho đến khi chị vào trong cửa sau. Nhanh nhẹn, chị rửa vết kẹo nhóp nhép khỏi gương mặt đã mệt của đứa trẻ, cởi đồ cho cô bé, và đặt cô bé vào trong giường. Thổi tắt đèn, chị thay đồ và nằm cạnh cô bé. Chị có thể nghe tiếng làm bầm của giọng Ellen McLean đến từ phòng Summer, và giọng của John Austin và Pud trên gác xép. Chị nghĩ về buổi sáng sắp đến với những cảm giác lẫn lộn. Dù ao ước đây là lần cuối cùng gặp quý bà McLean và con trai, chị khiếp sợ với ý nghĩ sẽ không gặp lại Jesse Thurston nữa.

SeseNau' Blog

~*~

Đã gần nửa đêm khi Jack cột con ngựa vào thanh chắn và vượt qua hàng hiên lát đá. Ông vào trong nhà, và được dẫn lối bởi mùi café mới pha hướng thẳng đến bếp. Slater nhìn lên và tiến đến bếp lò. Jack treo nón trên giá và lấy một chiếc cốc khỏi kệ.

“Cái chân sao rồi?”

“Tốt hơn rồi. Teresa đã chế thuốc đắp để lấy đi một ít đau đớn.”

“Bà ta làm thế nào để vượt qua được Bulldog?”

Slater cười toe toét với điều đó. “Ông ấy quá bận rộn với việc giữ con mắt điều hâu của ông ấy trên Ellen.”

Họ ngồi yên lặng trong một lúc trước khi Jack nói lần nữa.

“Thằng nhóc đó không phải là cái kèn đuôi vòng à?”

Slater làm đầy lại cốc của anh và nghĩ về những giờ vui vẻ đã trải qua với John Austin.

“Thật không ngoa về việc cậu bé rất thông minh.”

Jack cười lục khục. “Cậu bé đã khiến Pud già khốn đốn. Vẽ cho cậu ta một bức tranh thế giới và chỉ ra bằng cách nào mặt trời và mặt trăng đi vòng quanh nó. Pud già chỉ ngồi đó với cái miệng há hốc. Thằng nhỏ nói với cậu ta rằng nó sẽ chỉ cho cậu ta cách đọc và viết tên mình. Tôi nghĩ khi thằng bé nói điều đó Pud già như bị đâm vào bụng mà không nói nổi một lời bào chữa về sự ngu dốt của bản thân cho dù đã ở đây. Thằng bé thật thông minh. Cậu sẽ phải đồng ý như thế. Nhưng đứa trẻ đáng thương ấy chẳng biết điều gì khác hết. Bước thẳng đến gần sát con rắn chuông... muốn nhìn nó rõ hơn mà.

Tôi đã bảo Pud phải để mắt đến thằng bé, ít nhất cho đến khi chúng ta có được vài cảm nhận về cậu bé.”

“Chị của nó đã nói nó thiếu khả năng phán đoán thông thường, nhưng cô ấy phải chịu trách nhiệm trong việc bảo bọc thằng bé quá mức, làm quá nhiều cho nó. Điều đó sẽ khiến cậu bé ích kỷ và cầu thả trong cách hành xử. Cậu bé cần bàn tay của một người đàn ông.”

Người đàn ông già nua nhìn xuống bàn, xoay chiếc cốc vòng qua vòng lại trong đôi bàn tay to lớn chai sạn.

“Travis đã tiến hành việc ve vãn rồi, Slater. Hắn đang cư xử thực sự tuyệt. Nếu hắn và mẹ hắn đã toan tính được đường lối cho họ, chúng ta sẽ không có gì để nói ‘về cô gái hoặc đứa nhỏ’ nữa đâu.”

Mặc dù Slater có cùng quan điểm, từ ngữ được nói ra khiến anh nổi giận.

“Kẻ quái nào nói họ sẽ có được toan tính của họ? Cô gái đó không ngốc. Tôi hy vọng cô ấy sẽ nhìn nhận đúng về Ellen và đồ chó sát nhân đó.” Đặt khuỷu tay trên bàn và chà sát nắm tay vào trán, anh buột ra một tiếng thở dài nặng nề và tiếp tục, “Mẹ kiếp, Jack. Tôi phải giết tên con hoang đó và kết thúc điều đó cho xong.”

“Có những lúc tôi đồng ý với cậu, và rồi cũng có những lúc tôi không đồng ý. Không phải tôi đang nói cậu sai khi muốn làm thế với kẻ đã giết cha cậu, nhưng nếu cậu chỉ bắn ngã hắn, không biết chắc sẽ ra sao, đó có thể là một điều khó khăn để sống cùng. Hơn nữa, cậu còn có cả Jesse để lo lắng đến.”

“Jesse thế nào, Jack? Gã vẫn liếm gót Ellen à?”

“Tôi sẽ nói với cậu vài điều. Tôi cá đến đồng dollar cuối cùng của tôi là Jesse theo dõi Travis. Gã sẽ làm tất cả mọi thứ gã có thể để giữ kín điều đó với Ellen, nhưng gã theo dõi hắn. Gã bám sát hắn suốt cả ngày, và một lần, khi hắn đang nói chuyện với Armando, cậu biết kẻ mà chúng ta đã thuê một thời gian trước không? Chà, gã kiểu như lén lút đến gần bọn chúng, khá dễ dàng, và Travis thoát. Tôi

không thích con chim sâm cầm đó che chở cho Travis như gã đã làm.

“Có lẽ ông nên nói với gã về vụ thời hạn sắp đến.”

“Nghĩ đến điều đó có thể không đau đớn bằng việc giữ gã lại và nhìn thấy những gì gã đang làm.”

“Gã đang theo dõi Travis mà.”

“Có lẽ.”

Slater lằn ngón tay lên vết sẹo trên mặt như thỉnh thoảng anh vẫn làm khi có điều gì đó trong tâm trí. Bực bội, anh ấn điều xì gà xén đầu vào miệng và quẹt một que diêm trên đế giày ống, bập bập điều thuốc cho đến khi cháy đỏ lên. Một luồng khói uốn éo vào trong không khí.

“Jesse có thấy bất kỳ dấu hiệu nào của thổ dân không?”

“Không. Nói rằng nhóm đã đánh chúng ta có khả năng là một nhánh của người Apache miền núi trong những ngọn đồi phía nam và tây. Jesse có cảm nhận rất tốt về thổ dân, đã chiến đấu với họ rất nhiều theo cách gã nói chuyện. Tiến trình đột kích đó không thể không để lộ bất kỳ điều gì về bản thân gã.”

“Jesse biết những gì gã làm.”

“Ngoại trừ một thứ.”

Một vẻ cau có trải qua gương mặt của Slater. “Mọi người đàn ông đều có một điểm yếu. Điểm yếu của Jesse là Ellen McLean.”

SeseNau' Blog

~*~

Chương 6.

Ngay khi trời tảng sáng, Jesse mang chiếc xe độc mã đến trước ngôi nhà.

“Chúng ta phải đi sớm sao?” Ellen, trong bộ đồ đi đường màu xám, đặt một bàn tay lên cánh tay gã.

Gã vỗ nhẹ vào bàn tay bà và nói với bà như thể bà là một đứa trẻ. “Bà biết chúng ta phải làm thế mà. Hãy nói lời chào tạm biệt của bà đi, để chúng ta có thể lên đường.”

“Tôi vẫn chưa biết đủ về Summer,” Bà ta hờn dỗi.

“Chúng ta sẽ trở lại” Gã hứa.

Quan sát từ ngưỡng cửa, Sadie mắng nhiếc bản thân vì đã dám mơ tưởng một người đàn ông như thế sẽ chú ý đến chị khi gã đã có được tạo vật xinh đẹp, chải chuốt đó, cho dù bà ta nhiều tuổi hơn gã. Chị khoanh tay ngang qua chiếc tạp dề sạch sẽ mà chị đã mặc với hy vọng sẽ gặp gã lần nữa, và trách móc bản thân vì đã phí phạm nhiều thời gian cho việc sửa soạn mái tóc. Gã thậm chí không nhìn về hướng chị.

SeseNau' Blog

~*~

Summer không lấy làm buồn vì sự thăm viếng đã đến lúc kết thúc. Cô thích Ellen, và quan điểm của nàng về Travis đã trải qua một thay đổi mạnh mẽ từ buổi chiều hôm trước, nhưng đó là sự căng thẳng của việc có khách khi nàng chỉ vừa ở nhà mới trong thời gian ngắn đến thế. Travis đã rất thân thiện mà không làm gì thái quá, và

dường như chẳng phạm chút sai lầm nào trong cách cư xử. Lúc này hắn đến gần nàng và chìa tay.

“Thật là vui thích, thưa cô Kuykendall. Cảm ơn cô về lòng mến khách.” Hắn cười toe toét với vẻ trẻ thơ và hát đầu về hướng mẹ hắn. “Bà ấy sẽ sống dễ dàng hơn trong một thời gian.”

Tiếng cười lãnh lút của Ellen tràn ngập buổi sáng yên tĩnh. “Đừng bận tâm cậu ta nói gì, Summer. Cậu ta và Jesse sẽ làm cô tin rằng tôi là một kẻ mè nheo chính hiệu.” Bà ta đến bên Summer và hôn nàng nhẹ nhàng trên má. “Tôi sẽ vui sướng có một người con gái giống như cô, cưng à. Nhưng,” bà ta ngược mắt lên trời với vẻ thất vọng điều cốt, “tôi chỉ có được đứa con trai không thể nào chịu nổi này thôi!”

John Austin ra khỏi nhà, chà xát giấc ngủ ra khỏi mắt, được theo sau bởi Mary đang nhắc chiếc áo ngủ của cô bé lên để có thể đi lại. Khiến Sadie đau đớn hơn nữa, cô gái nhỏ tiến thẳng đến Jesse và giơ tay lên giặt nhẹ tay gã.

Gương mặt nghiêm khắc của Jesse dịu đi, và bàn tay gã vươn ra để vuốt ve những lọn tóc lộn xoăn màu đỏ thẫm trước khi gã ngồi xổm xuống để cô bé có thể tìm kiếm bên trong túi ngực của hắn một cây kẹo que mà cô bé biết sẽ có ở đó.

Nụ cười nở trên gương mặt của Summer khi nàng trông thấy vẻ sửng sốt trên mặt Sadie đã phai tàn khi nàng nhìn vào Ellen. Đôi chân mày của người phụ nữ lớn tuổi chau vào nhau và có vẻ như bà ta bị đánh bại bởi những gì bà ta nhìn thấy. Bà ta nhăn mũi với vẻ ghê tởm và di chuyển một bước đến gần Jesse, đặt một bàn tay lên vai gã.

“Chà... Mama!” Travis bật cười với vẻ trêu chọc. “Mẹ sắp phải siết chặt dây cương trên người đàn ông của mẹ rồi đó. Tôi tin là hắn đã vắn vợ đâu đó rồi.”

“Im miệng, Travis.” Jesse khạc từng từ khi hắn nhắc Mary lên trong đôi cánh tay. Quay nhìn Ellen, hắn nói, “Vào trong xe đi.” Gã trao đứa bé cho Sadie và giơ tay lên vành nón. “Ma’am.”

Họ vừa di chuyển được vài bước khi Travis phun phì phì : “Bây giờ không phải gã đã đang trở nên lễ độ cực kỳ với một con điếm ư!”

“Travis, tử tế nào,” Ellen khiển trách.

Travis lấy nón ra cho một cái chào nhạo báng. Hắn vênh váo đến bên con ngựa của hắn và trèo lên, kéo dây cương căng đến mức con thú nhảy lên bốn chồn trong giữa đám thợ chăn gia súc đang đợi để hộ tống chiếc xe độc mã.

“Đồ ngựa cái đầu đồ đó đã được cưỡi quá nhiều đến mức yên cương của cô ta đã lở loét rồi, Jesse. Ông không thể kiếm được thứ gì tốt hơn à?” Hắn nói điều gì đó loáng thoáng với những kẻ chăn gia súc, và một trong số họ bật cười lo lắng. “Này, Jesse...” Travis đã có được chú ý hắn ta muốn, và đang thực hiện phần lớn điều đó. “Con ngựa cái non của cô ta chưa sẵn sàng để khám phá trong vài năm nữa. Bây giờ ông đang cấm cộc tuyên bố quyền khai thác của ông đấy à?”

Ellen giữ cánh tay của Jesse. “Jesse, đừng! Thăng bé chỉ đùa thôi mà.”

Jesse đẩy tay của bà ta ra và trong vài giây chân, hắn tiến đến Travis, kẻ đang đứng túm tụm trong đám chăn gia súc. Trước khi gã trai trẻ có thể hít vào được một hơi thở, gã đã chộp hắn ra khỏi yên ngựa.

Travis bị đập xuống đất và đứng bật dậy, gương mặt hắn xoắn vặn trong cơn giận.

“Chết tiệt mày,” hắn gầm gừ. “Tao lẽ ra phải giết mày khi lần đầu mày hít hà quanh Mama của tao!”

“Bây giờ thì sao?”

Những từ ngữ được nói ra với vẻ điềm tĩnh và vừa vặn thoát khỏi miệng gã khi Travis tấn công. Nắm đấm của Jesse vung lên động vào mặt hắn. Đầu của Travis bật ra sau và hắn duỗi thẳng đầy đủ chiều dài trên lưng. Hắn chộp lấy khẩu súng bên hông. Người chăn

gia súc, kẻ đã xuống ngựa để xoa dịu con ngựa đang bồn chồn của hắn, dấn vào cánh tay hắn và giật khẩu súng ra khỏi bao đeo.

Travis chậm chậm đứng lên, gương mặt hắn mang vẻ căm ghét, máu từ vành môi bị rách chảy thành dòng xuống cằm.

“Đồ con hoang! Đồ chó đẻ!” Hắn đứng lắc lư, đôi tay thống xuống hai bên hông, đôi mắt phóng từ Jesse đến mẹ hắn, bà ta đang đứng với đôi tay đeo găng ấn trên miệng.

“Jesse! Làm ơn!” Ellen nài nỉ.

Người đàn ông cao lớn di chuyển một cách thận trọng, và với bàn tay để mở, hắn tát vào mặt Travis bên má này, rồi bằng lưng bàn tay bên má kia.

“Hãy trèo lên con ngựa đó, và đếm may mắn của chính mình rằng tôi đã không đập cậu cho đến chết.”

Travis bước lùi ra sau dựa vào con ngựa. Bàn tay hắn với lấy núm yên ngựa và đặt chân lên bàn đạp.

“Jesse, cậu sao vậy?” Ellen xoắn vặn đôi bàn tay với vẻ lo lắng. “Làm sao cậu có thể làm tổn thương thằng bé hơn một...”

Ánh mắt của Jesse khiến bà ta yên lặng. Nhẹ nhàng, gã đỡ khuỷu tay bà và hướng bà vào trong xe ngựa. Summer tiến đến đứng bên cạnh bậc cấp.

Mỉm cười lộng lẫy, Ellen giơ tay ra. “Tôi thật sự xin lỗi cuộc viếng thăm của chúng tôi đã kết thúc một cách khiếm nhã đến thế. Làm ơn tha thứ cho họ. Cô sẽ thấy đàn ông miền Tây này đôi khi nóng tính và thô lỗ. Travis là một người ưa chòng ghẹo và Jesse thì quá dễ tâm đến mọi thứ. Trong vài ngày, điều này sẽ bị lãng quên ngay thôi mà.” Bà ta bật cười với vẻ bồn chồn. “Cô sẽ đến thăm chứ?” Summer gật đầu. “Tôi sẽ trở lại để gặp cô. Tôi sẽ trở lại thật sự sớm đấy.”

Jesse trèo vào bên trong xe và nắm lấy dây cương. Ellen vẫy vẫy chiếc khăn tay. Travis thúc giày vào ngựa của hắn và biến mất trong

đám mây bụi. Những người chăn gia súc xếp thành hàng phía sau xe.

Summer và Sadie lặng lẽ quan sát sự rời khỏi của Ellen. Họ đã bị choáng trước cảnh tượng vừa chứng kiến. Lời bình luận xúc phạm của Travis và màn trình diễn bạo lực điềm tĩnh của Jesse khiến Summer sốc đến mức cho rằng có lẽ họ vừa gặp ác mộng.

John Austin phá vỡ sự yên lặng.

“Ông ta có ý gì vậy, Summer? Tại sao ông ấy gọi Mr.Thurston là đồ chó đẻ? Tại sao Mr.Thurston lại giận đến thế?”

Summer lao đến cậu bé. “Đừng bao giờ nói từ đó lần nữa, John Austin Kuykendall! Em có nghe chị nói không? Em không được nói từ đó lần nữa!”

“Em chỉ muốn biết thôi mà.”

“Nếu em muốn biết,” chị gái cậu vặn lại đầy giận dữ, “thì từ đó không có ý nghĩa gì hết.”

“Tại sao chị lại giận điên lên như thế?” Cậu bé có vẻ bối rối. “Chị hầu như không bao giờ giận điên lên như vậy hết.”

Đột ngột, Summer thấy xấu hổ. Nàng cũng đang thấy bị xáo trộn. Cảm xúc của nàng mang đủ mọi sắc thái trong hai mươi bốn giờ qua. Nàng đã ngờ vực những người khách bởi thái độ của Slater, rồi được trấn an bởi thái độ của Ellen, và bây giờ lại bị thất vọng bởi Jesse và Travis.

“Chị xin lỗi, John Austin.” Nàng ôm cậu bé vào lòng. “Chị xin lỗi.”

Cậu bé cười toe toét với nàng. “Không sao mà, Summer. Dù sao thì em nghĩ em biết nó có ý nghĩa gì rồi.”

Summer trông có vẻ kinh hoàng. “Vào trong đó và ăn bữa sáng của em đi.” Nàng đi theo sau cậu bé vào trong nhà và ngồi xuống chiếc

bàn phủ vải dầu và đặt cầm lên đôi bàn tay.

“Chị sẽ không ở một mình ngoài đây, đúng không, Sadie?” Summer đột ngột chán nản.

“Một mình? Tôi ư? Đây là một nơi thật tuyệt vời mà!” Nụ cười rời khỏi gương mặt chị. “Tại sao cô lại hỏi như thế? Không phải cô thích nơi này sao?” Giọng chị lo lắng.

“Dĩ nhiên tôi thích nó. Đây là nhà tôi.” Summer ngẫm nghĩ về vẻ lo lắng trên gương mặt của Sadie. “Và chị và Mary được chào đón ở lại miễn là chị muốn.”

Những giọt lệ tròn trĩnh rời khỏi đôi mắt xanh lục và Sadie nuốt xuống khó khăn. “Tôi sẽ phụ giúp cô. Tôi hứa.”

“Chị đã làm thế rồi, Sadie. Chị nấu nướng tốt hơn tôi nhiều.” Summer đẩy lưng khỏi bàn và đứng lên.

Sadie vui sướng và bộc lộ điều đó. Chị vuốt thẳng chiếc tạp dề với đôi tay bần chồn. “Tôi thích làm những công việc nội trợ.”

Nàng đi đến cửa sổ. Để mắt đến John Austin là một thói quen đã ăn sâu vào Summer rồi. Cậu bé đang ngồi xổm trên đất với một que nhọn trong tay. Trông cậu bé quá cô đơn khi ngồi ở đó. Nàng cau mày và quay lại với Sadie.

“Quý bà McLean không chú ý nhiều đến John Austin,” Nàng nói, như thể với chính mình. “Chị có nghĩ bà ta xinh đẹp không?”

Sadie quay đầu đi khi chị đáp. “Có, bà ta thực sự xinh đẹp.”

“Mary đã tạo ra một vụ huyền não cho Mr. Thurston.” Summer trao cho cô gái một cái nhìn chăm chú trên gheo.

Sadie hất đầu. “Không ai có khả năng đem ông ấy đi khỏi bà ta nổi đâu.” Chị nhấn mạnh từ cuối cùng.

Summer mỉm cười trước vẻ thách thức của chị. Sadie rất xinh xắn, với mái tóc màu đồng đỏ và đôi mắt xanh lục, nhưng sự nhanh trí và

tin thần của chị mới là thứ Summer thích.

“Chị có thích Mr. Thurston không?”

“Nhiều hơn rất nhiều so với Travis McLean.” Gương mặt của Sadie ngoảnh đi, nhưng Summer đã biết từ âm thanh giọng nói ấy, miệng chị đang căng lên bởi cơn giận dữ với Travis. Điều này khiến Summer bối rối. Trước khi nàng có thể nói bất kỳ điều gì, Sadie đã nói tiếp. “Không phải tôi đang than phiền về nhà McLeans. Quý bà McLean không thể thấy tôi trong cảnh bần thủ.”

“Chị đã không có cơ hội hiểu bà ấy, Sadie. Mỗi lần chúng tôi đến gần, chị đều chuồn mất. Bà ấy rất tử tế, thật sự tử tế.”

Mary vịn vẹo thoát khỏi cánh tay của Sadie và lén đến cửa.

“Không đi đâu khi chưa mặc quần áo, nhóc.” Chị bỏ nhào xuống đưa trẻ và mang cô bé trở lại giường. “Mẹ thề với Trời, mẹ không biết sẽ làm gì với con nữa. Con không biết xấu hổ gì hết sao?” Với Summer, chị nói, “Tôi nghĩ chúng ta nên bắt đầu khu vườn, Summer. Đã đúng thời gian của mặt trăng rồi. Mẹ tôi luôn gieo trồng vườn tược với những cây có củ, khoai tây, củ cải, đại loại thế khi trăng bắt đầu tròn.” Sadie không muốn nghĩ về gia đình McLean hoặc người đàn ông cao lớn, với đôi mắt cứng rắn ấy thêm nữa. Chị đã mơ những giấc mơ ngu ngốc trong bóng tối của đêm, nhưng đây là buổi sáng, và gã đã đi rồi. Việc trồng tỉa sẽ xua gã ra khỏi tâm trí chị.

SeseNau' Blog

~*~

Ellen tỏ rõ sự phật ý của bà với Jesse qua thái độ im lặng. Bà ta có cảm giác chắc chắn đã bị mất uy tín trước mặt Summer và không thích điều đó chút nào. Sự bẽ mặt, bà ta lý luận, là của bà ta vì đã cho phép cảnh tượng giữa con trai và Jesse xảy ra. Bà ta luôn có chút rùng mình trước tính cách dữ dội, hoang dã của Jesse, đặc biệt

khi nó nhân danh bà ta. Cách lạnh lùng, tàn nhẫn, thận trọng mà gã dự định sắp đặt cho kẻ thù, cho đến bây giờ, đã khiến bà tự hào về sự tận tâm của hắn đối với bà; nhưng khi hắn quay ngược cái sức mạnh nhanh, rắn rỏi, nguy hiểm ấy chống lại Travis, lại là một điều khác.

Im lặng là sự an toàn duy nhất của Ellen trong lúc bà ta mưu tính, xem thủ đoạn nào nên tiến hành để đối phó với Jesse. Cho đến cảnh tượng khó chịu đó, Summer đã bị ấn tượng với Travis. Thằng bé có thể mê hoặc một con rắn lột da khi đặt tâm trí vào đó. Khao khát của thằng bé khi chế nhạo Jesse về cô gái nhảy chỉ là một chút xao lãng, chỉ thế thôi. Và Jesse, chết tiệt gã, vừa phá hủy mọi thứ.

Con đường hướng tây bắc uốn lượn dọc theo con lạch cạn sát đáy trước khi quay theo hướng chân đồi. Miền thôn dã bao quanh họ hoàn toàn yên tĩnh. Bên dưới ánh mặt trời tháng Sáu, chiếc xe độc mã giống như lò lửa, khiến Ellen gần như đau khổ còn nhiều hơn sự không dung thứ của bà với Jesse. Bà ngồi căng thẳng và im lặng trong một góc, hoàn toàn nhận thức về vàng trán cau có của người bạn đồng hành phủ bóng qua đường chân trời. Gã không di chuyển, ngoại trừ giật giây cương, kể từ khi gã lấy chỗ ngồi bên cạnh bà và chống một chân mang boots trên thanh chắn bảo vệ.

“Tôi không hiểu cậu, Jesse. Thật sự không hiểu. Đó là một điều đáng sợ cậu làm với Travis. Cậu khiến thằng bé nhục nhã đến mức sẽ không bao giờ muốn gặp lại Summer. Và tất cả chỉ vì cô ả đó.”

Gã quay nhìn bà. “Bà đã nghe những gì cậu ta nói rồi đấy. Cậu ta may mắn không bị tôi bẻ gãy cổ.” Giọng nói điềm tĩnh có vẻ không tương xứng với bờ môi nghiền chặt.

Ellen tự hỏi, vào khoảnh khắc đó, liệu bà ta đã bao giờ thật sự hiểu người đàn ông to lớn, trầm lặng, tàn nhẫn này không.

“Thằng bé chỉ bị xao lãng thôi, Jesse. Nó đùa cợt giống như thỉnh thoảng vẫn làm.” Bà ngược nhìn gã và cho phép một nụ cười trêu chọc uốn cong vành môi bà. “Cậu biết mà, Jesse, cậu đã khiến tôi nghĩ có lẽ cậu đã lên xuống thị trấn, rằng Travis nói đúng.” Tiếng cười êm ái của bà ta làm nổi bật sự vô lý trong từ ngữ của bà. Jesse

tiếp tục nhìn bà và bà trấn tĩnh lại, “Tôi không ngụ ý điều đó, cưng à. Tôi biết cậu sẽ không bao giờ bị thu hút bởi một người phụ nữ như thế.”

“Một người phụ nữ như gì?” Gã hỏi nhanh.

“Cậu biết ý tôi là gì mà,” Bà ta nói với vẻ kiên nhẫn. “Cô gái đó là một ả trong quán rượu. ả chung đụng và thô tục. Tôi không thể hình dung tại sao Summer lại cho phép ả ở lại đó. Tôi hoàn toàn có ý định phải nói chuyện phải quấy với cô ấy về điều đó. Tôi hầu như không thể tin được khi Travis nói với tôi ả là ai. Travis đã nói rằng...”

“Travis nói quá nhiều, Ellen.”

“Cậu không thích thằng bé, đúng không, Jesse? Cậu ghen với nó.” Sự cău kỉnh của Ellen tăng lên. “Cậu không bao giờ cố trở thành bạn bè với nó, chỉ bảo cho nó cách giữ gìn sự kính trọng của bọn đàn ông. Cậu xem thường nó, và khiến cho tất cả những trò đùa trẻ con của nó tồi tệ hơn chúng có vẻ. Đôi khi tôi tự hỏi về cậu, Jesse. Có bao nhiêu trận đánh mà cậu đã tiến hành trên thằng bé mà tôi không biết đến?”

“Vài lần.” Jesse nhìn chằm chằm thẳng qua lưng ngựa và Ellen thở hổn hển trước câu trả lời điềm tĩnh của gã.

“Nó chỉ là một cậu bé! Nó không xứng tầm để đánh nhau với cậu.”

Ánh nhìn lạnh lẽo gã trao cho bà khiến Ellen hít một hơi thở vội. “Cậu ta không phải là một cậu bé, Ellen. Cậu ta là một người đàn ông hai mươi lăm tuổi, kẻ vẫn hành động như một đứa trẻ hư hỏng, chiếm lấy mọi thứ cậu ta muốn. Hãy giữ cậu ta tránh xa McLean’s Keep, hoặc Slater sẽ giết cậu ta. Anh ta vẫn nghĩ cậu ta đã làm gì đó với cái chết của Sam, và anh ta sẽ không nghĩ đến hai lần về việc giết cậu ta nếu bắt được cậu ta đang loanh quanh với phụ nữ.”

Gương mặt của Ellen bừng bừng với cơn giận. “Điều đó thật lố bịch, và cậu biết như thế. Travis có thể có đôi chút hoang dã, nhưng tất cả chỉ có thế. Scott cũng hoang dã như một con nai khi tôi cưới ông ấy, và Travis theo gót ông ấy. Sam luôn là một người kiên định, một

người đàn độn, giống y như Slater.” Sự khinh miệt trườn qua giọng bà. “Travis sẽ ổn định lại khi thằng bé cưới vợ.”

“Và bà có ai đó trong tâm trí rồi.”

“Dĩ nhiên. Summer. Thật là may mắn bất ngờ cho cô ấy khi trở về. Cô ấy có xuất thân tốt, và sẽ là một người vợ hoàn hảo cho Travis. Và cô ấy cũng không gia nhập vào một gia đình trắng tay. Vùng đất của cô ấy sẽ làm cho Trại Rocking S trở thành một trong những điền sản lớn nhất Texas.”

Giọng của Jesse lặng lẽ, trầm sâu và thô lỗ. “Bà không thể ngu ngốc đủ để nghĩ Slater đã cải thiện vùng đất đó và mang cô gái về đây để rồi đứng sang một bên và để yên cho cô ấy kết hôn với Travis được.”

“Tôi không biết hán có thể làm được gì về điều đó.”

“Hán có thể cưới cô gái cho chính hán, Ellen. Vậy tốt hơn bà không nên đặt trái tim bà vào cuộc đấu.”

“Đó là thứ tôi chắc chắn sẽ làm, Jesse. Slater sẽ không bao giờ cưới được Summer.” Ellen liếc nhìn gã, một nụ cười kỳ lạ, bí ẩn kéo cong bờ môi bà.

“Bà không thể chắc chắn được điều đó.”

“Tôi chắc chắn đấy.” Bà ta nói đầy vẻ tự tin. “Slater có thể lấy ả điếm ở sàn nhảy đó. Phụ nữ là hàng hiếm mà, và cô ả có thể thấy bản chất láo xược của hán là quấy rối.” Bà ta đặt bàn tay trượt vào bên trong cánh tay của Jesse. “Tôi biết cậu có đôi chút hào hiệp sáng nay, cưng à, nhưng điều đó không cần thiết. Một người phụ nữ như ả thường quen với những thứ như thế rồi.” bà ta mỉm cười với vẻ hoà nhã làm nguôi giận. “Tôi xin lỗi về lời bình luận nhỏ ghen tuông của tôi. Nó... chỉ vì tôi đã phụ thuộc vào cậu đến thế. Tôi không biết tôi sẽ làm gì nếu không có cậu, Jesse.”

Ellen có thể không nhớ đã bao giờ Jesse không đáp ứng lời dỗ ngọt của bà ta hay chưa. Gã ngồi như thể được làm bằng đá. Không

ngay cả một cú giật mi mắt để hé lộ những gì gã đang cảm thấy vào khoảnh khắc đó. Không thể nói được liệu gã thậm chí có nghe những lời nói của bà ta hay không, hoặc liệu hắn có đang cảm thấy giận dữ, ngạc nhiên, hoặc cam chịu gì không.

Jesse không cảm thấy bất kỳ thứ nào trong những thứ đó. Đó là thứ gì đó hoàn toàn khác. Thứ gì đó gã đã không cảm thấy trong một thời gian dài. Một sự trống rỗng thối qua gã. Ký ức bị khuấy động, đau đớn, thiếu chắc chắn, khi chiếc xe độc mã băng qua những con dốc thoai thoải của vùng đồi thôn dã. Tuổi thơ của gã thấp thoáng, nửa tưởng tượng, nửa hồi tưởng. Đó là cách nó đã trở lại, tuổi thơ đó, nhưng vẫn đủ thân thuộc để thấm đẫm gương mặt khắc kỷ của gã với nỗi cô đơn đáng sợ. Sự chờ đợi quen thuộc! Sự chờ đợi là thứ gã nhớ được nhiều nhất. Chờ đợi trong một nơi không có tình thương, không được quan tâm.

Điều đó đã diễn ra trong một thời gian dài. Và rồi Ellen đến, quá xinh đẹp, quá dịu dàng, và quan tâm. Dáng vẻ của gã thư giãn trong một lúc, rồi cứng lại. Khoảng cách giữa quê nhà và việc đến đây cùng Ellen không hề dễ dàng. Những công việc khó khăn nhất, dơ dáy nhất trong việc tranh cướp lương thực dâng ngập tâm trí gã. “Thằng nhỏ làm điều này... Mau lên nào, thằng nhóc... thằng nhỏ chết tiệt...” Một ngày, gã không còn là một thằng nhóc nữa, và những kẻ già hơn đã phải im miệng.

Gã nhìn xuống Ellen, và đôi mắt màu xám sắt đá của gã mất đi vẻ ám ảnh và nhìn chăm chăm đầy tình cảm vào trong mắt bà. Bà bắt đầu mỉm cười, gương mặt ửng đỏ và cái miệng rung rung để lộ khá rõ ràng bà biết rõ bà đã bị tống ra khỏi suy nghĩ của gã, nhưng giờ đây sự chú ý của hắn đã trở lại với bà một lần nữa.

“Tôi không biết tôi sẽ làm gì mà không có cậu, Jesse.” Bà ta nói lần nữa, và nước mắt che mờ đôi mắt bà.

Gã phủ lên tay bà và siết chặt nó.

Xa phía trước chiếc xe độc mã, hai kỵ sĩ cưỡi ngựa qua con mương. Travis dẫn đầu, Tom Treloar bám sát. Tom là một người đàn ông chắc nịch, với mái tóc rậm rì màu xám phủ đầy trên mặt cũng như trên đầu. Chính ông ta là người đã dậm lên cánh tay của Travis và cứu sống hắn. Ông ta biết rằng Jesse sẽ giết hắn nếu như hắn rút súng. Phản xạ của Jesse đã trở nên tự nhiên như hơi thở. Với cách nghĩ của Tom, điều đó sớm muộn gì rồi cũng sẽ đến, bất luận thế nào, khi Jesse đã có ý định cắt cái điều đã vóng lên lời bào chữa ngu si của hắn về một người đàn ông.

Họ chỉ cách trại Rocking S vài dặm. Bóng tối đã trải qua những ngọn đồi. Travis gò cương và nhìn chằm chằm vào chiếc xe độc mã đang tiến dọc theo lối mòn và lau mồ hôi khỏi gương mặt. Áo sơ mi của hắn đã nhóp nhép và khó chịu, và sự nhức nhối của bờ môi bị rách là một nhắc nhở liên tục về nỗi nhục nhã mà hắn đã phải chịu đựng sáng hôm đó. Hắn dịch sát ngựa của hắn gần ngựa của Tom và mở miệng lần đầu tiên.

“Đừng xía vào cuộc chiến của tôi lần nữa, Tom, nếu ông muốn sống.”

Gương mặt người chăn gia súc chẳng lộ ra bất kỳ cảm xúc nào khi Travis đe dọa ông ta.

“Gã sẽ giết cậu còn mượt hơn cả vuốt mũi, Travis. Cậu chẳng có đến một vị thế để chiến đấu.”

Sự cáu giận bốc lên trong Travis, phủ kín sự nghi ngờ của chính hắn. “Gã không phải là người bắn súng nhanh hơn tất cả!”

“Đủ nhanh,” Tom nói lạnh lẽ, “với cậu nằm trên mặt đất.”

Travis đủ khôn ngoan để biết Tom nói đúng. Hắn đã ghét Jesse từ ngày mẹ hắn mang gã đến trang trại, một thằng nhóc mười tám tuổi không khác mấy người đàn ông là gã bây giờ. Thoạt đầu, hắn không hiểu mối quan hệ giữa mẹ hắn và người đàn ông dần dần đã nắm quyền điều hành trang trại, nhưng bây giờ hắn gần như chắc chắn. Chà, nếu Mama cần một con ngựa giống, điều đó chẳng tạo nên được khác biệt nào đối với hắn. Mama có thể mở rộng chân bà cho

bất kỳ ai bà muốn. Có những điều khác quấy rầy hắn. Chẳng hạn như việc Mama tham gia kiểm soát trang trại cho đến khi hắn hai mươi sáu tuổi. Gương mặt hắn sẫm lại vì giận, môi hắn xoắn lại trong vẻ khinh miệt nhạo báng. Bây giờ không còn lâu nữa, và hắn sẽ giải quyết Jesse. Hắn khoái trá tự mãn. Sớm thôi, tất cả bọn chúng sẽ hiểu ra ai là người đàn ông tốt nhất! Sự cáu tiết trào dâng trong hắn. Sự thật đáng thất vọng ngấm lên trong đầu hắn và đập dồn dập trong hõm chua lè của dạ dày, nuôi dưỡng sự căm ghét của hắn.

“Không!” Hắn làm bầm vớ về dữ dội.

Mặt trời vẫn ở trên đỉnh đồi khi chiếc xe độc mã quành lên đường dẫn đến ngôi nhà. Nhô cao khỏi thảo nguyên, ngôi nhà màu trắng, hai tầng, là một mô hình tráng lệ của kiến trúc thế kỷ mười tám. Toà nhà vuông vắn và cao khỏi mặt đất để đón những cơn gió mát, với những hàng hiên rộng, có lan can, mái hiên được chống bởi một hàng cột duyên dáng trang trí bằng những đường gờ chạm khắc công phu. Những ô cửa sổ dài mở vào trong hàng hiên ở cả tầng thấp hơn lẫn cao hơn. Những ô kính ghép màu tô điểm phần trên cao của các ô cửa sổ cũng như cửa đi. Một lối đi uốn lượn xuyên qua những khu đất được chăm sóc kỹ lưỡng vươn đến những bậc cấp lát ván dẫn lên hàng hiên. Ngôi nhà trang nhã trông như thể thuộc về con đường rợp bóng mát trong vùng New Orleans* độc đáo nhiều hơn là vùng thảo nguyên Texas.

*(*New Orleans : Thành phố lớn nhất của bang Louisiana, một thành phố cổ kính nhất Hoa Kỳ đậm chất Creole (Pháp+Tây Ban Nha), thoát đầu được đặt tên theo công tước Phillipe II Orléans- công tước nhiếp chính của Pháp XVIII là La Nouvelle Orléans, sau này đọc là New Orleans. Đây cũng là một địa danh du lịch nổi tiếng thế giới về kiến trúc độc đáo, đa sắc tộc, đa văn hoá với những lễ hội - nhất là lễ hội Mardi Grass – thức ăn, quán café, âm nhạc và là nơi khai sinh loại nhạc jazz – Ct của Sẻ)*

Nhận ra đã về đến nhà, con ngựa kéo xe bước đi hào hứng trên lối vào cong cong và ngừng lại bên cạnh cổng. Jesse đỡ Ellen xuống khỏi xe khi một người da đen trong áo sơ mi trắng và quần lửng

thùng màu đen tiến ra hiên trước và bước xuống những bậc cấp để lấy những chiếc hộp của Ellen từ ngăn để hành lý.

“Chào Jacob.”

“Thật tốt là bà đã trở về, thưa bà Ellen.” Gương mặt sẫm màu rạng rỡ khi ông ta lao đến giữ cánh cửa mở. “Có cả đội quân đóng trại ở ngoài kia. Một người có vẻ ngoài giống như một sĩ quan đến để gặp Mastah Jesse.”

“Khách? Ông đã nói có khách à, Jacob?”

“Vâng thưa bà. Chỉ huy Slane.”

“Xuống đó và mời vị sĩ quan dùng bữa tối, Jacob.” Gương mặt bà ta ghim chặt nét cười, Ellen bắt đầu lên thang, rồi ngừng lại. “Jacob...”

“Đám lê cũng có thể ngửi được mùi một con gà tây đang nướng trên người tôi nữa là, nếu như chúng ngửi đủ tốt, bánh hồ đào nướng cũng đang để nguội bên cánh cửa kia kia.” Jacob đảo mắt và cười khúc khích.

Ellen bật cười với vẻ êm ái dịu dàng và quan sát ông ta đắm chìm trong ánh nhìn trìu mến của bà.

“Tôi nên biết. Ông đúng là một điều kỳ diệu, Jacob. Chính xác là như thế, một điều kỳ diệu!” Nửa đường lên thang, bà ta quay lại lần nữa, “Jacob...”

“Trời thật quá nóng, thưa bà Ellen.”

Thật tốt khi được ở nhà. Jesse đã trở nên yêu thích sự tao nhã yên tĩnh của ngôi nhà, những bữa ăn được chuẩn bị kỹ lưỡng phục vụ trên bàn trải khăn trắng muốt, nhưng gã biết tất cả những điều đó chỉ là tạm thời. Gã không nghi ngờ gì rằng tương lai của gã sẽ chuyển hướng vào thời điểm Travis giành quyền kiểm soát. Chỉ có một điều, gã là kẻ thất bại. Mong ước lớn nhất của Ellen là gã sẽ trở thành người của Travis, và gã đã làm hỏng. Không điều gì gã có thể

làm sẽ thay đổi được Travis dù chỉ đôi chút. Hắn cứ khẳng khẳng lao đầu vào sự diệt vong, và gã, Jesse, đã quyết định không đi cùng hắn.

Ellen thật xinh đẹp tới hôm ấy trong chiếc váy sa màu mận với cổ cài cao và ống tay áo dài, vừa khít. Vặt trước sổ sàng và thú vị trên thân thể mảnh mai của bà. Jesse quan sát bà ta quyến rũ viên sĩ quan. Tông giọng mượt mà, dịu dàng của và nụ cười rạng rỡ đã tác động đến viên sĩ quan nhiều đến mức ông ta chắc chắn không nhận ra ông ta đang được phục vụ món gì.

Đại úy Kenneth Slan đã trải qua mười năm ở West Point*. Ông là một trong những quân nhân đã tham gia quân đội trong năm 1848 để kiến lập một dãy tám pháo đài vùng biên giới cách nhau khoảng sáu mươi dặm, ngang qua Texas, từ tây bắc Rio Grande đến thượng nguồn sông Trinity, để bảo vệ những khu định cư phía đông khỏi những cuộc đột kích của thổ dân từ phía tây. Thị trấn Hamilton trải dài quanh pháo đài Croghan hướng tây bắc đến sát Austin, thủ phủ của bang. Đại úy Slane phụ trách Company A, đội kỵ binh thứ hai, đồn trú tại pháo đài.

*(*West Point : Học viện quân sự Hoa kỳ - USMA, cách New York 50 miles, là khu trường có diện tích lớn nhất thế giới với (65 Km2) và tuyển sinh cũng khó nhất thế giới. Hiện nay những người tốt nghiệp ở đây có thể nói là những siêu nhân giỏi toàn diện lun... - Ct của Sẻ))*

Cuộc trò chuyện nhẹ nhàng tạm ngừng khi món cuối cùng được phục vụ. Món tráng miệng là bánh nướng hồ đào với một lớp kem hào phóng mang hương vị cherry trên bề mặt. Ellen tươi cười rạng rỡ đầy vẻ hài lòng với Jacob, kẻ cứ lảng vảng trong ngưỡng cửa cho đến khi bà chủ ra hiệu. Khi cuộc trò chuyện đã hồi phục lại sau bữa café, bà không còn có thể chống lại việc xiên thẳng vào chủ đề đã thách thức sự hiếu kỳ của bà.

“Điều gì đã mang ngài rời khỏi pháo đài vậy, thưa chỉ huy? Bất kể đó là gì, chúng tôi thật sự biết ơn vì đã mang đến sự bầu bạn của ngài.”

“Cám ơn bà, Ma’am. Lý do tôi ở cùng đội kỵ binh là điều rất thiếu thoải mái để thảo luận khi có sự hiện diện của một quý bà, nhưng sự thật là, tôi đang thực hiện một chuyến tuần du. Việc giữ gìn an ninh

cho lãnh thổ đã được giao phó cho quân đội bởi vì đội Biệt Động Texas đã chuyển đi rồi. Trong vài tháng qua, gần một trăm người lập cư đã bị giết và bị lột da đầu giữa vùng này và Fredericksburg. Những người đi mở đường và trinh sát của tôi đã nhìn thấy nhiều nhóm người Apache rải rác khác nhau trong những rừng đồi. Tôi muốn đến để tìm hiểu và quyết định sức mạnh của chúng.”

“Slater McLean có một cuộc đụng độ với những người Apache miền núi cách đây vài ngày.” Đôi mắt của Jesse tìm kiếm mắt của viên sĩ quan chỉ huy. Gã hiểu kỳ và đột ngột nhận ra có nhiều thứ đối với hành trình thám hiểm hơn câu trả lời của viên sĩ quan đã ngụ ý. “Chúng ăn mặc rách rưới, và Slater đã phải giết nửa tá bọn chúng. Cậu ấy nói chúng là một nhóm hoang dã, không có thủ lĩnh.”

“Ôi, Trời!” Ellen nhìn từ Travis đến Jesse, đôi mắt bà mở lớn và thăm dò. “Tại sao hai người không nói với tôi? Tôi chẳng hề nghĩ ngợi gì đến đám thổ dân hôm nay.”

“Bà không cần phải nghĩ,” Jesse nói êm ái. “Tom và Travis đã đi trinh sát trước, và chúng ta có những người chăn nuôi gia súc đi cùng.”

“Con có thấy dấu hiệu nào của người Thổ dân không, Travis?” Ellen cố gắng kéo cậu con trai im lặng sừng xĩa vào cuộc trò chuyện.

“Không thấy bất kỳ gì hết.” Có một nét mỉa mai trong giọng hắn. “Tôi ngờ rằng sẽ mất một đại đội kỵ binh để xua đi vài gã thổ dân sắp chết đói.”

Sĩ quan Slan hơi ửng đỏ. “Trung đội của tôi không thể xem như một đại đội.” Giọng của ông ta khô khan, nhưng khi ông ta quay lại vị chủ nhà gương mặt ông không thể hiện điều gì ngoài sự ngưỡng mộ lịch thiệp.

Không điều gì thích hợp bằng một nụ cười sáng bừng để phủ qua một khoảnh khắc ngưng nghỉu – Ellen chuyển toàn bộ sức mạnh của sự chú ý vào người sĩ quan. Bà tha thướt trên đôi chân.

“Có lẽ các quý ông sẽ muốn rút lui vào phòng khách với cigars và rượu brandy hơn,” Bà gợi ý thân ái.

Bà cho phép viên sĩ quan hộ tống qua sảnh. Họ thoáng ngừng lại để quan sát Travis sải bước đầy quả quyết ra ngoài cửa trước, không nói một lời hoặc liếc lại phía sau.

“Ngài hẳn phải thứ lỗi cho con trai tôi, thưa chỉ huy. Cậu bé không ở trong tâm trạng tốt ngày hôm nay.” Có một vẻ bợt bạc quanh bờ môi căng thẳng của bà mà viên sĩ quan không thể không nhận ra.

Với những lần thăm viếng trước đây, Kenneth Slane đã có cơ hội trò chuyện với Travis, tuy vậy, ông không nghĩ hẳn có gì nhiều ngoại trừ lòng biếng và vô trách nhiệm. Người phụ nữ rộng lượng, xinh đẹp này đã dối trá ở những chỗ con trai bà dính líu, dù may phước khi có một người đàn ông như Jesse làm quản đốc trại. Ông tự hỏi không biết liệu tin đồn rằng họ là tình nhân có thật không. Jesse yêu quý bà ta, điều đó là chắc chắn, và ông không thể đổ lỗi cho gã. Không, thưa các quý ngài, Ellen McLean là một phụ nữ xinh đẹp, và nếu gã có bất kỳ sự phán xử nào, thì đó chỉ là một kẻ đam mê.

Trời đã vào khuya khi người sĩ quan có được cơ hội nói chuyện riêng với Jesse. Họ đi xuống đường mòn đến nơi trung đội kỵ binh hạ trại.

“Cách đây một tuần, một đoàn xe của quân đội đã bị phục kích, mười hai người đã bị giết. Thật tình cờ đó không phải là xe thò tiền lương hoặc vận chuyển vũ khí. Những chiếc xe đã bị cướp phá và quần áo cũng như lương thực bị lấy mất.”

Theo bản năng, Jesse biết điều này không phải là tất cả những gì người chỉ huy muốn nói, vì thế gã đợi.

“Điều đó được làm cho có vẻ giống một cuộc đột kích của thổ dân. Xác của một người Apache bị bỏ lại cùng vài con ngựa đã chết, và tôi biết chắc chắn họ không giết ngựa trừ phi không còn cách nào khác. Bốn con ngựa đã bị bắn có chủ đích vào đầu.”

“Đối với tôi, không có vẻ đó là người Apaches.”

“Những người trinh sát của tôi cũng thế là không phải, nhưng tôi giữ điều đó bên dưới mũ cho đến bây giờ.”

“Theo lời Slater, nhóm người cậu ta đụng độ không chặn đường của họ nhằm mục đích cướp bóc. Cậu ta lần lượt bắn gục phần lớn bọn họ. Nói rằng họ thiếu tổ chức và bị phê bởi cò kích thích hoặc rượu whisky. Cậu ta sẽ không giết bất kỳ ai trong số họ nếu cậu ta có thể ngăn được điều đó.” Jesse ngừng lại và đốt một điếu thuốc. “Một tay rất khá, tay Slater này áy, ông sẽ thấy cậu ta chỉ có một nửa vẻ lễ độ. Nhưng cậu ta không chấp nhận bất kỳ đồng phân nào đâu.”

“Tôi đã nghe như thế về anh ta. Tôi sẽ theo hướng của anh ta trong một vài tuần. Tôi đánh giá cao sự hợp tác của cậu; đó là, nếu Mrs. McLean có thể chia sẻ cậu.”

“Tôi thích điều đó. Cám ơn đã hỏi tôi. Ở đây có nhiều thứ không thể nhìn bằng mắt.”

Họ ngừng lại trên con đường mòn, âm thanh quen thuộc của khu cắm trại văng đến họ : tiếng lanh canh của xoong chảo, giọng đàn ông trầm trầm, tiếng thở phì phì và tiếng gõ móng của những con ngựa bị cột lại.

“Tôi nghe nói một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp đã đến trong một chuyến xe và đã tới McLean’s Keep. Slater đã đem về cho chính mình một cô dâu sao?”

“Chà,” Jesse trả lời thận trọng, “Tôi không biết liệu điều đó có trở thành sự thật hay không. Cô gái và em trai là chủ một trang ấp bên kia lạch uỷ quyền từ Slater. Có vẻ như mẹ cô ấy đã sắp đặt nơi ấy, và Sam cùng Slater đã cải tiến nó cho cô ấy. Đó là một mảnh đất trải dài giữa McLean’s Keep và Rocking S.”

“Thú vị thật,” Sĩ quan Slan nói chậm rãi. “Tôi rất nôn nóng gặp người phụ nữ ấy.” Ông ta định nói thêm, nhưng ngừng lại. Đôi mắt sắc sảo nhìn thoáng vào khoảng tối phía sau Jesse. “Chúng tôi sẽ nhỗ trại sớm. Tôi sẽ nói tạm biệt, Jesse. Thật là một buổi tối thích thú.”

“Buổi tối tốt lành, thưa chỉ huy. Hãy báo cho tôi khi ông sẵn sàng cho cuộc tuần hành phía nam.”

Jesse quay người hướng lên đường mòn. Ánh lấp lánh của một cái khoá thắt lưng bạc hắt vào mắt gã. Travis rõ ràng đang lắng nghe. Jesse bóp chặt điều thuốc và búng nó vào chỗ lấp lánh trong bóng tối, rồi đi thẳng trở lại ngôi nhà.

SeseNau' Blog

~*~

Không điều gì nên đeo bám kéo dài khi thời gian đã hết, Jesse trầm ngâm khi gã nhắc chai Whisky và tự rót cho chính mình. Thời gian của gã đã đến điểm giới hạn. Đã đến lúc cần cân nhắc xem điều gì tốt nhất cho gã. Và cho Ellen. Đây là nhà của bà ấy. Bà sẽ không bao giờ rời khỏi nó. Ý tưởng bị chia tách với Ellen đã không quấy rầy gã nhiều như cách đây vài năm – hay thậm chí vài tháng. Có những lần hấn muốn giết Travis; mai phục hấn và giết hấn một cách lạnh lùng, nếu cần, để được ở lại với Ellen. Bây giờ, sự thật đơn giản là gã đã trở nên không hài lòng với cuộc sống ấy.

Trong tâm trí, gã nhìn thấy cô gái lần nữa : đôi mắt màu xanh lục to tròn, những lọn tóc xoăn màu đồng đỏ bắt trí, đôi môi, gương mặt và cần cổ mang dấu ấn từ cuộc tấn công của Travis. Rồi đôi mắt hoảng sợ chuyển vào gã khi gã bước khỏi bóng tối để trao cho cô một cú đẩy trong chiếc đu, màu sắc đã rút cạn khỏi má cô khi nghe lời lăng nhục của Travis. Suốt cả ngày, gã cứ nhìn thấy gương mặt ấy.

Gã kết thúc việc uống rượu và bắt đầu lên cầu thang, trí óc gã vẫn vẫn vơ vớ với người phụ nữ và đứa trẻ tại McLean's Keep. Cô sẽ an toàn ở đó. An toàn khỏi Travis hơn ở bất kỳ đâu.

Gã vẫn nghĩ về cô khi gã mở cửa phòng. Gã đứng bất động trong một lúc, cổ mang tâm trí trở về hiện tại. Trong quầng sáng mờ nhạt của ngọn đèn dầu thấp trên bàn viết, gã thấy Ellen, đang nằm thư giãn và mỉm cười trên giường gã. Gã lặng lẽ đóng cửa.

Khi gã quay lại, bà đã ở bên cạnh gã, mặc chiếc áo choàng ngủ màu hồng đơn giản, mái tóc vàng tách ra từ trung tâm, thả tự do đến eo bà, đôi mắt nhắm hờ chứa đựng vẻ khao khát không thể làm lẫn.

Jesse nhìn xuống bà với vẻ chê trách, như thể đang ước định bà trong lần đầu tiên. Trong một thoáng, gã cảm thấy ngượng ngùng. Gã không thể đón chào bà như gã đã làm trong quá khứ khi bà làm gã sướng sứt tại phòng gã. Hình ảnh của cô gái tại McLean's Keep đã tạo ra một rào cản kinh khủng giữa họ.

“Jesse, cưng à,” bà nói bằng một giọng êm ái hơn, trầm sâu hơn giọng nói bà đã từng sử dụng. “Nhớ cưng quá chừng.”

“Bà biết tìm tôi ở đâu mà,” là những từ duy nhất gã có thể tìm được.

“Nó không thích hợp, cưng à. Em sẽ phủ nhận bản thân trước khi em thiếu thận trọng.”

Bà ta hôn gã nhẹ nhàng bằng khuôn miệng nóng bỏng, ẩm ướt, hăm hở, và áp sát sự mềm mại của bà vào gã, nhấn lên khu vực đàn ông rắn chắc của gã với chuyển động xoay tròn của hông. Rồi mắt bà nheo lại.

“Em yêu cưng chạm vào em biết bao, Jesse...” Giọng bà là một lời thì thầm không âm sắc. “Cưng khiến em bùng bùng sức sống, Jesse... Tử tế với em nào, cưng yêu dấu. Yêu em ... một chút thôi...”

Trong một thoáng, Jesse lưỡng lự. Bà ta hôn gã lần nữa. Mùi hương của bà điền đầy lỗ mũi gã. Trong giây thứ hai, hơi ấm của thân thể bà vây bọc gã và gã cảm thấy sự kích thích trào dâng, một sự ấm áp râm ran. Gã vén mái tóc bà lên và vùi gương mặt vào trong cổ bà. Gã có thể cảm thấy sức nóng của bà, sự ấm áp của hơi thở phả vào bên tai và cổ gã. Miệng gã bao phủ miệng bà và gã hôn bà như một đứa trẻ đói khát. Đôi tay gã di chuyển hơi do dự; sau đó, khi gã có thể cảm thấy sự hưởng ứng của bà, gã túm chặt lấy bà.

Khi bà vùng ra một chút, gã buông lỏng cánh tay và đứng cách khỏi bà với vẻ ngoan ngoãn. Gã đã không tạo ra bất kỳ chuyển động nào để chống lại khi bà bắt đầu cởi áo khoác của gã, rồi áo sơ mi, và quần dài. Đó là một nghi thức giữa họ. Khi gã đã đứng khoả thân trước bà, bà trượt bàn tay trên ngực gã, cảm nhận sự láng mượt của những rẻo sườn, những bắp cơ mạnh mẽ trên vai và lưng. Đôi tay đầy kinh nghiệm của bà di chuyển nhanh, làm suy nhược thân thể gã với sự thăm dò và mơn trớn, tìm kiếm sự đáp ứng cho dục vọng của bà. Bà yêu cảm giác đầy sức mạnh của việc biết rõ những cái chạm của bà mang đến những âm thanh thú tính dễ tổn thương từ gã, và gã đứng run rẩy khi bà ve vuốt khu vực vô cùng nhạy cảm. Chỉ đến khi, thân thể đầy sức mạnh của gã đã chịu đựng nhiều nhất có thể, với nắm tay siết chặt và khuôn mặt méo mó nói với bà ta sự kiểm soát của gã đã bị bể gãy thì bà mới cho phép gã chạm vào bà.

Gã giật chiếc áo choàng ra khỏi thân thể bà và nâng bà lên trên đôi cánh tay. Trong hai sải chân, gã đã vươn đến giường và ném bà lên đó theo đúng nghĩa đen. Trí óc gã đã hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có sự giải thoát cho chính gã và thỏa mãn cho Ellen là quan trọng với gã lúc này.

SeseNau' Blog

~*~

Chương 7

Summer đang mang một thùng nước từ con lạch để tưới cho khu vườn khi nghe thấy tiếng một con ngựa đang bắn toé nước. Nhìn qua vai, nàng trông thấy Slater đang ngồi trên lưng một con ngựa đen to lớn và dẫn theo một con ngựa hồng nhỏ. Đã gần một tuần trôi qua kể từ khi nàng rời khỏi ngôi nhà nông trại và anh đã quay lưng với nàng.

Ngay lập tức nàng nhận thức về chiếc váy thấm đẫm mồ hôi đang bám chặt vào ngực và những lọn tóc bất trị đã trón xuống cổ. Nàng rửa thầm thứ màu sắc bất trị tuôn tràn trên khuôn mặt nàng.

Con ngựa đến bên cạnh nàng. Chiếc yên kêu cọt kẹt khi Slater vươn tay xuống và lấy thùng nước ra khỏi tay nàng.

“John.” Giọng anh không lớn, nhưng đầy vẻ uy quyền. John Austin, đang dán bụng trên đất, nhảy bật dậy.

“Chào Slater.”

“Bất kỳ người đàn ông nào xứng đáng với sự sắc sảo của mình thì không lười biếng loanh quanh trong khi phụ nữ làm việc.” Anh trao cho cậu bé thùng nước.

“Jack nói là la cà cơ mà.”

“Bất luận là gì, chúng ta không làm điều đó.”

Summer muốn nói gì đó để bênh vực cậu bé. Nàng muốn Slater biết rằng John Austin như thế là vì nàng đã không có thời gian để ngừng nghỉ và dạy bảo cậu bé những điều thiết thực. Tất cả thời gian rảnh rỗi đều được sử dụng để thoả mãn khao khát của cậu bé trong việc học tập. Đôi mắt của Slater chuyển đến nàng và nàng chắc chắn, từ

cách anh nhìn nàng, rằng anh biết những gì nàng đang nghĩ, đang cảm thấy.

“Thằng bé sẽ giúp khi em yêu cầu.” Cầm nàng hếch lên. “Thỉnh thoảng tâm trí của nó đặt trên những thứ khác.”

“Em đã làm quá nhiều cho thằng bé,” Slater nói điềm tĩnh. “Khiến cậu bé lười biếng.”

“Thằng bé không như thế!” Nàng phản đối. “Nó chỉ nghĩ về... nhiều thứ.”

Anh lờ đi và quay lại cậu bé. “Em đã bao giờ có một con ngựa chưa?” John Austin lắc đầu. “Bây giờ em đã có một con.” Anh trao cho thằng bé dây cương của con ngựa nhỏ. “Nó là của em miễn là em chăm sóc nó. Em phải chăm sóc cho nó, hiểu không? Ý anh không phải là chị em hay Pud. Là em đấy.”

Trái tim của Summer tròng trành. “Ồi, em không nghĩ... Em muốn nói, anh không biết về... thằng bé không bao giờ...”

Slater hơi thích thú. “Đã đến lúc cần tăng áp lực một chút rồi.”

“Anh hiểu sai ý em rồi. Em không muốn thằng bé bị thương.”

“Thằng bé sẽ sống sót với vài cú ngã. Lên ngựa nào, nhóc.”

Khi Summer đến để giúp em trai, Slater đã chặn con ngựa của anh vào giữa nàng và con ngựa nhỏ. Nàng ngược nhìn anh phản đối. Con ngựa xoay người và phía bên mặt mang theo của Slater quay về phía nàng. Nàng bắt lấy hơi thở đột ngột, vô tình nhìn mặt với nỗi đau mà anh đã phải chịu đựng. Anh hiểu sai phản ứng của nàng và miệng anh mím lại, mũi loe ra. Một ánh kỳ quặc loé sáng trong đôi mắt anh.

“Xấu xí, đúng không?” sự sửng sốt vô tội của nàng dường như khiến anh nổi giận, và vẻ dữ dội trong đôi mắt anh khiến nàng lùi lại một bước. “Không đẹp trai như Travis McLean nhỉ.” Giọng lè nhè của anh quở trách. “Đừng bao giờ đánh giá một người đàn ông bởi vẻ ngoài. Hãy đánh giá anh ta qua những hành động.”

“Điều gì khiến anh nghĩ rằng em đang đánh giá anh?”

“Cách em đang nhìn vào anh. Giống như em đột ngột thấy quỷ hiện hình ấy.”

“Em chỉ đang nghĩ anh đã phải chịu đựng nhiều như thế nào.”

Anh lắc đầu chậm chậm qua lại như thể anh không tin nàng. Ánh mắt dữ dội của anh không hề rời khỏi nàng.

“Chẳng điều gì có thể sánh bằng việc nhìn thấy cha anh bị bắn ngã bởi những thằng chết nhát che kín mặt, và biết rõ ai là người chịu trách nhiệm mà không thể làm được bất kỳ điều gì!”

Từ bên dưới đôi chân mày sẫm màu căng thẳng, nàng nghiên cứu anh với vẻ hiếu kỳ. Gò má mang sẹo của anh, đôi mắt sẫm màu dữ dội ấy, đường nét nghiêng nghiêng nhạo báng của khuôn miệng thanh tú, mạnh mẽ, phần nhô ra đầy gây hấn của quai hàm. Tất cả đều tạo nên ấn tượng kiên cường. Trông anh như thể chỉ sống và làm việc với một mục đích duy nhất – trả thù. Chậm rãi, ánh mắt nàng chuyển xuống bao đeo súng được nài nịt vững vàng bên hông và khẩu súng lục đang nằm sát đùi anh. Nàng nghĩ súng ống đã là một phần của anh từ rất lâu rồi đến nỗi anh hẳn sẽ cảm thấy trần trụi nếu không có nó.

Anh tiếp tục quan sát nàng, đôi mi dày gần như che dấu đôi mắt xanh thăm thẳm. Nàng có cảm tưởng rằng tất cả các bắp cơ của anh đã cuộn chặt lại và sẵn sàng bật lên phản ứng, như thể nàng là một người thổ dân. Một châm chích râm ran chạy theo xương sống nàng và đột ngột kéo theo sự mệt mỏi áp đảo. Gần như không nhận ra mình đang làm gì, nàng chà một bàn tay qua trán trong một cử chỉ gần kiệt sức.

Khi anh nói, giọng anh mượt như nhung. “Anh sẽ dẫn nước bằng một con mương, nếu em cứ khẳng khẳng muốn có một khu vườn. Em không cần điều đó, em biết mà. Có thừa thãi tại Keep cho tất cả chúng ta rồi.”

“Không. Anh đã làm đủ rồi. Chúng em không mong anh cũng phải nuôi chúng em ăn nữa.”

Từ bên dưới chiếc nón nghiêng, vành rộng, đôi mắt anh quắc lên với nàng, ánh sắc bén, dữ dội rập rờn trong chúng.

“Em nghe này,” Anh bẻ lại cọc lốc. “Không cần em phải vất kiệt sức để mang nước đến khu vườn. Sam McLean đã lập kế hoạch điền trang này là một phần của Keep. Chúng ta trồng bắp, lúa mì và rau. Chúng ta nuôi gà, duy trì đàn ong, và chăn thả gia súc. Chúng ta cũng có cả một vườn cây ăn quả. Nơi này là một phần của chúng tôi.” Sự cay đắng chứa sâu vào giọng anh. “Hay là em đã quyết định kết hợp vùng đất này với đất của Travis McLean rồi?”

“Không!” Tiếng hét phản đối của nàng xuất phát từ trái tim. Nàng đã tiến rất gần với những giọt nước mắt, đột ngột, bởi vì không thể chịu đựng được ý nghĩ về việc anh đang rất giận dữ và nghi ngờ nàng như thế. Nàng nhận ra đã cách xa cậu bé mà nàng từng yêu mến như thế nào. “Em không biết anh nữa rồi.” Nàng xoay sở nói. “Và em không biết họ. Em chỉ muốn một nơi để mang John Austin đến.” Môi nàng run rẩy và nàng chớp mắt thật nhanh để giữ những giọt lệ đừng làm nàng nhục nhĩ. “Em sẽ không đứng giữa sự hận thù của anh với Travis và Ellen. Và... một điều nữa... em không muốn mảnh đất này. Em trai em và em không có quyền trên nó. Anh và cha anh đã thực hiện nhiều cải tiến. Tất cả những gì em đã hỏi anh chỉ là về một nơi ở cho John Austin cho đến khi thằng bé đủ lớn để đi con đường của riêng nó.”

Nàng đứng trong sự im lặng bất an trong khi Slater nhìn nàng. Anh không thể không sửng sốt trước sự gan góc của người phụ nữ này. Anh không lường trước được rằng nàng sẽ xáo tung toàn bộ cuộc đời anh lên, như nàng đã làm kể từ ngày đầu tiên anh nhìn thấy nàng rời khỏi chuyến xe tại Hamilton. Nàng đứng thẳng đơ và kiêu hãnh và anh ngấm nhìn gương mặt nghiêng nghiêng thanh nhã đang nỗ lực không để lộ những giọt nước mắt ấy.

“Không, em không biết chút nào về anh hết, Summer. Nhưng em sẽ biết.” Anh chạm vào vành nón với vẻ sốt sắng. “Anh sẽ trở lại.” Anh

nhìn qua vai và huýt gió. Con ngựa hồng vểnh tai và di chuyển chậm chậm theo sau con ngựa đen to lớn. Slater quay con ngựa của anh về hướng con lạch và con ngựa hồng đi theo sau. Chân của John Austin nhảy loi choi bên cạnh con ngựa non và giữ chặt nùm yên ngựa, trao tặng cho Summer một nụ cười toe toét khi cậu bé vượt qua nàng.

Nàng đứng đó lau những giọt nước mắt trên má bằng những ngón tay, mơ hồ tự hỏi tại sao lại khóc lóc thế này, tại sao anh lại ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng theo cách mà nàng không thể kiểm soát được. Nàng đang đánh mất bản thân trong việc theo đuổi kiểu người mà nàng luôn cố trở thành : Điềm tĩnh, tháo vát, lịch thiệp.

Sadie bước đến với sự lặng lẽ của chị. “Chúng ta hãy nghỉ một lúc nào.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Ánh nắng chói chang đã khiến những đốm tàn nhang nổi bật với một số lượng đáng kinh ngạc trên đỉnh mũi hình của Sadie, và mái tóc đỏ đồng ảm ướt vì mồ hôi đã thắt nút thành những lọn chặt chẽ. Chị nhìn Summer với vẻ thăm dò, cố quyết định xem liệu vết ảm trên gò má kia gây ra bởi nước mắt hay mồ hôi.

“Người đó là ai vậy?” Chị hỏi, sau khi họ làm tỉnh người với một ly nước mát lạnh.

“Slater McLean.”

“Tôi nhớ đã gặp anh ấy trong thị trấn. Anh ấy đến sàn nhảy và quan sát. Không thể nào quên được một gương mặt như thế. Không phải bởi vì những vết sẹo, mà vì anh ấy không hề cười chút nào. Tôi không bao giờ gặp anh ấy cho đến vài đêm cuối cùng tôi ở đó.” Ánh

mắt màu xanh lục của Sadie quan sát Summer qua vành mi màu đỏ ánh kim. Trong suốt cuộc đời trẻ trung của mình, Sadie biết được rất ít về tình yêu, nhưng lại quá nhiều nỗi cô đơn, khao khát, và gian khổ. Có những năm tưởng chừng như không thể cầm cự nổi. Và từ sự đấu tranh đó, chị đã học được cách đánh giá đàn ông. “Tôi nói anh ấy là một người đàn ông chẳng bỏ phí chút thời gian nào một khi anh ấy chú ý đến điều gì đó. Tôi đã thấy anh ấy trước đây. Anh ấy không nghênh ngang loang quanh săn tìm rắc rối, bởi vì anh ấy đã có thừa rắc rối rồi. Anh ấy băng qua sông, vượt qua núi, như cha tôi vẫn thường nói, sành sỏi trong việc đánh nhau và đứng vững trên đôi chân của mình giống như cô và tôi sành sỏi trong việc tạo ra một mẻ bánh mì bắp vậy. Đó là công việc hàng ngày của anh ấy. Chà, anh ấy là kiểu đàn ông tôi sẽ bám chặt... nếu như tôi có bất kỳ cơ hội nào!”

Summer né tránh ánh mắt chị. “Tôi quen biết anh ấy khi tôi là một cô gái nhỏ,” Nàng nói. Sau đó, thật dễ để trò chuyện với Sadie, kể với chị về mẹ nàng, Sam McLean và Slater. Nàng không nói bất kỳ điều gì về Ellen hoặc Travis hay nỗi căm ghét của Slater. “Mẹ tôi rất chắc chắn là Sam McLean sẽ chăm sóc chúng tôi đến nỗi bà bắt tôi hứa phải đến đây. Slater chỉ thực hiện di nguyện của cha anh ấy và tôi rất biết ơn, nhưng... tôi không thích cảm giác... bị bắt buộc ấy.”

“Không phải là cô thích anh ấy đấy chứ?” Sadie bẽn lển hỏi. Rồi, trước khi Summer có thể trả lời, chị bùng nổ. “Anh ấy đàn ông gấp mười lần con quái vật Travis, Tôi nói thế đấy! Tôi chưa bao giờ nói chuyện với anh ấy, nhưng tôi có thể nói điều đó chỉ bằng cách quan sát.”

Summer bật cười trước sự kịch liệt của Sadie. Rồi nàng nói với vẻ nghiêm túc. “Chúng ta phải làm mọi thứ chúng ta có thể cho chính chúng ta trước khi chúng ta nhờ giúp đỡ, Sadie. Và nếu có bất kỳ điều gì chúng ta có thể làm cho họ...” Nàng buông lửng câu nói và chau mày suy nghĩ.

Đôi mắt xanh lục của Sadie lấp lánh. “Tôi biết chúng ta có thể làm gì! Những người chăn bò không thích gì hơn bánh doughnut. Chà chà, tôi ở đây để nói với cô rằng tôi là người làm bánh doughnut ngon

nhất trên toàn Texas! Chúng ta sẽ thu xếp cả một chảo đầy, đó là tất cả những gì chúng ta sẽ làm. Những người chăn bò đó rồi sẽ tự hỏi làm sao họ có thể sống được mà thiếu chúng ta!” Chị đứng lên. “Tôi sẽ đi làm điều đó ngay bây giờ, Summer. Đó là, sau khi tôi nhìn xem Mary đang làm gì. Con bé cáu kỉnh vì không được đi cùng John Austin – Một sự say mê thông thường khi tự tô vẽ rằng cậu ta là điều tuyệt vời nhất.”

“Tôi hẳn cũng đã cảm thấy như thế về Slater khi tôi còn nhỏ.” Từ ngữ là một tiếng vọng của ký ức. Muốn đổi chủ đề, nàng hỏi. “Tại sao chị lại không thích Travis, Sadie? Hẳn đã không tử tế với chị trong sảnh khiêu vũ ư?”

“Không tử tế!” Từ ngữ nổ tung khỏi Sadie. “Đồ chồn thối tha đó đã vượt qua khỏi ‘không tử tế’ và tiến thẳng đến ‘cực kỳ khủng khiếp’ rồi. Nhớ lấy lời tôi nhé, Summer, người đàn ông đó không đáng giá bằng một đồng phân!” Chị biến mất quanh góc nhà. “Mary!” Summer nghe chị gọi. “Đừng ăn con trùng đó! Con có phải là chim đâu.”

Trong sự yên tĩnh sau khi chị rời khỏi, Summer ngồi nghĩ ngợi. Một con bọ thág Sáu to đùng kêu rừ rừ áp sát tấm kính cửa sổ. Phía sau ngôi nhà, nàng có thể nghe thấy Sadie đang cáu kỉnh. Phía dưới con lạch, một con chim nhại hót vang. Rồi nàng nghe thấy âm thanh của giọng đàn ông, Slater và John Austin đã cưỡi ngựa vào trong sân. Summer quan sát người đàn ông ngồi trên con ngựa to lớn và cậu bé ngồi trên con ngựa non. Em trai nhỏ của nàng đang lẩn tránh con ngựa.

Slater xuống ngựa và nhìn cậu bé. Đưa trẻ gan góc và kiên cường; anh đã đưa cậu bé vượt qua một đường mòn gỗ ghề và thẳng chó con ấy bám chặt vào lưng ngựa như thể cậu ta được dán dính bằng keo.

“Rời khỏi con ngựa, John, đi vòng quanh và nói chuyện với nó. Nó sẽ biết em không sợ hãi. Đó là điều đầu tiên nó cần biết về em. Sau điều đó, nó sẽ biết ai là chủ nhân và sẽ trở thành người bạn tốt nhất của em, có thể cứu sống em một ngày nào đó. Em hãy chăm sóc nó

và nó sẽ chăm sóc em.” Anh nói đều đều và tự tin, chỉ cho cậu bé cách nhảy ra khỏi yên và dây cương, đứng bên cạnh trong lúc John Austin vật lộn, và sau đó giúp cậu bé dẫn con ngựa cái non vào bãi quây.

“Anh sẽ không đi ngay, đúng không, Slater? Em có thể đến với anh không? Em có thể nhìn qua những quyển sách của anh không?”

“Anh sẽ mang một ít sang cho em sau khi em làm xong những công việc lật vạt của em.” Họ bước đến đồng gỗ. “Hãy chồng mớ gỗ này thành một đồng gọn gàng, John. Và thu gom những mẩu vụn vào bao tải đó rồi để chúng bên ngoài cửa sau, để những người phụ nữ sử dụng cho việc nhóm lò.” Slater nhặt chiếc búa đang nằm trên đất và đóng ngập lưỡi của nó vào trong một lóng gỗ. “Không bao giờ để búa trên đất nơi em có thể mắc vào nó. Luôn luôn đóng ngập lưỡi của nó vào trong gốc cây và nó sẽ không bị gỉ sét. Một ngày khác anh sẽ dạy em sử dụng nó. Bây giờ anh sẽ chỉ cho em cách chất đồng gỗ để nó không bị thấm nước cho dù có một trận mưa như trút nước.”

Miễn là Slater làm việc, John Austin cũng làm. Khi Slater ngừng lại để cuốn một điều thuốc, John Austin cũng ngừng lại cho đến khi Slater ra hiệu cho cậu bé tiếp tục.

SeseNau' Blog

Một giờ sau, hai người họ đi vào trong bếp. Slater máng nón vào móc và bước ra bên ngoài đến giá rửa. John Austin, gương mặt phủ đầy mồ hôi, vỏ cây và bụi gỗ, tiến đến bàn và chộp lấy một cái bánh trên chồng bánh Doughnut phủ đường mới ra lò.

Slater xuất hiện trong ngưỡng cửa. “Rửa sạch trước đã, John.”

Trước sự phiền muộn của Summer, em trai nàng ngồi xuống bàn và nhồi đầy miệng với chiếc bánh nóng.

Trước khi nàng có thể nói bất kỳ điều gì, Slater nói lần nữa.

“Đứng lên, John!” Lời lẽ sắc nhọn như một cú roi quất.

Cậu bé nhìn chị gái và chùi tay vào áo. Gương mặt Summer đỏ thắm vì ngượng ngùng.

“John Austin!” Nàng rít lên. Vào khoảnh khắc đó, nàng có thể tát cậu bé được.

“Em có nghe không, John?” Slater ở phía sau cậu bé. Anh nhìn Summer. Gương mặt đỏ bừng, nhưng cằm nàng héch lên và đôi mắt mở to.

“Thằng bé không thường...” Nàng bắt đầu.

John Austin liếc nhìn Slater với vẻ thờ ơ. Summer sẽ quan tâm đến điều đó. Chị ấy luôn làm thế mà. Cậu bé với tay lấy một chiếc bánh khác. Một bàn tay màu nâu rắn chắc ấn tay cậu bé xuống, và cậu bé được nhắc lên khỏi ghế.

“Đã đến lúc em phải có một bài học về sự vâng lời và cách cư xử, chàng trai.” Anh hướng đến cửa. Trái tim của Summer nhảy lên cổ họng khi em trai quay nhìn nàng với đôi mắt khẩn nài. “Ra ngoài đồng gỗ và làm cho xong việc xếp gỗ. Sau đó, rửa tay và tạ lỗi với chị em và cô Bratcher. Em có hiểu không?”

Có một khoảng im lặng dài khi Slater quay đi khỏi cửa. Summer đứng, rắc đường trên những chiếc bánh doughnut nóng, không tin tưởng bản thân với từ ngữ bởi vì chúng sẽ là những từ phẫn nộ. Chúng sẽ dành để bênh vực cho chính nàng, và chỉ phần nào vì John Austin.

“Sao thế?” Một ánh giận dữ thấp thoáng trong mắt anh. “Em cho phép cậu bé không bị trừng phạt bởi những hành vi như thế sao? Để cho cậu bé áp chế em như thế sao? Em không dạy dỗ cậu bé bất kỳ cách cư xử nào hết à?”

Cách cư xử? Vâng lời? Làm sao người đàn ông này có thể biết được điều gì như là nuôi dưỡng một đứa trẻ không cha? Giấc mơ giữa ban ngày của một cậu nhóc bé bỏng, cậu bé là của nàng để chăm sóc và lo lắng đến trong khi chăm sóc người mẹ bệnh tật. Trong ánh sáng mềm mại của gian bếp, Gương mặt của Summer phớt lạnh, đôi mắt nàng giống như những vì sao trống rỗng. Nàng đứng bên cạnh bàn và vuốt lảng tẩm khăn trải bàn với những chuyển động nhanh nhẹn, duyên dáng, và hoàn toàn không cần thiết. Không một từ đơn lẻ nào được nói ra, bởi vì anh sẽ không bao giờ hiểu. Anh phải để bản thân trải qua thử thách mới có thể hiểu được.

Sadie là người phá vỡ sự im lặng, giải cứu cho Summer chứ không phải Slater. Chị rót một cốc café và đặt nó trên bàn.

“Tôi mới là người cần thả trong cách cư xử,” Summer nói sít sao. “Đây là bạn tôi, cô Bratcher.”

Cuộc công kích chớp nhoáng của ánh mắt anh chuyển qua Sadie, với vẻ thích thú.

“Slater McLean, thưa cô Bratcher.”

“Anh có thích ngọt không, Mr. McLean?” Chị đẩy chiếc cốc thẳng đến anh.

“Không, nhưng tôi có sự ngưỡng mộ đối với bánh doughnuts” Anh mỉm cười nửa miệng.

Sadie dường như hoàn toàn thanh thản. Gương mặt chị sáng bừng lên và chị cười toe toét với anh.

“Tôi chưa từng thấy một người chăn bò nào mà không chịu đổi con dao bỏ túi của hắn vì một khay bánh doughnut hết. Có lẽ anh cũng không khác biệt gì với phần còn lại đâu, Mr. McLean.”

“Thỉnh thoảng tôi có nổi khao khát được ăn thứ gì đó khác hơn đậu chiên sẵn và Tortillas.”

Sadie cười khúc khích và Slater bật cười đáp lại chị. Summer nuốt xuống khó khăn. Có vẻ như nàng là người duy nhất trên thế giới có dạ dày bị xoắn lại thành một cục. Đôi mắt xanh như mắt mèo của Sadie nhìn thấu từng nét đau đớn trên gương mặt của Summer.

“Mang café của anh ra ngoài hiên đi, Mr. McLean. Trong bếp quá nóng nực. Tách này dành cho Summer. Tôi sẽ mang tất cả bánh nóng từ bếp kế tiếp ra cho anh.” Chị hát đầu và cười với anh. “Tôi sẽ cần chiếc bàn này cho việc làm bánh của mình.”

Cái liếc của Slater vào Sadie mang một nét thông đồng khiến trái tim của Summer rộn lên đau đớn.

“Tôi có thể thấy chúng tôi sẽ tuân theo sự sắp xếp của cô.” Anh cầm hai ly café lên. Summer đi theo anh với đôi chân cứng như gỗ.

Nàng chìm vào trong chiếc ghế dài và nhận cốc café Slater đưa. Nàng cảm thấy mệt mỏi và hoang mang kỳ lạ. Gương mặt nàng hoàn toàn lặng lẽ, nàng đã dùng hết tất cả sức mạnh của mình rồi. Dưới ánh mắt sắc sảo của Slater, nàng lặng lẽ, nhỏ bé, trẻ con và đơn độc.

“Em không thích cách anh đối xử với em trai em sao?” Có một dấu hiệu chế nhạo mờ nhạt trong giọng anh. Nghe như thể anh muốn làm tổn thương nàng, và không phải bởi vì cách nàng đã thất bại với John Austin. Nàng tin rằng thứ gì đó thuộc cá nhân nàng đã khiến anh giận dữ.

Nàng cắn môi, nhìn ngắm sự trải rộng của bầu trời xanh và không trả lời anh.

“Sao nào?” Biểu hiện giận dữ vẫn còn vương trên mặt anh, những bó cơ siết chặt trên quai hàm anh.

Nàng phải gặp mắt anh bởi vì việc tránh né chúng sẽ là sự nhục nhã cuối cùng.

“Không phải như thế.” Nàng nhắm mắt để trốn tránh sự mê hoặc trong đôi mắt anh. “Anh không thể biết nó như thế nào đâu.”

“Anh nghĩ anh biết đấy.” Giọng anh mềm hơn. “Chúng ta sẽ chia sẻ điều đó bây giờ.”

Đôi mắt nàng bật mở.

Anh quay đi, với tay vào trong túi tìm thuốc lá. Trong sự im lặng, đầu diêm loé sáng, anh đốt thuốc và thổi tắt ngọn lửa. Rồi anh tìm tay nàng, ngửa lòng bàn tay lên và nhìn vào đó. Đó là một bàn tay nhỏ, vẫn còn non trẻ, nhưng đầy những vết chai từ công việc vất vả. Đôi mắt nàng tìm đến mắt anh. Chúng là một đôi mắt buồn, diêm tĩnh, nhưng sâu thẳm trong chúng, Slater có thể thấy một khao khát đang bắt đầu thành hình.

“Đây là những gì đã khiến em đưa em trai đến đây, phải không, Summer? Em muốn cha anh giúp em dịu dặt, rèn luyện cậu bé. Nó là một đứa trẻ thông tuệ và khác thường... và rất mạnh mẽ nữa. Em đã làm quá nhiều cho cậu bé, bảo vệ nó khỏi những gì khiến cho nó bị mệt. Anh sẽ không cho phép em làm điều đó thêm nữa đâu.” Anh ngòai đó nhìn nàng. Quá gần để có thể chạm vào nhau.

“Nhưng thằng bé còn quá nhỏ...”

“Không quá nhỏ để cậu ta không biết đối phó với em thế nào. Cậu bé đã đủ lớn để học hỏi và hiểu biết cách chi phối một người phụ nữ, vượt xa tuổi của cậu ta. Thằng bé không phải là một thằng nhóc bình thường, và cậu ta sẽ cần một bàn tay mạnh mẽ trong một thời gian.”

“Anh nghĩ rằng em đã cột thằng bé vào dây tạp dề của em.” Summer nhìn vào phía bên mặt đẹp đẽ của anh, bên có sẹo ngoảnh đi khỏi nàng. Anh mở và đóng những ngón tay trên bàn tay mà nàng để yên trong tay anh.

“Đó là việc cần thiết. Không có những dây tạp dề đó, em không thể giữ được cậu bé ở bên cạnh. Nhưng đã đến lúc phải buông thả cậu bé ra rồi.”

“Bây giờ là lúc đó. Đó là những gì anh đang nói sao?”

“Bây giờ là lúc đó.” Anh siết chặt bàn tay nàng. “Cũng đã đến lúc có ai đó chăm sóc cho em. Anh sẽ chăm sóc cả hai người. Bây giờ em thuộc về anh.”

Đôi mắt của Slater đột ngột giống như những đốm than sẫm màu. Chúng bắt giữ ánh mắt của Summer. Đôi mắt nàng sửng sốt. Anh đã nói “thuộc về anh”. Và nàng có thể thấy anh có ý như thế. Ngay lập tức thứ gì đó đã thay đổi. Mãi mãi. Cả hai đều biết điều đó.

Summer ngồi đông cứng, chờ đợi. Rất chậm rãi, anh nâng điều thuốc lên miệng. Làn khói bập bênh như một giấc mơ, tan dần rồi biến mất. Anh nhìn chằm chằm xuống nàng.

“Những gì chúng ta có, chúng ta cùng chia sẻ.” Ánh mắt anh không thể dò thấu.

Đây không phải một trò chơi, hoặc tưởng tượng. Anh có ý định chính xác như những gì anh nói. Trái tim nàng đập dồn dập và nàng lướt đầu lười qua vành môi khô. Bên dưới đôi chân mây sẫm màu xiên xiên, đôi mắt anh sáng ngời và dò hỏi.

Sự im lặng kéo dài, nín thở và khiến tai ù đặc.

Slater búng điều thuốc vào trong sân và lấy chiếc cốc khỏi tay nàng. Rồi cánh tay anh quấn quanh nàng và nàng được ôm vững vàng sát vào anh đến nỗi có thể cảm thấy xương và những bắp cơ rắn chắc của thân thể anh thúc xuyên qua lớp váy bằng vải cotton mỏng manh. Tính thân mật của sự tiếp xúc đó gợi những làn sóng ngạc nhiên và dễ chịu tràn qua nàng. Những cảm xúc kỳ lạ, dữ dội đe dọa nhận chìm nàng, và nàng cố gắng một cách tuyệt vọng để giữ đầu óc sáng suốt.

Phía bên mặt trơn láng của anh áp sát vào má nàng, và cảm giác về làn môi anh đang áp vào bên tai khiến nàng hoảng loạn. Cựa quậy trong chiếc bẫy tạo nên từ đôi cánh tay anh, nàng buột ra tiếng thút thít nho nhỏ chống đối.

“Sh, sh . . . hh. Sh, sh. . . .” Giọng anh xoa dịu. Đôi môi anh chạm vào bên cạnh cổ nàng và bàn tay anh ve vuốt lưng nàng. Nàng thoáng hồn hển, nhịp đập hoang dại của trái tim nàng gõ nhịp vào anh. “Anh làm em sợ sao?” Bờ môi anh áp vào gò má nàng.

“Không.” Lời đáp không nhiều hơn một tiếng thì thầm. Trí óc nàng ra lệnh phải đấu tranh thoát khỏi anh, nhưng cảm xúc lờ đi mệnh lệnh đó. Nàng nhắm mắt và tất cả những suy nghĩ tỉnh táo đã bị xua tan bởi những cảm xúc mới mẻ và êm đềm.

Những gợn sóng thanh bình chảy xuyên qua nàng khi nàng đánh mất khao khát đấu tranh. Thân thể nàng trở nên mềm oặt và đúc khuôn vào với anh đầy vẻ dịu dàng khi một nhu cầu mới lạ dâng lên trong nàng, một kiểu nhức nhối vì thứ gì đó – nàng không hoàn toàn chắc đó là gì – thứ gì đó giống với niềm vui sướng vượt xa hơn bất kỳ điều gì nàng từng biết, và nàng có thể vươn tới được nó nếu áp sát vào anh.

Vẫn giữ nàng bằng một cánh tay, anh nâng gương mặt nàng lên. Nàng mở mắt.

“Có bất kỳ điều gì em muốn nói không?” Giọng anh nặng nề, nhưng nàng không bận tâm. Nàng quá chìm đắm trong hơi ấm mãnh liệt của thân thể anh, mùi hương mờ nhạt của thuốc lá trong hơi thở của anh để có thể chú tâm đến bất kỳ điều gì khác.

“Em... không biết. Em... phải nghĩ đã.”

“Anh đang cấm cò tuyên bố chủ quyền của anh,” Anh căng thẳng nói.

Tính sở hữu táo bạo của từ ngữ, sự ngạo mạn tuyệt đối của chúng, gởi một cơn rùng mình phấn khích xuyên qua nàng ngay cả trong lúc trí thông minh của nàng đã bị loại bỏ. Một lần nữa, nàng cố giành

lại sự kiểm soát cho trí óc, chỉ để nhận ra các giác quan đã bị dẫn khỏi cuộc nổi loạn bởi sự động chạm của những ngón tay anh khi chúng nắn nã trên cằm nàng và chuyển xuống chỗ trũng dưới cổ họng. Dịu dàng, những đầu ngón tay ấy ve vuốt làn da mềm mại.

“Anh sẽ không hối thúc em,” Anh thì thầm. “Chúng ta sẽ dành thời gian tìm hiểu lẫn nhau.” Anh nhìn thăm dò vào trong đôi mắt nàng, rồi cánh tay anh buông xuống đột ngột và anh đứng lên. “Từ giờ trở đi, anh sẽ đối phó với em trai em. Cậu bé sẽ không trở thành tên khốn hư hỏng giống như Travis!” Anh rời đi với những bước chân nhanh, chắc chắn. Tại cuối hàng hiên, anh ngừng lại và ném vào nàng ánh mắt cảnh giác qua vai trước khi biến mất quanh góc của ngôi nhà.

Summer ngồi lại một lúc, rồi đi đến cuối hiên trước để nhìn ra. Slater đang nói chuyện nghiêm túc với John Austin. Có lẽ anh có ý định chăm sóc chị em nàng giống như em trai và em gái chẳng. Anh không đề cập đến hôn nhân. Trí óc rối bời của nàng dò dẫm tìm một câu trả lời. Sự mơ hồ làm tối sầm đôi mắt nàng, và trái tim nàng bắt đầu đập dồn lần nữa. Đó không phải vòng ôm dành cho em gái khi anh ôm cô. *Bây giờ em thuộc về anh...* Từ ngữ đọng lại trong trí óc nàng. Nàng đi trở lại chiếc ghế dài và ngồi xuống, mạch đập quỳnh quáng, tự hỏi điều gì sẽ xảy ra vào lần kế tiếp gặp anh.

SeseNau' Blog

~*~

Chương 8.

Trong những ngày tiếp theo sau, Summer hiểu được nhiều hơn về Slater và McLean's Keep. Những gì gây ấn tượng với nàng phần lớn là về anh, anh không phải là một người dễ dàng từ bỏ các cảm xúc. Anh là một người chủ quyết đoán của một số lượng đáng kể nhân công đang sống và làm việc trong trang trại; anh mang một trọng trách rất lớn. Anh phải biết cách làm mọi thứ anh mong đợi từ người của anh, và làm tốt hơn. Họ tôn trọng anh và nghe theo sự phân xử của anh. Summer chưa bao giờ gặp một người đàn ông có tính cách như anh trước đây. Thật ra thì, nàng chẳng gặp gỡ nhiều đàn ông với bất kỳ tính cách nào cho lắm – một thiếu sót đáng sợ làm sao, nàng kinh hoàng nhận ra.

John Austin đã nhận biết uy quyền của Slater và chịu khuất phục. Khi anh đối xử hà khắc với thằng bé khiến Summer bàng hoàng, nàng đã vỗ về em trai với sự thương mến dịu dàng và quan tâm đến những cảm xúc non nớt của cậu bé. Tuy thế, Slater rất công bằng, và trong lúc trách mắng John Austin, anh cũng làm mọi nỗ lực để trao cho thằng bé nỗi khao khát trong trái tim của nó – những quyền sách từ ngôi nhà trang trại.

SeseNau' Blog

Một buổi tối, sau hơn một tuần dạy dỗ John Austin, anh trở lại vào lúc hoàng hôn; đã tắm táp, cạo râu, mái tóc sẫm ướt và vuốt gọn gàng ra phía sau để lộ một dải màu trắng mảnh gần đường chân tóc, nơi sự rám nắng không chạm đến, cổ họng màu nâu mạnh mẽ của anh nhô lên khỏi chiếc áo sơ mi hở cổ, mới giặt. Anh đến để 'đi

dạo chơi' với Summer. Anh đã tuyên bố ý định của anh rất rõ ràng ngay đêm đầu tiên.

“Chào buổi tối, Summer, Sadie.” Anh buông người xuống chiếc ghế dài và dựa lưng vào những lóng gỗ ghế của ngôi nhà.

Trong lúc Summer đang cố gắng lấy lại kiểm soát cho những suy nghĩ của mình, Mary đã trượt khỏi lòng của Sadie và tiến thẳng đến Slater. Cô bé đứng giữa hai gối anh và nhìn đầy hiếu kỳ vào trong gương mặt anh. Summer nín thở, lo sợ rằng đứa bé sẽ đề cập đến vết sẹo trên gương mặt anh.

Trong bóng tối đang tụ tập đến, thật khó để nhìn thấy biểu hiện của Slater, nhưng giọng anh dịu dàng, trải rộng thêm những đại lộ ước định thênh thang về bản tính thật sự của anh.

“Chưa đến giờ đi ngủ của cháu sao?” Anh nhắc đứa trẻ lên và đặt vào lòng, một bàn tay to lớn khum trên đôi chân trần của cô bé. “Cháu có thể bị ông ba bị bắt trong bóng tối ở ngoài này đấy.”

Nghe thấy giọng của Slater, John Austin bước ra khỏi cửa.

“Slater!”

“Chào John.” Slater quay sự chú ý của anh trở lại cô gái nhỏ. Cô bé cuộn người trong lòng anh và anh cười lục cục êm ái, âm thanh đó gợi lên một cảm xúc không thể gọi tên trào dâng trong Summer. “Cháu là đồ tinh quái bé bỏng, cháu đúng là như thế đấy!” Anh ôm cô bé chặt hơn trong cánh tay.

Trong lúc Summer và Sadie quan sát, bị mê hoặc, Bàn tay nhỏ bé của Mary giơ ra và vươn đến mặt anh. Summer hít vào một hơi dài khi những ngón tay bé nhỏ di chuyển lên xuống trên gò má mang theo của anh. Slater ngồi bất động, đôi mắt anh nhìn xuống gương mặt đứa trẻ. Có vẻ như hàng giờ đã trôi qua trước khi cô bé áp má đầu loăn xoăn vào anh, quàng cánh tay qua cổ anh, và nhắm mắt lại.

“Slater...” John Austin nói với vẻ mắt kiên nhẫn.

“Một phút thôi, John.”

Trong sự im lặng tiếp theo sau, Summer tự hỏi chính xác thì cuộc viếng thăm của anh có ý nghĩa gì. Nàng nghĩ đến lời anh đã nói rằng anh đang cấm cờ công bố chủ quyền, và điều đó mang đến một sự đỡ bưng không mong đợi trên gò má nàng. Ước chi trái tim nàng không co thắt đáng sợ như thế này mỗi khi anh ở gần.

Slater đứng lên và trao cô gái nhỏ cho Sadie.

“Cô bé có vẻ buồn ngủ rồi.”

“Slater...” John Austin lảng vảng bên cạnh cửa.

Slater đợi cho đến khi Sadie vào bên trong nhà trước khi nói. “Gì thế, John?”

“Anh đã hứa sẽ dạy em chơi cờ vua.”

“Và anh sẽ dạy, nhưng không phải tối nay. Đã đến giờ em phải lên giường rồi.”

“Nhưng...”

“Đã đến giờ em phải lên giường rồi.” Anh nói lần nữa. “Những giờ của buổi tối là dành cho anh và chị của em. Đó sẽ là thời gian riêng tư của bọn anh với nhau. Em có thể tham gia cùng khi em được mời, và chỉ khi em được mời mà thôi.”

Summer cựa quậy và Slater giờ tay giữ chặt khuỷu tay nàng, lặng lẽ yêu cầu.

“Hãy nói chúc ngủ ngon với chị của em đi nào, John,” Anh tiếp tục. “Cẩn thận đừng quấy rầy Sadie và Mary nhé. Chúc ngủ ngon.”

“Cưng...” Summer bắt đầu tiến tới trước.

Slater nắm chặt khuỷu tay nàng, giữ nàng lại.

“Nhưng Summer luôn đến với em và...”

“Không. Em hãy tự mình vào giường, tối nay và từ giờ trở đi.”

“Làm ơn, John Austin. Hãy làm như anh ấy nói đi.”

“Chúc ngủ ngon, John.” Slater nói lần nữa. Không chút làm lẫn về dấu hiệu báo điềm gở trong giọng anh. John Austin thối lui vài bước.

“Chúc ngủ ngon,” Cậu bé nói với vẻ kèm hãm trong giọng nói; rồi lo lắng, “Anh sẽ trở lại ngày mai chứ?”

“Ngay sau khi mặt trời lên.” Giọng Slater đã dịu dàng hơn, thân thiện hơn.

Với bàn tay đặt trên khuỷu tay nàng, anh xoay Summer và hướng nàng rời khỏi ngôi nhà với vẻ kiên quyết, theo đường dẫn xuống con lạch.

“Làm sao anh có thể?” Nàng nói bằng giọng thì thầm khàn khàn.

“Anh có thể và anh đã làm. Điều đó đâu có khó khăn gì đâu nào. Anh có ý định đối xử với thằng bé theo cách của anh, Summer. Anh bắt đầu làm điều đó nhất theo cách mà anh có ý định tiếp tục.”

“Nhưng... anh quá đột ngột... nhẫn tâm.” Có tiếng thổn thức trong giọng nàng. “Thằng bé không quen như thế.”

“Thằng bé sẽ phải quen.”

Nàng bước đi cạnh anh trong im lặng. Dường như chẳng có gì nhiều hơn để nói. Họ băng qua sân và ngừng lại bên dưới cây dương nơi chiếc bao tải làm đu treo lơ lửng.

“Đó không thể là cùng một cái đu được.” Nàng nói, gần như với chính mình.

Slater di chuyển xa khỏi nàng và dựa người vào gốc cây.

Những chiếc lá dương lao xao và giòng suối dường như róc rách lớn hơn bình thường trong bầu trời đêm yên tĩnh. Không có tiếng động nào khác, những âm thanh nhỏ nhất cũng sẽ vang lên rõ ràng.

Summer cố nhìn gương mặt của Slater trong bóng tối sâu thẳm ấy, nhưng những đường nét nhạt nhoà, và nàng chỉ có thể nhìn được anh đang đứng ở đó.

Đột ngột, anh đánh một que diêm và ngọn lửa dài bất thường đến đầu điều thuốc kẹp giữa môi anh. Ánh sáng rập rờn trên gò má mang theo và bắt chợt tô đậm đường nét cho nó trước khi anh thổi tắt ngọn lửa.

“Đây là một vùng đất đơn độc, gian khổ, Summer. Anh là một người đàn ông đơn độc, khó nhằn, thiếu kiên nhẫn đến nông nổi này là bởi âm mưu ám sát cha anh và tổn thương chính anh... Lúc này anh đang hỏi em, trước khi những thứ giữa chúng ta tiến xa hơn, liệu thứ ở trên mặt anh có làm em ghê sợ không, liệu anh có làm em ghê sợ không.”

Nàng đã mong chờ anh nói gần như bất kỳ điều gì, nhưng không phải điều này. Bàng hoàng, nàng nhìn chằm chằm vào bóng hình anh, vào quầng sáng nhỏ của điều thuốc. Cuối cùng nàng cũng tìm thấy giọng nói của mình.

“Em đã nói rằng em không biết anh, Slater. Nhưng, anh cũng không biết em, nếu không anh sẽ không hỏi em những câu như thế.”

“Đó là một câu hỏi quan trọng và anh yêu cầu em trả lời.”

“Được rồi, nhưng em rất thất vọng rằng anh đã nghĩ em chẳng có chút sâu sắc nào khi để một vết sẹo ngăn trở em.” Nàng ngừng lại và hít một hơi thở sâu, tả tơi. “Em cũng có một vài câu hỏi của riêng em, chúng em sẽ sống cùng anh ở đâu, Slater? Với em, có vẻ như anh định tiếp quản cuộc đời của bọn em nên em có quyền được biết phải mong đợi điều gì.” Nàng nín thở kết thúc, trái tim đập dồn như điên trong lồng ngực.

Anh rít hột hơi thuốc, rồi thả nó xuống đất và dẫm lên.

“Anh sẽ cho em biết nên mong đợi điều gì. Em đã có vài ngày để nghĩ về điều đó. Tại sao em nổi giận?”

Tâm trạng của nàng thay đổi từ lo lắng đến giận dữ khi anh nói.

“Em không giận. Thất vọng, nhưng không giận.”

“Vậy hãy trả lời câu hỏi của anh. Anh cần biết liệu người phụ nữ mà anh đã lên kế hoạch cùng trải qua phần đời còn lại có thấy anh không thể chịu nổi khi nhìn vào hay không.”

Summer đứng bất động, nhìn chăm chăm vào bóng anh, sửng sò, run rẩy tận tâm can. Nàng nuốt xuống khó nhọc, chiến đấu chống lại những giọt lệ. Có một vẻ khấn nài đau đớn trong giọng anh, và trong một thoáng, tất cả những năm tháng xa cách dường như đã bị cuốn đi và nàng nhớ anh khi còn là một cậu bé cao, mảnh dẻ : *Em sẽ tiếp tục và sẽ lớn lên, cô gái mùa hè, rồi anh sẽ đến và đưa em về nhà.*

“Làm sao anh có thể hỏi em như thế?” Bầu trời đêm ẩm áp gần như khiến nàng ngạt thở khi đợi anh trả lời. Anh không nói gì, và cuối cùng nàng nức nở một cách vô dụng. “Không! Không! Anh khiến điều đó nghe có vẻ quá quan trọng và nó không hề! Nó không quan trọng!”

“Vậy hãy đến với anh đi.”

Không chút băn khoăn về việc nàng có nên tuân theo hay không. Nàng ngừng lại trước mặt anh và đôi cánh tay anh giang rộng để kéo nàng vào lòng. Lòng bàn tay nàng tỳ vào ngực anh. Nàng ngược nhìn anh, vào sâu trong mắt anh. Anh nghiêng cứu gương mặt nàng, ánh lấp lánh của những giọt lệ trên mi mắt nàng, bờ môi đang run rẩy của nàng. Anh nắm lấy tay nàng và giờ lòng bàn tay áp vào má anh.

“Em chắc chắn chứ?” Anh hỏi và nàng gật đầu. “Em tuyệt đối chắc chứ?”

“Vâng, em chắc chắn.” Trong thâm tâm nàng đang hét lớn với chính mình, thật khó để tin tưởng nàng đến thế sao?

Chậm chậm, anh buông tay nàng, nhưng nàng vẫn giữ nó ở đó, áp vào gương mặt anh, và để cho những ngón tay lần theo những

đường gợn gò ghề và xấu xí trên gò má anh. Nàng ngược nhìn anh dò hỏi. Ánh sáng xanh xao chiếu xiên trên gò má mang theo và bờ mi dày tạo thành những rё quạt phủ bóng trên hõm mắt anh. Thời gian như rung động với sự căng thẳng tích điện. Khi bàn tay nàng vuốt ve gò má anh, thân thể mềm mại, thanh mảnh của nàng thay đổi và trở nên căng thẳng với một mong muốn kỳ lạ. Và vượt trên sự mong muốn ấy là một cảm giác mới mẻ, một khao khát muốn lấy đi sự tổn thương của anh, hấp thu nỗi đau của anh.

“Em không muốn anh bị tổn thương... lần nào nữa.” Nàng nói với giọng trầm trầm, đột ngột. Nhịp thở tăng nhanh, và nàng cảm thấy thân thể anh run rẩy áp vào nàng.

“Cô gái mùa hè của anh,” Anh thì thầm, và nghiêng đầu, hôn lên trán nàng với vẻ cung kính. Giọng anh không lớn hơn một tiếng thở trong đêm. Những từ ngữ buột ra một cách êm ái và sự mơn trớn của bàn tay anh trên lưng nàng gợi lên sự râm ran phấn khích chạy xuyên qua nàng. “Anh phải nghe em nói điều đó.” Anh nói trong tóc nàng.

Đôi tay nàng chuyển lên và vòng qua cổ anh, nàng ngược mặt lên. Một âm thanh, nửa như rên rỉ, nửa như thở dài, bùng nổ từ anh, và anh ôm nàng chặt hơn.

Anh nhắc đầu nàng lên để có thể nhìn thẳng vào trong mắt nàng. Đôi mắt anh tàn phá nàng. “Em cũng muốn anh!” Sự nhẹ nhõm và kinh ngạc khiến giọng anh khàn khàn và biến đổi gương mặt lo lắng của anh.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau trong một khoảnh khắc, tĩnh lặng đến mức dường như thời gian đã ngừng dịch chuyển. Rồi, chậm rãi, ngập ngừng, anh hạ thấp miệng anh trên miệng nàng.

Hơi thở của Summer buột ra trong tiếng hỗn hển đột ngột. Một cơn choáng váng khẩn cấp. Thoạt đầu, cái chạm dịu dàng của khuôn miệng anh khêu dậy những ngọn lửa, nổi nhức nhối nửa đau đớn nửa sung sướng của đam mê. Một cảm giác kỳ lạ, mất nhận thức về thời gian, rập rờn xao xuyến trong ngực nàng. Dù bờ môi anh mềm và dịu dàng, chúng bầy môi nàng trong sức nóng nồng nàn đến mức gò má nàng như bốc cháy và lan truyền xuống cổ nàng. Hương

thuốc lá thoang thoảng trên miệng anh, hương của núi đồi, của xạ trên gương mặt anh khi mũi nàng dụi trên má anh, và sức mạnh dữ dội của vòng tay anh khiến đầu nàng như đang bơi – Nàng chỉ lơ mờ nhận ra tay anh đã di chuyển từ lưng xuống dưới hông và kéo nàng lên với anh.

Cánh tay nàng quấn quanh cổ anh, và nàng bám chặt lấy anh, không nhận biết về sự kèm chế của anh, không quan tâm đến sự run rẩy trên đôi cánh tay anh. Nàng đến với anh bằng sự hăm hở nồng nhiệt. Đôi môi họ quyến luyến vào nhau trong sự khẩn cấp thiếu kiên nhẫn, và khoá chặt trong vòng tay nhau. Những làn sóng khoái cảm bùng bùng lan nhanh như lửa cháy xuyên quá thân thể nàng. Ở nơi nào đó, nàng đã để lạc mất sự dò dẫm thiếu chắc chắn về những cảm giác đối với anh, và không thể chế ngự được xúc cảm mãnh liệt tuôn tràn qua nàng. Cả hai người họ trộn lẫn vào nhau trong cơn thủy triều cảm xúc đảo lộn ấy, đến mức, trong một thoáng, đã đặt họ tách biệt ra khỏi thế giới.

Anh ngược đầu lên và nhìn vào gương mặt bùng bùng của nàng. Anh biết anh là người đàn ông đầu tiên nàng từng yêu. Hơi thở khàn khàn, tả tơi của anh song hành cùng nhịp tim hoang dã khi anh nhận ra nàng đã không bị nổi đam mê của anh làm cho hoảng sợ, nàng còn đáp lại anh. Điều đó nhiều hơn anh từng hy vọng.

“Điều đã xảy đến với chúng ta thật phi thường!” Anh nói trên miệng nàng. Anh nói lấp dưới sức mạnh của cảm xúc, và giọng anh nghe âm vọng Scottish, giống như cha anh.

“Vâng!” Nàng có thể cảm thấy sự sống đập dồn dập trong cổ họng nàng, trên thái dương nàng.

“Summer ngọt ngào, ngọt ngào, kỳ diệu của anh!” Lời thì thầm của anh ảm áp trên môi nàng. Anh đang run rẩy dữ dội, và khi anh nhìn vào trong đôi mắt lấp lánh đang nhắm hờ đầy mê đắm của nàng, miệng anh khô khốc. Anh như bị chết đuối trong đôi mắt màu tím ấy. Bị mê hoặc, anh dõi theo đỉnh lười nàng đưa ra để thấm ướt bờ môi.

“Slater, em...”

“Shhhh... đừng nói gì nữa,” anh quở trách. “Chúng ta đã nói đủ cho tối nay rồi.”

Anh gỡ cánh tay nàng đang ôm vòng phía sau anh và giữ bàn tay nàng thật chặt giữa cánh tay và thân thể anh. Với cánh tay vòng quanh nàng, họ chậm rãi bước cùng nhau trở lại ngôi nhà gỗ. Tại cửa, môi anh chạm nhanh trên trán nàng.

“Ngủ ngon nhé.” Bàn tay anh dịu dàng siết chặt vai nàng, rồi anh đi khuất.

SeseNau' Blog

Summer đi vào trong căn phòng sắm tối. Cho đến bây giờ, không điều gì trong cuộc đời non trẻ của nàng được chuẩn bị cho những cảm xúc đang khuấy tung bên trong nàng. Cứ như thể nàng đứng bên ngoài chính mình. Trái tim nàng vẫn đập dữ dội, bờ môi vẫn còn cảm giác ấm nóng và râm ran. Sự xao xuyến trong hõm dạ dày của nàng từ chối biến mất, ngay cả khi nàng ấn mạnh tay lên nó.

Một cách máy móc, nàng cởi đồ và trượt vào trong chiếc áo ngủ, tháo những chiếc ghim kẹp khỏi mái tóc và chải chúng bằng những ngón tay trước khi thắt lại thành một bím tóc dài.

Vì lý do nào đó, nàng nghĩ đến mẹ khi trèo vào trong giường, và những từ ngữ bà đã thì thầm trong lúc hấp hối... “Thật là một mùa hè tuyệt vời... quá đổi tuyệt vời...”

Khi bình minh đến, Summer không có thời gian để chuẩn bị cho bản thân trước cuộc ghé thăm của Slater. Anh đã đi qua cửa sau trong lúc họ ăn điểm tâm.

“Chào buổi sáng.”

Lưỡi của Summer đóng băng và nét ửng hồng xuất hiện từ cổ tràn lên thắm đẫm gương mặt nàng. Cái liếc nhanh của Sadie đã thấu

hiếu nổi bối rối ấy và chị đứng bật dậy.

“Chào buổi sáng, Slater. Anh đã ăn sáng chưa? Đã dùng rồi sao? Tôi đoán là anh vẫn còn dùng được café và bánh cake.” Chị cầm tách của chị khỏi bàn. “Hãy ngồi ở đây, nơi tôi vừa ngồi, bởi vì dù sao thì tôi đã dùng bữa xong rồi. John Austine đang nôn nóng đợi anh đến. Thề có Chúa, chúng tôi không biết làm gì với thằng nhóc loay hoay đó. Cậu bé thật đáng sửng sốt, lạ thế đấy.” Sadie biết rằng chị đang nói quá nhiều, nhưng chị đang cố đến tuyệt vọng để giành chút thời gian cho Summer tìm lại trí khôn. Nàng đang ngồi nhìn xuống đĩa của mình. “Những anh chàng kỹ sĩ to lớn ở ngoài ngôi lán đó đã ăn sạch tất cả bánh doughnuts sao? Trong toàn bộ cuộc đời tôi, tôi chưa bao giờ thấy đàn ông có thể tiêu thụ quá nhiều bánh doughnuts đến thế. Nhồi nhét chúng cứ như thể đang đổ cát xuống một cái hang sóc thảo nguyên ấy.”

Đôi mắt sắc sảo của Slater bị thu hút bởi đôi gò má đỏ ửng của Summer, và anh hiểu việc huyền thuyên vô nghĩa của bạn nàng.

“Cô đúng về điều đó, Sadie. Họ đã nghĩ đó là lễ Giáng Sinh và Quốc Khánh đến cùng một lượt.”

“Chà, tôi đoán tôi sẽ phải trộn một mẻ bánh khác. Nếu không có bất kỳ điều gì khác cần tôi làm.”

Summer nhìn lên. Đôi mắt của Slater đang nhìn vào nàng đã mang màu đỏ dâng lên lần nữa. Nàng ngoảnh đi khỏi anh và lờ đi sự đỏ ửng đang tuôn tràn trên gò má nàng.

“Tôi không thấy bất kỳ điều gì chúng ta phải làm mà không thể đợi được, Sadie. Dù vậy, hôm nay là một ngày nóng nực để chị đứng lâu bên bếp.”

“Summer đúng đấy, Sadie. Nếu cô định trở thành người làm bánh doughnut cho McLean’s Keep, điều ít nhất chúng tôi có thể làm là xây cho cô một cái lò trong sân.”

Sadie sửng sốt nhìn từ Summer đến Slater, rồi đôi mắt xanh lục của chị long lanh.

“Một bếp lò ngoài trời. Ôi chao, điều đó nghe như thiên đường ấy!” Chị cười với vẻ láu lỉnh với anh, và Summer cảm thấy ghen tỵ với thái độ thoải mái của chị. “Anh làm cho tôi một chỗ nấu nướng, Slater, và tôi sẽ làm bánh doughnuts... cho đến khi trời tối mịt luôn!”

Slater bật cười và Summer không thể không lưu ý rằng khi anh cười, tiếng cười đã trải một ánh sáng ấm áp trong đôi mắt anh. Nàng thấy chính mình cũng rạng rỡ hân hoan.

“Tôi sẽ để Jack lo điều đó. Ông ấy thật sự khéo léo với loại công việc đó.” Anh nhìn thẳng vào Summer và gập đôi mắt rạng rỡ của nàng. “John đâu rồi?”

Đôi mắt của Summer bị đôi mắt xanh thẳm của anh trói chặt, và nhịp mạch của nàng nhảy lên trong sự phấn khích ngốc nghếch. Đôi gò má ửng hồng khiến cho đôi mắt tím của nàng có vẻ rạng rỡ hơn, trong trẻo hơn. Trí óc nàng dò dẫm giống như sinh vật hoang dã nào đó bị mắc vào trong một vĩa cát lún.

Giọng nói từ ngưỡng cửa cứu nàng khỏi câu trả lời.

“Em ở đây, Slater. Em đã gắn yên cho Georgianna rồi, Pud không giúp em đâu nhé, em tự làm tất cả, và em đã để nó trong bãi quây như anh đã bảo em.”

“Georgianna?”

“Nó là con gái mà, đúng không? Anh đã bảo em có thể tự mình đặt tên cho nó, và em thích tên Georgianna.”

Summer đứng lên, đầy ân hận khi quá đắm chìm vào vấn đề của riêng mình đến nỗi không nhận biết về những gì em trai nàng dự định. Cậu bé có thể bị dẫm lên... bị giày xéo.

Slater chặn đứng vẻ lo lắng ấy và lấy nón khỏi giá. “Chà, chúng ta tốt hơn nên xem qua để coi em đã làm được những gì với... Georgianna.” Anh đi theo cậu bé ra khỏi cửa.

“Anh ấy đang làm rất tốt đấy, Summer.” Sadie đến đứng bên cạnh nàng. “Đừng lo lắng, Slater sẽ là tấm gương tốt cho cậu bé nói theo.”

Summer quay lại và bắt được vẻ khao khát trên gương mặt Sadie, thứ nhanh chóng chuyển thành một nụ cười toe toét tinh quái.

“Chà chà, nếu tôi có bao giờ tìm được một người đàn ông như thế, và nếu anh ấy chăm sóc đứa trẻ của tôi, tôi sẵn sàng liếm gót giày anh ấy mỗi ngày trong tuần.” Đôi mắt xanh lục đằm tĩnh. “Tôi đang cố không ghen tỵ... Tôi thèm với Chúa, Summer, tôi đang cố.”

“Anh ấy muốn cưới tôi.” Từ ngữ buột ra.

“Dĩ nhiên là anh ấy muốn, bất kỳ đồ ngốc nào cũng thấy điều đó. Hầu như không thể tách ánh mắt của anh ấy ra khỏi cô được.”

Summer quàng tay quanh bạn nàng. “Thật tuyệt biết bao khi gặp chị, Sadie. Tôi rất vui là tôi đã làm thế.”

“Chà, tôi cũng nghĩ như thế, Summer. Tôi hẳn đã làm điều gì đó theo cách tốt đẹp trước đây nên Chúa mới để cô đến khách sạn đó. Bây giờ, chỉ cần đức Chúa nhân từ để một chàng chăn bò đẹp trai, già nua, to con đến và mang tôi đi, giống như ngài đã làm với cô, chà, tôi sẽ nghĩ là tôi có thể đâm đuổi chết mất!”

Summer bật cười. “Chà, cho đến khi anh ấy đến, Sadie, chị hãy ở đây và trở thành nữ hoàng Doughnuts của Texas. Nhưng tôi biết trước khi mùa hè trôi qua, chị sẽ gặp được chàng cao bồi đẹp trai, to con đó.”

“Chà, để xem nào. Có Bulldog này, Raccoon già này, cả Pud và Jack nữa. Ồ, ít đẹp trai, nhưng thừa tử tế, Summer, nhưng họ chẳng làm cho trái tim tôi rung rinh. Chỉ một lần thôi, tôi muốn một người đàn ông sẽ đặt ánh nắng vào trong mắt tôi giống như Slater đã đặt vào trong mắt cô.”

“Điều đó lộ liễu thế sao?” Summer đặt hai bàn tay lên má.

“Đừng xấu hổ vì điều đó!” Sadie kéo bàn tay nàng ra. “Nó rõ ràng với tôi bởi vì tôi đang nhìn vào nó. Và nó cũng rõ ràng với anh ấy nữa. Anh ấy đã đến sáng sớm hôm nay cứ như thể anh ấy không thể giữ bản thân tránh xa cô được vậy.”

“Ôi, tôi không xấu hổ. Chỉ là chúng quá mới mẻ, chỉ thế thôi.” Đôi mắt tím của Summer nháy nhót và không thể kèm được nụ cười uốn cong đôi môi nàng.

“Anh ấy là một người đàn ông khiến cho bất kỳ phụ nào cũng tự hào,” Sadie nói êm ái. “Tôi chưa từng thấy người đàn ông nào khác khiến cho phụ nữ cảm thấy an toàn và được chăm sóc nhiều như thế.”

Summer trao cho cô bạn một ánh mắt sắc sảo nhưng Sadie đã quay đi và nhắc cô con gái mới vừa thức dậy ra khỏi đám khăn trải giường lộn xộn.

Summer hầu như không thể kèm hãm được cái tinh thần quỳnh quáng của nàng khi buổi sáng trôi qua. Bảo đảm rằng mái tóc đã lảng mượt và trang phục tươm tất, nàng ngừng lại thường xuyên để nhìn ra ngoài cửa về hướng bãi quây. Nàng xao xuyến nhận ra Slater và John Austin cưỡi ngựa vào trong sân, rồi ao ước nồng nhiệt rằng nàng có thể che dấu bản thân bên cạnh cửa để quan sát, nhưng nàng lại đi về phòng riêng và khiến bản thân bận rộn với những chiếc mền bông trong thùng gỗ lớn đặt ở cuối giường.

Nàng đã trải chiếc mền ghép hoa ra rồi xếp lại khi nghe giọng của Slater trong căn phòng khác. Trái tim nàng đập dồn dập và đầu gối yếu ớt khi anh xuất hiện tại ngưỡng cửa. Đôi mắt tìm kiếm của anh tìm thấy nàng, rồi quét qua căn phòng trước khi trở lại với nàng.

“Anh luôn thích căn phòng này.”

Summer bám chặt lấy chiếc mền, đôi mắt nàng không thể rời khỏi gương mặt anh, trái tim nàng nháy những nhịp điệu hoang dại.

“Mẹ em yêu nơi này,” Nàng xoay sở nói. “Bà nói thời gian tuyệt vời nhất trong cuộc đời bà trải qua ở đây. Khi Papa trở về từ cuộc chiến,

ông ấy muốn quay lại Piney Woods, nhưng em nghĩ Mama muốn ở lại đây.”

“Phải, anh nghĩ bà đã muốn thế,” Slater nói chậm rãi. Anh đi đến chiếc rương cao và lướt bàn tay trên chiếc hộp chạm khắc nhỏ thuộc về Nannie Kuykendall. Đó là chiếc hộp mà Summer đã tìm thấy bức thư của Sam McLean bên trong. “Anh nhớ chiếc hộp này. Mẹ em đã giữ những báu vật của bà trong đó. Có một chiếc nhẫn vàng nhỏ xíu mà bà đã đeo khi bà còn là một đứa bé. Em cũng đã đeo nó.”

Summer di chuyển đến đứng bên cạnh anh. Nàng nhắc nắp hộp lên và lấy ra một chiếc nhẫn vàng. Nó nhỏ xíu và thanh mảnh khi nàng trượt qua đỉnh ngón tay út và giờ cho anh thấy. Anh đang đứng quá gần. Nàng có thể cảm thấy hơi thở của anh khuấy động những lọn tóc buông lơi của nàng. Nàng bước cách ra xa để có thể ngược nhìn anh. Đôi mắt họ bắt lấy nhau, ghim chặt, và Summer nghĩ Nàng sẽ chết ngạt mất thôi.

Nhanh nhẹn, nàng để lại chiếc nhẫn vào trong hộp và kéo ra một mảnh giấy phẳng phiu và mở ra.

“Trong một thời gian dài kể từ khi em có thể nhớ, Mama đã có chiếc vòng cổ tết bằng tóc này. Em không bao giờ nhìn thấy bà mang nó, nhưng thỉnh thoảng bà lấy nó ra và ngắm nhìn. Em đã nghĩ nó thật đẹp và phải mất rất nhiều thời gian để chế tạo.” Nàng giơ nó lên giữa họ. Những sợi tóc đen sáng bóng và mượt như lụa, được đan thành một sợi chuỗi xinh đẹp mang hình thể một chiếc vòng cổ. “Em không biết đó là tóc của ai.” Nàng mỉm cười với anh. “Nhưng nó có thể là của anh đấy, Slater. Chúng cùng màu sắc.”

“Hoặc của em.” Ánh mắt anh trêu chọc và anh vươn tay chạm vào búi tóc trên đỉnh đầu nàng.

“Em nghĩ nếu nó là tóc em, bà sẽ kể với em. Em biết nó không phải của Papa. Tóc của Papa màu nâu đỏ.” Nàng xếp chiếc vòng cổ vào mảnh giấy và cất lại vào trong hộp. Slater không di chuyển. Nàng có thể cảm nhận đôi mắt anh và ngược nhìn lên. Anh mỉm cười với nàng đầy vẻ dịu dàng thích thú trong ánh mắt. Giọng anh len lỏi vào

trong trái tim nàng một cơn run thấu hiểu đầy hân hoan, chúng mạnh đến nỗi khiến nàng hụt hơi. Nàng biết anh! Nàng biết anh bằng trái tim, bằng linh hồn, như thể anh là một nửa còn lại của nàng và họ sẽ không bao giờ hài lòng cho đến khi kết hợp với nhau.

Đó là khoảnh khắc cảm xúc thăng hoa, mọi thứ khác đều trong trạng thái ngưng đọng, cho đến khi Slater vươn tay chạm vào cánh tay nàng.

“Hãy tìm thứ gì đó cho đầu của em đi. Anh muốn em đi cùng anh đến Keep.” Đó là một lời yêu cầu được nói với vẻ êm ái.

Trong lúc Summer cột dây chiếc nón rộng vành, Slater nói với Sadie.

“Hãy quyết định nơi cô muốn đặt bếp nấu ngoài trời, Sadie. Tôi sẽ gọi Jack đến cùng xe đá và lò đốt bằng sắt. Jack rất giỏi với công việc đó. Ông ấy sẽ lắp đặt nó cao lên, để cô không phải cúi khom mọi lúc.”

Sadie đỏ bừng với sự hài lòng. “Điều đó sẽ khiến mọi thứ thật sự thuận tiện.”

John Austin nhìn từ chị gái đến Slater. Cậu bé rõ ràng bối rối, không hiểu tại sao Slater lại đề nghị nàng đi cùng anh. Khi Slater nói lần nữa, đó là với cậu bé.

“Anh sẽ đưa chị của em đến Keep, John. Em hãy để mắt chăm sóc nơi này cũng như chăm sóc cho Sadie và Mary nhé. Nếu em thấy có gì đó cần thiết, hãy trèo lên một chiếc ghế và lấy khẩu súng ngắn này ra khỏi kệ. Nó đã được nạp đạn rồi, vì thế hãy cẩn thận. Giơ nó lên và kéo cò. Nó sẽ đá hậu giống như một con la và có thể sẽ hạ em đo ván, nhưng vào lúc em đứng dậy được, kẻ nào đó đã trốn mất rồi. Nhớ không? Đừng lấy nó xuống trừ phi em định bắn.”

“Em sẽ không lấy nó để nghịch đâu, Slater. Và em sẽ quan tâm đến mọi thứ trong lúc anh đi.”

Trước đôi mắt sừng sốt của Summer, em trai nàng dường như đã cao thêm mấy inches.

“Anh biết em sẽ làm thế mà, John, nếu không anh sẽ không giao trọng trách cho em.”

Ra bên ngoài sân, Summer bắt đầu bước về hướng con lạch và cây cầu cạn. Slater nắm lấy khuỷu tay nàng và xoay nàng hướng về bãi quây.

“Chúng ta sẽ cưới ngựa.”

“Ồ, nhưng...”

Anh bật cười. “Ồ nhưng... gì?”

“Em không thể cưới ngựa trong bộ váy này được.”

Miệng anh cong lên và vẽ hóm hình ánh lên trong mắt anh. “Chúng ta sẽ phải kiếm cho em một trong những bộ váy cưới ngựa khác thường mà bằng cách nào đó có thể chẻ ra làm hai được. Anh không bao giờ thích loại yên ngồi một bên. Chúng không thích hợp cho miền quê này.”

Summer ngược nhìn con ngựa thiến cao lớn đen tuyền, đôi mắt tím của nàng đầy vẻ e sợ. Như thể đoán được cảm giác của nàng, Slater bước lại gần đầu con ngựa và con thú dụi đầu vào bàn tay anh.

“Estrella rất hiền lành, nhưng sẽ không dung thứ đối với bàn tay độc ác hoặc bị tra hàm thiến đâu.”

“Estrella? Nó có nghĩa là gì?”

“Nghĩa là Ngôi Sao. Khi anh mua nó, tên nó là Esteril, có nghĩa là thiến, nhưng anh nghĩ khá tàn nhẫn khi liên tục nhắc nhở nó về những gì đã làm đối với nó.” Anh xoay gương mặt nàng hướng về anh bằng một ngón tay dịu dàng bên dưới cằm. Khi đôi mắt thăm màu của anh quan sát màu đỏ ửng tràn trên gương mặt nàng, chúng ngời sáng. Yếu ớt bởi ngọn lửa rộn ràng chuyển từ tay anh tràn qua nàng, Summer cố quay mặt đi, nhưng anh giữ nàng lại bằng sức mạnh dịu dàng. “Điều duy nhất giữ anh khỏi hôn em là John. Cậu bé đang quan sát từ cửa kia.”

“Anh sẽ không ư?”

“Không, nhưng anh muốn.”

Trước khi nàng có thể thoái lui, anh đã cuốn nàng lên và đặt vào một bên yên, nhấn một bàn chân vào bàn đạp và quăng người lên phía sau nàng, đôi cánh tay anh bao bọc quanh nàng khi anh giữ dây cương. Summer túm chặt núm yên ngựa. Sự chuyển động của con ngựa mang nàng vào trong tiếp xúc nhịp nhàng với anh – không cách nào có thể tránh được sự gần gũi của anh, và nàng cũng không muốn làm thế. Nàng ước chi được tựa lưng vào anh, để cảm nhận bờ ngực rộng áp sát vào lưng nàng, nhưng nàng giữ lưng đứng thẳng.

“Anh ước chi đã không bảo em mang cái nón chết tiệt đó.” Giọng anh sát bên tai nàng. Con ngựa dừng lại giữa con lạch. “Cởi nó ra đi.”

Bàn tay nàng đang túm núm yên quá chặt, nàng nghi ngờ việc có thể buông lỏng nó. Anh cười êm ái và nàng nghĩ đó là âm thanh tuyệt nhất nàng từng được nghe.

“Đừng sợ. Anh sẽ không để em ngã đâu.” Anh cởi sợi dây bên dưới cằm và nhắc chiếc nón ra khỏi đầu nàng. “Anh muốn nhìn em, muốn được chạm vào em. Anh chẳng nghĩ ngợi được điều gì khác hết.” Đôi cánh tay anh níu lấy nàng và nâng niu nàng sát vào với anh. Đầu nàng vừa khít với đường cong trên cổ anh.

Tất cả suy nghĩ rời bỏ nàng. Nàng khép mắt và để cho bản thân vui sướng được ôm ấp trong vòng tay anh. Bên mặt láng mượt của anh áp vào nàng, và nàng nâng tay lên để vuốt ve gò má mang theo. Nó thật ấm áp và thô nhám, các gốc râu cào nhẹ vào lòng bàn tay nàng. Đây là phần nàng yêu nhất ở anh, phần đã gây cho anh quá nhiều nỗi đau.

Đầu anh chuyển động và môi anh tìm kiếm môi nàng. Không có chút vội vàng nào trong nụ hôn của anh – chậm rãi, đầy cảm xúc, nhàn nhã, anh hoàn toàn có chủ ý kéo dài thời gian, mọi chuyển động của

bờ môi anh làm gia tăng sức nóng bị vùi sâu trong thân thể nàng. Nàng hôn trả lại anh, nong nân, bàn tay lồng vào mớ tóc xoắn phía sau cổ anh. Nàng thư giãn trong vòng tay anh và trao trọn chính mình cho đôi môi đòi hỏi của anh.

Những ngón tay rám nắng của anh di chuyển đến cầm nàng và ngón tay cái dịu dàng chải qua vành môi dưới. Hơi thở của họ hoà quyện vào nhau ngay khi anh bao phủ miệng nàng một lần nữa. Nàng đã căng tràn với khao khát thể chất đang kích động, thứ đang tràn qua mạch máu giống như tia sét, biến cơ thể nàng thành thứ chất lỏng vô dụng. Nàng chỉ có một nhận thức duy nhất là thôi thúc muốn làm anh vui thích, muốn làm anh hài lòng.

Bàn tay anh khum phía sau đầu nàng bằng một chuyển động đột ngột đầy tính sở hữu, kéo gương mặt nàng vùi vào chỗ cong trên cổ anh. Áp sát vào gương mặt nóng bỏng của nàng, làn da mát rượi của anh đang run rẩy. Thở dữ dội, nàng hôn lên đấy, miệng nàng nếm nấp vị muối mặn mòi của làn da lần đầu tiên. Nàng có thể nghe được âm thanh khàn khàn anh tạo ra trong cổ họng. Miễn cưỡng, anh giữ nàng cách ra khỏi anh, nhìn nàng với ánh mắt khao khát yêu thương.

“Chúng ta sẽ kết hôn sớm,” Anh nói khó khăn. “Anh đã đợi em... mãi mãi rồi.”

Con ngựa di chuyển không ngừng, những chẳng ai trong bọn họ quan tâm. Summer nhắc đầu lên và kéo ra xa để có thể nhìn vào gương mặt anh.

“Em đã trưởng thành rồi và... em đã về nhà với anh.”

“Em yêu quý...” Giọng anh vỡ vụn, run rẩy. “Em yêu quý của anh...” Bàn tay anh mơn trớn cánh tay nàng, vai nàng, và chuyển đến ngực với sự dịu dàng run rẩy. Anh nhìn vào nàng với vẻ tha thiết bùng cháy trong đôi mắt sẫm.

Nàng nhìn trả lại anh, nỗi đau tình ái động trên khuôn miệng run rẩy.

“Ôi, Chúa ơi, anh muốn ôm em, hôn em, suốt cả cuộc đời này.” Anh nói khỏ sở. Miệng anh tách bờ môi nàng ra, tuyệt vọng tìm kiếm sự đáp ứng, và nàng bám chặt lấy anh, tan chảy vào trong thân thể rắn chắc của anh. Nụ hôn kéo dài bất tận, như thể mỗi người trong số họ không thể tìm ra được cách kết thúc.

“Summer,” anh rên rỉ trong cổ nàng. “Summer.”

“Slater...” Nàng nói, gần như bật cười. “Có ai đó đang đến gần kìa.”

Anh hôn nàng nhanh và mạnh. “Tuyệt đấy, thêm vài giờ nữa nhỉ? Nhưng khi đêm đến... cô gái của anh...” Anh dọa nạt với vẻ trêu ghẹo.

Nàng lướt một ngón tay trên khuôn miệng mạnh mẽ của anh. “Anh đang dọa em đấy à, Mr.McLean?” Đôi mắt nàng lấp lánh nhìn anh xuyên qua bờ mi dày.

“Cảnh cáo em thôi mà, Miss Kuykendall.” Chiếc mũ được đặt trở lại đầu anh, và đôi mắt sẫm sinh động với những nếp cười hình rẽ quạt bên góc mắt. Một người đàn ông tươi cười, thư giãn không có chút tương đồng nào với kẻ mặt mũi nghiêm nghị mà nàng đã gặp trong bếp cách đây vài tuần ngắn ngủi.

Sự bền lên của nàng cũng không còn; nàng cười khúc khích êm ái và cố nhét những lọn tóc đi lạc trở lại búi.

“Đội nón của em vào đi, cô gái mùa hè. Anh không muốn mũi em bị cháy nắng.”

Vui sướng khi được ra khỏi dòng suối, con ngựa trèo lên bờ. Slater, giữ chặt Summer giữa đôi cánh tay, túm vào núm yên để tránh bị trượt khỏi lưng ngựa. Tiếng cười của họ quyện vào nhau. Họ giống như đôi trẻ phấn khích; mọi thứ đều mới mẻ và kỳ diệu.

Tại ngôi nhà nông trại, Summer nhìn quanh với vẻ thích thú. Chuyển cỡi ngựa và đoạn dừng giữa con suối đã mang màu sắc đến gò má nàng. Slater quan sát nàng với vẻ ngưỡng mộ. Nàng có chiều sâu và sự nhanh trí mà anh rất thích, và tuy vậy nàng vẫn là một phụ nữ,

với tất cả bản năng của phụ nữ. Anh cảm thấy một sự cuộn dâng của lòng kiêu hãnh không thể giải thích.

“Em thuộc về nơi này.” Anh nói đột ngột khi anh nhắc nàng ra khỏi yên ngựa, “Đây là nhà em.”

Nàng nghiên cứu vẻ mặt quyết đoán của anh, rồi nhìn xung quanh vào vùng đất ngập nắng, đầy gian khó, vào những bóng tối êm đềm dọc theo những bức tường, sự dễ chịu của ngôi nhà sau sức nóng của một chuyến cỡi ngựa từ ‘ngôi nhà nhỏ’. Ngôi nhà oai nghiêm với những hàng hiên, được che bóng bởi những gốc sồi mà cành nhánh của nó trải rộng đến năm mươi feet về mọi hướng.

Summer gật đầu, quá hạnh phúc để nói.

Bàn tay anh vươn ra để bao quanh tay nàng, một nụ cười hài lòng trên gương mặt anh.

“Đi nào. Em phải nhìn hết mọi thứ.”

Ngôi nhà nằm ở một góc của khu điền trang vuông vắn. Phía nam và phía tây, không xa hơn năm mươi yards từ ngôi nhà, là những kho lương thảo. Được xây theo phong cách gạch mộc, những bức tường rất dày, cửa sổ và cửa đi rộng rãi cho phép không khí lưu thông. Xa xa là một khu nhà tranh bằng đá, thấp, dài, và cạnh đó là một toà nhà dài tương đương phân chia thành nhiều phòng tương ứng với phòng để yên cương và trang bị lao động, phòng dụng cụ, những phòng kho và lò rèn. Phía sau khu nhà này là một chuồng ngựa chất đầy cỏ khô và ba bãi quây.

Trong khu vực giữa dãy nhà dài và nhóm những toà nhà kế tiếp là khu vườn đẹp nhất Summer từng thấy. Có đến hai mẫu Anh hoặc nhiều hơn những cây trồng được chăm sóc kỹ lưỡng của đủ thứ loại cây. Vài hàng cây ăn trái viền phía sau và một cạnh. Một dòng nước nhỏ nhỏ chảy theo những rãnh tưới tiêu sâu bên cạnh những hàng cây.

Quan sát những biểu hiện thoáng qua trên gương mặt nàng, Slater không thể không bật cười.

“Chúng ta có cả đồng người để nuôi ăn ở đây. Bây giờ em có thể hiểu tại sao anh bảo em đừng bận tâm đến việc làm vườn rồi chứ.”

“Nhưng...” Đôi mắt tím hẹp lại khi nàng cau mày, nhăn nhó sống mũi. “Thế thì tại sao mảnh đất sau nhà lại được cày xới và sẵn sàng để gieo trồng?”

“Raccoon già là người làm vườn. Ông ấy là người chịu trách nhiệm và không ai khác được đặt một bàn chân vào khu vườn của ông ấy cho đến khi ông ấy nói họ có thể. Ông ấy muốn thử trồng đậu phộng và ở đó có đất pha cát rất thích hợp.” Anh bật cười trước vẻ bối rối trên gương mặt nàng và quàng một cánh tay qua vai nàng khi họ đi vào. “Không sao đâu, cưng à. Ông ấy quá vui mừng có em ở đây, và cứ cười lục khục khi anh bảo ông ấy đã bị mất khoảnh đất trồng đậu của ông ấy rồi.”

Tại cạnh cuối phía xa và một cạnh khác của khu vườn là một bụi cây, và bên dưới gốc của nó đặt những chiếc bàn chế tạo thô mộc dàn trải những loại thực phẩm được chuẩn bị để đưa vào kho chứa.

“Raccoon làm tất cả những công việc này một mình sao?”

“Không. Bọn anh có bốn gia đình người Mexico sống ở đây. Vài người đàn ông chăn gia súc, nhưng một số quá lớn tuổi hoặc quá trẻ nên họ cùng các người phụ nữ giúp Raccoon. Họ chia sẻ công việc và chia sẻ phần thưởng. Nhưng Raccoon là ông chủ, không thể nào làm lẫn về điều đó.” Anh cười rồi nghiêm túc lại. “Vài người dường như không thể quên được trận Alamo*, nhưng có cả đồng người Mexico lương thiện trong Texas. Họ yêu thương những đứa trẻ của họ, giữ nơi ở của họ gọn gàng và sạch sẽ, họ sẽ trung thành với em nếu em đối xử tử tế với họ. Hãy nhìn những bông hoa quanh công trình gạch mộc kia xem.”

*(*Cuộc thảm sát **Alamo** (tháng 3, 1836) là điểm then chốt trong cuộc Cách Mạng Texas. Tổng thống Mexico, tướng Antonio Lopez de Santa Anna, tấn công Dòng tu Alamo, ở San Antonio, Texas - lúc này là căn cứ quân sự cùng một ít tu sĩ, tổng số người khoảng trên 200,- bao vây Alamo 13 ngày, và giết tất cả những người trong đó. Hành động của Tướng Santa Ana được xem là tội ác, và cái chết anh hùng của những người chống trả, đã làm động lòng dân Texas, thúc đẩy nhiều người gia nhập quân đội Texas. Với lòng quyết tâm trả thù, người Texas chiến thắng quân đội Mexico tại trận chiến San Jacinto, ngày 21 tháng 4*

năm 1836, chấm dứt cuộc Cách Mạng Texas, đưa Texas độc lập khỏi Mexico. Ngày nay Alamo là một dấu mốc lịch sử và một điểm du lịch nổi tiếng ngay đối diện thị trấn ngằm dọc đảo RiverWalk. – Ct của Sẻ)

Summer nhìn về nhóm những toà nhà. Những bông hoa trồng tỉa sum xuê dọc theo hàng rào lan can. Những chậu đất nung phong phú với sự phối hợp những bông hoa rực rỡ sắp hàng trên hàng hiên nhỏ. Những đứa trẻ đang chạy và nô đùa trong sân và những quần áo sạch đang phơi trên những bụi cây. McLean's Keep giống như một thị trấn nhỏ. Như thể đọc được suy nghĩ của nàng, Slater giải thích.

“Cha đã đến đây khi nơi này chẳng có gì ngoài núi đồi và thảo nguyên, những kẻ sống ngoài vòng pháp luật và thổ dân, và ông đã lập kế hoạch cực kỳ kỹ lưỡng. Với vùng đất mới này – ông đã mang đến vài thứ tốt nhất của thế giới mà ông đã bỏ lại sau lưng. Cuộc đời ông hiến trọn cho việc kiến thiết Keep như một trang trại tự cung tự cấp. Bọn anh phải tiếp tục làm theo cách đó, làm tất cả những gì bọn anh có thể làm để giữ gìn nó cho những thế hệ kế tiếp của nhà McLean.”

Họ bước chậm rãi trở lên lại lối mòn đầy bụi dẫn đến ngôi nhà. Bàn tay của Summer chìm khuất trong tay của Slater đầy vẻ sở hữu. Những người chăn gia súc nhấc nón, nói năng lễ độ, rồi cười toe toét và nháy mắt với nhau khi họ đi qua. Bulldog ngồi tại hàng hiên, trong một chiếc ghế được chế tạo từ một gốc cây lớn đã mòn đến bóng láng sau nhiều năm sử dụng. Ông đang gọt một cái que bằng con dao dài, mảnh. Ông nhìn họ khi họ tiến đến, miệng nhả lại và xoắn lên ở một góc

“Chu choa,” Ông nói, chà sát bàn chân trên mảnh đá lát sàn. “Không có vẻ giống như còn bất kỳ công việc nào để làm hết trội trơn, chuyện gì với cậu thế hả, khi ra ngoài đi dạo mà không có hộ tống vì đã nhét cái đuôi của hần vào chuyện lấp đặt cái bếp nấu ngoài trời rồi. Toàn bộ nơi này rồi sẽ cạn khô và đầy cỏ dại cho mà xem, và tui là người duy nhất biết điều đó.” Ông đứng lên và bước đến phía cuối hàng hiên, nhổ một dòng chất lỏng màu nâu vào trong đất, rồi quay trở lại ghế.

Summer ngọ nguậy thiếu thoải mái và liếc nhìn Slater, mong thấy vẻ cau có trên gương mặt anh. Ánh mắt anh hẹp lại thành đường chỉ, nhưng môi anh quăn lên tại các góc trong nỗ lực kềm giữ tiếng cười.

“Và ông thì làm gì hử, lão già, ngoại trừ ngồi yên đó trên mông mình, trong bóng mát, và gọt đẽo cái mớ hỗn độn đó để cho Teresa phải dọn dẹp? Sao trông ông chẳng khác gì tụi bê con kích động với đám bụi rậm thế nhỉ?”

“Ồi dào, tui không thể làm điều đó sao, nhóc! Ai đó phải ở lại nơi này để bảo đảm mọi thứ không bay mất khỏi túi chứ. Những người khác tui biết sẽ cực kỳ choáng, dù hơi muộn màng, họ có biết kết cục ra sao đâu nào.”

“Ông chỉ cà rà loanh quanh để nhìn xem điều gì đang diễn ra thôi.” Slater kéo bàn tay Summer móc qua khuỷu tay anh và bao phủ nó bằng tay anh. “Chỉ để thoả mãn sự tò mò của ông, lão già, và để tổng khứ cập mông của ông vào yên ngựa nơi chúng thuộc về, sắp có vài sự thay đổi quanh nơi này. Khi vợ tôi đến và cai quản, cô ấy hẳn sẽ phải đập vào miệng ông bằng chổi đấy.”

“Hừm!” Bulldog không ngược nhìn lên khỏi con dao dài, mảnh, đang gọt vào que gỗ. “Tui mong đợi có thể đập roi trên mông cô ấy tương tự như tui đã đập dập mông cậu.”

Slater nhìn xuống Summer, đôi mắt anh lấp lánh, một vẻ cau có giả vờ trên gương mặt anh. Anh quàng cánh tay ngang qua vai nàng và đẩy nàng về phía trước.

“Đi nào, em yêu. Đừng thềm quan tâm đến lão dê già đó. Lão xấu tính như một con bê đốm bị đập đuôi phải ẩm nước sôi. Đừng lập kế hoạch đấu khẩu với lão. Lão sẽ nói cho đến khi em nghe thấy tiếng khua lách cách trong đầu mới thôi.”

Gương mặt già nua của Bulldog vỡ ra một nụ cười toe toét khi họ đi qua, và ông xoa cằm bằng cạnh cùn của con dao. Ông nghiêng đầu lắng nghe những âm thanh đến từ bếp. Cô gái và Slater ở cùng Teresa. Huýt sáo một giai điệu qua kẽ răng bám đầy bụi thuốc, ông

dậm gót giày trên sàn đá lát của hàng hiên rồi thơ thẩn đi về hướng khu nhà tranh.

SeseNau' Blog

Chương 9.

Nhiều ngày trôi qua. Sau hai tháng sống trong vùng đồi, những ký ức về Piney Woods hiếm khi lướt qua tâm trí của Summer. Lúc này là thời kỳ bận rộn của Keep, nhưng Slater vẫn đến và ‘đi dạo’ với nàng gần như mỗi tối. Thỉnh thoảng anh đến trễ, như khi họ đang chuyển đám bê non ra khỏi vùng đồi vào vùng đáy sông, nơi cỏ dày và xanh. Sau này, khi mưa đến, họ sẽ chuyển chúng đến những vùng đất cao hơn. Tất cả đều mong mưa, khi công việc ngày càng nóng nắng và bụi; họ trở về nông trại sau giờ làm việc với cổ họng cháy khô và gương mặt phủ một lớp bụi dày. Trong vùng quê này, mưa không chỉ có nghĩa là có nước cho những giếng nước và bồn chứa, mà còn cho cỏ trên nông trại nữa.

Slater đùa giỡn với ý tưởng cử người nào đó đến thị trấn và đưa về một vị mục sư để anh và Summer có thể kết hôn, nhưng cơ hội tìm ra được một người như vậy hết sức mong manh, và cơ hội ông ấy chịu đi một chuyến đi dài vào trong vùng núi đồi còn mong manh hơn. Anh đã quyết định đợi cho đến khi công việc đã xong và họ sẽ cùng cỡi ngựa đến Hamilton – hoặc đến Georgetown, nếu cần.

Đã giữa buổi sáng khi John Austin đọc sách cho Mary. Cô bé chẳng hiểu chút nào về những gì cậu bé đọc, nhưng thích được ngồi sát bên cậu và nhìn cậu lật trang.

Summer và Sadie đang giặt quần áo và máng chúng lên sợi dây phơi trải dài từ góc ngôi nhà đến cây sồi lớn. Họ nhìn thấy một kỵ sĩ đơn độc đang tiến đến con lạch. Thoạt đầu, họ không chú ý nhiều, nghĩ rằng đó là một kỵ sĩ của McLean mang đến một tín nhắn của Slater. Vài lữ khách lẻ loi đến nơi xa xôi này, nhưng đó chỉ là những kẻ tình cờ lỡ bước, có một luật bất thành văn rằng, ngay lập tức anh ta trở thành khách của họ và được trao tặng lòng mến khách.

Sadie nhận ra người kỵ sĩ trước Summer.

“Đó là Travis McLean! Chắc chắn là Travis McLean, y như tôi đang đứng ở đây!” Giọng chị gần như rên rỉ, và Summer nhìn chị với vẻ ngạc nhiên, rồi bật cười. Sadie không thích bị bắt gặp trong dáng vẻ lồi thoi như thế. “Hắn chẳng làm điều gì tử tế hết. Hắn chẳng tốt đẹp gì khi tự cỡi ngựa đến đây đâu.” Giọng chị dịu đi, gần như cam chịu.

“Chị không thể biết được, Sadie. Có lẽ hắn ta mang đến một thông điệp từ Ellen chẳng.”

“Nếu như hắn có mang bất kỳ điều gì đến, thì đó hẳn là rắc rối mà thôi.” Sadie lau bầu và nhặt chiếc thau giặt trống lên và thả nó rầm rầm nó xuống bên cạnh chiếc chậu sắt màu đen. Với một chiếc que dài, chị ấn mớ quần áo vào trong nước sôi lộp độp đi lộp lại.

Travis cưỡi ngựa vào trong sân và ngồi yên trên lưng ngựa. Hắn giở nón và lau trán bằng ống tay áo. Mái tóc rậm rờ của hắn lấp lánh trong ánh nắng, và Summer nhận ra hắn đã để ria mép kể từ khi nàng gặp hắn lần cuối. Hắn là một người đàn ông đẹp trai, và bây giờ hắn đang mỉm cười, phô bày hàm răng trắng đều đặn. Đó là một nụ cười thân thiện, trẻ thơ, và Summer không thể không đáp lại.

“Em vẫn xinh đẹp y như tôi nhớ, Miss Summer. Thật đáng giá với mọi dặm đường nóng nực, bụi bặm để nhìn thấy nụ cười ngọt ngào đó.”

Summer mỉm cười lần nữa trước vẻ tinh quái của hắn. Chẳng chút ngờ vực nào thoáng qua tâm trí nàng rằng hắn đang đặt cược nước cờ tốt nhất của hắn.

“Hãy xuống ngựa và uống chút nước giải khát nào, Mr. McLean.”

“Cám ơn cô, Ma’am.” Hắn thúc ngựa đến thanh chắn.

Summer đi cùng hắn đến bộ rửa bên cạnh cửa sau. Ánh mắt hắn khiến nàng thiếu thoải mái. Nàng ước chi Slater sẽ cưỡi ngựa đến.

“Điều gì ngăn em không gọi tôi là Travis thế... Summer?”

Thật đột ngột, nàng không nghĩ ra điều gì để nói.

“Không có gì. Không có gì... hết... Travis.”

“Tốt hơn rồi đó. Tốt hơn rất nhiều.” Trông hấn có vẻ thích thú.

“Nước có lẽ mát đấy. Đó là một gàu nước mới.”

Hấn mỉm cười và ra hiệu mời nàng sử dụng. Nàng lắc đầu.

“Mẹ tôi yêu cầu tôi ngừng lại đây và trao cho em lời thăm hỏi. Chúng tôi có một bữa tiệc vào cuối tháng, bà sẽ rất tự hào nếu em đến. Và bà không phải là người duy nhất mong muốn em sẽ ban cho chúng tôi niềm vinh dự bằng sự ghé thăm đâu.”

“Tôi sẽ suy nghĩ về điều đó, nhưng tôi gần như chắc chắn là tôi sẽ không thể đến. Nhưng hãy nói với mẹ anh rằng tôi vinh hạnh được bà ghé thăm lần nữa,”

Summer luống cuống với những gì vừa nói hoặc làm. Nàng biết nếu nàng mời hấn vào nhà thì Slater sẽ nổi giận, tuy nhiên, cách cư xử chuẩn mực đòi hỏi nàng phải mời hấn ăn uống.

“Tôi tin là mẹ anh mạnh giỏi.” Nàng nói, cố gắng trì hoãn thời gian.

“Vâng, bà ấy ổn. Việc lên kế hoạch cho sự phung phí này giữ bà ấy bận rộn.” Hấn đứng nhìn nàng, cười tủm tỉm, đợi xem nàng sẽ làm gì.

Cuối cùng, nàng quyết định là mình đang tạo ra một tình thế khó xử mà lẽ ra không nên có.

“Chúng tôi sẽ có một bữa ăn sẵn sàng không bao lâu nữa, Travis. Anh được chào đón cùng ăn với chúng tôi.”

“Tôi không thích điều gì hơn, nếu em chắc chắn không thấy phiền. Xin thứ lỗi, tôi sẽ mang cho con ngựa ít nước.”

Summer gật đầu và lĩnh vào bên trong nhà.

SeseNau' Blog

Sadie quan sát nàng rời đi với vẻ khiếp sợ, nhận ra rằng chị chỉ có một mình trong sân với Travis và sẽ phải vượt qua hắn để vào trong nhà. Chiến đấu với sự sợ hãi, chị thọc và đẩy mớ quần áo nấu sôi bằng cây gậy, tuyệt vọng muốn nghỉ tay và bỏ chạy khi chị nhìn hắn tiến tới. Chị lý luận, hắn sẽ không làm bất kỳ điều gì ở đây, trong tầm nhìn rõ ràng từ ngôi nhà, nhưng ngay cả ý nghĩ đó cũng không dừng lại được khỏi sự sợ hãi chặn trên cổ họng chị. Hắn dừng lại cách chị hai bước chân. Với chiếc mũ bên dưới cánh tay, hắn khom đầu như thể chào mừng kính cẩn.

“Xin chào, đít chẻ.” Hắn cười bằng môi nhưng đôi mắt như thép lạnh. “Mày không nghĩ tao sẽ quên những gì đã xảy ra sáng hôm đó và do lỗi của ai đấy chứ, đúng không?”

Sadie chuyển sang cạnh khác của nồi nước sôi, đôi mắt chị không bao giờ rời khỏi gương mặt hắn. Hắn đứng xoay lưng lại ngôi nhà.

“Tránh xa tôi ra.” Bộ não chị hoạt động mạnh. Chị sẽ quần chiếc áo đang sôi quanh cái que và đập hắn nếu hắn đến gần thêm nữa.

“Điều gì khiến mày nghĩ tao muốn chạm vào mày?” Giọng hắn như đang trò chuyện, nhưng phía sau mỗi cánh mũi để lộ ra sự trắng bợt, và đôi mắt ngời lên sắc xanh rạng rỡ. “Chạm vào mày? Tao có thể bắt mày van nài điều đó mà chẳng tốn chút thời gian nào; đó là, nếu như tao cho phép bản thân hài lòng với một con điếm.”

Chị xoay sở được một tiếng cười hụt hơi. “Tao sẽ chết trước khi điều đó xảy ra.”

“Tao cũng có thể sắp đặt điều đó. Nhưng tốt hơn là tao có thể sắp đặt điều đó với đứa con hoang bé nhỏ của mày.” Hắn cười khoái trá.

“Mày chạm đến một cọng tóc trên đầu con bé và tao sẽ moi cái ruột thối tha của mày ra với tất cả sự sáng tạo,” Chị rút lên. Một cảnh báo mới mẻ bắn xuyên qua chị. Chị đã quá sợ hãi cho bản thân để có ý nghĩ về việc hấn sẽ hãm hại Mary. Kinh hoàng và run rẩy như một chiếc lá, Sadie túm chặt cái que bằng cả hai tay. “Mày điên rồi!” Chị hỗn hển.

“Có lẽ thế, nhưng tao chắc chắn là tao sẽ có cơ hội” Hấn cười, cào bàn tay qua mái tóc, và với Summer đang nhìn ra từ ngưỡng cửa, hai người họ đang trò chuyện vui vẻ bên nồi nước sôi.

“Một trong những lý do để đi một chuyến dài, nóng nực và bụi bặm này là để gặp mày. Tao đã có một ý tưởng cho mày kể từ sáng hôm đó. Mày nghĩ mày có được chút gì đó với Jesse à.” Hấn bật cười, lần này thật hiếm độc. “Mày sẽ chẳng tách được gã khỏi mama của tao được đâu. Gã phải trườn trên bà ta khi đúng lúc thuận tiện, nhưng tao nghĩ gã đã có một nơi để đi rồi.” Giọng hấn hạ thấp đầy vẻ đe dọa. “Tao không muốn mày ở đây với Summer! Nếu mày thờ là một từ nào với cô ấy về tao, mày sẽ không thể rời khỏi chỗ này mà vẫn còn sống được đâu.”

Dường như một bàn tay siết chặt đã vắt kiệt hơi thở ra khỏi thân thể chị. Dù choáng váng, chị nghe thấy hấn nói lần nữa, giọng hấn căng lên với cơn giận bị kềm nén.

“Sẽ không giống như lần vừa rồi đâu. Sẽ chẳng có Jesse nào xông vào giải cứu đâu.”

“Tao không nói gì với Summer về những điều mày đã làm!”

“Khốn kiếp! mày nghĩ tao tin lời một con điếm sao? Cút! Tao không muốn nhìn thấy mày mỗi lần tao đến đây để gặp Summer.” Gương mặt hấn tối sầm với cơn giận, và chị nghĩ đôi mắt hấn gần như bắn ra những ngọn lửa xanh. Đột ngột, hấn bật cười với vẻ khoác lác khiến chị khinh miệt hấn còn nhiều hơn nữa. “Từ ngọn đồi đằng xa kia, một người đàn ông với một khẩu súng trường tốt có thể bắn tung một con gà trong khoảnh sân này.” Hấn vênh đầu sang một bên. “Đứa nhóc của mày thì rõ ràng là lớn hơn một con gà rồi.”

“Tao sẽ nói với Mr.McLean...” Chị buột ra một cách tuyệt vọng.

Hắn nhún vai với vẻ nhẩn nhện, liếc nhìn qua vai về hướng ngôi nhà; rồi ánh mắt hắn trêu chọc trên chị, mang đến sự ửng đỏ vô dụng, bề bồng hướng lên tận chân tóc.

“Tao sẽ có được mày. Nếu tao không có được đứa trẻ của mày trước, mày sẽ có thứ để mong đợi. Tao đã sắp đặt những người bạn trong những rặng đồi và họ thì nợ tao đầm đìa.” Mồi hắn cong lên nhạo báng. “Mày không nghĩ tao đủ ngốc để cỡi ngựa đến đây một mình đấy chứ?”

“Sadie!” Tiếng gọi từ Summer. “Mẻ đồ giặt đó có thể đợi cho đến buổi trưa không?”

Sadie tách ánh mắt khỏi gương mặt dâm dăng của gã đàn ông và nghĩ thấu suốt rằng chị không thể gọi Summer, nói cô ấy lấy khẩu súng trên nóc kệ và giết đồ rắn chuông độc địa này. Ánh mắt chị lướt trở lại hắn. Gương mặt hắn căng thẳng, chờ đợi. Chị tạo ra một cử chỉ vô dụng và gương mặt hắn dần ra.

“Đợi ở ngay đây.” Giọng hắn không hơn một tiếng thì thầm ư ử. “Tao sẽ mang nước cho ngựa và chúng ta sẽ đi vào cùng nhau.” Hắn dẫn con ngựa vượt qua chị đi đến máng nước.

“Tôi sẽ vào ngay, Summer.” Sadie huy động tất cả mọi nguồn nội lực để giữ cho nỗi sợ hãi đang ăn mòn chị không lộ ra ngoài giọng nói. Chị không có cơ hội nào để chống lại một người như Travis McLean. Hắn là một người đẹp trai, giàu có, nói năng lưu loát. Summer sẽ không bao giờ tin cuộc trò chuyện vừa diễn ra. Không bao giờ tin đủ nhanh để hành động.

Sadie đi vào trong bếp như thể trong cơn ác mộng, chết điếng nghĩ rằng điều này không thể là thật. Nơi này là thiên đường bình yên cho chị và Mary. Chị đã hạnh phúc hơn bao giờ hết. Giờ đây, cái thứ đồ đáng khinh đang đi xuyên qua cửa phía sau chị sắp biến thiên đường ấy thành địa ngục. Những thứ hắn dọa sẽ làm với Mary quá khủng khiếp để nghĩ đến. Hình ảnh Jesse Thurston loé lên trong tâm

trí chị. Ôi, nhưng gã đã ở trong một thế giới khác mất rồi, còn chị và Mary đang ở nơi này với Travis.

Mary đang ngồi trên giường chơi đùa với vài con búp bê giấy mà John Austin đã cắt cho con bé. Sadie, khóc than tận sâu thẳm trong lòng, ẵm cô bé lên, và ôm thật chặt. Summer quay người khỏi bếp cùng một chảo bánh mì trắng.

“Tôi đã đặt hộp của con bé trên ghế, Sadie. Cô bé có thể ngồi đây, bên cạnh John Austin.”

“Con gái cô xinh đẹp gần bằng cô, Mrs. Bratcher.” Travis đứng nhìn hai người bọn họ, một nụ cười hài lòng trải ra trên khuôn mặt hần. “Cùng đôi mắt xanh lục, cùng mái tóc đỏ xinh đẹp. Đã khá lâu từ khi tôi ôm một cô gái xinh đẹp như thế này trong lòng. Đến với ta nào, quý cô bé bỏng. Để ta nhìn xem cô đã lớn thế nào rồi.”

“Không!” Từ ngữ buột ra khỏi môi của Sadie. “Không. Con bé... sợ người lạ.”

Đầu của Summer ngẩng phắt lên và một vẻ bối rối lướt qua gương mặt nàng. Ngay cả John Austin cũng đứng lên. Quay lưng về phía họ, Travis nhìn Sadie với đôi mắt nheo lại.

“Cô không sợ ta, phải không, quý cô bé bỏng?” Giọng hần vui vẻ, phỉnh phờ. “Đến với chú Travis nào. Ta sẽ tìm một đồng xu lớn, lóng lánh cho cô gái xinh đẹp này.” Hần vươn tay đến đưa trẻ và cô bé tự nguyện đi đến.

Trái tim của Sadie gần như nổ tung vì sợ hãi. Chị đi đến hàng kệ, đấu tranh với làn sóng buồn nôn, túm lấy lọ bơ, bất kỳ thứ gì cho chị thời gian để trấn tĩnh lại nét mặt trước khi đi đến bàn.

“Đây là chỗ của con bé, Travis.” Summer đang nói. “Anh có thể ngồi kế bên nó, nếu anh muốn, và John Austin ngồi bên cạnh kia của anh.”

“Tôi thích điều đó.” Hần hạ thấp Mary xuống chiếc hộp. “Em thế nào, John Austin? Em có thứ gì ở đó thế? Một quyển truyện tranh à?”

“Không, thưa ngài. Đó là về đấu tranh cách mạng. Slater cho phép tôi đọc sách của anh ấy. Anh ấy có rất nhiều sách. Cuốn này nói về Nathan Hale, người đã thực hiện vai trò điệp viên của Anh. Lần tới tôi sẽ đọc về Hầu tước de Lafayette. Ông ấy là một người Pháp và ông ta...”

Summer cắt ngang. “Em sẽ đọc lời cầu nguyện nhé, John Austin?”

“Chắc chắn rồi, Summer, rồi em có thể nói về...?”

“Theo ý chị của em đi,” Travis ngắt lời trơn tru. “Sau khi chúng ta ăn, chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện dài, thú vị.”

Bữa ăn diễn ra suôn sẻ. Travis trét bơ vào bánh mì cho Mary, trộn giấm vào rau xanh của John Austin, trò truyện huyên thuyên nhẹ nhàng với Summer. Sadie im lặng, nhưng Summer cho rằng chị ngượng ngùng. Travis là một người bầu bạn đầy mê hoặc. Những đứa trẻ lắng nghe say mê từng lời hần nói. Summer chắc chắn rằng hần đã bịa những câu chuyện để làm chúng thích thú, đặc biệt về một con ngựa non thích ăn bánh táo hơn cỏ ngọt, nhưng John Austin thích điều đó.

“Slater đã cho em một con ngựa, Travis. Tên nó là Georgianna. Em nghĩ em sẽ thử xem liệu nó có thích bánh táo không. Có lẽ nó thích bánh doughnuts, vì nếu nó thích, nó sẽ có nhiều bánh. Sadie làm bánh doughnuts ngon tuyệt.”

“Georgianna? Em nói tên con ngựa của em là Georgianna? Chà, em có biết gì về điều đó không?”

Vào lúc bữa ăn kết thúc, những đứa trẻ đã hoàn toàn bị cuốn hút, và Summer gần như quên mất quang cảnh xấu xa trước đây với Jesse. Con trai của Ellen McLean có thể tử tế nếu hần muốn, cô phải thú nhận điều đó.

Travis ngồi trên hiên và nói chuyện với John Austin trong lúc Summer và Sadie dọn bàn. Mary muốn tham gia với họ, nhưng Sadie khẳng khái bắt cô bé ngồi trên giường với những đồ chơi của mình.

“Chúng ta có cả buổi chiều để giặt giũ, Sadie. Chị đang xoay vòng vòng giống như ngôi nhà đang ở trong lửa vậy.” Summer trêu chọc, nhưng gương mặt nàng nghiêm túc lại khi nhìn thấy vẻ mặt đáng chú ý của bạn nàng. “Chị cảm thấy không khỏe sao?” Nàng đặt bàn tay lên gò má trắng nhợt của Sadie. “Chị quá nhợt nhạt. Chị đã ở ngoài nắng và chống chọi với nòi nước sôi đó quá lâu.”

“Tôi thấy hơi nóng một chút. Tôi sẽ ngồi xuống và nghỉ ngơi ngay khi chúng ta xong ở đây.”

Thức ăn mà Sadie buộc phải nuốt trong bữa ăn đang nhộn nhạo trong dạ dày của chị, và chị liên tục nuốt xuống để giữ cho chúng khỏi trào ra.

Chị có thể làm gì đây? Hết gợi ý này đến gợi ý khác chạy đua qua trí óc chị, chỉ để bị xua đi. Chị có thể lấy khẩu súng ra khỏi kệ, bước vòng ra phía sau thứ đồ con hoang đó, và thối tung não hấn! Rồi cái chết chắc chắn sẽ đến với chị và Mary. Bạn bè của hấn sẽ báo thù. Chị sẽ không bao giờ biết được khi chị và Mary ra khỏi cửa liệu có ai đang đợi sẵn họ hay không. Ôi, Chúa nhân từ! Ý tưởng đó khiến đầu gối chị gàn như đổ sụp. Điều gì an toàn hơn nào... ở lại đây hay bỏ đi? Nếu chị bỏ đi, chị sẽ không có bất kỳ sự bảo vệ nào nữa.

Travis đi vào trong nhà, theo sau là John Austin vẫn đang nói chuyện.

“Em rất vui là anh đã đến, Travis. Lần tới anh đến, em sẽ kể với anh về trận đánh San Jacinto*. Papa của em đã tham gia trận đánh đó.”

*Trận San Jacinto : là trận chiến kết thúc chiến tranh và đánh đuổi quân đội Mexico giành độc lập cho Texas ngay sau cuộc tàn sát đẫm máu tại Alamo đã nói ở chương trước – Ct của Sê)

“Tôi chắc chắn sẽ thích nghe về điều đó.” Travis lấy nón ra khỏi móc treo. “Tôi ghét ăn rồi đi, Miss Summer. Nhưng người của tôi sẽ thắc mắc không biết tôi biến đi đâu mất rồi. Chúng tôi đang thực hiện một cuộc đi săn nho nhỏ trên rừng đồi. Lúc này là thời kỳ đỉnh đốn trên trang trại mà.”

“Chúng tôi rất vui là anh đã đến. Cảm ơn mẹ anh về lời mời.”

“Tôi sẽ chuyển lời, Miss Summer.” Hấn đảo quanh Sadie, chị đang đứng bên Mary, gương mặt trắng nhợt, đôi mắt mở lớn. “Còn cô, Mrs. Bratcher,” Hấn bước vài bước về phía chị và đặt một bàn tay trên tóc Mary. “Cô sẽ chăm sóc cô gái bé bỏng xinh xắn này. Cô bé quá xinh xắn để mô tả.” Đôi mắt hấn như khoan vào trong mắt chị và chị cảm thấy chết điếng tận trong tâm. “Nếu ta vượt qua được cách này, cháu có thể cá là chú Travis sẽ trở lại thăm cháu đấy, cưng à.” Một tiếng thét đang dâng lên trong cổ họng của Sadie, nhưng chị bóp nghẹt nó lại. Nỗi sợ, giống như hàng ngàn mũi kim, đang chọc dọc theo xương sống chị, và đôi chân chị gần như từ chối chống đỡ cho cơ thể chị. Như thể nhận ra hấn đã đẩy chị gần đến điểm vỡ vụn, Travis xoay người và đi đến cửa. “Giờ thì tạm biệt nhé, John Austin. Cám ơn lần nữa về bữa ăn, miss Summer.”

“Tạm biệt, Travis.”

Summer đứng tại ngưỡng cửa, quan sát hấn rời đi. Hấn lắc lư nhẹ trong yên ngựa và nhấc nón về hướng nàg. Nàng mỉm cười và vẫy tay. Khi quan sát hấn rời đi, nàng có những cảm xúc lẫn lộn. Nàng vui rằng hấn đã đến, nhưng cũng vui rằng hấn rời đi trước khi Slater đến. Dĩ nhiên nàng sẽ kể với anh rằng Travis đã ở đây. Nhưng nàng biết anh sẽ giận dữ, và biết rằng việc đó sẽ rất kinh khủng. Rốt cuộc, nàng cảm thấy xốn xang lo lắng và ước chi Travis đừng đến thì hơn.

Sadie nằm xuống giường và ôm cô gái nhỏ đang lơ mơ ngủ trong tay. Chị muốn khóc đến tuyệt vọng, nhưng chẳng còn chút nước mắt nào bên trong chị nữa. Chỉ có sự căm ghét, nỗi sợ và sự tàn phá.

“Tôi đã lo là chị sắp sụp đổ vì điều gì đó, Sadie.” Summer nhìn xuống chị với đôi mắt lo lắng. “Chị cứ ở yên trong giường nhé, tôi sẽ làm nốt việc giặt giũ.”

“Tôi sẽ nghỉ một phút thôi và sẽ ra đó giúp cô.” Sadie xoay sở một nụ cười hoạt bát. “Cô biết là tôi không thường nằm nưóng mà.”

Biết ơn khi Summer đi khỏi và để lại chị một mình, Sadie cho phép gương mặt chị vỡ vụn, vùi chùng vào trong mái tóc của con gái và

để nổi khốn khổ tràn qua chị.

SeseNau' Blog

Mạch của Summer đập dồn khi màn đêm buông xuống. Sadie, người luôn ngồi với nàng một lúc sau khi những đứa trẻ đã lên giường, đã đi nghỉ sớm. Summer tắm rửa, mặc chiếc váy sạch, chải tóc và túm chúng ra sau gáy bằng một sợi ru-băng. Cuối cùng, nàng lấy một ít cánh hoa hồng khô và chà xát chúng trên cổ, mặt và đôi cánh tay.

Thình thoảng, nàng cảm thấy hư ảo trong lúc chờ đợi Slater. Thật quá đổi tuyệt vời khi được ở trong tình yêu. Anh lấp đầy mọi góc của trái tim nàng mà nàng không thể nào ngăn được. Nhận thức rằng nàng yêu anh đã mang đến cho thế giới một sự rạng rỡ mới, giải phóng nàng khỏi những kèm chế xưa cũ gần như đã được nàng áp ủ. Nàng cảm nhận niềm vui đang sôi sục trong lòng vào lúc ít mong đợi nhất. Hạnh phúc dường như tuôn chảy trong máu nàng, và những nụ cười nho nhỏ của niềm vui thuần khiết uốn cong miệng nàng. Nỗi lo lắng quấy rầy về Sadie, nỗi sợ về phản ứng của Slater trước cuộc ghé thăm của Travis bị đẩy lùi vào góc khuất của tâm trí nàng. Không có chỗ cho bất kỳ thứ gì ngoài tình yêu nàng dành cho Slater.

Tai của Summer bắt được những âm thanh của đêm tối, và nghe thấy tiếng anh đến gần, hai giây trước khi nhìn thấy anh. Nàng rời khỏi chiếc ghế dài bên tường nhà và đi đến cạnh hiên, chờ đợi, trái tim nàng đập dồn hạnh phúc. Nàng nghe tiếng lách cách của yên cương, rồi anh tiến thẳng đến hướng nàng. Chiếc áo sơ mi màu dịu sáng lên trong ánh trăng. Anh không đội mũ và mái tóc sẫm màu viền lấy gương mặt tối. Nàng chạy ra khỏi hiên trước. Anh ngừng lại và dang rộng đôi cánh tay. Nàng chạy vào trong chúng và anh nhắc bổng nàng lên cao, đung đưa nàng vòng quanh.

“Cưng của anh! Cô gái mùa hè yêu dấu của anh! Anh sẽ không bao giờ quên được với việc em đang đợi anh, chạy đến với anh.” Giọng anh khàn khàn, căng thẳng, dịu dàng, và môi anh vùi vào bên tai nàng. “Em có mùi như hoa hồng. Kể theo đuổi của em có ghé qua thăm không?”

“Anh ấy ở đây!” Đôi cánh tay nàng quấn chặt cổ anh. “Anh ấy ở ngay đây nè!”

Cảm giác về thân thể nàng ấm áp tỳ sát của anh và hương thơm của nàng điền đầy đầu anh. Anh nuốt xuống khó nhọc bởi vì anh muốn nàng quá nhiều. Bàn tay anh di mơn trớn lưng nàng và qua bờ hông đầy đặn, kéo nàng sát hơn.

“Ngày hôm nay dài như cả năm,” anh thì thầm đầy đam mê trên môi nàng, và hôn nàng thật lâu và say đắm.

Nàng đáp lại nụ hôn của anh, miệng nàng dung dưỡng sự đói khát của anh, cảm nhận nỗi khao khát quen thuộc trong nơi thầm kín nhất, áp sát vào anh, bầu vú nàng nhúc nhối như thể chúng mong mỏi được âu yếm. Anh bắt đầu vuốt ve nàng, đôi tay anh thật dịu dàng.

“Cưng yêu dấu.” Hơi thở của anh ấm nồng trên gương mặt nàng. “Anh đã đợi suốt cả ngày cho điều này. Càng lúc càng khó khăn hơn... để không làm nhiều hơn chỉ hôn em thôi.”

Nhận biết rằng nàng có thể khiêu khích anh nhiều đến thế, có thể khiến cho thân thể to lớn, rắn chắc của anh run rẩy và hụt hơi khiến nàng bạo dạn hơn. Đôi tay nàng di chuyển xuống dưới và trượt vào bên trong áo sơ mi của anh. Khuôn ngực anh phủ lông ở vùng trung tâm, ấm áp và mượt mà khi bàn tay nàng trượt dọc theo những bó cơ đang run rẩy dưới sự vuốt ve của nàng. Sự thám hiểm của nàng đột ngột ngừng lại. Nàng dứt môi khỏi anh để có thể nói.

“Anh... anh bị thương ở chỗ này!”

“Không quan trọng. Không điều gì quan trọng lúc này ngoài em.” Anh bắt đầu hôn nàng lần nữa, bàn tay anh luồn vào bên dưới mái

tóc, vào vùng gáy để giữ đầu nàng. Nàng có thể cảm thấy sự khuấy động trong anh và trong nàng, và nàng muốn được tan chảy vào anh, trở nên một với anh, để nàng có thể cảm nhận cơn đau anh cảm thấy khi những vết sẹo này được tạo thành.

Nhẹ nhàng, vẫn đang hôn nàng, anh buông lỏng vòng tay đang quấn quanh nàng, giữ vai nàng, anh nhìn vào gương mặt nàng.

“Hãy để anh đưa em và John Austine về nhà, cưng của anh.” Có một vẻ khấn nài trong giọng anh. “Anh muốn các em ở đó. Anh sẽ chuyển đến khu nhà tranh cho đến khi chúng ta kết hôn.” Anh kéo nàng trở lại trong vòng tay anh.

Trái tim nàng rộn rã. Vẻ thành khẩn trong gương mặt anh, của giọng anh, khiến nàng yếu đuối. Ở nơi nào đó, nàng tìm thấy được sức mạnh để thì thầm : “Bây giờ điều đó sẽ không còn lâu nữa.” Nàng chuyển xuống thấp, nhấn những nụ hôn dọc theo xương hàm của anh. “Cho đến khi chúng ta kết hôn, em sẽ đợi anh ở ngay đây, bất cứ khi nào anh có thể đến với em.” Nàng nhấc đầu lên, cười nhẹ. “Tại sao chúng ta lại đứng ở đây nhỉ? Chúng ta có nên ngồi trên hàng hiên không?”

“Chúng ta hãy đi bộ xuống chiếc đu.” Anh tháo một bọc đồ phía sau yên ngựa, và tay trong tay họ di chuyển xa khỏi ngôi nhà.

Nàng nghĩ đã đến lúc kể với anh về cuộc viếng thăm của Travis. Trong lúc nàng đang cố gắng hình thành những từ ngữ đúng trong tâm trí, họ đã vươn đến gốc dương, anh trải một chiếc khăn và hạ thấp người xuống. Khoảnh khắc đó đã biến mất.

Anh nghiêng người trên khuỷu tay và ngắm nàng. Anh hoàn toàn chắc chắn rằng không người phụ nữ nào khác giống như nàng và sẽ không bao giờ có. Nàng đã dệt một mạng lưới quanh anh để dàng làm sao, cho dù nàng giống như một cánh bướm mong manh. Trăng đã lên và là đèn trên ngọn cây. Ánh sáng bàng bạc phủ lên quang cảnh một vẻ huyền ảo. Anh phải có nàng gần hơn nên anh giơ tay lên và giật nhẹ váy nàng. Nàng khụy gối xuống bên cạnh anh.

“Em là thật, Summer, hay anh đang mơ? Một giấc mơ tuyệt vời.” Những ngón tay anh khép nhẹ quanh cổ tay nàng và nâng lên môi anh, hôn lên làn da mềm mại, lướt lướt anh dọc theo cánh tay phía trong của nàng.

Nàng cúi thấp để nhấn khuôn miệng đang run rẩy lên của anh. “Ôi, tình yêu,” nàng phả vào môi anh. “Ngay cả những giấc mơ cũng không tuyệt vời như thế này được!”

Với một cánh tay quấn ngang vai nàng, anh xoay tròn trên lưng và kéo nàng xuống với anh. Một tiếng thở dài thoả lòng buột ra khỏi anh.

“Anh kiệt sức rồi,” Nàng nói với vẻ quan tâm. Đôi mắt nàng xem xét gương mặt anh trong ánh trăng, và lướt những đầu ngón tay ve vuốt gò má mang sẹo của anh.

Trong luồng sáng ấm áp, chập chờn của ánh trăng, làn da nàng lấp lánh và thanh khiết, bị phủ bóng và nổi bật, thậm chí còn xinh đẹp hơn anh từng nhìn thấy trước đó. Nàng có một vẻ rạng rỡ thật khác biệt, nhưng anh không thể gọi tên được.

“Summer xinh đẹp của anh,” Anh thì thào, gần như sùng kính. “Anh không thể tin điều này, nhưng em càng lúc càng xinh đẹp hơn nữa. Em là một nàng công chúa thần tiên sao, tình yêu của anh?”

“Vâng.” Nàng mỉm cười với đôi mắt anh. “Và em sẽ biến thành con ếch xanh nếu anh không hôn em.”

“Không phải đâu!” Những từ ngữ như tiếng gầm gừ khàn khàn trong cổ họng anh. Anh xoay người và chèn nàng xuống chiếc khăn, nghiêng người trên nàng và cuốn nàng vào vòng tay. Những nụ hôn của anh phủ kín miệng nàng, ấm áp, tàn phá, dữ dội với tình yêu và đam mê. Summer khép mắt khi niềm vui sướng của khuôn miệng tham lam ấy quét qua mọi tế bào thần kinh của nàng với sự phấn khích mãnh liệt. Nàng nghe hơi thở rời rạc của anh thoảng bên tai nàng, những từ ngữ thì thầm khàn khàn của tình yêu. Bàn tay anh di chuyển giữa họ đến những chiếc nút trên váy nàng, khám phá khuôn ngực trần của nàng bằng sự động chạm của anh. Anh nâng

niu, mơn trớn, ve vuốt, rồi áp đôi đỉnh nụ của nàng sát vào bờ ngực trần của chính anh, nơi trái tim anh đang đập hoang dại.

Mê mụ, không dám mở mắt, Summer di chuyển bờ môi của nàng đến gò má sứt sẹo của anh, và hôn lên những nếp nhăn và những gờ sẹo nham nhở bằng đôi môi hé mở. Đôi tay anh di chuyển trên ngực nàng và xuống dưới dọc theo thân thể nàng, khám phá những đường cong và những vùng trũng bên dưới lớp váy cotton. Khi ngón tay anh mở thêm những chiếc nút, những chiếc móc, nàng bắt đầu run rẩy, nhưng vào khoảnh khắc này, nàng không thể tạo ra một chuyển động kháng cự nào nhiều hơn anh có thể tự ngăn cản chính bản thân anh.

Đôi môi anh di chuyển chậm rãi và lang thang khỏi miệng đến vành tai nàng, rồi đến mắt và quay trở lại để chôn vùi miệng nàng trong miệng anh. Anh đang run rẩy dữ dội. Nàng cảm thấy miệng anh trên ngực nàng, bờ môi và lưỡi ve vuốt, nhấm nháp trên đỉnh nụ của nàng. Ôm đầu anh trên bờ ngực trần, nàng rên rỉ, những thanh âm tắt tiếng, bị bóp nghẹt, không mạch lạc. Nàng muốn điều này! Nàng muốn được khuất phục bên dưới đôi tay tìm kiếm của anh. Không điều gì trong sự tưởng tượng tượng của nàng giống như thế này. Điều này vượt trên cả tuyệt vời, trên cả nỗi kinh hoàng.

“Anh yêu em và muốn em, nhưng anh không muốn điều này xảy ra với em. Hãy nói anh ngừng lại, cưng của anh!” Những từ ngữ tắt nghẹn va vấp khỏi môi anh khi anh nhấn những nụ hôn nóng hổi dọc theo làn da mềm mại của cổ họng nàng và là nguyên do làm căng phồng bầu vú của nàng, làm uốn cong lưng nàng trên cánh tay anh, trong lúc bàn tay khác ve vuốt vùng hông và đùi. Trong anh có một nỗi háo hức muốn được biết, được chạm vào mọi nơi của nàng, được đi vào bên trong nàng, hợp nhất với nàng. “Có phải đây là những gì em muốn? Làm ơn... làm ơn hãy nói đó là điều em muốn đi!”

Đôi mắt của Summer nồng nàn yêu thương khi nàng nhìn anh. Đặt lòng bàn tay vào bên cạnh mặt anh, nàng dỗ dành, như thể với một đứa trẻ : “Vâng, tình yêu của em. Đó là những gì em muốn. Vài từ

được nói bởi một nhà thuyết giáo không thể nào khiến em là của anh nhiều hơn khoảnh khắc này!”

Miệng anh hạ thấp để thưởng thức hương vị mật ngọt nồng say của bờ môi nàng, và lưỡi anh tìm kiếm lối vào. Thân thể nguyên vẹn quần áo của anh che phủ trên nàng, đôi chân anh trên chân nàng, đôi cánh tay anh siết chặt nàng vào anh. Nàng nằm mềm mại và ẻo lả, đón nhận những nụ hôn với sự hăm hở dịu dàng. “Anh phải nói với em, cưng của anh,” Giọng anh phả trên gò má nàng, “Nó... nó có thể không phải những gì em mong đợi. Nó có thể...”

“... đau. Em biết. Em biết mà.” Đôi tay nàng di chuyển một cách thiếu kiên nhẫn, kéo áo sơ mi của anh ra và lướt đầu ngón tay qua vùng lông ngực và qua những rãnh cơ sườn gầy guộc. Hơi thở hít vội của anh khiến nàng run rẩy. Nàng cảm thấy thoáng lẻ loi khi anh rời khỏi nàng để giúp nàng cởi bỏ váy áo, nhưng ngay trước khi nàng có thể phản nản, anh đã trở lại, trần trụi và ấm áp và bao phủ quanh nàng.

Đôi tay nàng nâng lên để giữ anh gần hơn, thân thể nàng căng sát vào anh. Anh bao phủ gương mặt nàng bằng những nụ hôn, buông thả nỗi khao khát bị dồn nén của anh qua mỗi cái chạm của bờ môi. Anh cúi đầu và hôn lên vùng săn chắc mượt mà của bầu vú và bàn tay anh len vào giữa đùi nàng, vuốt ve vùng da thịt kín đáo mềm mại ấy, rồi di chuyển lên phía trên. Nàng tạo ra một tiếng nức nở bị bóp nghẹt theo bản năng khi những ngón tay anh tìm thấy vùng ẩm ướt và xâm nhập nhẹ nhàng vào bên trong.

Anh thì thầm với nàng, êm ái và khàn khàn, và một thoáng sau đó nàng quên mất nàng là ai, nàng ở đâu, và mở rộng đôi chân, cho phép những ngón tay của anh làm theo cách của chúng. Nỗi phấn khích trong nàng tăng cao, thân thể nàng quằn quại và căng lên tìm kiếm tay anh, nhúc nhích về thứ gì đó nàng vẫn chưa hiểu rõ. “Đây là lần đầu tiên trong hàng ngàn lần của chúng ta,” Anh thì thầm. “Anh muốn em biết khoái cảm mà anh sẽ biết. Anh muốn em áp ủ ký ức về lần đầu tiên của chúng ta.”

“Vâng, vâng! Làm ơn...” Nàng thì thầm, và anh di chuyển trên nàng, đầu gối đặt giữa hai đùi nàng, giữ chúng tách ra. Trong một khoảnh khắc, nàng đã sợ hãi. Đôi tay nàng trượt xuống lưng anh và cảm nhận sự siết chặt rồi buông lỏng của những bó cơ. Anh nhấc bản thân bên trên nàng và nàng cảm nhận sự nóng bỏng, to lớn và rắn chắc của anh nhấn trên lõi vào của nàng. Anh vào trong nàng chỉ một chút rồi ngừng lại. Với hơi thở rời rạc, anh đợi trọn một phút; xoa dịu nàng, làm yên lòng nàng. Đột ngột, anh đẩy vào, và thân thể nàng nhúc nhích trong cơn bàng hoàng. Miệng anh làm ngừng lại tiếng thét giật mình của nàng.

“Tình yêu quý báu của anh,” anh xoa dịu nàng. Anh giữ nguyên bên trong nàng mà không di chuyển, gắn chặt trong nàng, thân thể của họ liên kết với nhau, chỗ phồng lên rắn chắc của anh âu yếm vùng mềm mại bên trong nàng.

Nhận thức về điều đó cuốn qua nàng và nàng quán đôi tay quanh anh, bàn tay nàng nhấn vào lưng anh, vào đôi hông gầy guộc, thật sự muốn trở nên một với anh. Nằm ở đó bên dưới anh, với cánh tay anh quán quanh nàng, một phần của thân thể anh bên trong nàng, nàng nghĩ : Không gì có thể giống điều này lần nữa, không điều gì! Từ khoảnh khắc này, cuộc đời mình đã thay đổi.

Anh chuyển động thật nhẹ nhàng, chậm rãi, thân thể anh rắn lại, run rẩy. Anh nhấc đầu lên để có thể nhìn vào gương mặt nàng; chúng rạng ngời và thấm đẫm tình yêu. Chuyển động của anh nhanh lên. *Không có chút đau đớn nào đâu mà*, anh có thể đọc được điều đó trong mắt nàng. Với một tiếng rên tắt nghẹn, anh bao phủ miệng nàng bằng miệng anh, và thân thể họ uốn cong cùng nhau, những chuyển động của nàng đón nhận anh. Những làn sóng râm ran di chuyển như thủy ngân xuyên qua mạch máu nàng. “Em yêu anh,” nàng thét lên thầm lặng khi thân thể nàng quằn quại và dường như anh đã đưa nàng đến rìa của thế giới và họ bay vào không gian khoá chặt cùng nhau.

Hết đợt sóng này đến đợt sóng khác của nỗi khoái cảm tràn qua họ. Cả hai người bọn họ được bao bọc trong niềm hạnh phúc trọn vẹn trong sự liên kết đó, trao tặng tất cả cho nhau và nhận trở lại mọi thứ

và nhiều hơn nữa. Chỉ Summer không chắc tình yêu của họ là vô cùng đặc biệt; Slater biết rõ nó là như thế. Anh là một người khao khát yên bình, khao khát sự toại ý. Chính là ở đây, bên dưới anh, trong thân thể của người phụ nữ bé nhỏ này. Anh đã rót bản thân vào trong nàng, rên rỉ, run rẩy, tìm kiếm mọi mảnh linh hồn của nàng ôm vào sự sở hữu của anh và trói buộc thân thể nặng trĩu của anh với của nàng bằng một sự kết hợp hoàn hảo.

Sau đó, vẫn gắn kết với anh, nàng chỉ vừa đủ sức để đáp lại những nụ hôn của anh. Nàng mệt lử và kiệt sức, nhưng linh hồn nàng bay vút cao, và nàng muốn nói với anh cách nó đã tác động với nàng.

“Điều đó thật kỳ diệu! Anh ... thật kỳ diệu!”

Nổi nhẹ nhõm tràn qua anh. Thật dịu dàng, anh đẩy mái tóc ẩm ra khỏi gương mặt nàng và trái tim anh sưng phồng lên. Anh không bao giờ dám hy vọng, dám mơ đến việc tìm thấy được một người phụ nữ như thế này. Anh cúi đầu và đặt một nụ hôn sùng kính trên trán nàng, lên môi nàng, ngực nàng. Trong anh tràn ngập một sự vui sướng và toại ý không thể tả xiết. Nhấc bản thân lên và ra khỏi nàng, anh nằm bên cạnh nàng và tìm kiếm chiếc áo sơ mi của anh. Ấu yếm, anh chùi mồ hôi khỏi gương mặt nàng, kéo chiếc áo mềm mại qua bầu vú nàng, xuống vùng bụng phẳng, và giữa hai đùi, lau sạch cho nàng. Đó là một hành động yêu thương thành kính, và Summer nhận ra nó đúng là như thế.

Anh ngừng lau và họ nhìn chăm chăm vào nhau. Nàng nhận thức sâu sắc về bờ ngực trần trụi và thân thể gầy guộc, cơ bắp của anh, và anh hoàn toàn biết rõ về thân thể mảnh mai của nàng, nhưng không hề có một sự xấu hổ nào, sự ngượng ngùng nào.

“Em yêu anh,” Nàng buột ra trong một giọng êm nhẹ, run rẩy.

“Và anh yêu em,” Anh nói khàn khàn. “Cám ơn em vì cũng yêu anh.”

Sau đó, anh mặc quần áo vào, rồi giúp nàng mặc váy áo của nàng.

“Nếu em ở nhà của anh, anh có thể yêu em suốt đêm.” Anh nói êm ái, trêu chọc. Và rồi, nghiêm túc lại, “Nhưng anh hiểu những lý do

của em về việc không muốn đến đó sớm.”

Gần như quá kiệt sức để di chuyển, nàng ngồi yên trong lúc anh cảm nhận về sợi ru băng buộc tóc của nàng trên tấm khăn trải, tìm kiếm và trượt nó ra khỏi cổ nàng, để mái tóc nàng buông thả tự do.

Họ nhìn nhau theo một cách mới. Những gì họ có được đêm nay là một điều kỳ diệu... bây giờ đó là sự choáng ngợp. Họ đã hợp nhất, đã ràng buộc với nhau, trở thành của nhau, vùng mềm mại của nàng đã chịu khuất phục nơi cứng rắn của anh, sự kinh ngạc của họ đã biến thành nỗi sung sướng vô ngần. Điều đó đủ để ngồi sát bên nhau, yên lặng, cho phép bóng đêm che phủ họ khỏi thế giới.

“Em cảm thấy kỳ lạ, mới mẻ,” Nàng thì thầm. “Em cảm thấy giống như âm nhạc ấy.”

“Hôn anh nữa đi.”

Môi họ tìm nhau trong bóng tối, bám chặt lấy nhau, và nàng kéo đầu khỏi anh. Vàng trắng đã lạc mất phía sau một đám mây lang bạt. Ở nơi nào đó, một con sói thảo nguyên gừi tiếng hú cô độc của nó vào bầu trời rộng, một con cú đêm rúc lên, một con sóc huyền thuyên đầy tò mò, và rồi chỉ còn thinh lặng của đêm.

Một âm thanh mơ hồ, xa xôi bắt lấy sự chú ý của Slater. Anh lắng nghe. Không có gì thêm nữa. Anh vươn tay vào cạnh giày da đánh và nắm trong lòng tay một khẩu súng nhỏ. Đặt một cánh tay quanh nàng, anh lắng nghe thêm hơn một phút nữa. Trong một chuyển động uyển chuyển, anh đứng bật dậy và kéo nàng lên cạnh anh.

“Gì thế?” nàng thì thầm.

“Một con nai đang làm toé nước trong con lạch,” Anh nói êm ái. Tay trong tay, họ rời khỏi bóng tối dưới rặng cây và băng qua sân.

“Travis McLean đã đến đây hôm nay.” Nàng nói điều đó đột ngột, vội vàng.

Họ đến hàng hiên và Slater thả tấm chăn trên chiếc ghế dài. Nàng bối rối. Nàng chắc chắn anh đã nghe thấy những gì nàng nói, nhưng

anh không nói gì.

“Slater.” Nàng ngược nhìn vào gương mặt anh. “Anh có nghe thấy em nói Travis đã đến đây hôm nay không?”

“Anh có nghe em nói.” Giọng anh gay gắt và cắt vào nàng như một lưỡi dao. “Tại sao em không nói cho anh trước lúc này? Hắn định làm gì ở đây?” Anh hỏi gặng. Cơn giận của anh dường như vuren ra khỏi bóng tối và phủ chụp lấy nàng. Không chủ tâm, nàng thụt lùi. Cú túm của anh trên cánh tay nàng siết chặt.

“Hắn nói hắn đang đi săn trên rừng đồi và mẹ hắn yêu cầu hắn, nếu hắn đi hướng này, mời em đến một bữa tiệc.” Nàng lấm lét nhìn anh.

“Đi săn ư?” Nàng gần như có thể cảm thấy cơn giận bùng bùng, toé lửa đang thiêu đốt anh. “Săn thứ gì? Vài kẻ thổ dân khốn khổ về để bắt làm nô lệ ư? Để hành hạ ư?”

Bị đẩy khỏi nỗi sợ hãi bởi những lời lẽ cáu kỉnh, buộc tội của anh, cơn giận tràn qua nàng.

“Hắn không nói hắn đang săn cái gì. Em chỉ biết hắn đã kiểm soát bản thân giống như một quý ông, và em đã mời hắn dùng bữa cùng. Em có thể làm gì khác được chứ?”

“Em không biết Travis McLean, hoặc Ellen ngọt ngào, điệu đà đó đâu!”

Sự kiêu hãnh của nàng bị đông cứng bởi cách hành xử lỗ mãng khi anh bác bỏ quan điểm của nàng.

“Em chẳng có lý do gì,” Nàng nói bình tĩnh, “để tin rằng họ là kẻ thù của em. Ellen đủ rộng lượng để mời em. Bà ấy là bạn của mẹ em và bà ấy muốn trở thành bạn em. Anh đã sai khi nghĩ họ có liên quan đến việc giết chết cha anh. Ellen chẳng nói điều gì ngoại trừ những điều tốt đẹp về anh và Sam.”

“Ra thế!” Anh ném lời lẽ vào mặt nàng giống như một cái tát. “Em nghĩ bà ta là bạn của Nannie à? Bà ta đã khinh miệt Nannie, khinh miệt mẹ anh, khinh miệt anh, miệt thị bất cứ thứ gì hoặc bất kỳ ai

đứng giữa bà ta và cha anh. Khi cuối cùng bà ta cũng nhận ra bà ta không thể có được ông ấy, bà ta muốn ông ấy phải chết! Với việc anh chết đi, bà ta ít nhất cũng có được chút gì đó của ông ấy – nông trại của ông ấy!”

“Anh không biết rõ điều đó, Slater.” Nỗi thất vọng giận dữ chảy rào rạt trong nàng và lý lẽ tuôn trào như một dòng thác. “Anh đang để cho sự ngờ vực che phủ phán quyết của anh. Nếu anh có bằng chứng chống lại họ, tại sao anh không mang nó đến pháp luật?”

“Pháp luật ư? Đồ ngốc nhỏ bé, chẳng có luật lệ gì ở nơi này hết! Quân đội làm những gì cần thiết, nhưng thực chất chẳng khác gì một cái nhọt trên mông con chim giẻ cùi. Em cho rằng thật may mắn vì trang trại này đã không bị tàn phá bởi những kẻ sống ngoài vòng pháp luật, những kẻ phản bội, những tên thổ dân chẳng? Trang trại an toàn cho em bởi vì người của anh đã giữ nó theo cách đó. Anh bị mất đi một hoặc hai người mỗi năm để giữ gìn “luật pháp” trên vùng đất của anh.”

Chỉ duy nhất nỗi tuyệt vọng mới khiến Summer tìm thấy từ ngữ, bất kỳ từ ngữ nào, chỉ để nàng có thể bênh vực cho quan điểm của nàng.

“Anh vẫn không có bằng chứng về việc Ellen muốn anh chết để bà ấy có thể có được trang trại. Bà ấy không thể biết liệu bà ta có thể có được nó nếu anh chết hay không.”

“Có, bà ta có biết. Đất của McLean luôn truyền lại cho người mang dòng máu McLean, và thật đáng tiếc, Travis là người mang họ McLean. Chú Scott đã công nhận hấn ta, dù chỉ có Chúa biết bằng cách nào ông ấy có thể sinh ra một kẻ sa đoạ đến thế.” Anh khum gương mặt của nàng giữa hai lòng bàn tay anh như thể anh muốn đúc khuôn và ghi nhớ những đường nét của chúng khi anh nghiên cứu nó xuyên qua đôi mắt nheo nheo.

Cơn giận của Summer chấm dứt. Lúc này nàng muốn khóc, nhưng sự kiêu hãnh ngăn chặn việc sử dụng những giọt lệ để xoa dịu anh.

“Slater, làm ơn mà, hãy cố hiểu.”

“Hiểu ư? Hoặc em tin những gì anh nói với em hoặc những gì Ellen nói. Đơn giản vậy thôi. Anh yêu em nhiều hơn cuộc sống, Summer, và anh đã dần hy vọng, đã bắt đầu tin tưởng rằng, em cũng yêu anh đáp lại. Nền tảng của tình yêu là sự tin tưởng, lòng trung thành.”

“Làm sao anh có thể ngờ vực tình yêu của em dành cho anh? Anh cho rằng em sẽ... em có thể như thế sao?...” Một dấu hiệu mệt mỏi trườn vào trong giọng nàng, những giọt lệ dâng ngập mắt nàng, và bờ môi mềm mại của nàng run rẩy. Một thoáng ngừng ngắn đầu cúi trong lúc họ nhìn vào mắt nhau. Bẽn lẽn, do dự, nàng trượt đôi cánh tay quanh cổ anh và, đứng nhón trên những ngón chân, nàng nhấn một nụ hôn vào khuôn miệng nghiêm khắc, không nhượng bộ của anh. Hơi thở bỏ rơi anh trong một tiếng hỗn hển đột ngột, và đôi tay anh cuốn lấy nàng trong một cái ôm siết vội vã.

Nếu nàng mong đợi nhìn thấy vẻ mềm mại trên gương mặt anh khi anh buông nàng ra, nàng hẳn sẽ thất vọng. Có một sự yên lặng căng thẳng trong lúc anh xem xét sự thẳng thắn của nàng. Những giọt lệ đã phủ mờ tầm nhìn và nàng hít vào một hơi thở rời rạc. Nàng cố thoát ra khỏi vòng tay giam hãm của anh và che dấu đi gương mặt trước khi nàng làm bản thân bề bàng thêm nữa, những anh chỉ giữ nàng chặt thêm.

“Chẳng có lý do gì để em phải khóc. Em phải lắng nghe anh,” Anh nói, bằng một giọng đều đều, xa lạ. “Đừng để bị lừa dối bởi cái lưỡi trơn trượt và cách hành xử quyến rũ của Travis. Hắn giống như một con chó điên đối với phụ nữ. Anh nói điều này là có cơ sở, Summer.” Anh nắm khuỷu tay nàng chặt hơn. “Phụ nữ chẳng khác gì một tảng thịt đối với hắn. Anh không muốn hắn ở gần em. Nếu hắn chạm vào một cọng tóc của em thôi, anh sẽ giết hắn. Anh sẽ bắn hắn ngã nhanh gọn như bắn một con chó điên. Hắn có thể đã nghĩ Sadie là một trò chơi đầy hứa hẹn vì những gì cô ấy đã làm ở Hamilton, nhưng khi cô ấy ở trên đất của anh, cô ấy cũng ở dưới sự bảo vệ của anh. Anh có được em chấp nhận chưa, Summer? Em có hiểu không?”

“Dĩ nhiên là em hiểu. Chỉ là... hắn ta quá tử tế hôm nay. Không chỉ với em mà còn cả với Sadie, và đám trẻ con nữa.”

“Nếu hắn đến đây lần nữa, em nên bắn súng báo hiệu.” Anh ôm nàng gần hơn, áp gương mặt ẩm ướt của nàng vào vai anh. “Em đừng lo lắng. Anh sẽ ngủ trong lán cho dù anh thích ngủ cùng em nhiều hơn.” Anh hôn nàng dịu dàng. “Chúng ta tốt hơn nên xem xét đến việc có một căn nhà tranh được xây dựng dưới đây, để Sadie không ở một mình sau khi em chuyển đến ngôi nhà kia. Giờ thì vào nhà đi, và nhớ cài những thanh chắn ngang qua các cánh cửa nhé.”

Bên trong ngôi nhà, nàng cài những thanh chắn và đi đến cửa sổ. Hình bóng Slater dẫn con ngựa của anh đến phía sau nhà và nàng đi đến ô cửa sổ phía sau để nhìn theo. Con ngựa đang uống nước trong máng trước khi Slater tháo yên cương và hướng nó vào trong bãi quây. Anh di chuyển quanh toà nhà với khẩu súng trường trong tay,, ngừng lại mỗi vài bước chân để lắng nghe. Khi anh quay lại căn lán, anh đứng phía trước cửa vài phút trước khi đi vào bên trong.

Tinh thần của Summer xuống thấp. Trước đây nàng chưa bao giờ cảm thấy sức ép mang tính thể chất cũng như cảm xúc như thế, việc yêu một người đàn ông say đắm như nàng yêu Slater, và nhìn thấy anh biến đổi từ một người đàn ông tử tế, ấm áp, đáng yêu thành một kẻ lạnh lẽo, tàn nhẫn và bạo lực ngay trước mắt nàng thật hết sức đau lòng. Trí óc nàng quay trở lại những giờ khắc đã qua trong sự kết hợp mê đắm của tình yêu. Không bao giờ nàng có thể biết được một sự hoàn thiện huy hoàng đến thế, một sự thoả mãn đặc biệt nhường ấy. Giờ đây, nằm một mình trong giường, tắm trong ánh sáng của đêm phi thường này, nàng chao đảo, đặt bàn tay trên bụng, ngay bên trên vùng sinh dục của nàng. Hạt giống của anh. Nàng có thể nào mang thai không nhỉ? Có thể lắm chứ! Lẽ ra nàng nên thấy hồ thẹn với sự phóng đảng ấy mới phải, thay vì thế, nàng lại thấy vui sướng với viễn cảnh được trông thấy một cậu nhóc bé xíu da ngăm với mái tóc đen thẳng, gương mặt nghiêm nghị và đôi mắt màu xanh thăm thẳm.

SeseNau' Blog

Chương 10.

Summer thất vọng nhưng không ngạc nhiên vào sáng hôm sau khi khám phá ra rằng Slater đã rời khỏi mà không dừng lại trước nhà.

Sadie nhận ra vẻ hoang mang của nàng và tìm cách làm dịu đi bất kỳ nỗi thất vọng nào nàng có thể đang cảm thấy, và cùng lúc thoả mãn nỗi hiếu kỳ của chính chị như là tại sao người chủ nông trại lại chọn ngủ trong chiếc lán.

“Jack nói họ có thêm vài ngày nữa với những đám bê đực non kích động ngoài bụi cây. Slater cũng vất vả như bất kỳ ai, Jack đã nói thế. Đoán là anh ấy hẳn có lý do riêng trong việc qua đêm ngoài đó, nếu như anh ấy đã làm thế,” chị thận trọng thêm vào.

“Anh ấy đã làm thế. Anh ấy giận dữ về việc Travis ở đây.”

“Giận dữ ?”

“Giận dữ không phải là từ đúng. Anh ấy nổi điên. Chúng ta phải bắn một phát súng nếu hắn ta trở lại.” Nàng đợi cho đến khi có thể kiểm soát được sự run nhẹ trong giọng nàng. “Ồi, Sadie, Slater sẽ giết hắn! Travis xấu xa với phụ nữ, anh ấy nói thế, và anh ấy không tin khi hắn ở gần chúng ta. Tôi không tin Travis sẽ làm tổn thương chúng ta, nhưng Slater chắc chắn như thế, anh ấy định ngủ trong ngôi lán cho đến khi anh ấy có thể dựng một ngôi nhà tranh.”

“Hãy để anh ấy giết hắn!” Gương mặt và giọng nói của Sadie để lộ sự tuyệt vọng của chị.

“Sadie! Tại sao chị lại nói như thế! Hắn có...?”

“Hắn xấu xa, Summer. Đòi bại thì đúng hơn! Hãy để Slater giết hắn. Hắn chỉ là một mẫu của... không gì hết.”

“Chị sợ hấn! Hấn đã nói gì với chị ở ngoài sân đó thế? Chị đang run lên kìa. Đó là do hấn hay chị bị ốm?”

Sadie chiến đấu với sự xung đột đang chạy đua bên trong chị. Travis chắc chắn sẽ giết chị và Mary nếu chị kể với Summer về lời đe dọa của hấn, Suốt đêm dài, chị đã vật lộn với các vấn đề cần phải làm. Bây giờ, nếu Slater muốn giết hấn, các vấn đề của chị đã được giải quyết.

“Tại sao tôi phải sợ hấn? Tôi chỉ nghĩ rằng nếu hấn ta xấu xa như thế thì hấn nên bị bắn. Tôi đoán những gì không đúng với tôi là tôi nhớ thị trấn!” Những đốm màu lộ rõ trên gò má chị khi chị nghiêng đầu ra vẻ ngang tàng. “Tôi không bao giờ xa cách thị trấn trong một thời gian dài, vì thế làm sao tôi biết được là tôi sẽ nhớ nó chứ?” Chiếc mũi hình của chị ngược cao đến một góc xắc xước.

Nhìn chằm chằm vào chị, Summer nếm thấy một cơn đau nhói của nỗi thất vọng.

“Chị muốn trở lại thị trấn sao?” Sự không tin của nàng phản bội chính nó trong một giọng nói run lên vì quan tâm. “Chị đã nói chị thích nơi này cơ mà.”

Sadie quay đi, không thể chịu đựng được vẻ mát mát trên gương mặt của Summer.

“Tôi không nói tôi muốn trở lại thị trấn,” Chị ném lời nói qua vai chị. “Tôi thích nơi này. Tôi chỉ đang băn khoăn sẽ ra sao khi cô và John Austin rời khỏi đây để sống với Slater. Sẽ chẳng cần tôi ở lại đây nữa.” Chị bật cười diễu cợt. “Hơn nữa, tôi sẽ không tự mình ở lại đây được nếu Slater không cho phép tôi.” Một màu đỏ bừng cháy trên gò má chị. “Tôi phải tìm thấy một người đàn ông, và chẳng có nhiều đàn ông quanh đây.”

Ở tuổi đôi mươi, Sadie đã luận ra đôi điều triết lý để giúp chị vượt qua hoàn cảnh khó khăn : Che dấu cảm xúc của bạn, mỉm cười vượt qua đau thương, giả vờ, giả vờ... giả vờ. Nhưng trái tim chị nổi loạn : Chị muốn hét lên và dậm mạnh chân, đập đầu vào tường, nhưng đó không phải điều tốt đẹp để làm, chẳng tốt chút nào.

Có một khoảng im lặng dài, phiền muộn. Summer mang một sắc đỏ tương đương trên gương mặt. Nàng nhìn chăm chú vào Sadie, rồi quay đi.

“Chị và Mary được chào đón ở lại đây bao nhiêu lâu chị muốn, Sadie. Ngay cả khi John Austin và tôi sang nhà của Slater.” Summer quan sát gương mặt của Sadie với vẻ lo lắng, ngạc nhiên trước thái độ thay đổi của chị. Kể từ ngày họ rời khỏi Hamilton, chị đã rất phấn khởi. Bây giờ, đột ngột...

“Ồ, tôi không định đi đâu hết, Summer.” Giọng của Sadie nhẹ tênh. “Tôi chỉ muốn biết liệu cô có ý định cho tôi ở lại hay không thôi. Dĩ nhiên tôi không biết liệu tôi có làm đủ để trang trải cho nơi ở của chúng tôi hay không.” Chị bật cười phiền muộn. “Nói về công việc, tôi tốt hơn nên theo đuổi việc chế tạo xà phòng. Chúng ta có một đồng tro lưu trữ, và tôi tìm thấy một bình mỡ.”

Họ chuyển hết thùng nước này đến thùng nước khác để đổ lên chỗ tro đã được xúc vào trong một máng gỗ. Nước potash (kali) chảy nhỏ giọt vào trong thùng qua những lỗ nhỏ trong máng tro, và khi Sadie loay báo nó đã sẵn sàng, chị rót nó qua lượng mỡ mà Summer đang nấu chảy trong chiếc thùng sắt bên trên một ngọn lửa lộ thiên.

Khi hỗn hợp xà phòng cô đặc đến độ dày của bánh pudding, họ trải nó vào trong một chảo dẹt lớn và thêm muối vào để nó rắn lại. Xà phòng có mùi kiềm nồng nặc, nhưng khi sử dụng trong chậu giặt, quần áo sẽ rất sạch sẽ, và sau khi xả bằng nước rồi phơi dưới ánh nắng, chúng sẽ có mùi rất tuyệt.

Họ làm việc trong im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Âm thanh duy nhất phá vỡ sự im lặng của họ là tiếng khiển trách Mary của Sadie. Chị muốn đứa trẻ ở lại trong nhà. Thoạt đầu Summer thấy bối rối, nhưng quyết định là Sadie sợ đứa bé đến gần thùng nước đang sôi. Mary khóc lóc và nhặng xị. Cuối cùng, trong sự tuyệt vọng, Sadie bọc một muống đường vào một miếng vải, cột nó cẩn thận, và đưa cho đứa trẻ mút.

“Tôi không nên làm thế,” Chị càu nhàu. “Tôi không nên để con bé nghĩ nó sẽ có được một miếng đường mỗi lần nó quăng ra một lời nguyền rủa.”

Họ đã hoàn tất việc chế tạo xà phòng và đang dọn dẹp khi John Austin gọi báo có ai đó đang đến. Cả hai cô gái nhìn về hướng con lạch và lối mòn dẫn đến Keep, và không thấy ai hết, ngoảnh mặt về đường mòn dẫn đến phía bắc Hamilton cũng không thấy ai. Phía nam của rặng đồi, được bao phủ bởi những bụi rậm và cây cối um tùm, hai kỵ sĩ đến từ hướng đó và đang vòng đến cạnh cuối của bãi quây và gần như trong sân trước khi họ bị phát hiện.

Một người đàn ông với bộ râu đen, đội một chiếc nón kiểu Mexican vành phẳng, dẫn theo một con ngựa non vá nâu-trắng chở một người thổ dân với mái tóc đen thẳng, dài, một dải buộc màu đỏ quấn quanh trán, đôi tay bị trói quặt sau lưng và một sợi thừng quàng trên cổ. Gã đã đổ sụp về phía trước, cầm gối trên ngực.

Summer quan sát họ tiến đến, trí óc nàng tê liệt. Sadie di chuyển đến đứng trong ngưỡng cửa dẫn đến bếp, nhưng Summer đứng chôn chân tại chỗ và thu hết can đảm để nhìn vào những người lạ.

Người đàn ông lái con ngựa của hắn đến cách nàng vài sải chân.

“Chào. Nóng quá, phải không?” Hắn giở nón và lau gương mặt bằng ống tay áo. Đôi mắt hắn chuyển động không ngừng qua những bãi quây, căn lán, quét qua toàn bộ khu vực trước khi quay trở lại nhìn chăm chú vào nàng một cách trơ tráo. Hắn cười ngoác miệng, phô diễn những gốc răng qua hàm râu đen. “Tôi sẽ được gia ơn đôi chút nước mát chứ.”

Summer hát đầu về hướng thùng nước. “Tự giúp mình đi.”

Hắn quấn sợi dây dẫn con ngựa nhỏ và sợi dây quàng quanh cổ người thổ dân vào núm yên của hắn và thả bản thân ra khỏi yên ngựa. Hắn liếc nhìn Sadie, rồi đôi mắt hắn quay trở lại với Summer. Nước chảy từ râu của hắn vào trong áo sơ-mi khi hắn uống, và Summer thầm lưu ý về việc phải cọ rửa chiếc vá múc trước khi nó được sử dụng lần nữa.

“Mr. McLean ở đây à?” Người đàn ông đi trở lại về hướng con ngựa của hắn. Đôi mắt hắn đảo qua sân và các toà nhà phụ lần nữa.

Summer lắc đầu. “Không.” Không hiểu sao nàng biết hắn đang đề cập đến Travis.

“Chắc là phải gặp anh ta sau thôi. Nghĩ rằng anh ta có thể đến đây để xem xét những gì ở đây cơ đấy.” Đôi mắt hắn đảo từ cô gái này đến cô gái kia.

Cái nhìn khiến Summer nổi giận.

“Người đàn ông đó cũng cần nước.” Nàng chỉ người thổ dân đang sục xuống. Giọng nàng thậm chí còn sắc bén hơn. “Ông không định rời đi mà không cho ông ấy chút nước đấy chứ?”

Hắn vỗ vào giữa bàn chân hắn. “Gã không cần nước. Bọn da đỏ đi nhiều ngày mà không cần đến nước.”

Cơn thịnh nộ sôi sục bên trong Summer, và nàng bước một bước về phía thùng nước. Đôi mắt nàng nhìn vào mắt người đàn ông rậm râu, và nàng đọc được lời đe dọa trong chúng. Nàng liếc nhìn người thổ dân, nhận ra rằng thịt đã bị lún xuống giữa xương gò má và quai hàm, và sợi dây thừng vòng quanh cổ siết chặt đến nỗi miệng gã phải mở rộng để hút không khí vào phổi. Gã đang quan sát nàng bằng đôi mắt đờ đẫn, thiếu sinh khí.

Một náo loạn phía sau bắt lấy sự chú ý của nàng. Sadie đang chặn cửa, ngăn cản John Austin thoát ra ngoài.

“Em có thể ngó qua người thổ dân không, Summer?” Cậu bé cố luôn bên dưới cánh tay của Sadie, nhưng chị đã kéo cậu bé trở lại được.

“Ở yên trong nhà, John Austin,” Summer ra lệnh một cách gay gắt. Cơn giận làm lưng nàng cứng lại và nàng nhấn chìm chiếc vá vào trong thùng nước rồi đi thẳng đến người thổ dân, kẻ đang ngả người về hướng nàng với cái miệng mở rộng.

Người đàn ông râu đen chuyển động nhanh, và chiếc vá đựng nước bay khỏi tay nàng.

“Yên nào. Không ai được phép cho đồ mọi nước.”

“Ông ta cần nước đến cùng cực, và ông ta sẽ có!” Trái tim của Summer đập dồn dập. Nàng nhặt chiếc vá lên và quay trở lại ghế dài, làm đầy nó, và bắt đầu hướng đến người thổ dân lần nữa.

“Gan góc đấy, hử?” Người đàn ông túm nàng sát vào thân hình bốc mùi hôi thối của hắn, bàn tay hắn vòng quanh để khum lấy và bóp chặt vào bầu vú của nàng. “Không điều gì khiến tao thích hơn một phụ nữ gan dạ.”

Summer quăng chiếc vá vào gương mặt dâm dăng của hắn. Cú ném khá nhẹ và nước tạt lên người hắn. Hắn cười lớn và túm chặt bàn tay phía trước váy nàng, giữ nàng cách xa hắn. Đầu gối của Summer run lên và nàng đông cứng trong nỗi kinh hoàng.

Tất cả chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc.

“Buông ra! Buông chị của tôi ra!” John Austin hét lên, quăng bản thân vào giữa Summer và người đàn ông, đôi nắm đấm bé xíu của cậu bé khua khoáng loạn xạ. Người đàn ông bật cười lần nữa, âm ỉ, và chỉ với một cái vung tay, cậu bé đã xoay tròn trong đám bụi mù.

Thịnh nộ và sợ hãi trộn lẫn trong Summer. Những ngón tay nàng hình thành móng vuốt và vươn lên mắt hắn, bị trượt, chúng cào vào gương mặt hắn.

“Cô... đồ chó cái!” Hắn gầm gừ và tát nàng bằng lòng bàn tay hắn. Đầu nàng chấn động, và chỉ cú nắm của hắn trước vạt áo nàng mới giữ nàng khỏi bị ngã quỵ. Nàng mơ hồ nghe thấy tiếng chân khua dồn. Rồi, sát bên nàng, một giọng nói trẻ trung, kích động vang lên

“Cút đi! Để chị ấy yên!” Pud nhảy khỏi con ngựa của cậu và lao vào người đàn ông, kẻ dễ dàng đẩy cậu ngã xuống đất trong khi vẫn giữ Summer. Pud bật lên và lao đến lần nữa vào thân hình lực lưỡng ấy, giã vào hắn bằng nắm đấm của cậu.

“Tránh xa ra, thằng nhóc. Tao sẽ không nói lần nữa đâu đấy.” Hấn ném Pud ra khỏi hấn lần thứ hai. Chàng trai loạng choạng trước khi bị đập mạnh lần nữa.

Nầy bật lên, Pud hạ thấp đầu và lao tới. Với một lời nguyên rủa xấu xa, người đàn ông thả lỏng bàn tay nắm giữ váy Summer, rút súng, và bắn.

Summer thét lên.

Những bước chân của Pud lao đảo và cậu ngã xuống mặt đất. Có một cú bắn khác, rồi người đàn ông loạng choạng ra phía sau dựa vào con ngựa của hấn, đôi mắt hấn đảo quanh tìm kiếm, miệng hấn há ra kinh ngạc, một bông hoa máu đỏ rực nở trên ngực hấn. Sadie đứng trong ngưỡng cửa, đôi tay giữ chặt khẩu súng lục, chờ đợi... Người đàn ông cố nâng tay lên, nhưng khẩu súng đã trượt đi giữa những ngón tay khi hấn bắt đầu nôn ra máu và đổ sập thành một đống giữa đôi chân ngựa.

Con ngựa hoảng sợ nhảy sang bên, sợi dây trên cổ người thổ dân kéo căng và kéo giật gã ra khỏi con ngựa loạng.

Summer chạy đến Pud. Cậu nằm yên như đã chết, và máu đỏ tràn trên mặt đất. Ngay lập tức, Sadie đã ở bên cạnh cậu, xé áo sơ-mi của cậu mở ra và bịt chặt nùi vải cuộn từ váy chị vào trong vết thương đang há rộng miệng để làm ngừng sự chảy máu.

“Summer! Người thổ dân!” Tiếng thét của John Austin len vào nhận thức của Summer.

Con ngựa bị hoảng sợ đang chạy lùi ra xa, kéo lê người thổ dân bằng sợi dây quấn quanh cổ gã. Gã đang nghệt thở đến chết! Nàng chạy đến con ngựa, nhưng nó nhanh như chớp. Tuyệt vọng, nàng tóm lấy một trong những sợi dây cương bị kéo lê và giật mạnh, xoay con thú vòng quanh. Điên cuồng, nàng tìm cách tháo sợi dây khỏi túm yên.

Người Apache gần như đã mất ý thức vào lúc nàng nói lỏng được sợi dây. Nàng khụy gối xuống bên cạnh gã và hoạt động, cuống

cuồng, la hét trong nỗi nức hoảng loạn để kéo sợi dây qua nút thắt thòng lọng để gã có thể thở. Gã đang cong người và quấy đập, và nàng phải đặt gối trên ngực gã để giữ gã trong lúc những ngón tay nàng kéo giắt sợi dây thừng nặng nề. Cuối cùng, nó cũng tuột ra, và gã nằm yên, hút từng hơi lớn không khí. Đôi mắt gã trợn trừng, và đôi môi sưng phồng căng ra trên hàm răng trong lúc lưỡi gã thè ra ngoài.

“Mang nước! Thấm ướt lưỡi ông ấy,” Nàng ra lệnh cho John Austin. “Đừng cho phép ngoại trừ từng giọt một đi xuống cổ họng của ông ấy hoặc là ông ấy sẽ bị chết nghẹn.”

Nàng vội vã đến nơi Sadie đang khom người trên Pud.

“Có tẻ không? Ôi, Chúa ơi! Nói với tôi là nó không tẻ đi!”

“Tôi không biết. Tôi rất sợ phải lấy ra nhúm vải chặn máu này. Ai đó đang đến kìa. Mau lên! Mau lên đi!” Chị la lên.

Summer chỉ đủ thời gian ghi nhận âm thanh của những con ngựa nhanh chóng lại gần khi Bulldog và Raccoon giắt cương để ghìm những con ngựa dừng lại và lao xuống đất. Đôi mắt của người chăn bò già bắt lấy tình hình chỉ trong một cái liếc, một thoáng dừng vào thân thể đổ sập của người đàn ông đã chết. Thấy rằng nguy hiểm đã qua, ông khụy gối xuống cạnh Sadie.

“Nào, giờ để tôi xem nào.”

“Cậu ta có... cậu ta có...?” Summer thì thầm trong những tiếng thở đứt đoạn.

Bulldog nhẹ nhàng di chuyển nùi giẻ chặn máu làm bằng váy của Sadie và vết thương nhanh chóng được làm đầy. Ông nhún nó trở lại và đứng bật dậy.

“Cô đã làm rất tốt, Sadie. Cô đã làm thực sự tốt đấy, cô gái. Summer, kiếm ít vải để bịt vết thương và chúng tôi sẽ đem cậu ta đến giường.” Ông liếc người đàn ông đã chết. “Ai đã bắn hắn thế?”

“Sadie,” Summer thồn thức. “Nếu Sadie không bắn hấn, cháu chẳng biết hấn sẽ còn làm gì nữa.”

“Cô là một phụ nữ giỏi giang, Sadie. Cô là một phụ nữ giỏi giang, mạnh mẽ.” Một lời bình luận từ Bulldog rất có giá trị, nhưng Sadie chẳng để ý đến. Dáng vẻ nhỏ bé lanh lợi của chị căng thẳng, đôi mắt chị lạnh giá.

“Tôi chẳng làm gì nhiều hơn việc giết một... thứ sâu bọ!”

Summer nhìn xuống chàng trai và nuốt xuống khó nhọc. Một làn gió đi lạc mơn man mái tóc màu vàng cát, máu từ vết thương nhuộm đỏ mặt đất nơi cậu nằm.

“Cậu ấy sẽ...?” nàng hầu như không thể nói nổi những từ ấy.

“Không ai có thể biết được điều đó,” Bulldog nói lập tức. “Chuyển động nào, cô gái, chúng ta không có thời gian để làm nhảm đâu.”

Pud được chuyển đi, với số lượng chấn động ít nhất có thể, đến chiếc chõng trong bếp. Vết thương bên cạnh sườn của cậu đã được làm sạch, và một lượng lớn rượu Whisky được đổ vào đó trước khi băng sạch được quấn chặt quanh thân thể cậu. Viên đạn xuyên qua sườn và ra khỏi lưng cậu, đã bỏ lỗ một cách kỳ diệu các rãnh xương sườn và các cơ quan nội tạng quan trọng. Cậu vẫn bất tỉnh, nhưng Bulldog, người dường như là một chuyên gia về những vết thương do đạn bắn, nói rằng điều đó là do bị sốc và mất máu. Họ sẽ giữ cho cậu được bao bọc kỹ lưỡng và ngay khi có thể được, sẽ cho cậu vài muỗng mật ong.

Summer cảm thấy có lỗi kinh khủng. Nỗi dằn vặt ân hận được dịu đi đôi chút bởi Slater khi anh đến. Sau khi nghe nàng kể đi kể lại câu chuyện, rốt cuộc anh cũng thuyết phục được nàng rằng không cách nào nàng biết được hậu quả ra sao khi nỗ lực giúp đỡ người thổ dân ấy.

“Anh tự đổ lỗi cho bản thân, cưng à, về việc không để người đàn ông nào dưới đây. Em sẽ không chỉ có một mình lần nào nữa đâu.”

SeseNau' Blog

Buổi tối buông xuống trước khi cuối cùng Pud cũng mở mắt. Jack đang ngồi bên cạnh cậu.

“Miss Summer...?” Cậu thì thầm.

“Ồn. Mọi người đều ồn,” Jack trả lời, giọng ông êm ái, cam đoan.

“Hắn có... làm đau chị ấy không?” Cậu lo lắng hỏi. “Hắn... có không?”

“Không, nhóc à. Cô ấy không sao.”

“Cháu đã cố... có một khẩu súng.”

“Sẽ chẳng ăn thua gì đâu, con trai. Cháu đã làm tốt. Thật sự tốt. Đã cứu được Miss Summer.”

“Gì... Hắn đâu rồi?”

“Nghèo rồi. Sadie đã giết hắn bằng khẩu súng lục mà họ giữ để báo hiệu.”

“Sadie đã làm... tốt.”

“Phải. Cô ấy đã xén ngọt hắn.”

Mí mắt của Pud rơi xuống và sự túm giữ của bàn tay cậu trên tấm trải bông lỏng. Jack chạm vào đầu cậu; chúng khá nhớt nháp. Ông tựa lưng vào trong ghế và thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ, ngoại trừ cơn sốt, ông tin rằng thằng bé sẽ ổn.

SeseNau' Blog

John Austin bị mê hoặc bởi người thổ dân. Cậu bé hầu như không rời khỏi sườn ông ta. Người đàn ông quá kiệt sức vì đói và khát đến nỗi không động đậy nổi khỏi nơi gã ngồi dựa vào ngôi nhà. Thoạt đầu, gã uống sơ sơ và ăn rất ít. Cậu bé không thể hiểu sự thiếu ngon miệng của gã, và mang càng lúc càng nhiều thức ăn để cảm dỗ người bạn mới.

“Dạ dày của ông ta đã bị co rút nên không thể ăn nhiều ngoại trừ mỗi lần một ít, nhóc à,” Bulldog giải thích. “Nếu ông ta làm đầy nó quá nhanh, ông ta sẽ thối tung nó.”

John Austin ngồi bên cạnh người Apache. Cậu bé nghiên cứu mọi thứ về gã, từ đôi giày da đánh và chiếc xà cạp tua rua đến mảnh vải quấn trên đầu. Sau một lúc, cậu bé cố khích lệ gã trò chuyện, nhưng người thổ dân phớt lờ cậu bé. Cuối cùng, cậu bé kiếm một cái que và vẽ những bức tranh trên nền đất. Người thổ dân thích thú, và cho dù vẽ mặt gã không thay đổi, gã quan sát, và khi cậu bé ngược lên và mỉm cười, gã gật đầu.

Buổi chiều trôi qua. Người Apache dường như đã tìm lại được sức mạnh. Gã đứng lên vài lần và co duỗi các bắp cơ, bước vài bước, nhưng luôn quay trở lại vị trí bên cạnh ngôi nhà và ngồi xuống. Con ngựa non của gã và con ngựa của người đàn ông đã chết được chuyển vào trong bãi quây. Thân thể người đàn ông đã chết đã được mang ra phía sau dãy nhà phụ và chôn vùi.

Khi đêm xuống, Slater đến và ngồi xuống, bắt chéo chân, bên cạnh người thổ dân, và nói chuyện với gã bằng ngôn ngữ của người Apache.

“Tôi là người của ông được gọi là Tall Man.”

Người thổ dân nhìn anh không chút ngạc nhiên. “Tôi biết ông, Tall Man. Tôi là Bermaga.”

“Ông được chào đón ở đây. Hãy ở lại cho đến khi ông khỏe lên.” Đôi mắt của John Austin chuyển từ người này đến người kia. Slater

đang nói bằng tiếng của người thổ dân! Cậu bé phải biết cách để nói được như thế. Trí óc nhỏ bé lanh lợi của cậu bé vạch ra một lộ trình. Cậu sẽ không quấy rầy Slater bây giờ, nhưng sau này...

“Tôi sẽ ở lại, rồi đi sớm thôi,” Bermaga nói với âm giọng trong yết hầu. “Người của tôi ở trong những ngọn đồi. Người da trắng đã bắt các thanh niên của chúng tôi, phụ nữ của chúng tôi. Tôi đang tìm kiếm em gái tôi.” Đôi mắt đen phẳng lặng không lộ ra chút biến đổi nào. Gương mặt gã hằn được tạc từ gỗ.

“Có nhiều người của ông bị bắt mất không?”

“Hai chiến binh, một phụ nữ, từ con trắng vừa qua.”

“Những người này là kẻ thù của tôi. Tôi không muốn chúng ở trên đất của tôi. Tôi quan sát. Tôi canh gác những người phụ nữ của chúng tôi.”

“Tôi không biết tôi đã đến đây bằng cách nào.” Gã cúi đầu và rẽ tóc, phô bày một vết máu. “Tôi đến trên con ngựa non.” Gã chạm tay vào bụng.

Slater gật đầu trầm ngâm. “Tôi sẽ nói người của tôi cho ông một chuyến đi an toàn vào trong rừng đồi. Hãy ở lại đây, người anh em, cho đến khi ông khỏe lại, nhưng khi ông đi, tôi sẽ gửi những lương thực tặng phẩm cho người của ông, và ông phải nhận con ngựa của người đàn ông đã làm điều này với ông.”

Đôi mắt của người Apache quay về hướng bãi quây và con thú xinh đẹp đang đứng bên cạnh con ngựa non của gã. Gã bắt giữ ánh mắt anh và gật đầu.

“Người phụ nữ của anh, người có đôi mắt mang màu hoa thạch thảo. Tôi nợ cô ấy mạng sống của tôi.”

“Cô ấy chỉ muốn tình bạn của ông và người của ông thôi.”

Người thổ dân gật đầu lần nữa, và nhìn về những rừng đồi phía xa.

SeseNau' Blog

Trong hơn một tuần, Pud nằm trong giường của Sadie. Vài đêm đầu tiên, ai đó sẽ ngồi bên cạnh cậu. Jack đến và ở trong lán cho đến khi ngôi nhà phụ được xây dựng, ông và hai người phụ nữ lần lượt ngồi bên giường cậu. Summer khẳng khẳng nài Sadie và Mary nhận giường của nàng, và nàng ngủ trên chiếc giường dự trữ trong góc xép với John Austin. Cả hai người phụ nữ làm hư và chiều chuộng Pud chẳng chút xấu hổ. Sadie khiến bản thân bận rộn trong việc làm bánh pudding và nước hầm gà cho chàng trai, và Summer đọc cho cậu trong suốt những giờ khắc rảnh rỗi của nàng. Chàng trai yêu mỗi phút giây đó, và Jack thề rằng cậu ta đang chơi trò giả chết, cố tình để được ở trên giường.

Sự việc Slater cam đoan với họ một sự canh gác cẩn mật được đặt quanh ngôi nhà đã nâng cao tinh thần của Sadie. Việc đó và việc những người đàn ông quan tâm đến chị có gì đó rất kích thích, như là vỗ tay khen ngợi sự gan dạ của chị và trêu chọc chị về việc sợ sẽ chọc giận chị. Chị gần như đã lấy lại được sự phấn khởi bằng trước khi có cuộc viếng thăm của Travis, và bây giờ, điều đó đã khiến trí óc chị lớn vồn với ý định muốn nói về những lời đe dọa của hắn, nhưng vì lý do nào đó chị vẫn giữ kín.

Slater làm việc vất vả suốt cả ngày. Đầu óc anh đã bớt lo lắng cho những người phụ nữ, vì giờ đây Jack, Bulldog hoặc Raccoon già sẽ trải qua suốt ngày tại “ngôi nhà nhỏ”. Khi đêm xuống, bất kể mệt thế nào anh cũng sẽ cưỡi ngựa đến để có được một giờ bên Summer. Họ sẽ đi xuống rừng dương, và ngay khi ra khỏi tầm nhìn từ ngôi nhà, nàng sẽ ở trong vòng tay anh.

“Chúa ơi, em thật ngọt ngào,” anh thì thầm. “Em là một tạo vật xinh đẹp, cô gái mùa hè của anh.”

Nàng sẽ được lấp đầy tình yêu của anh, và đam mê, và khi môi anh chạm đến nàng, nàng sẽ nồng nhiệt đáp lại. Sức mạnh dường như sẽ rút khỏi tay chân nàng và trái tim nàng chao đảo khi anh thì thầm say đắm :

“Anh yêu em... Anh yêu em. Anh sẽ nói nhiều những từ ngữ thuyết phục hơn nữa nếu anh biết. Em là cuộc sống của anh... linh hồn anh...”

Nàng không cần trả lời. Nàng sẽ trao tặng cho anh chính bản thân nàng, và cho dù sức mạnh của anh gấp mười lần nàng, anh nâng niu nàng rất dịu dàng, mơn trớn và hôn nàng cho đến khi nàng chỉ còn phân nửa ý thức.

Trong những tuần lễ sau đó, khi họ cảm thấy đã bị thiêu cháy bởi áp lực đáng sợ của sự ham muốn nhau, họ sẽ lẻn ra xa và đến với nhau trong những hoạt động say đắm cuối cùng của tình yêu. Mỗi lần như thế, đều như thể họ đã chết đi một chút và được tái sinh cùng nhau. Summer đã bị kích động mãnh liệt về tình yêu mà nàng chia sẻ với Slater, nhưng tuy vậy, cùng lúc ấy, một sự thanh bình mới mẻ đã lớn lên bên trong nàng. Nàng trao tặng Slater tình yêu từ sâu thẳm trong trái tim nàng không chút ngưng ngừng, và giờ đây, cuộc sống mà không có anh sẽ không thể chịu đựng nổi.

Thời gian trôi nhanh. Ngày Bốn tháng Bảy đã đến rồi đi mà không có tiệc mừng, do bởi sự hồi phục chậm chạp của Pud và những người đàn ông phải làm việc mười sáu giờ mỗi ngày.

Vào ngày đầu tháng Tám, một buổi chiều nóng nực, khi Jack cỡi ngựa đến để kể với các cô gái về một toán binh lính sẽ tiến vào thung lũng và đang trên đường đến nông trại.

Sadie và Summer đang giữa chừng công việc nghiền bắp. Chúng đã được nghiền một lần, nhưng cần làm thêm một lần nữa để thích hợp cho việc làm bánh mì. Công việc nghiền bắp là một trong những công việc nặng nhọc nhất của họ, và cả hai người đều muốn làm cho xong. Cối xay được gắn chặt vào một cái cọc bên dưới tán cây và có hai tay quay trên đó. Chiếc cối không chứa nhiều bắp, và trong suốt quá trình xay, không khí chứa đầy vỏ trấu và chúng bám đầy

vào làn da ẩm của họ. Họ không có tâm trạng để chào đón khách và đã bảo Jack như thế.

Summer nhìn xuống đôi cánh tay bao phủ đầy bột bắp của nàng.

“Họ không định đến đây đấy chứ?” Giọng nàng gần như rên lên tuyệt vọng.

“Dẫu sao thì cũng không phải trong thời gian ngắn.” gương mặt Jack vỡ ra một nụ cười nhăn nhó khi thấy vẻ hoảng loạn đột ngột của họ.

“Jack, ông là người đàn ông đáng thất vọng nhất mà tôi từng thấy!” Sadie cau có. “Vì lý do chết tiệt nào mà ông không đến và cho chúng tôi biết sớm hơn?”

“Bởi vì tôi cũng đâu có biết sớm hơn đâu, đó là lý do.” Ông quăng chân qua nệm yên và quan sát với đôi mắt thích thú. “Nhưng chẳng việc gì phải co rúm lại như thế. Họ sẽ hạ trại ở ngoài kia, nhưng tôi cho rằng ngài chỉ huy và Jesse sẽ đến ăn tối nếu họ được mời.”

“Jesse?” Cái tên buột ra khỏi Sadie một cách đột ngột.

Đôi mắt Jack nheo lại, và trong một thoáng ông nhìn điềm tĩnh vào gương mặt trắng nhợt cho đến khi môi chị mím lại và chị vênh đầu lên trong vẻ cău kỉnh.

“Jesse Thurston ở cùng đội quân.”

“Chà, tại sao ông không nói như thế mà cứ ngồi yên đó như cái mụn cóc trên móng con lợn thiên thể hả?” Đôi mắt màu xanh lục của chị nhìn thẳng vào đôi mắt của ông mà không hề chớp.

Trong suốt những tuần lễ vừa qua, Sadie đã trở nên khép kín. Chị càng lúc càng cău kỉnh với Mary, và rất nhiều lần chẳng vì lý do gì. Đứa trẻ không được phép chơi đùa ngoài sân trừ phi chính Sadie ở cùng cô bé, và đôi mắt chị liên tục lang thang qua những rặng đồi. Summer cho rằng đó là do phản ứng và sợ hãi sau khi chị bắt người đàn ông xấu xa đó, nhưng điều đó hẳn đã phải biến mất trong những tuần lễ này rồi mới phải. Vào buổi tối, chị ngồi trên hiên trước trong sự thỉnh lặng ử ử, nhìn chăm chăm qua những ngọn đồi. Đôi

lần, chị đề cập đến chuyện rời khỏi nông trại khi Summer và Slater đi xuống thị trấn, nhưng chị vẫn làm việc chăm chỉ. Chị thức dậy sớm vào buổi sáng và làm việc nhà của chị cũng như phần lớn công việc của Summer. Mặc dù chị bầu bạn vui vẻ, Summer ngờ rằng chị giữ lại phần lớn bản thân chị và không chia sẻ những suy nghĩ bí mật của chị với bất kỳ ai. Thái độ của Sadie là một vết mờ trên hạnh phúc rạng ngời của Summer.

“Chắc chắn là Slater sẽ nhờ Teresa lo chuyện thức ăn,” Jack nói. “Các cô biết đấy, tất cả được thoát khỏi nhiệm vụ nặng nề. Đó là dịp duy nhất được dùng tới. Tất cả những gì các cô phải làm là chưng diện sáng chói và đến dự bữa tối.”

“Tôi sẽ không đi.”

Trong sự yên lặng theo sau những từ ngữ thách thức của Sadie, Summer tự hỏi thêm một lần nữa về sự thay đổi của bạn nàng.

“Dĩ nhiên chị sẽ đi, Sadie. Slater sẽ khẳng khẳng như thế cho xem, và tôi cũng thế.”

“Tôi sẽ không đi và thế thôi.”

“Tôi có thể hỏi tại sao không?”

“Dĩ nhiên cô có thể hỏi, Summer. Chỉ là không có vẻ gì tôi sẽ có một bữa tối hoành tráng với một sĩ quan quân đội được hết đâu.”

“Chà, tôi không bao giờ cho phép điều đó xảy ra! Sadie Irene Bratcher, chị khiến tôi phát điên! Thực là ý của chị ư! Nếu vị sĩ quan cao cấp đó không mong muốn ngồi chung với bạn của tôi, ông ta có thể ăn cùng với những người lính của ông ấy.”

“À... Thật ngọt ngào khi nghe cô nói điều đó, Summer. Nhưng tôi không có chiếc váy đẹp nào hết, và điều gì xảy ra nếu như ông ấy đã nhìn thấy tôi ở phòng khiêu vũ?” Chị nói và nghiêng cằm để nhìn Jack với vẻ bướng bỉnh.

“Chà, các quý cô cứ việc sắp xếp đi nhé. Tôi phải đi tìm Slater.” Jack chạm một tay vào vành nón và xoay đầu ngựa.

Sadie dính chặt với quyết định không đến Keep ăn tối, cho dù chị siết chặt dây váy cho Summer và khẳng khẳng giúp nàng làm tóc.

“Tôi và đám trẻ sẽ vui vẻ mà, Summer. Chẳng cần Raccoon già phải xuống đây đâu. Jack nói ông ấy sẽ không đi nếu không có ai đến ngủ lại, thế nên tôi nói không hề gì, tôi và Raccoon già sẽ có một cuộc viếng thăm vui vẻ. Tôi biết Jack muốn nghe tất cả cuộc chuyện trò.” Chị nghênh đầu, một nụ cười toe toét láu lỉnh mà Summer hiếm khi nhìn thấy gần đây xuất hiện trên mặt chị. “Cô thật quá xinh đẹp, Summer, bọn họ sẽ chẳng thể làm gì khác ngoài việc nói như thế. Tôi đoán là Slater sẽ choáng váng vì tự hào cho xem.”

Tắm trong niềm hạnh phúc mới mẻ, Summer rạng ngời một vẻ xinh đẹp khiến Slater sửng sờ khi anh đến đón nàng, anh đứng sửng và nhìn chăm chăm. Đôi mắt đói khát của anh ngấu ngiến nàng, say sưa trong vẻ đẹp của nàng. Tiếng cười của anh chất chứa sự hãnh diện và nổi dục dăng.

“Anh không chắc anh muốn Đại úy Slane và Jesse Thurston nhìn thấy em. Bọn họ sẽ muốn đánh cắp em mất.”

“Em sẽ quay trở lại với anh ngay.” Nàng nói đơn giản, và vươn tay mơn trớn gương mặt anh bằng những đầu ngón tay. Niềm vui thú được sống trong tình yêu đã làm dịu đi những đường nét căng thẳng trên gương mặt anh, và trông anh có vẻ trẻ hơn nhiều tuổi. Những người đàn ông ở Keep đã bị kinh ngạc bởi tâm trạng thanh thản và sự bầu bạn thoải mái của anh.

Slater thận trọng nhắc nàng lên và đặt nàng ngồi nghiêng một bên trong yên ngựa, rồi nhảy lên phía sau nàng.

“Hãy đợi cho đến khi chúng ta thoát khỏi những đôi mắt đang quan sát trên hiên trước,” Anh nói, với một dấu hiệu đe dọa trong giọng. “Anh sẽ hôn em và hôn mãi cho xem.”

“Anh sẽ làm hư tóc em mất. Sadie đã mất rất nhiều thời gian để làm đấy.”

Cẩn thận để không làm nhàu váy hoặc làm hư tóc nàng, anh quàng tay quanh nàng và xoay con ngựa hướng về Keep.

“Anh không hiểu tại sao Sadie lại bướng bỉnh về việc tham dự đến thế.” Slater đã trở nên quý mến cô gái gan dạ, nhưng tâm trạng u ê của chị đang dần khiến anh phát cáu.

“Em lo lắng về chị ấy,” Summer thú nhận. “Thứ gì đó đã xảy ra khiến chị ấy muốn trở lại thị trấn. Lúc đầu chị ấy đã rất hạnh phúc ở đây. Bây giờ, chị ấy lo lắng và em gần như đã nghĩ... là hoảng sợ.”

“Jack ngưỡng mộ cô ấy.”

Mái đầu sẫm của Summer quay phát lại để nhìn vào mặt anh. “Ý anh muốn nói là ông ấy yêu chị ấy à?” Đôi mắt nàng lấp lánh với vẻ hài lòng. “Làm sao anh biết được?”

“Anh không nói là “yêu cô ấy”. Anh nói “ngưỡng mộ cô ấy”

Nụ cười tuột khỏi gương mặt nàng. “Ồi, em đã tưởng...”

“Cưng ơi, đó không phải là điều chúng ta nên lo lắng đến mà là liệu họ có muốn đến với nhau hay không mới quan trọng.” Anh hôn vào cạnh cổ nàng. “Anh không thích việc phải quá sức cẩn trọng để không làm rối tóc em như thế này chút nào. Em biết những gì anh thực sự thích làm mà.”

Nàng bật cười êm ái và xoay lại để hôn lên môi anh.

“Để sau.” Nàng thì thầm.

SeseNau' Blog

Đại úy Kenneth Slane và Jesse Thurston đang đợi trên hiên trước cùng Jack và Bulldog. Slater dẫn Summer đến với cánh tay đầy sở hữu trên vòng eo thon của nàng.

“Đây là Miss Summer Kuykendall, sẽ sớm trở thành vợ tôi.” Anh loan báo. “Đại uý Slane từ pháo đài Croghan, và em đã gặp Jesse rồi.”

Đôi mắt của viên sĩ quan sáng lên về ngưỡng mộ và ông đập gót chân với nhau và trao cho nàng hình thức cúi chào trang trọng nhất của ông ấy trên bàn tay mà nàng giơ ra.

“Tôi phải chúc mừng anh, Slater.” Đôi mắt ông chìm đắm vào những đường nét tuyệt mỹ : sống mũi, thẳng và thanh tú, đôi mày sẫm màu uốn cong trên đôi mắt trong veo màu tím được viền quanh bởi một diềm mi dày, đen tuyền. Đôi mắt ấy đang nhìn lại ông với nét cười huyền ảo. Bên dưới cái nhìn ấm áp của ông, làn da màu kem đang ửng lên nhẹ.

Summer giơ một tay chào Jesse. “Thật vui được gặp ông lần nữa, Mr. Thurston.”

“Rất vui được gặp cô, ma’am.” Đôi mắt màu xám thép nhìn từ nàng đến Slater khi gã diềm tĩnh nắm lấy bàn tay nàng.

“Nếu các quý ngài thứ lỗi, tôi sẽ giúp Teresa chuẩn bị bữa tối.”

Nàng trốn vào trong không gian mát lạnh của ngôi nhà và đứng một lúc để cố làm dịu đi nhịp mạch đang chạy đua. Nàng không quen với việc trở thành trung tâm chú ý của nhiều đàn ông đến thế. Nàng hướng đến khu bếp và Teresa. Nàng đã yêu mến người phụ nữ Mexican này, người đã sống rất lâu trên nông trại, đã biết mẹ của Slater và chăm sóc bà.

SeseNau' Blog

Đây là lần đầu tiên Jesse Thurston nhìn thấy ngôi nhà nông trại Keep của Slater, và gã nhìn xung quanh với vẻ ngưỡng mộ. Một ngôi nhà vững chãi, bền bỉ, và hẳn phải thừa nhận phù hợp với sở thích của hắn nhiều hơn là ngôi nhà cầu kỳ, đồng bóng tại trại

Rocking S. Gã đã hết sức mong đợi Sadie Bratcher sẽ đến cùng Summer. Người phụ nữ tóc đỏ gần đây cứ khiến gã xao xuyến mãi, và gã cần gặp cô ấy lần nữa. Gã phải đẩy hình bóng gương mặt nhỏ nhắn, sợ hãi của cô ra khỏi tâm trí gã và thuyết phục bản thân rằng cô chỉ là một người phụ nữ mà gã cảm thấy thương hại bởi vì cô gần như đã trở thành nạn nhân của Travis.

“Tôi đã bị thuyết phục rằng việc cướp bóc và giết người không phải do thổ dân làm, đặc biệt bởi vì một xác chết người Apache bị bỏ lại mỗi lần như thế. Có quá nhiều điều phi lý.” Sĩ quan Slane bước qua lại trên hàng hiên khi ông nói. “Chúng không quá thông minh, hoặc là chúng không biết người Apache không bao giờ bỏ lại người của họ nếu họ có thể mang họ theo.”

“Tôi chắc chắn ngài nói đúng,” Slater nói, và kể với họ về người đàn ông mà Sadie đã bắn và về người tù thổ dân của hắn. “Chúng mang theo những người đàn ông khốn khổ ấy còn sống và giết họ tại hiện trường của vụ cướp. Chưa hết đâu, chúng cũng bắt cả phụ nữ nữa. Người Apache đã ở đây ấy đang tìm kiếm em gái của anh ta.”

Viên sĩ quan ngừng bước. “Anh nói Mrs Bratcher giết người đàn ông đã bắn vào chàng trai trẻ à?”

“Cô ấy đã xén hắn.” Jack nói leo “Giết hắn còn ngọt hơn cả việc đóng một cái đinh.”

Jesse gần như cười khúc khích. Chà... kẻ khốn khổ nhỏ bé can trường, gã nghĩ trước khi hỏi :

“Người đàn ông đó trông thế nào?”

“Râu đen, tóc đen, răng siết phía trước, cưỡi một con ngựa màu nâu đỏ, mang theo một khẩu súng trường và một súng lục, nhưng không mang theo chút lương thực nào. Hắn nói với các cô gái rằng hắn đang tìm Mr.McLean.”

Jesse và viên sĩ quan trao đổi ánh mắt.

“Có phải hấn có rất nhiều tóc những lại có một đỉnh đầu hói sọi không?”

“Phải. Hấn đúng như thế.”

“Đó là Black Bealy, một tay chài lưới, sống ngoài vòng pháp luật. Một thứ đồ con hoang xấu xa sẽ làm mọi thứ vì một dollar. Hấn lang thang một thời gian ở Hamilton, rồi đến Rocking S. tìm việc. Tôi đã khiến hấn phẫn. Đoán là cuối cùng hấn cũng tìm được một công việc.” Trí óc Jesse chạy đua đến một lần gã đã nhìn thấy Travis cười ngửa đi khỏi cùng với người đàn ông đó. Không nghi ngờ gì với Jesse rằng Travis chính là người mà hấn tìm. Những có vẻ như cũng chẳng có bất kỳ nghi ngờ nào trong tâm trí viên sĩ quan.

“Chúng tôi đang thực hiện một cuộc tác chiến vào trong những ngọn đồi, Slater. Chúng tôi sẽ rất vui nếu có cậu đi cùng.” Đôi mắt sắc sảo của đại úy Slane đã chặn đứng những cái liếc trao đổi giữa Slater và Jack. “Cũng nhiều như tôi mong muốn, thưa chỉ huy, tôi sẽ phải khước từ thôi. Chúng tôi còn phải thiến những con bê, và sau đó Summer và tôi sẽ xuống thị trấn để làm đám cưới.” Những đường rãnh khắc nghiệt trên gương mặt anh giãn ra khi anh cười toe toét. “Nếu chúng tôi hoàn thành đúng thời gian, tôi muốn tự mình làm một cuộc dạo chơi vào trong những rặng đồi trong vài ngày. Tôi không thích ý tưởng rằng bê lũ vô lại đó đến và đi trên đất của tôi.”

“Chà, bây giờ, Jack và tôi có thể làm điều đó,” Bulldog khịt mũi. “Bắt bớ những cô gái bé nhỏ và tiến lên và cột bằng thòng lọng. Cậu sẽ chẳng giá đến một nhúm thuốc lá cho đến khi cậu ra tay.”

Jesse cảm thấy đau nhói vì ghen tỵ. Salter đã tìm thấy tình yêu và anh ta có sức ảnh hưởng và sự trung thành từ người của mình. Ellen đã rất chắc chắn rằng Summer sẽ không bao giờ cưới Slater. Nhưng ngay cả bà ấy cũng sẽ nhìn thấy tính đúng đắn của điều đó. Trong chừng mực gã quan tâm, gã thấy vui khi một cô gái tử tế xinh đẹp giống như Summer thoát khỏi cuộc sống như địa ngục với Travis. Mỗi khi bắt gặp ánh mắt trao đổi thầm kín của cô ấy và Slater, một làn sóng cô đơn phủ choàng trên gã. Phía sau điều này, gã cũng cảm thấy cơn đau nhói của sự nuối tiếc, mạnh mẽ đến mức

con tim kiên cường của gã gần như ngừng đập. Một tình yêu như thế, với kết quả là một gia đình, không phải là thứ dành cho gã. Gã đã gắn kết với Ellen, và sau mười hai năm bầu bạn liên tục, gã biết về bà đủ rõ rằng bà sẽ không bao giờ chia sẻ thời gian của gã hoặc lòng trung thành của gã với bất kỳ ai, ngay cả với những đứa trẻ. Bên cạnh đó, thời kỳ sinh đẻ của bà đã trôi qua. Và tuy vậy... nỗi khát khao xưa cũ siết chặt một gọng kìm quanh trái tim gã. Cuộc đời của gã, gần đây, đã trở nên xa lạ và trống trải.

Dần dần, thả lỏng bản thân, siết chặt dây đai trên chiếc yên ngựa, Jesse cưỡi về hướng con lạch.

SeseNau' Blog

Chương 11.

Một cảm giác ớn lạnh, phát ồm cuộn lên trong hõm dạ dày của Sadie. Nó đã ở đó nhiều tuần nay, rút cạn sức mạnh của chị, ăn mòn lòng tự trọng của chị, kiểm soát suy nghĩ của chị, đến mức chị nhận ra những hành động của chị thường không thể lý giải nổi. Lần đầu tiên trong cuộc đời chị, chị đã hạnh phúc, đã cảm thấy chị có thể tạo ra được một nơi ở lâu dài cho bản thân chị và Mary, thứ mà chị đã chẳng được biết kể cả trước và sau khi kết hôn. Chị đã biết khi chị cưới Harm Bratcher rằng anh ta là một tên-khốn-có-thể-chăm-sóc-tàu-đánh-cá, một con bạc, một người đàn ông có khuynh hướng sống từ tay đến miệng. Anh ta tốt với chị theo cách riêng của anh ta và cách của anh ta có tiến bộ nhiều hơn so với cha chị. Cha chị đã nghĩ phụ nữ chẳng có điều gì tốt đẹp ngoại trừ làm việc trên cánh đồng và sản xuất ra thêm nhiều trẻ con để có thêm người làm việc trên những cánh đồng.

Thời tiết nóng bức và ngọt ngào. Không có đến một luồng không khí lưu thông để làm lay động những ngọn cỏ hoặc làm xao động đám lá ủ rũ trên những cây sồi già. Những tia chớp nhiệt lạng lẽ loé sáng hứa hẹn một cơn bão. Những ý tưởng đảo lộn trong trí óc của Sadie khi chị quan sát những đám mây giông đang cuộn cuộn. Có ít nhất một cơn bão ở ngoài đó giữa đồng trống, và chị biết nó đã ở đó. Không giống như Travis McLean, lẩn lút trong những ngọn đồi, chờ đợi để huỷ hoại một đứa trẻ bởi vì hắn ta đã nuôi dưỡng lòng căm ghét mẹ của nó.

Sự phẫn khích mà chị cảm thấy khi nghe Jesse Thurston đến Keep đã phai tàn. Lần gặp mặt ngắn ngủi mà chị có với gã bên chiếc đu đã bị chôn vùi bởi những nỗi lo lắng khác, cho dù nhiều ngày sau khi gã đi rồi, chị vẫn có thể hồi tưởng mọi từ đơn giản mà họ đã trao đổi với nhau. Vào ban đêm, trong lúc nằm bên cạnh Mary, chị đã tưởng tượng sẽ ra sao khi được yêu bởi một người đàn ông như thế... trở

thành một cặp với anh ta. Gã sẽ đòi hỏi, chị biết, nhưng dịu dàng; sẽ trao tặng trọn vẹn cho chị sự thoải mái y như với bản thân gã.

Khi người kỵ sĩ vào trong sân, Sadie nghĩ đó là Jack trở lại sớm để Raccoon có thể đi ngủ. Người đàn ông cột con ngựa vào thanh ray và đi đến cuối hàng hiên. Khi luồng chớp loé sáng và chị nhận ra đó là ai, chị chôn chân tại chỗ và gần như không đứng vững, trái tim chị đột ngột chạy như ngựa phi bên trong lồng ngực.

Jesse chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ bên ngoài của chị lơ mơ trong bóng tối. Gã giở mũ rồi dò dẫm tìm thuốc lá trong túi và tìm thấy một que kẹo bạc hà. Gã kéo nó ra và tiến về hướng vết mờ màu trắng ấy.

“Chào buổi tối, ma’am.” Gã giơ ra que kẹo mỏng manh. “Tôi nghĩ con gái nhỏ của em sẽ thích thêm một chút ngọt ngào, tôi đã thấy cô bé yêu chúng như thế nào.”

“Cảm ơn ông.” Sadie chấp nhận que kẹo, rồi hỏi với vẻ lễ độ, cứng như gỗ, “Ông có muốn ngồi xuống một lát không?”

Raccoon hạ chiếc ghế mà ông đã nghiêng sát vào bức tường xuống đất với một tiếng thịch.

“Cậu thế nào, Jesse?” Ông đứng lên và giơ tay.

“Tốt, Raccoon, rất tốt.”

Raccoon ngồi trở lại ghế, giờ đây còn cảnh giác nhiều hơn, và tò mò muốn biết tại sao Jesse lại cưỡi ngựa qua đây trong lúc tất cả cuộc trò chuyện đang diễn ra ở một ngôi nhà khác. Ông không cần đợi lâu.

“Jack nói ông đang canh chừng cho Mrs. Bratcher và bầu bạn với chàng trai trẻ. Tôi nghĩ tôi nên ghé qua và cho ông nghỉ ngơi một lát đến khi Jack đến.” Jesse không nói thêm rằng gã nghe trộm một cuộc trò chuyện rõ ràng giữa Jack và Bulldog.

“Chà... tốt...” Raccoon nói, và một thoáng im lặng tiếp theo sau. Trong sự yên lặng đó, ông chợt thoáng nghĩ rằng Jesse đến để thăm Sadie. “Đó là một ý tưởng tốt, Jesse. Tui cũng hơi đuối rồi. Tui sẽ chỉ tạt qua Keep một lát, rồi trở lại. Thật vui được gặp lại cậu Jesse.”

“Rất hân hạnh được gặp ông, Raccoon. Trông có vẻ như những đám mây đó sắp khuấy động một cơn bão.”

“Phải, chắc chắn là như thế. Nhưng bọn tui cần mưa.”

Những sự việc xảy ra nhanh đến nỗi đầu của Sadie quay mòng mòng. Chị muốn Raccoon đi và chị cũng muốn ông ở lại. Những gì chị thật sự muốn là trái tim điên rồ của chị hãy dịu xuống để chị có thể tập hợp lại trí não cho có thứ tự trước khi tự biến mình thành một thứ đồ ngốc.

“Cám ơn đã ở lại, Raccoon. Tôi đã nói với Jack là chúng tôi sẽ ổn, nhưng ông ấy không chịu nghe. Ngày mai tôi sẽ làm bánh doughnuts. Hãy ghé qua và lấy một mẻ bánh nhé.”

“Choa, tui cá là tui sẽ ở đây cho dù tui có phải bơi qua. Và có vẻ như tui vừa mới nói tiên tri ấy nhỉ. Nhìn giống như trời đang mưa xối xả ở những rặng đồi phía xa kia, và nếu nó như thế, cơn lạch đó sẽ dâng nước lên nhanh như chớp ấy.”

Không lời nào được thốt ra giữa hai người ở lại trên hàng hiên cho đến sau khi Raccoon bắn toé nước vượt qua cơn lạch. Lưỡi của Sadie cứng đờ trong miệng và chị chú mục vào những đám mây đang cuộn cuộn trên bầu trời lúc này, và những tia chớp giật đang khiến chúng rõ ràng hơn.

“Cơn bão đang đến,” Jesse nói. “Các dấu hiệu cho thấy đó là một cơn bão tệ hại.”

Một ánh chớp ngược xuất hiện trong giây lát trên vùng tối đen bên trên đầu họ, và trong khoảnh khắc ấy, Sadie quay nhìn gã. Gã đang nhìn chị với sự mãnh liệt sâu thẳm. Chị đỏ bừng và cắn viền môi dưới vào giữa hai hàm răng để làm ngừng sự run rẩy của chúng.

“Em sợ bão sao?” Giọng nói làm rung màng nhĩ của chị kia là thứ gọi nhớ tuyệt hảo về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi bên dưới cây dương già.

“Không phải những cơn bão. Dù vậy, tôi sợ những cơn lốc xoáy.” Giọng của chị, len ra từ cổ họng thít chặt, nghe có vẻ tốt hơn chị mong đợi, vì thế chị nói thêm, “Tôi đã từng gặp một cái rất tệ.”

Những tia chớp lúc này gần như loé lên liên tục, thấp sáng cho bầu trời một vẻ dị thường. Những đám mây căng phồng đã hạ xuống thấp hơn và gió đã bắt đầu khuấy đảo. Sadie cảm thấy như bị tách ra nhiều mảnh bởi cơn bão đang đến. Cơn mê được ở một mình bên Jesse Thurston đang tàn phá chị.

“Tôi không chỉ mang kẹo đến.” Giọng gã dường như rất gần. “Tôi muốn nhìn thấy em thế nào.”

“Tôi ổn.”

“Vẫn thấy vui khi ở đây chứ?”

“Phải. Chỉ là...”

“Chỉ là... gì ?” Jesse hỏi. Chị biết gã sẽ hỏi, chết tiệt điều đó.

“Không có gì. Tôi không biết tại sao tôi lại nói như thế.”

“Tôi thích nghĩ em ở đây.” Gã nói những từ đó một cách lặng lẽ, và chị nhìn trộm gã trong bóng tối, cố gắng tìm kiếm biểu hiện trên gương mặt gã. Vào khoảnh khắc đó, một ánh sáng loá mắt thấp sáng cả khu vực, ngay lập tức kéo theo sau bóng tối hoàn toàn và một tiếng sầm rền khủng khiếp khiến Sadie phải bịt cả hai tay trên tai.

“Ôi... Mấy đứa nhóc sẽ thức dậy và hoảng sợ mất!”

Jesse đi đến cuối hàng hiên và quét ánh mắt qua bầu trời. Không chút cảnh báo, gió quét qua, và một vài giọt mưa lớn lao xuống, bắn toé trên sàn đá. Sadie lao đến và kéo chậu hoa, thứ đang tràn ngập

những bông cúc vạn thọ rực rỡ, sát vào với ngôi nhà. Jesse đến để giúp chị.

“Tôi phải dẫn con ngựa của tôi vào trong bãi quây.”

“Ông tốt hơn nên nhanh lên, hoặc sẽ bị ướt sũng đấy.”

Jesse chạy đi và Sadie quan sát luồng gió rẽ mái tóc gã và nhớ ra phải nhặt chiếc mũ gã đã bỏ lại trên ghế. Trái tim chị đang ca hát khi chị đi vào bên trong ngôi nhà, dò dẫm trong bóng tối tìm ngọn đèn, thắp lên, và lao đến chiếc gương đặt trên chậu rửa mặt. Sau khi vuốt những lọn tóc loăn xoăn màu đồng vào đúng chỗ, chị cởi bỏ chiếc tạp dề và nhét nó bên dưới chiếc chõng, kéo màn để tách biệt góc ngủ của chị với gian bếp và liếc nhanh vòng quanh để chắc chắn là mọi thứ gọn gàng. Cố giữ nụ cười trên gương mặt, chị xúc bỏ tro, làm đầy lò bằng mồi nhen để thắp lên một ngọn lửa vội, và đặt một bình café.

Chị hé nhìn qua cửa sổ. Một tia chớp loé cho thấy Jesse đang chạy đua đến ngôi nhà. Chị đẩy tung cửa ngay khi gã ở đó. Gã lách vào bên trong vừa kịp lúc cơn bão thúc đến. Mưa đã tuôn xuống như một tấm màn dày, và, được hướng dẫn bởi năng lượng của gió, đập vào sườn nhà với sức mạnh làm rung chuyển những bức tường.

Niềm hạnh phúc nổi sóng bên trong Sadie và chị cười với Jesse. Gã cũng cười với chị, và sự thay đổi trên gương mặt của gã thật đáng kinh ngạc.

“Ông ướt hết rồi! Để tôi đi lấy khăn.”

Đôi mắt xám của gã không rời khỏi gương mặt chị. “Tôi sẽ ướt nhiều hơn nếu em không mở cửa sổ.” Gã lau mặt và tóc vào chiếc khăn. Tại chậu rửa mặt, gã rửa tay và sử dụng chiếc lược đặt trên khay lược dính trên tường. Tóc của gã dày đáng kinh ngạc và buông xuống từ đỉnh đầu gã như những lọn sóng.

“Tôi ngạc nhiên là các chàng trai vẫn còn ngủ được sau tất cả những huyền ảo mà tiếng sấm tạo nên, nhưng họ càng khó nhọc thì lại càng kiệt quệ khi đêm về. Em biết đám nhóc như thế nào rồi

đấy, sôi nổi nhiều hơn là bộ não.” Chị đi nhanh đến để đặt hai tách café lên bàn sau khi phủ chiếc khăn trải lên bộ dụng gia vị. “Quả là một cơn bão dữ,” Chị nói sau khi một tiếng sấm đặc biệt âm ỉ khác vang lên. “Tôi đã từng ở trong một trận bão như thế trước đây trên một chuyến xe thồ phủ kín và, để tôi nói với ông, chẳng có gì phải sợ hết.” Véo chiếc bánh doughnut trong chiếc lò ấm để thử độ tươi của nó, chị ước chi chúng được mới hơn và nói như thế. “Giá mà tôi đã làm mẻ bánh doughnut hôm nay như tôi đã định làm, chúng sẽ tuyệt hơn rất nhiều. Những người đàn ông ở chốn này ầy! Thánh thần thiên địa ơi, hãy xem cách mà họ ăn bánh doughnut. Họ sẽ ăn cho dù chúng đã cũ cả tháng và vẫn reo mừng khi có chúng.”

Chị đặt chiếc đĩa lên bàn và nhìn Jesse. Gương mặt gã thư giãn và khuôn miệng khắc nghiệt thường lệ tách nhẹ ra và nhếch lên ở các góc. Đôi mắt gã... làm sao chị lại có thể nghĩ chúng lạnh lẽo nhỉ? Chúng ấm áp và sáng ngời và... lấp lánh! Màu sắc dâng lên chậm chậm từ cổ chị và chuyển đôi gò má chị thành đỏ gấc. Chị đặt lòng bay che chúng lại.

“Tôi đang nói quá nhiều chẳng?” Chị rên rỉ.

Jesse ngửa đầu ra sau và bật cười thành tiếng. Âm thanh khiến chị giật mình. Gã đứng lên và vươn đến chị chỉ trong một sải chân. Gã kéo đôi tay chị ra khỏi gương mặt chị.

“Tôi đang hy vọng là em sẽ không ngừng lại.” Gã thả tay chị ra. “Ngồi xuống nào. Tôi sẽ rót café.”

Chị chìm vào trong ghế và nhìn chằm chằm về phía trước, gương mặt đỏ ửng, và đôi tay vùi sâu trong lòng. Chị ngồi ở đó, cảm thấy dần vật khổ sở. Làm sao chị lại biến bản thân thành đồ ngốc bằng việc huyền thuyên như thế được nhỉ?

Jesse đã ăn đến chiếc doughnut thứ hai và chị vẫn không nói thêm một từ nào.

“Em sẽ không nói gì nữa hết, đúng không?” Giọng gã nhuốm màu thích thú.

Đôi mắt xanh lục của chị nhấc khỏi chiếc tách và nhìn chăm chú vào đôi mắt gã với vẻ thất vọng. “Thỉnh thoảng, cái miệng của tôi hoạt động mà trí óc thì không.”

Gã cười lần nữa. “Em vẫn làm ra loại bánh doughnut ngon phi thường.”

Từ nét cười trong đôi mắt gã, chị biết gã đang trêu chọc, và trái tim bất trị của chị tuôn tràn một luồng máu hạnh phúc được phản chiếu trong nụ cười rạng rỡ của chị.

Sấm sét vẫn rền rĩ và cơn mưa được trợ lực bởi gió vẫn quất vào ngôi nhà. Một vũng nước bắt đầu hình thành bên dưới cửa. Sadie đặt một miếng thảm lên vào cạnh cửa, dậm lên đó để nó thấm nước. Jesse châm thêm café vào tách và cho chị cơ hội để nhìn gã mà không bắt gặp đôi mắt màu xám thép nhìn vào chị. Gã cao như Slater và đậm người hơn một chút. Đây là lần đầu tiên chị nhìn gã mà không có chiếc mũ. Mái tóc gã đã có những sợi bạc hai bên thái dương. Chị ngờ rằng gã là loại người sẽ có mái tóc bạc sớm trước khi già.

Jesse ngồi xuống và duỗi dài đôi chân ra phía trước.

“Mama... con muốn tiểu.” Giọng Mary vang lên phía sau bức màn. Những lọn tóc loăn xoăn màu đồng đỏ giống y của mẹ rối bù, gương mặt bé nhỏ đỏ ửng vì giấc ngủ. Chiếc áo ngủ lỗ cổ giữa gối và mắt cá chân là một chiếc áo sơ mi cũ của Sadie cắt ngắn.

Sadie nhanh chóng đến bên cô bé. “Con có chắc không, Mary?” Những từ thì thầm vang lên nghèn nghẹn trong cổ họng.

“Muốn tiểu.” Mary nói lần nữa, và Sadie rên rỉ thầm. Tại sao con bé phải nói điều đó âm ỉ thế không biết? Chị kéo cô bé ra phía sau màn và tìm chiếc chậu tiểu bên dưới giường, vén chiếc áo ngủ lên, và đặt cô bé ngồi trên vành bờ. Khi Mary đi tiểu, âm thanh ấy khiến Sadie nghiêng rằng. Đây lại nắp đậy, chị trượt chiếc bờ bên dưới giường, và nhấc Mary lên giường.

“Đi ngủ đi, bé con.” Chị nghiêng người và hôn lên má cô bé, lơ đi đôi mắt xanh lục đang van vỉ chị trong ánh sáng mờ, và đi trở lại bếp, giữ đôi mắt xanh lục của chính chị ngoảnh khỏi Jesse.

Chị chẳng làm được gì thêm ngoài ngồi xuống và nhấc chiếc tách của chị lên, khi Mary ra khỏi bức màn và bay thẳng đến với Jesse.

“Mary... bé con...”

Mary chạy vài bước cuối cùng và trườn lên lòng của Jesse. Gã nhấc cô bé lên và nâng niu sát vào ngực gã. Sadie vươn tay ra để đón cô bé.

“Để cô bé ở lại,” Jesse nói, vuốt ve những lọn tóc loăn xoăn ra khỏi gương mặt của cô bé. “Tôi không thường được ôm một cô gái xinh đẹp nhường này.”

Sadie đứng với vẻ thiếu chắc chắn bên cạnh ghế, và một cảm xúc dâng lên trong chị bén ngót như một vết dao. Một nỗi khao khát được ôm ấp, được nâng niu, được bảo vệ và yêu thương, mạnh mẽ đến nỗi chị cảm thấy yếu ớt và phải ngồi xuống, nhưng không phải trước khi đôi mắt sắc xảo của Jesse bắt được vẻ mặt mong mỏi của chị.

Gã nhấc đứa trẻ gần hơn trong đôi cánh tay, giống như cảm giác về một sinh vật bé bỏng, ấm áp, tin cậy bám chặt vào gã. Ôi Chúa ơi... Việc có một đứa trẻ của riêng gã có thể nào cũng giống như thế này không?

“Em đã sống ở đâu trước khi đến Hamilton?” Gã muốn nghe giọng nói của chị. Một giọng nói thanh thoát, đầy nhạc điệu.

“Chỉ vài nơi. Georgetown, Austin,... thậm chí Waco.” Chị ngược đôi mắt trong veo nhìn gã. “Chồng... tôi giống như một con muỗi ấy. Anh ta cứ di chuyển vòng quanh suốt ấy mà.”

“Em có yêu anh ta không?”

“Không!” Giọng chị gần như giận dữ, rồi dịu đi. “Không, nhưng anh ta cũng không quá tệ.”

“Tại sao em cười hần?”

Sadie nhún vai không trả lời.

“Tại sao em cười hần?” Jesse khẳng khẳng.

Lỗ mũi chị phập phồng. Sắc giận dữ loé sáng đôi mắt xanh lục, và chị nói qua đôi môi nghiêng chặt: “Không, tôi không cười! Nếu ông muốn biết tại sao, đó là vì tôi không được sinh ra để kéo cày, vậy thôi!” Chị hất đầu lên và trừng mắt nhìn gã. “Tại sao ông làm những điều này?”

Trong trí óc của Jesse, một ngàn ý tưởng va vào nhau chan chát trong sự hỗn độn mơ hồ. Tại sao gã làm những điều này? Vì gã tìm kiếm một nơi nương náu cho chính mình, đó là lý do. Gã có Ellen, có một công việc, có trách nhiệm phải gánh vác. Những thứ đó không phải đã quá đủ cho bất kỳ người đàn ông nào sao?

“Tôi làm những điều này bởi vì tôi muốn.” Gã không định nói năng cộc cằn đến thế.

Cứ như thể nước lạnh tạt vào mặt chị, nhưng sức mạnh lãnh đạm của chị đã giải thoát cho chị, và chị nhìn thẳng vào gã, nghiên cứu đôi mày dài, rậm, sống mũi thẳng, hơi dài, sự mạnh mẽ của quai hàm và vành môi khắc nghiệt. Chị quan sát đôi bàn tay của gã và nhận ra chúng thật to lớn, và thật lố bịch làm sao khi so sánh với đôi bàn tay nhỏ bé của chính chị. Chị biết đôi bàn tay đó sẽ không bao giờ ôm chị, vươn đến chị với vẻ dịu dàng. Chị hần vừa “quăng bài”* như Harsm vẫn thường nói.

(Throw in the cards, tương tự như thuật ngữ “throw in one’s hand” của những tay chơi poker, khi quăng úp mọi lá bài trong tay xuống bàn, chịu thua cuộc và nghỉ chơi luôn. – Ct của Sẻ)*

“Đừng buộc mình phải trở lại nữa, Mr. Thurston, tôi không yêu cầu ông bất kỳ điều gì hết.” Chị nói một cách gay gắt.

Một ánh chớp loé lên ngay khi chị nói, mang căn phòng vào một ánh sáng rạng rỡ. Lâu trước khi ánh chớp tàn lụi, ngôi nhà được lấp đầy

những tiếng ầm ĩ inh tai của sấm sét. Chúng vẫn âm vang khi một tia sét khác cắt qua không gian bên ngoài, và ánh sáng chết chóc của nó thấp sáng gương mặt của Sadie một nỗi hoảng sợ đến đờ đẫn. Một cơn gió thốc vào ngôi nhà, tổng bức màn mưa đập vào cửa sổ.

“Tên tôi là Jesse.” Gương mặt phẳng lặng ấy nghiêng cứu chị, trong lúc bàn tay gã vẫn tiếp tục vuốt ve mái tóc của Mary.

Nhiều phút trôi qua. Cơn bão gầm rú bên ngoài, và Sadie đặt nhiều giẻ hơn để ngăn nước tràn vào. Chị thấp một cây nến và đi lên phòng của Summer. Nước đã lọt vào bên dưới cửa. Chị đặt giẻ lau trên bậc cửa sổ và nhiều giẻ hơn nữa bên dưới cửa đi.

Jesse đang đứng khi chị trở lại bếp.

“Cô gái nhỏ đã ngủ rồi.” Gã giờ cô bé ra như thể đó là điều tự nhiên nhất trên thế giới. Và nụ cười của gã khiến trái tim chị lộn nhào. Giọng chị như bị dính lại với nhau và chị phải nỗ lực để ra vẻ như sự-việc-vốn-dĩ-như-thế.

“Tôi sẽ mang con bé vào giường.”

“Hãy chỉ cho tôi và tôi sẽ làm.”

Chị kéo mở tấm màn và Jesse hạ thấp đứa trẻ đang say ngủ vào chõng. Gã kéo tấm màn bông đắp qua cô bé và đứng đó nhìn xuống cô bé một lúc. Hình ảnh về một chiếc giường bốn cọc đồ sộ với những tấm nệm dày và những chồng gối êm ái trong phòng gã tại trại Rocking S. loé lên trong trí gã. Gã liếc nhanh vào hai chiếc váy treo trên tường và chiếc va-li mòn vẹt bên dưới chúng.

Sadie nhìn thấy vẻ mặt gã và chị kéo mạnh chiếc màn đóng lại.

“Ông không cần phải thấy tiếc cho tôi!”

“Em luôn lao thẳng đến vấn đề bằng cả hai chân, đúng không Sadie?” Đôi mắt gã bắt giữ mắt chị trong vài giây, và vài vẻ rần rỏ của chúng biến mất. Trái tim chị đang nảy lên cổ chị mất rồi. Khuôn miệng của Jesse nhúc nhích, vỡ thành một nụ cười chậm rãi, không

đều. Gã khum một bàn tay bên dưới cằm của Sadie, lắc nhẹ và nói, “Em không có mái tóc đỏ mà chẳng vì điều gì đâu.”

Giọng nói trầm, lực cực của gã bao quanh chị và sưởi ấm chị. Bị mê hoặc, chị nhìn chăm chăm vào sự biến đổi của người đàn ông có gương mặt đã không còn vẻ tàn nhẫn như trước đây nữa, để che dấu đi sự bối rối của chị.

Chị cố gắng tìm gì đó để nói. “Nếu John Austin có thể ngủ suốt cơn bão này, cậu bé có thể ngủ giữa một cuộc chiến loạn.”

“Không cách nào vượt qua được cơn lạch đêm nay đâu. Nước hắt đã dâng ngập được nửa đường đến nhà lúc này rồi. Họ sẽ không lo lắng về em và các chàng trai. Họ sẽ biết tôi ở đây. Chúng ta hãy vắt ráo những miếng giẻ chặn nước đó và đặt chúng trở lại... hoặc tốt hơn là hãy giở đèn để tôi vắt.”

Dần dà, sau khi họ nói chuyện về đám cưới sắp đến của Summer và Slater, Jesse hỏi liệu chị có ý định ở lại đây, trong ngôi nhà này không.

“Tôi... không nghĩ thế. Tôi không thể kiếm đủ để nuôi sống chúng tôi.

“Em có thể kết hôn mà. Có kẻ nào được nhắm đến không?”

“Tôi sẽ không để bất kỳ người đàn ông nào chăm sóc tôi nếu như có cách nào đó để tôi có thể chăm sóc cho Mary và chính mình.”

“Slater có nói điều gì khiến em muốn ra đi không?”

“Không! Họ không làm điều gì như thế hết. Họ là những người tốt nhất mà tôi từng biết. Tôi chỉ không thể ở lại đây, và không muốn nói gì thêm nữa. Ông đã hỏi một câu hỏi tận cùng của các câu hỏi.”

Một khoảng yên lặng dài theo sau sự bùng nổ của chị. Sadie tựa đầu vào thành cao của chiếc ghế đu đưa. Gần như cả một đại dương thỉnh thoảng ở giữa hai người họ. Cuối cùng, sau những gì có vẻ như vĩnh hằng, giọng nói mệt mỏi của gã vang đến tai chị.

“Hắn phải rất thông minh và cực kỳ gan dạ để bắn gã đàn ông đó.”

Đầu của Sadie xoay lại và cằm chị nhếch lên. “Hắn ta chẳng phải là người đàn ông nào hết... Một con chim ó khó nhằn thì đúng hơn.”

“Travis có làm phiền em khi hắn đến nhà không?”

Bất chấp bản thân, chị đột ngột rung mình. “Không!”

“Hắn có tách em khỏi Summer và đe dọa em không?”

Đôi mắt mở rộng, hoảng sợ của chị đảo qua gã, và chị mím chặt đôi môi lại.

“Tại sao ông lại hỏi tôi như thế? Ông không tin tôi nhiều hơn ai khác đâu cho dù tôi có kể với ông.”

“Tôi tin em, Sadie. Tôi biết rõ Travis. Tôi biết những gì hắn thường sử dụng để có được thứ hắn muốn. Hắn đổ lỗi cho em về sự trừng phạt mà hắn đã bị, đúng không? Hắn phải trả được thù, và bởi vì hắn không đủ chất đàn ông để đối đầu với tôi, hắn sẽ trút lên em.”

“Không có điều gì ông có thể làm đâu.”

“Hãy kể với tôi để tôi quyết định.”

Gã nói quá dịu dàng, quá thành khẩn. Đôi mắt màu xám thép giữa đôi bờ mi màu ánh nắng quan sát mọi biểu hiện lộ ra trên gương mặt của Sadie. Chị muốn kể với gã, muốn nhắc đi gánh nặng kinh hoàng đang ăn mòn chị. Hình ảnh Ellen mỉm cười với Jesse, bàn tay bà không bao giờ xa khỏi cánh tay gã và cảnh tượng gã dịu dàng nhắc bà vào trong xe như thể bà là món đồ sứ Trung Hoa khiến chị nhói lòng. Và bởi vì chị đột ngột vỡ mộng, cơn thịnh nộ sôi sục trong chị như một dòng thác.

“Quý...bà của ông sẽ không tử tế đâu nếu ông đứng về phe tôi chống lại con trai bà ấy! Ông đã thấy bà ấy thế nào về việc thích tôi rồi đấy. Bà ấy sẽ không bao giờ cho phép ông giúp tôi, vậy nên ông hỏi làm quái gì chứ? Tôi không tìm kiếm bất kỳ ai bảo vệ ngoại trừ chính mình, tôi sẽ nói với ông, Mr. Jesse Thurston, và ông có thể kể

với người phụ nữ đồng bóng của ông rằng, nếu đứa con trai chồn hôi hạ đẳng của bà ta đến gần tôi và đứa trẻ của tôi, tôi sẽ bắn hắn, đó là những gì tôi sẽ làm. Tôi sẽ chẳng nghĩ ngợi gì nhiều xem liệu hắn có phải là một con rắn chuông hay không, bởi vì hắn chính xác là như thế, thứ đồ rắn độc bò bằng bụng. Cứ nghĩ thử xem, hắn thậm chí còn thấp kém hơn loài rắn bò bằng bụng nữa kia, bởi vì những con rắn chẳng hạ cấp đến nỗi đe dọa sẽ cưỡng hiếp và giết một đứa bé. Hắn là cái đồ ó già, chính xác vậy đấy!” Nước mắt tuôn ra từ đôi mắt xanh lục mở rộng của chị. “Tôi chỉ ước chi hắn trở lại, tôi sẽ lấy khẩu súng đó và tôi sẽ cho người đàn bà đồng bóng ấy thứ gì đó để nhìn xuống trên tôi... và không phải chỉ mỗi thế thôi đâu... Tôi sẽ... ồ, ông sẽ không cần tôi được. Ông không là gì hết... Ông là... ông là đồ mê muội với bà ta trên giường! Chính xác là con chó cảnh trong lòng bà ta!” Chị nuốt nghẹn đầy miệng những từ ngữ và những giọt lệ phủ mờ mắt chị.

Đột ngột, đôi bàn tay dịu dàng nhắc chị ra khỏi ghế và đôi cánh tay rắn chắc kéo chị sát vào một bờ ngực ấm áp dễ chịu. Gương mặt chị tìm được một nơi ẩn náu trong chỗ hõm giữa cằm gã, và sự vui sướng cực kỳ khi được ôm ấp, được vỗ về, khiến chiếc đập ngăn nước đã bị phá vỡ, và chị khóc, điều chị đã không làm kể từ khi chị còn là một đứa trẻ và mẹ chị qua đời.

Khi nước mắt đã cạn, chị thấy bản thân đang được ấm trong lòng gã. Gã ngồi trên chiếc ghế lớn và vuốt ve những lọn tóc loăn xoăn màu đồng ra khỏi gương mặt chị y như đã làm với Mary. Chỗ chị áp vào cổ họng gã ẩm ướt vì nước mắt, và cho dù chị muốn chùi mũi và lau khô nước mắt, chị cũng muốn ở lại nép sát vào gã thêm một lúc nữa. Chấn thiên đường đó khiến chị cảm thấy yếu đuối như một con mèo con, nhưng chưa bao giờ trong toàn bộ cuộc đời mình, chị cảm thấy an toàn đến thế, bình yên đến thế.

Giọng của Jesse chồm vồn bên tai chị.

“Cảm thấy tốt hơn chứ?”

Chị cúi gục đầu gần sát gối chị để chị có thể vùi gương mặt vào trong váy và làm một động tác để ngồi dậy, những đôi cánh tay của

gã từ chối buông chị ra. Gã ấn đầu chị xuống vai gã.

“Dùng áo của tôi đi. Tôi không thường được giữ một cô gái xinh đẹp như thế và...” Chị có thể cảm thấy tiếng cười lục cục rung rung trong ngực gã. “Tôi không biết liệu tôi có từng trông thấy ai xinh đẹp hơn hay không nữa.”

Đầu chị gần như nhẹ bẫng. Cứ như thể nước mắt đã cuốn trôi sức mạnh của chị. Khép chặt mắt, chị say sưa với hương thơm từ áo gã, mùi thuốc lá của hơi thở, nhịp đập vững vàng của trái tim gã hoà nhịp với của chị.

“Tôi không biết cái gì đã nhập vào tôi nữa. Tôi không hay tành hanh như thế. Tôi xin lỗi đã nói những điều không hay về ông và quý bà McLean. Đó không phải là việc của tôi.” Từ ngữ bị bóp nghẹt trong ngực chị. Thật như thiên đường khi được ở gần gã như thế này, với bàn tay gã đang ve vuốt đầu chị. Chị thầm cầu nguyện : Đừng ngừng lại. Làm ơn đừng ngừng lại, chưa đâu.

“Không sao. Tôi biết những gì được nói về tôi và Ellen.”

“Tôi vẫn không có quyền.”

“Tôi muốn biết về em, Sadie.” Giọng gã trầm trầm, dịu nhẹ. “Tôi muốn biết tất cả về em. Chúng ta có nhiều điểm giống nhau, tôi nghĩ thế.”

“Chẳng có gì nhiều về tôi để kể hết, Jesse.”Chị cảm thấy như thể đã quen biết gã từ muôn đời rồi.

“Kể với tôi.” Gã nói và tựa gò má trên đỉnh đầu chị. Bàn tay gã di chuyển xuống lưng chị. Gã có thể cảm nhận từng rё xương sườn, từng đốt xương sống trong cơ thể nhỏ bé ấy, tuy đôi hông của chị căng tròn và cặp vú áp sát vào ngực gã đầy đặn và ấm áp và cảm dỗ.

Cơn bão bên ngoài đã chuyển đi, để lại cơn mưa xối xả đều đặn. Bên trong ngôi nhà, trong vầng sáng được thắp bởi ngọn đèn leo lét, Sadie nấu mình trong vòng tay của người đàn ông to lớn, đáng sợ,

đôi khi bạo lực, và thuật lại chi tiết cuộc chiến đấu sống còn của chị, từ khi chị đủ lớn để cuốc rẫy bông và mang nước tưới, cho đến ngày chị đi khỏi nông trại bản thiêu ấy trên một con la phía sau Harm Bratcher.

“Anh ta không thật sự muốn tôi, ngoại trừ về... ông biết đấy. Anh ta muốn đánh bài và uống rượu. Mary được sinh ra trong một chiếc xe thồ bên ngoài Waco. Anh ta chưa bao giờ thật sự nhìn con bé, đứa nhỏ bé bỏng đáng thương.” Chị kể tiếp, không giữ lại chút gì. “Tôi chưa bao giờ ngủ với bất kỳ người đàn ông nào.” Chị ngửa đầu để có thể nhìn vào mặt gã. “Sau khi Harm bị giết, tôi đã làm việc chăm chỉ để nuôi sống tôi và Mary. Tôi không làm bất kỳ điều gì như Travis đã nói hết. Tôi không phải là điểm.” Có một vẻ khản nài hãy tin tưởng trong giọng chị.

“Tôi biết điều đó.” Gã khum đầu chị bằng bàn tay to lớn của gã và giữ chị gần hơn. “Hãy kể với tôi về Travis.”

Được nửa câu chuyện, chị bắt đầu run rẩy và giọng chị vỡ vụn.

“Và khi hắn nói về... việc sẽ bán Mary... Tôi biết hắn sẽ làm điều đó, nhưng Summer sẽ không tin. Cô ấy nghĩ hắn tử tế và cô ấy cũng khó xử với Slater bởi vì anh ấy nổi điên về việc hắn đã đến đây. Tôi đã nghĩ đến việc kể cho Jack, nhưng nếu Jack cưỡi ngựa ra ngoài đó ông ấy sẽ bị giết, sau đó chắc chắn là Travis sẽ săn đuổi tôi và sẽ làm những điều tồi tệ với con gái tôi.” Chị ngừng lại để đỡ yên bờ môi đang run rẩy. “Tôi không biết tại sao tôi lại kể với ông, ông không thể làm được điều mà tôi muốn, vì Mrs. McLean. Và tôi không trách ông đâu. Việc nói hắn để tôi yên sẽ giống như đặt một ngọn đuốc vào trong thảo nguyên khô cháy. Chắc chắn hắn sẽ đến vì tôi.”

“Tôi biết điều đó, Sadie. Tôi sẽ không làm bất kỳ điều gì đặt thêm nguy hiểm cho em và Mary đâu.”

Jesse ngồi lặng lẽ. Con thịnh nộ gã cảm thấy khi chị kể với hắn về lời đe dọa của Travis đã dũi xuống thành một kế hoạch diêm tĩnh. Gã phải tránh xa khỏi chị để suy nghĩ cho được rõ ràng. Việc ôm chị trong lòng quá sức xao lãng. Gã có thể cảm thấy sự ấm áp của thân thể chị qua lớp váy mỏng và nhịp đập đều đặn của trái tim chị áp sát

vào gã. Đột ngột gã biết tại sao chị ám ảnh tâm trí gã, cứ trôi dạt tới lui giống như một giấc mơ ngọt ngào lạ lẫm. Trong trái tim gã, gã biết rằng gã không thể ngại ngùng cho đến khi gặp chị lần nữa, được ôm chị trong cánh tay giống như thế này, an ủi chị, bảo vệ chị. Gã nhận thức rõ khao khát muốn đối mặt với Travis, buộc hắn dừng ngựa và giết hắn. Tuy nhiên... gã biết gã không thể làm được điều đó, bất luận Travis cần phải bị giết đến tột cùng như thế nào. Đứa con trai là trung tâm cuộc sống của Ellen. Bà ta yêu thương hắn. Không, gã không thể giết hắn nếu có cách nào đó khác.

Nửa giờ trôi qua trong lúc bàn tay gã vẫn vuốt ve và mơn trớn người phụ nữ trong vòng tay gã và trí óc gã dò dẫm tìm câu trả lời.

Sadie quay đầu và nhìn vào mặt gã.

“Tôi không đòi hỏi ông làm bất kỳ điều gì hết. Tôi sẽ không đổ rắc rối của tôi lên ông. Tôi chỉ cảm thấy tốt hơn khi được kể ra thôi. Tôi đã không kể cho bất kỳ ai khác hết.”

Gã cảm thấy xúc động theo một cách êm đềm khó tả xiết khi nghe chị nói như thế, và điều đó lộ ra trên gương mặt gã. Bàn tay chị chải trên cánh tay gã bằng một cử chỉ an ủi nhẹ nhàng. Gã hoàn toàn nhận thức rõ về hình dáng mảnh mai của chị, về sự bùng nổ ấm áp của làn da, sự ngọt ngào mềm mại của khuôn miệng. Thật y như được về nhà. Cảm giác về người phụ nữ này và đứa trẻ của cô ấy giống như được trở về nhà! Đôi mắt gã lang thang đến gương mặt đang ngược lên của chị, rồi tìm kiếm và bắt giữ ánh mắt chị. Chúng lấp đầy vẻ quan tâm, dành cho gã. Vòng tay gã siết chặt hơn và chậm chậm gã hạ môi xuống, cho chị cơ hội để chối từ nếu chị không muốn nụ hôn ấy.

Sadie ngược mặt lên để đón nhận gã, đôi môi run rẩy chùng lại và tách ra khi miệng gã sở hữu chúng. Niềm hạnh phúc nhấn chìm chị như ngọn sóng thủy triều ôm trọn bờ cát, và bất kỳ ngò vực nào về phản ứng của gã đối với chị đã bị xua tan bởi sự run rẩy của thân thể gã đang áp sát vào chị, và sự cấp bách căng thẳng của khuôn miệng gã, thứ đang đòi hỏi và nhận lại sự đáp ứng mà chị không bao giờ tin là mình có khả năng trao tặng. Bám chặt vào gã như thể

gã sẽ cuốn chị vào trong gã, Sadie cảm thấy tiếng đập cuồng loạn của trái tim gã và nghe thấy tiếng thờ rời rạc của gã trong tai chị.

Gần như ngay lập tức, gã bình tâm trở lại. Chị nhìn chằm chằm vào đôi mắt gã, hãnh diện trước vẻ kính trọng đầy dịu dàng mà chị nhìn thấy ở đó. Hạnh phúc véo von như chim hót trong trái tim chị, và chị đưa tay vuốt ve gò má gã. Chân mày gã nhăn nhăn. Chị nhẹ nhàng xoa nắn bằng đầu ngón tay ngang qua những đường lằn khắc nghiệt ấy, làm giãn chúng ra. Đôi mắt gã tìm kiếm gương mặt chị. Ánh mắt của họ ấm áp và lung linh khi nhìn vào nhau.

Cuối cùng, đôi môi gã đậu lại trên trán chị và gã hôn chị như thể chị là một đứa trẻ và một lần nữa vui gương mặt của chị vào vùng cong của hõm cổ gã. Giọng nói của gã, khi vang lên, đã bình thản như cũ.

“Em phải ở lại đây một thời gian. Em và Mary sẽ an toàn ở đây. Tôi sẽ đi về hướng Nam cùng quân đội trong vài ngày, có lẽ lâu hơn vài ngày, những khi tôi trở lại, chúng ta sẽ lập kế hoạch cho những gì phải làm.” Khi chị lắc đầu phản đối, hắn dùng bàn tay ngừng chị lại. “Hãy tin tôi. Tôi sẽ nói với Slater. Cậu ta sẽ nhận thấy em không nên bị bỏ lại một mình.”

“Không. Summer sắp đám cưới rồi. Đây là thời gian hạnh phúc nhất của cô ấy. Cô ấy sẽ không muốn đi khỏi và để tôi lại nếu cô ấy biết. Hơn nữa, tôi vẫn không nghĩ họ sẽ tin điều đó.”

“Slater sẽ tin điều đó, và Jack cũng thế. Ở lại đây và tôi sẽ đoán ra nên làm gì đó. Em sẽ an toàn ở đây cho đến khi tôi trở lại.”

Sadie vẫn yên lặng. Thực tại đã quay trở lại. Có một khoảng lặng dài trước khi chị nói.

“Ông sẽ không trở lại.” Giọng chị để lộ một dấu hiệu thua cuộc, gần như một lưu ý súc tích. “Ông sẽ không trở lại, bởi vì Mrs. McLean sẽ không để ông làm thế. Bà ấy xinh đẹp và quyền thế và phong thái cao sang. Tôi không đổ lỗi cho ông, Jesse, vì muốn ở bên bà ấy.” Đôi mắt mà chị ngược nhìn gã mang sắc thái của một con thú nhỏ đau đớn bị bắt trong một cái bẫy và đang đầu hàng số phận. “Mrs.

McLean sẽ không để anh trở lại,” Chị lập lại. “Bà ấy sẽ... không bao giờ buông ông ra đâu.”

“Chúng ta sẽ không nói về Ellen lúc này. Hãy nhắm mắt lại và ngủ đi một lát. Trời sẽ hừng đông trong vài giờ nữa, và tôi ngờ rằng Jack sẽ tìm ra cách để băng qua con lạch.” Gã áp lòng bàn tay lên gò má chị. “Em là cô gái cực kỳ xinh đẹp, Sadie.” Gã mỉm cười dịu dàng. “Cực kỳ xinh đẹp và... ngọt ngào.”

SeseNau' Blog

Tại McLean's Keep, gió hành hạ những nhánh sum xuê của rừng sồi già và quất mưa vào những ô cửa kính. Hai bóng người nằm áp sát nhau trên giường của Slater chẳng buồn lưu tâm đến cơn bão đang gầm thét.

Summer thở dài mãn nguyện và hôn lên cạnh cổ của Slater. “Đây là chiếc giường êm ái tuyệt vời nhất,” Summer thì thầm uể oải. Bàn tay nàng tìm kiếm gương mặt anh trong bóng tối, chạm vào vành môi trước khi trượt qua cổ khi anh nghiêng người trên nàng.

“Anh nghĩ là em đã ngủ rồi, em quá yên lặng,” Anh thì thầm, môi anh tìm kiếm môi nàng.

“Em không muốn lãng phí thời gian để ngủ,” Nàng đáp êm ái, băng khuâng. “Bình minh đến nhanh quá chừng.”

“Chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ mang ơn con lạch. Nghĩ xem, anh đặt tên nó là Lạch Phù Thủy cơ đấy, vì nàng phù thủy xinh đẹp này trong vòng tay anh.”

Nàng kéo anh lại với nàng và khép mắt mê đắm khi những nụ hôn của anh đến trên miệng nàng, ấm áp, tham lam, mãnh liệt với tình yêu và đam mê, rồi chuyển xuống thấp hơn để trải sức nóng ấy trên

bờ vú run rẩy của nàng, thứ sẽ đẩy thẳng đến viễn cảnh nồng nhiệt có thể đoán trước được.

Niềm đam mê tuôn tràn sức nóng trong mỗi ve vuốt của họ. Sự mơn trớn của anh tìm kiếm, và Summer mở chân ra chào đón bàn tay đòi hỏi của anh, đảo đầu nàng qua lại trong niềm hoan lạc. Những ngón tay lang thang của anh mang đến những tiếng thút thít êm ái, hệt hơi của niềm vui thích đến run rẩy. Nàng cảm thấy vật đàn ông căng phồng, cứng rắn của anh áp vào đùi nàng, và rồi lửa cháy bùng trong nàng, thiêu đốt, nung chảy, đặt lửa vào mọi dây thần kinh, sáng loà, điền đầy nàng với khoái cảm gần như không thể chịu nổi. Trái tim anh đập hoang dại trên bờ ngực trần của nàng, và bên dưới đôi tay nàng, những bó cơ săn chắc trên lưng anh căng lên và uốn cong. Nàng nghe thấy tiếng thở thô ráp bên tai nàng, và những từ ngữ yêu thương khàn khàn, thì thầm. Sau đó họ cưỡi cao trên những con sóng cồn, rào rạt của hoan lạc.

Gió hú và cơn mưa đập vào cửa sổ, nhưng sau hậu quả từ cơn bão của riêng họ, Summer và Slater nằm mãi nguyện yên bình bên nhau, đôi chân vẫn bện chặt vào nhau, những ngón tay thanh mảnh vẫn dịu dàng đan kết những nút thắt của tình yêu. Đôi môi của Slater vẫn nhấm nháp vùng da mềm mại trên vai Summer, ngừng lại để đưa vành tai của nàng vào miệng anh, rồi mút nhẹ nhàng vùng da thịt trên cần cổ mảnh mai của nàng.

Summer ngọ nguậy thoát ra, bật cười nho nhỏ. “Anh sẽ tạo ra một dấu hiệu cho tất cả mọi người thấy mất!”

“Họ sẽ ao ước được là anh.”

“Slater, yêu dấu.” Góc miệng nàng cong nhẹ. “Em yêu anh.”

Slater vuốt thẳng mái tóc rối của nàng, và vùi mặt anh vào trong khối tóc ngát hương ấy, hít thở mùi thơm ngọt ngào của nàng.

“Anh nghĩ anh đã yêu em từ mãi mãi rồi.”

Summer cười khúc khích và nép vào gần hơn. “Anh có biết em từ mãi mãi đâu cơ chứ.” Rồi, đột ngột nghiêm túc lại, nàng thì thầm,

“Anh có chắc là không ai khác biết em qua đêm trong giường của anh không?” Bàn tay nàng mơn trớn những lần sọc trên gò má anh trước khi chuyển đến những vết sọc khác trên cánh tay và khung sườn.

Slater chống người lên khuỷu tay. “Đừng lo lắng, tình yêu. Jack và Bulldog đã đi đến khu nhà phụ và đại úy đưa người của ông ta vào khu lán thợ rèn. Raccoon ở với Sadie và anh ngờ là Jesse cũng vậy. Anh ta đã hỏi nhiều câu hỏi về Sadie. Thật ra, một câu thôi, nhưng đó là quá nhiều đối với Jesse rồi.” Anh bật cười và nhấn thêm nhiều nụ hôn trên mặt nàng. “Đừng cảm thấy tội lỗi, cưng của anh. Hãy yêu anh. Chỉ yêu anh thôi.”

Đôi môi anh áp trên môi nàng, dịu dàng, êm ái, và Summer trao tặng câu trả lời nồng ấm vội vàng, đáp trả lại những nụ hôn mơn man ấy. Tất cả những sự nôn nao mà nàng mong đợi, tất cả những băn khoăn về tội lỗi đang gặm nhấm nàng, mà nàng đã hình dung sẽ hành hạ nàng, đã không còn nữa. Nàng trao tặng bản thân mà không cần ràng buộc hôn phối, đã phạm tội lỗi trong mắt của Chúa, nhưng tuy vậy, có một cảm nhận kỳ lạ về sự đúng đắn khi được nằm trong vòng tay anh, như thể đây là nơi mà nàng muốn ở. Rồi sự mãn nguyện thúc vào trí óc của nàng theo những đường dẫn khác nhau. Nàng bật cười trêu đùa, gặm nhẹ vành tai anh, chạm vào chúng bằng lưỡi nàng.

“Đêm sẽ qua trong đôi giờ nữa, tình yêu ngọt ngào của anh.”

SeseNau' Blog

Chương 12.

Điều cuối cùng Slater nhìn thấy, khi anh thúc gót chân vào con ngựa thiên màu đen cao sừng sững và hướng về những ngọn đồi, là Summer đứng trong sân vầy chào tiễn biệt. Một nửa dặm từ ngôi nhà, anh chuyển con ngựa vào nước kiệu nhỏ rồi phi thông thả.

Gia súc đã được chuyển tất cả vào trong những đồng cỏ thấp hơn dọc theo con lạch, và lúc này không còn nhiều việc để làm ngoại trừ việc canh gác đàn gia súc cho đến thời điểm dồn chúng lại và đánh dấu. Vào mỗi mùa thu, McLean's Keep và những trại khác trong vùng, bao gồm cả Rocking S., tạo nên một cuộc lừa gia súc lớn lên Chisholm Trail, ngang qua vùng lãnh thổ của người da đỏ đến đường tàu hỏa trong Kansas. Mỗi nông trại sắp đặt người dựa theo quy mô đàn gia súc của họ. Slater đã thực hiện những chuyến đi đó nhiều lần, nhưng anh sẽ không làm trong năm nay.

Gương mặt anh dịu đi khi anh nghĩ đến lý do tại sao anh không định thực hiện chuyến đi đó. Summer. Tên của nàng trượt ra khỏi môi anh một cách không chủ ý, và anh tự trao tặng cho mình một trò tiêu khiển ưa thích – mơ về nàng giữa ban ngày. Summer, mềm mại và mượt mà; Summer, đáng yêu và lộng lẫy bên kia bàn; Summer, xinh đẹp và quyến rũ trong chiếc váy bạc màu với đôi tay vùi sâu trong bột xà phòng. Anh luôn nhận thức rõ về nàng. Nàng không thể đoán được chiều sâu cảm xúc của anh đối với nàng hoặc cách cuộc đời anh đã thay đổi và đột ngột trở nên đáng giá như thế nào đối với anh. Cha anh hẳn sẽ rất yêu nàng! Anh ước chi Sam có thể biết được sẽ có thêm một thế hệ nhà McLean nữa tại Keep.

Slater cho mình ba ngày để thám thính những ngọn đồi bao quanh vùng đất của anh. Anh đã sắp đặt những trạm gác để quan sát bầy gia súc và các toà nhà phụ, chốt một sự bảo vệ tại lối vào thung lũng, và phân công vài người, bao gồm Jack, để canh gác “ngôi nhà nhỏ”.

Trời đã chiều muộn. Anh đã đi một vòng lớn và lúc này đang hướng Estrella về ranh giới hạ trại nơi Sam bị giết. Dừng lại trên đỉnh một ngọn đồi thấp, anh quét mắt qua lối mòn phía xa. Anh ngồi trên lưng ngựa một lúc, nghiên cứu địa thế phía trước và phía sau anh với sự chăm chú tỉ mỉ. Không có gì trên đường mòn, không một chút bụi mù, không một chuyển động. Trời đã chuyển tối và mặt trời đã khuất phía sau núi.

Sự dịu mát của đêm vùng đồi phủ trên con đường mòn rợp bóng cây, và không gian như được ướp lạnh.

Con ngựa to lớn, nôn nóng về nhà nên di chuyển theo ý muốn của riêng nó, và Slater thả nó ra. Đến lượt mình, anh tiến hành theo cách riêng quanh những hòn đá. Một con gà tây hoang đã kêu lục cục và chạy nhào nhào vào trong một bụi rậm, rồi dừng lại thình lạng, không chờ theo âm thanh nào ngoại trừ tiếng móng guốc của Estrella. Slater hít sâu một luồng không khí mát mẻ vào buồng phổi, không khí có hương thơm mờ nhạt của lá xô thơm; chúng thật sáng khoái giống như được uống nước suối mát lành.

Bất thành linh, một âm thanh ngoài xa, không quen thuộc đối với buổi tối, lọt vào tai anh; anh nấp nhanh vào bụi cây mesquite*, lắng nghe, bàn tay chạm vào bóng súng.

(*Mesquite : một cây bụi thuộc họ đậu, có nguồn gốc vùng đất khô cằn của miền Tây Nam Mỹ và Mexico. Một loại cây gỗ hữu ích, vỏ để thuộc da, làm dược liệu, và quả ăn được. Gỗ được sử dụng để làm hàng rào và sàn, và đốt cháy trong lò nướng thịt như hương liệu. - Ct của Sê)

Mỗi tảng đá, cây thông, hoặc lùm bụi đều có một khoảng tối. Đáy của sườn đồi được bao phủ những đệm thông dày hình tháp và vô khối những vì sao nở hoa trên bầu trời trong trẻo trên đầu. Slater chờ đợi một cách kiên nhẫn. Mỗi tảng đá, mỗi cây, mỗi lùm bụi đều được nghiên cứu với sự quan tâm đặc biệt, đều được ghi nhận về vùng tối, đường nét, khoảng cách, nhưng không có thêm âm thanh nào nữa. Chậm chậm, bàn tay anh rời khỏi bóng súng, và con ngựa bước lại gần.

Sau vài phút của tiến trình chậm chạp đó, đôi tai của con vật bắt đầu vểnh lên, rồi dựng đứng. Vào khoảnh khắc đó, Slater nghe thấy tiếng lách cách của kim loại, nhìn thấy thoáng rập rờn của một bóng

hình tối tăm trong bụi cây mesquite. Anh quăng bản thân thẳng về phía cổ ngựa ngay khi anh bị đập một cú ác hiểm vào vai. Cơn đau như bị nung bằng lửa cắt xuyên qua anh và anh túm vào núm yên ngựa một cách điên cuồng, bám cứng vào nó bằng một cú túm liều mạng. Anh nghe thấy một phát súng khác khi nó bắn vào anh, và dường như anh bị lộn nhào, lăn vòng vòng bất tận trong bóng tối mượt như nhung. Những ngón tay anh bám chặt vào thứ gì đó rất thật trong thế giới nghiêng ngả: núm yên ngựa. Estrella đã đào thoát một cách êm ả. Với tất cả ý chí của mình, anh giữ chặt nó suốt bóng tối gầm gào, chao đảo ấy. Phía sau anh, có thêm một tiếng lách cách mạnh mẽ, nứt vỡ khác. Cú bắn đã hất tung chiếc mũ ra khỏi đầu anh. Rồi yên lặng, ngoại trừ tiếng móng guốc của Estrella trên rặng thông và hơi thở khản đặc của chính anh.

Dường như là vô tận trước khi anh dừng con ngựa lại. Chiến đấu để giữ lại ý thức, anh buông lỏng cú túm chết chóc mà anh đặt trên núm yên ngựa, đá chân ra khỏi bàn đạp, và trượt xuống đất. Anh trườn vào trong một bụi cây thấp. Suy nghĩ cuối cùng của anh là về Summer. *Mình không thể chết... Mình không thể bỏ lại nàng...*

Anh đấu tranh có lại ý thức khi ánh sáng ban ngày tỏ rạng. Anh nằm trong một ổ cỏ khô, dát phẳng lưng, gần như bên dưới một bụi rậm. Bầu trời phía xa xa xanh ngắt và điểm xuyết những đám mây bông. Anh nằm hết sức lặng lẽ, sợ di chuyển, cố xác định vị trí đang ở. Anh có thể nghe thấy Estrella đang gặm cỏ gần đó, và anh di chuyển đầu thận thận trọng cho đến khi mắt anh tìm thấy nó.

Ký ức quay lại. Ký ức về những phát đạn bắn ra từ bóng tối. Anh tự nguyện rửa bản thân là đồ ngốc ngu đần. Anh đã để cho mình bị phục kích! Tuy vậy... Làm sao có thể như thế được chứ? Anh cau có. Kẻ nào biết anh sẽ ở trên đường mòn? Đó không phải cuộc chạm trán bất ngờ. Nơi phục kích được lựa chọn cẩn thận, và tay sát thủ có lợi thế tốt hơn anh. Đường mòn mà anh sử dụng được biết rất rõ với những người của anh, nhưng rất ít người khác biết.

Lúc này cơn đau đã tự cảm nhận được. Đó là vai bên trái. Hai viên đạn đã bắn vào anh, một đi xuyên qua vai, dưới xương đòn và viên khác trượt qua xương hông, xé toạc phần thịt bên sườn anh. Đồ

chó, anh nguyên rửa. Chỉ thêm một hoặc hai inch cho mỗi viên là giết được anh rồi. Anh lăn người một cách thận trọng, dùng tay phải để đẩy bản thân lên vị trí ngồi. Anh nhìn quanh, xoay đầu thận trọng trên cần cổ cứng đơ.

Anh không ở cách xa nơi anh định hạ trại. Anh hẳn phải có cú túm đáng kể trên núm yên ngựa. Rõ ràng là anh đã mất khá nhiều máu, suy nghĩ của anh chuech choáng và anh không thể khiến đôi mắt tập trung trên bất kỳ vật thể nào được. Anh nằm ngửa lại và nhìn chăm chăm lên bầu trời.

Việc biết mình là con mồi bị săn đuổi thúc giục anh di chuyển. Anh ngồi dậy lần nữa, để cho thế giới ngừng tròn trành, rồi vùng vẫy đứng lên và lao đảo về phía con ngựa. Anh cố leo lên ngựa, nhưng sức anh quá yếu, và anh lại trườn trên mặt đất. Những chùm ánh sáng rạng rỡ vỡ oà trước mắt anh, đầu anh dường như bùng cháy, và anh chìm vào trong bóng tối.

Trời đã hoàng hôn khi anh mở mắt lần nữa. Không gian mát mẻ và gió nhẹ mơn man. Anh nằm trên cỏ. Vai anh cháy bỏng và đầu anh nhức nhối. Một lúc lâu sau đó, bàn tay phải của anh dò dẫm bãi cỏ bên cạnh tìm bình nước. Cơn khát của anh dường như không thể kết thúc, và anh nhớ mang máng rằng cơn khát thường đi cùng tình trạng mất máu trầm trọng. Tạ ơn Chúa anh ở gần một dòng suối.

Cơn đau đầu đang hành hạ anh, và vai anh như nung trong lửa. Anh cố quyết định nên làm gì. Anh không thể leo được lên yên, nhưng anh phải có thức ăn, nước uống. Dạ dày anh sôi ầm ầm và anh thọc vào trong túi yên ngựa tìm biscuits, thịt và ăn vội vàng. Trong lúc mở chiếc chăn, trí óc anh mụ mị nhớ rằng đã là đêm thứ hai anh ra ngoài rồi... Hay là ba nhỉ? Anh phải tìm lại được sức mạnh và lên ngựa. Summer sẽ lo lắng.

Khi đêm đến, anh nằm trong cỏ và kéo chiếc chăn quanh người. Trí óc anh bảo với anh rằng, anh phải làm gì đó với vai anh trước cơn sốt mà anh biết là sắp kéo đến. Anh trườn đến dòng suối, tạo một miếng đắp bằng bánh biscuit ướt, làm đầy bình nước, rồi trườn trở lại chiếc chăn. Đầu anh rộn ràng với những cú đập chậm, mạnh mẽ,

vai anh có cảm giác như thể ai đó dí đuốc vào. Anh liên tục uốn dẻo những ngón tay, xoay xoay chiếc cần cổ cứng đờ, sợ hãi sự tê dại, biết rằng, nếu bị tay sát thủ tìm thấy, anh sẽ không có lấy một cơ hội sống sót nếu anh không thể sử dụng được súng.

Anh thức giấc bằng một cú giật mình và một cái liếc nhanh vào mặt trời. Anh đã ngủ trong nắng ngày. Gương mặt anh nóng hổi, và miệng mòm khô khốc. Sau khi uống rất nhiều nước từ bình, anh ăn thịt bò khô, quyết định để dành bánh biscuit cho những miếng đắp khác. Thu thập chiếc chăn quanh anh, anh nằm ngửa trong ánh mặt trời ấm áp.

Đêm đến trong lúc anh ngủ. Anh thức giấc trong bóng tối hoàn toàn, run rẩy với những cơn ớn lạnh bất chấp chiếc mền. Anh trườn đến dòng suối, uống, thay miếng đắp và uống lần nữa. Nước mát rượi và đi xuống cổ họng anh giống như rượu vang say nồng, cho anh sức mạnh và sức sống mới. Sau khi anh làm xong việc uống, anh nằm quán mình trong chăn, đầu anh nhức nhối, vai và bên sườn hành hạ anh với mỗi nhịp đập của trái tim. Chập chờn trong giấc ngủ, ngày đã trôi qua và đêm buông xuống lần nữa. Mặt trời đậu trên đỉnh cây khi anh thức dậy. Anh lơ mơ, và lần kế tiếp mở mắt trời đã nhá nhem.

Trí óc anh bảo với anh rằng anh phải di chuyển, nhưng những bó cơ từ chối tuân theo. Chúa ơi, anh quá yếu! Anh phải lên ngựa... Summer sẽ nghĩ anh đã chết. Nhiều ngày đã trôi qua rồi, anh không thể nhớ là bao nhiêu ngày.

Đầu tiên anh nhắc được gối, rồi đến bàn chân, anh nhìn quanh tìm Estrella. Nó không ở đâu trong tầm nhìn, và Slater cảm thấy ớn lạnh cảnh giác. Anh huýt lên và đợi. Huýt lần nữa. Sự nhẹ nhõm phủ chụp trên anh giống như một lớp áo choàng khi anh nghe tiếng lóc cóc êm ái của con ngựa đang tiến về phía anh.

“Chàng trai tốt! Ôi Chúa, mày là một con ngựa tuyệt vời!” Slater quăng cánh tay quanh cổ ngựa và dựa vào nó trong lúc nhịp tim anh gõ trống trong đầu. Có vẻ như mất nhiều giờ trước khi anh tìm được

đủ sức mạnh để thọc chân vào trong bàn đạp, nhưng việc lên ngựa dễ hơn anh đã nghĩ.

Đem xuống nhanh trên những ngọn đồi, trời đã tối sẫm khi anh chạm gót chân vào con ngựa và nói “Hãy về nhà.”

Anh ngồi trong yên ngựa giống như một kẻ say. Một lửa, gần như phát ốm với cái dạ dày từ nỗ lực trèo lên yên. Đầu anh nặng như chì và một phần tâm trí anh bám chặt vào Summer. Một phần khác gắn vào ý tưởng về những gì phải hoàn thành và thôi thúc sống còn phải đánh trả, phải chém, phải giết...

Slater hiểu rõ chính mình, và cơn giận anh cảm thấy trao cho anh sức mạnh. Anh thật sự là một người đàn ông dữ dội và dễ bùng nổ, sự trầm tĩnh thường lệ của anh là một vỏ bọc cho những thứ nằm bên dưới bề mặt. Hiếm khi anh mất kiểm soát, nhưng thỉnh thoảng, dưới hoàn cảnh ngoại lệ, anh nhượng bộ cho cơn thịnh nộ tuôn trào.

Thật không may, lộ trình ngắn nhất trở lại nông trại cũng có nghĩa là anh phải đi theo đường biên giới vài dặm. Trong điều kiện hiện thời của anh, anh nhận ra anh sẽ không hữu ích nhiều, việc chỉ sử dụng được một bàn tay thì chẳng có nhiều cơ hội cho bất kỳ ai cưỡi ngựa theo đường này vào thời khắc này trong đêm. Anh kiểm tra vũ khí để chắc chắn anh đã chuẩn bị cho việc tự phòng thủ. Điều kế tiếp anh phải làm là ở được trên yên ngựa. Anh tạ ơn Chúa lần nữa về việc có một con ngựa tốt.

Đến vùng ngã ba thấp hơn của con lạch, anh hướng con ngựa lội băng qua suối và lên bờ. Anh đang run rẩy với cơn đau và cơn thịnh nộ, không còn nhận thức được về bầu trời đêm mát mẻ bởi vì cơn sốt đã chụp lấy anh lần nữa. Tiếng đập đều đặn của nỗi đau đón dồn dập trên những vết thương của anh.

Đột ngột, đôi tai của Estrella động lên. Bản năng đẩy Slater vào nhận thức, ý chí sống còn bẩm sinh của anh cảnh báo với anh về sự nguy hiểm. Anh vươn thẳng người, lắng nghe. Anh không nghe thấy gì nhưng đôi tai của con ngựa nói với anh rằng phải có điều gì đó. Anh di chuyển chỉ một vài bước và ngừng ngựa lại lần nữa. Đó là khi anh ngửi thấy mùi khói củi. Anh thúc ngựa men theo một gò đá

phẳng. Tại cuối gò đá, cao ít nhất hai mươi bộ, Slater có thể thấy nó che khuất một gò đá khác có kích thước và hình thể tương đương. Giữa hai gò đá là một lối đi sẽ dễ dàng bỏ lỡ nếu không ngừng lại bên cạnh gò đá. Lối đi đủ lớn cho một con ngựa và kỵ sĩ băng xuyên qua.

Anh có thể nghe thấy những giọng nói. Một nghe có vẻ quen thuộc kỳ lạ. Anh hướng con ngựa vào trong lối đi và giọng nói vang đến tai anh rõ ràng không thể nhầm lẫn được. Travis.

“Vấn đề là gì, nhóc? Mà không có bụng dạ cho một trò vui thực sự à?”

“Không phải như thế, Mr. McLean, nhưng... ông đã làm đủ rồi mà?”

“Không bao giờ là đủ hết, nhóc. Không bao giờ mà làm đủ với một người phụ nữ hết. Và một người phụ nữ da đỏ thì không đáng giá bằng cái gót giày của mày. Chà, mày sẽ phải học điều đó nếu mày định tham gia với tao. Đàn ông, đàn ông thực sự kìa, phải có được sự thoả mãn cho mình ở nơi mà họ có thể lấy được. Mày không phải là một trong những người đàn ông đó, đúng không?”

“Ồ... không, Mr. McLean, nhưng...” Giọng nói trẻ trung khản đục vì căng thẳng.

“Vậy thì thứ gì đang cản trở mày? Thôi nào, chiếm đoạt ả đi. Hay mày không thể dựng nó lên được nữa?” Giọng của Travis đầy vẻ khinh miệt.

“Tôi đã ở trên cô ấy một lần rồi...”

“Một lần! Quái quỷ, chàng trai,” Hấn nói một cách lảng mạ, “Tao đã leo lên ả ba lần và tao sẽ cưỡi lên ả thêm ba lần nữa. Tiến lên nào. Tao muốn thấy mày quất cô ta.”

“Tôi... không nghĩ tôi có thể, Mr. McLean. Tôi nghĩ là cô ấy đã bất tỉnh... hoặc đã chết.”

“Cô ả chưa chết. Chỉ đang chơi trò giả chết. Nào, tao sẽ chỉ cho mày thấy.”

Một sự vật lộn đầu đớn quằn quại chấn động sự yên tĩnh của đêm, theo sau là tiếng cười náo động.

Thứ gì đó bên trong Slater căng phồng lên và vỡ tung. Hoang dại với cơn thịnh nộ và sự đau đớn, anh hạ tay xuống khẩu súng và thúc gót vào Estrella. Con ngựa len qua gờ đá, xuyên qua lối đi hẹp, vào trong vùng lửa trại.

Một cô gái da đỏ trần truồng nằm trối vào cọc, đôi tay trên đầu, đôi chân trải rộng; sự đau đớn của cô và những dấu vết hành hạ mới đây hiển hiện rõ ràng.

Đôi mắt loé sáng của Slater bắt lấy quang cảnh trong một giây.

“Lạy Chúa tôi, Travis! Mày có điên không vậy?” Anh lão đảo trên yên ngựa.

Travis mỉm cười. Vẻ hiểm ác trên gương mặt hắc khiến cơn cuồng nộ nổ tung trong đầu Slater. Anh nhấc khẩu súng lục lên khi một tiếng nổ khác trong đầu anh mang anh nhào khỏi yên ngựa và vào trong sự quên lãng.

Khi anh tỉnh lại, trí óc anh là một khối sương mù. Anh nằm cách cô gái da đỏ vài bộ, đôi chân anh bị trối và đôi tay bị buộc ngoặt ra phía sau. Cơn đau buốt nhói trong vai anh khiến anh ước ao đến sự lãng quên không đau đớn. Đầu anh có cảm giác như thể tất cả máu trong thân thể anh đã tụ vào đó, rộn ràng, nhức nhối, phản đối.

Ba người đàn ông ngồi bên cạnh ngọn lửa trại. Travis, một thằng nhóc với đám râu măng tơ trên gương mặt, và Armando, người Mexico từ nông trại của chính anh. Đó là người đã đánh gục anh khỏi yên ngựa và đó cũng là người đã phục kích anh. Thằng con hoang đó hẳn đã nghe thấy anh nói với Jack và Bulldog nơi anh định đi, đã cưỡi ngựa ra ngoài đó và đợi anh.

Lúc này Slater đã nhận ra tính nghiêm trọng của tình huống. Bọn chúng sẽ không bao giờ để anh sống. Anh sẽ chết mà không có

Summer làm vợ. Và nông trại sẽ vào tay người McLean còn sống kế tiếp, đó là Travis. Anh nghiền chặt răng thất vọng.

“Thế quái nào mà mày trông như cái que thông nòng súng ở McLean’s Keep vậy, Armando?” Travis đang nói. “Ngay khi thằng con hoang này chết, nông trại sẽ vào tay tao. Mày biết điều đó sẽ biến tao thành thứ gì không? Người chủ đất lớn nhất toàn bang Texas. Ông già của tao đã ấn định để tao sẽ không có được Rocking S. trong một năm nữa, nhưng tao có thể có Keep bất cứ khi nào tao muốn. Chúng ta chỉ cần cưỡi ngựa đến và tiếp quản. Bọn lính ở tuốt phía Đông. Jesse đi cùng chúng. Mày có thể quên đồ chó để đó. Lần đầu tiên gặp lại gã, tao sẽ bắn gục gã. Gã là một con ruồi lớn vờn trong điều tao đủ lâu rồi. Mama sẽ phải tìm cho bản thân một gã trai khác!” Hắn ngửa đầu và cười hô hô. “Những gì chúng ta phải làm là cưỡi ngựa xuống đó, tìm gặp Râu Đỏ và các chàng trai. Họ hẳn đang hành động rồi. Chỉ có vài tay kha khá ở Keep. Nếu chúng ta giết hết bọn cứng đầu cứng cổ đó, phần còn lại sẽ ngã rạp thành hàng ngay khi thấy chúng ta nằm đằng chuôi. Có hai cô nàng đít chẻ ở trang trại. Một đầu đen nghĩ rằng cô ả xinh đẹp đến mức cục cút của cô ta cũng không hôi thối.” Bòn đần ông cười hí lên. “Và một con chó cái đầu đỏ mà tao sẽ tính sổ nợ cùng. Các chàng trai,” Travis loan báo đầy tự đắc. “Chúng ta sẽ có cho chúng ta vài cô nàng xinh đẹp để chơi đùa cùng.”

Slater ngọ nguậy, ruột anh rối như tơ vò. Travis điên rồi, không còn nghi ngờ gì về điều đó. Và anh nằm đây, bị trói chặt như một con heo chuẩn bị đem quay!

Travis đã nhìn thấy chuyển động khi Slater quần quai trong cơn thống khổ. Lấy một cái que, hắn búng một đóm than hồng từ đống lửa trại vào trong lòng bàn tay đang bị cột sau lưng của Slater. Slater cảm thấy cơn đau bắn xuyên qua anh, mùi cháy khét từ thịt của chính anh, nhưng anh nghiền chặt răng để không một âm thanh nào thoát ra khỏi miệng. Chuyển động duy nhất mà anh làm là giật nảy bản thân anh lên khi anh ném đóm than hồng ra khỏi tay mình.

Travis đến đứng bên trên anh và Slater nhìn lên hắn bằng ánh mắt đầy căm ghét. Nụ cười toe toét, mãn nguyện, trẻ con vẫn đọng trên

gương mặt hấn khi hấn vung chân ra sau và đá vào lườn Slater. Hơi thở buột ra khỏi anh, và anh chỉ mờ hồ nhận thức được khi tiếng chân mang boots khác bỗ xuống và mũi giày luồn giữa đôi cánh tay bị trói. Đẩy anh đến đồng lửa bằng bàn chân kia, Travis giờ đôi bàn tay bị trói của anh trên ngọn lửa.

Âm thanh bị xé khỏi đôi môi của Slater không giống như thứ gì mà anh từng được nghe. Anh thậm chí không nhận biết rằng đó là giọng của chính mình. Vùng thịt bị nung nóng, bị thiêu đốt trên bàn tay anh là điều duy nhất trên thế giới có ý nghĩa. Anh nghe thấy vài từ trước khi ngất lịm. Chúng đến từ thằng nhóc.

“Mr. McLean... không!”

Anh có thể nghe giọng của Travis khi anh trôi dạt bên rìa nhận thức.

“Đàn ông lên nào, Lonnie. Không có chỗ trong đội của tao cho một thằng nhóc gan thỏ để đâu. Lấy mấy con ngựa, Armando, và cố mà bắt cho được cái con ngựa đen của Slater. Không thể để nó trở lại Keep trước khi chúng ta đến đó. Phải mất hai đến ba ngày để tìm được Râu Đỏ và những người đàn ông.”

Slater ngất đi lần nữa, nhưng khi anh tỉnh lại, anh biết anh chỉ còn sống thêm được vài phút. Armando đã thất bại trong việc bắt Estrella, giờ đang giữ những con ngựa khác. Travis đi đến và đổ phần café còn thừa vào lửa. Nó kêu xèo xèo, đu đưa và tắt phụp.

“Tao sẽ để cho mày giết hấn, Lonnie. Việc đó phải được làm xong. Mày đang do dự đấy, chàng trai. Đã đến lúc phải nhảy và nhúng ướt đôi chân rồi. Lần đầu tiên có hơi đáng sợ một chút, nhưng sau đó, chẳng có gì nhiều hơn việc uốn cong một ngón tay.” Travis trèo lên ngựa, và con thú hăng hái nhảy quanh trong một vòng tròn. Giọng nói đến từ khoảng xa hơn khi hấn nói lần nữa. “Bắn đi, Lonnie. Bắn đi và lên đường thôi.”

Chàng trai đến đứng trên anh, và Slater nhìn thấy vẻ trung thực trong đôi mắt ấy, biết rằng chàng trai hấn sẽ nhớ cái nhìn chăm chăm của anh cho đến ngày già chết. Chàng trai mang một vẻ van

nài trên gương mặt và đôi bờ môi run rẩy. Slater tiếp tục nhìn chăm chăm.

“Mày định giết hắn... hay cứ nhìn hắn tới chết?” Travis chế nhạo.

Chàng trai nhúc nhích môi, rồi đặt khẩu súng xuống bên cạnh đầu của Slater và bắn vào trong đất. Gã đứng lên chậm chậm, đôi mắt van nài. Thân thể của Slater nảy lên với âm thanh của phát súng, rồi nằm im.

“Giờ đến cô gái.”

“Tôi nghĩ cô ấy đã chết rồi, Mr. McLean. Cô ấy không động đậy... không gì hết.”

“Chà, cứ bắn cô ta cho chắc.”

Âm thanh phát bắn thứ hai dội vào những gờ đá. Lonnie vội vã đến ngựa của gã. Giọng của Travis tiếp tục, cười đùa, trêu chọc.

“Nào, mày không định đi và muốn phát ồm à. Mày đã làm xong rồi, nhóc. Tao đã biến mày thành một người đàn ông rồi còn gì.”

Bất chấp cơn đau bỏng cháy, Slater cảm thấy nhẹ nhõm đến nỗi những giọt nước mắt yếu đuối ngập đầy mắt anh. Anh còn sống! Anh sẽ gặp lại Summer! Anh không biết liệu chàng trai có giết cô gái hay không, nhưng đoán là nếu cô ấy chết, đó là vì Travis đã giết cô ấy bằng sự tra tấn của hắn. Anh nằm yên lặng, không dám di chuyển, e rằng chúng sẽ trở lại. Sau một lúc, anh bắt đầu run rẩy, rằng anh khua lách cách đến mức thoát đầu anh không chắc liệu có phải chúng tạo ra tiếng ồn mà anh nghe thấy hay không. Thật may mắn, anh nằm nghiêng bên phải và không đề lên bờ vai bị thương. Anh cố len gần hơn đến vùng tro ấm của ngọn lửa, tìm kiếm đôi chút xoa dịu cơn lạnh lẽo đã thấm vào xương và vùng da thịt bị cháy xém của bàn tay anh. Nỗ lực đó là quá nhiều. Anh chìm vào hố sâu tăm tối, có vẻ như những con quỷ đang gào rú hân hoan, chơi đùa trên thân thể anh bằng những ngọn đuốc và những cây chĩa ba.

Khi Slater mở mắt, anh đang nhìn chăm chăm vào trong một ngọn lửa trại. Trí óc anh quá tê liệt để biết hoặc quan tâm anh đang ở đâu. Sương mù dập dờn trước mắt anh và thân thể anh có cảm giác như lơ lửng trong chân không. Anh không còn thấy đau đớn chút nào nữa và di chuyển cánh tay, nghĩ rằng hẳn là anh đã chết. Tại cuối mỗi cánh tay là một nùi giẻ, và anh tự hỏi một cách đàn độn là đôi bàn tay anh đâu mất rồi. Anh được bao bọc và không còn thấy lạnh. Hiếu kỳ, đôi mắt anh tìm kiếm. Ba người đàn ông da đỏ ngồi bắt chéo chân bên cạnh ngọn lửa. Một trong số họ đi đến bên anh, khụy gối xuống.

“Tall Man. Là tôi, Bermaga.”

Trí óc của Slater sáng suốt trong một khoảnh khắc. “Cô gái,” Anh kêu ồm ộp.

“Em gái tôi. Cô ấy còn sống.”

Slater nhắm mắt nhẹ nhõm, rồi mở chúng ra lại. Người Apache vẫn ở đó.

“Bằng cách nào?” Tuy không tròn câu, nhưng vậy là đủ.

“Chúng tôi thấy con ngựa. Biết nó là ngựa của Tall Man. Chúng tôi đi theo.”

“Tạ ơn Chúa.”

Slater biết họ đã cho anh dùng thuốc giảm đau. Người Apache là bậc thầy trong việc sống cùng thiên nhiên, biết rõ hiệu quả của những lá cây và những quả rừng, các rễ cây và những máu trên các bụi cây. Với nỗ lực tốt cùng, anh buộc bản thân giữ được tỉnh táo.

“Những tên da trắng xấu xa sắp đến bắt người phụ nữ đã giúp đỡ anh.” Slater tạ ơn Chúa lần nữa, về việc hiểu biết ngôn ngữ của người Apache. “Anh phải đi. Hãy nói với những người đàn ông canh giữ trại là người Mexico đã phản bội chúng tôi. Họ sẽ biết anh nói đến ai. Hãy lấy ngựa của tôi và đi ngay đi. Hai ngày, trước khi bọn chúng đến.”

Bermaga gật đầu trang nghiêm, và quay lại để nói nhanh với hai người chiến binh. Họ ngay lập tức đứng lên và bắt đầu liệng vòng quanh. Điều đó thật khó hiểu đối với Slater. Anh chìm xuống lại và để cho bóng tối ôm choàng lấy anh.

SeseNau' Blog

Chương 13.

Summer đứng trên hiên trước và đợi chiếc xe độc mã đang tiến vào sân. Nàng không cười. Nàng ước chi Ellen đến thăm vào dịp khác thì tốt hơn. Slater đã đi lâu hơn ba ngày mà anh dự định, và một linh cảm đáng sợ về thứ gì đó đã xảy ra với anh châm chích dây thần kinh nàng gần như với mỗi hơi thở.

Những tay kỵ sĩ hộ tống chiếc xe độc mã quay thẳng về hướng bãi quây, và con thú xinh đẹp kéo xe đến một điểm dừng bên cạnh thanh chắn bảo vệ những vật hoa của Summer. Một người đàn ông luống tuổi với mái tóc xám bạc cột dây cương vào cọc chống trước khi trở lại để giúp Ellen xuống xe.

“Cám ơn ông, Tom. Ông thật quá tử tế khi đưa tôi đi. Chào Summer. Cô ngạc nhiên khi thấy tôi sao? Tôi không thể ở yên trong nông trại đó thêm một ngày nữa. Jesse đã đi cùng đội lính, và Travis thì chỉ có Trời mới biết đang ở đâu. Thằng bé thích ra ngoài lêu lổng với các người chăn bò hơn ở nhà với mẹ của nó.” Tiếng cười như chuông ngân của bà êm ái, nữ tính. “Vì thế tôi quyết định đến thăm cô, người thân yêu thứ hai đối với tôi trên toàn thế giới.”

“Thật tử tế khi đi một chuyến dài, nóng nực để đến thăm tôi, Ellen. Bà sẽ vào trong nhà chứ?” Summer cố gắng đặt vẻ nhiệt tình vào trong sự chào đón.

“Phải, quả là một chuyến đi dài, bụi bặm,” Ellen nói, gỡ nón ra, “nhưng biết rằng cô ở cuối đoạn đường khiến chúng thật đáng bỏ công.”

Summer đỡ lấy chiếc nón và chiếc túi nhỏ, nàng mở cánh cửa dẫn vào phòng của nàng. Sadie rít lên khi thấy ai đang đến. Chị túm lấy Mary và đi ra khu nhà phụ để đợi Jack, ông đang chỉ dẫn những người đàn ông tìm kiếm Slater.

“Tôi đến để đưa cô về nhà với tôi. Làm ơn, đừng nói không! Tôi đã suy nghĩ điều đó suốt đêm qua. Tôi nghĩ : Nếu tôi không đi đến Keep và mang cô về nhà với tôi, mùa hè sẽ trôi qua. Thời gian đi nhanh quá. Dường như chỉ mới một tuần khi tôi ghé qua để thăm mẹ của cô.” Bà vỗ nhẹ vào mái tóc búi cao và chấm nhẹ yểu điệu vào vùng ẩm ướt trên gương mặt bằng chiếc khăn tay viền ren.

“Để tôi mang cho bà ít nước mát, Ellen. Hay bà thích một ly kem sữa lạnh hơn?”

“Kem sữa nghe có vẻ tuyệt diệu đấy, cưng à, nhưng đừng bận lòng quá như thế. Tôi hết sức vui sướng chỉ với việc được ở đây với cô. Chúng ta có thể trò chuyện vui vẻ. Em trai nhỏ của cô đâu rồi?”

“Thằng bé trải qua phần lớn thời gian của nó với Jack và Pud khi Slater không ở đây. Cậu bé học hỏi được rất nhiều trong mùa hè này. Lần đầu tiên trong cuộc đời nó, tôi không thấy lo lắng khi rời mắt khỏi nó.”

“Điều đó thật tuyệt.”

Đôi môi của Ellen mỉm cười đầy ngọt ngào, nhưng đôi mắt bà không bắt nhịp cùng. Chúng bận rộn nắm bắt mọi thứ về Summer, từ đỉnh mái tóc đen sáng lóng lánh của nàng đến đáy đôi giày cột dây cao. Cô gái đã thay đổi, trưởng thành, trở thành một người đàn bà trong mọi khía cạnh của ngôn từ. Chúa lòng lành, cô ta đang yêu! Cô ta không thể rơi vào tình yêu với Slater được! Travis đã nói cô ta thân thiện với nó và có vẻ chào đón cuộc viếng thăm của nó. Và thằng bé cũng nói nó chắc chắn có thể chinh phục được cô ta. Chà chà, nếu đồ ngốc nhỏ bé này rơi vào tình yêu với Slater, cô ta sẽ có một cơn chấn động tồi tệ. Ellen cực kỳ vui mừng rằng bà đã nhét bức thư trong túi vào khoảnh khắc cuối cùng.

Summer quay lại với ly kem sữa.

“Nó vừa được đánh xóp, Ellen, và làm lạnh.”

“Cám ơn cưng. Hãy đến ngồi cùng tôi. Trông cô có vẻ lo lắng. Có rắc rối gì sao? Cô đã thấy nông trại quá cô lập đối với cô sao? Vài

phụ nữ không thể chịu đựng được sự cô đơn, cô biết đấy. Mẹ của Slater là bằng chứng.”

“Ồ, không, không phải như thế đâu. Tôi yêu nơi này. Chỉ là...Tôi thấy lo lắng, Ellen!” Nàng buột ra đột ngột. “Slater đã đi ra ngoài vùng biên giới đó cách đây sáu ngày rồi. Anh ấy cho rằng những kẻ sống ngoài vòng luật pháp mà những người lính đang tìm kiếm đã dùng những ngọn đồi như một nơi trú ẩn. Anh ấy định tìm kiếm những dấu hiệu và gặp lại đội lính ở đây. Đó là điều anh ấy muốn làm trước khi chúng tôi đến Hamilton để kết hôn. Anh ấy đã vượt quá ba ngày so với dự định, Ellen. Tôi biết có gì đó đã xảy đến với anh ấy.” Những giọt lệ tuôn đổ từ mặt nàng và bờ môi nàng run rẩy một cách không thể kiểm soát.

Lần đầu tiên, Ellen nghẹn lời. Bà ta không cho phép một biểu hiện nào lộ ra trên gương mặt. Tất cả những gì bà ta có thể nghĩ đến là, đây là điều mà bà ta đã không tính đến. Trí óc sắc sảo của bà ta lách cách khởi động.

“Slater có khả năng tự chăm sóc bản thân, cưng à. Đừng lo lắng. Cậu ta đã vượt qua nhiều tình huống cam go rồi.” Bà ta nói những từ ngữ đó, nhưng trí óc lại nghĩ : Ta hy vọng như quỷ là thằng con hoang đó chết quách cho rồi! Nếu hắn chết, nông trại sẽ thuộc về Travis, và ta sẽ không cho cô xem bức thư. Nếu hắn sống, ta sẽ phải nói với cô...”

“Bulldog đã đi xuống thị trấn để tìm một vị giáo sĩ.” Đôi môi nàng run run. “Slater sẽ phải ở đó nếu anh ấy có thể. Chúng tôi đã lên kế hoạch đi vào ngày hôm qua. Jack đã cho người đi tìm kiếm anh ấy và muốn tự mình hoàn thành việc đó, nhưng Slater đã nói ông ấy không được rời khỏi nông trại bất luận việc gì xảy ra.” Summer siết chặt tay vào chiếc khăn tay bà ta đang cầm và nước mắt lăn dài trên má nàng. “Ellen, Tôi biết anh ấy đã bị thương... anh ấy không thể chết! Tôi không thể nào chịu đựng nổi nếu có bất kỳ điều gì xảy đến với anh ấy.”

Ellen nghiêng người tới trước và vỗ nhẹ vào bàn tay của Summer.

“Có bao giờ cô chột nghĩ thoáng qua không chừng, rằng Slater có thể cảm thấy sợ chết khiếp chuyện kết hôn? Điều đó không có gì bất thường với đám đàn ông mà.” Summer định lắc đầu hùng hồn, nhưng Ellen tiếp tục. “Những người đàn ông McLean đúng là như thế đấy. Scott yêu dấu của tôi thích chơi đùa loanh quanh... Tôi buông lỏng dây cương đối với ông ấy, biết rằng ông ấy sẽ luôn trở về với tôi. Và Sam. Ô, Sam! Anh ấy luôn có một người phụ nữ. Libby không thể hiểu được điều đó. Đó là một trong những lý do... chà, chúng ta sẽ không đi sâu vào điều đó. Tôi đang nói với cô điều này để làm cô hiểu rằng Slater hẳn đã quyết định ở lại những ngọn đồi và suy nghĩ về điều đó... nghĩ về sự trói buộc nếu cậu ta kết hôn sẽ như thế nào.”

Summer buông đôi tay của nàng ra. Đột ngột nàng bình tâm lại.

“Không có gì như thế hết, Ellen. Bà đã hiểu lắm về Slater.”

“Tôi hy vọng thế, chừng à. Ô, tôi hy vọng điều đó biết bao!”

Họ ngồi trong im lặng một lúc.

“Bà dùng bữa trưa nhé, Ellen?” Cuối cùng Summer hỏi.

“Chà, không, nhưng đừng bận tâm. Tôi không muốn chất thêm gánh nặng lên cô khi cô đang có quá nhiều thứ để bận tâm rồi.”

“Không phiền gì đâu và tôi thà bận rộn còn hơn. Chúng tôi có bánh mì mới nướng và thịt. Và chúng tôi có cả dâu tươi nữa.”

“Những trái dâu nghe có vẻ hấp dẫn. Sam luôn có năng khiếu đối với những thứ nuôi trồng.”

“Chúng là những quả dại, nhưng rất ngon.” Summer đột ngột thấy khó chịu. “Với kem và đường, chúng không thể bị dập.”

Ellen ngồi bên bàn bếp ăn một cách yếu điệu.

“Người phụ nữ mà cô mang về từ thị trấn vẫn còn làm việc cho cô đấy chứ?”

“Sadie không làm việc cho tôi, Ellen. Chị ấy là bạn tôi. Tôi không biết tôi sẽ làm được gì mà không có chị ấy trong những ngày vừa qua.”

“Dĩ nhiên rồi, cưng à, tôi hiểu mà. Đây là một thời kỳ dễ sợ đối với cô. Và tôi cũng hiểu rằng bất kỳ thời gian nào khác thì cô cũng nhặt về một người bạn với nhiều thận trọng hơn. Cô đã ở một mình tại Hamilton, cần một phụ nữ khác, và cô ta thì ở đó một cách thuận tiện. Travis đã kể với tôi về cô ta. Tôi không thật sự tin tất cả những gì nó nói về cô ta đều hoàn toàn là sự thật, nhưng tôi đã hỏi Jesse. Theo cách lặng lẽ của cậu ấy, Jesse rốt cuộc cũng biết được... mọi thứ. Cậu ta cam đoan với tôi rằng những gì Travis nói với tôi về cô ta là sự thật. Cậu ta cực kỳ hối tiếc về cảnh tượng mà cậu ta đã tạo ra khi chúng tôi rời khỏi đây sáng hôm ấy. Cậu ta nói những gì thật sự khiến cậu ta giận dữ là Travis đã nói như thế trước mặt tôi. Jesse quá bảo vệ, và trở nên hung dữ đến nỗi đôi khi khiến tôi hoảng sợ.” Ellen bật cười nhẹ và quan sát Summer chăm chú.

Summer ngoảnh khỏi bà nhìn ra ngoài cửa sổ, trí óc nàng rối bời... Jesse đã nói như thế về Sadie sao? Những nỗi ngờ vực về Ellen len vào tâm trí nàng và không phải lần đầu. Slater đã nói... *Ồ, cưng yêu dấu, làm sao em có thể ngờ vực lời anh nói với em chứ?* Summer thở dài với chính mình. Đôi mắt màu tím mở rộng quay trở lại Ellen.

Bà ta ngừng dở chùng chiếc muống, giữ nó lơ lửng ngay bên cạnh khuôn miệng mở. Ôi, Giê-su ơ! Ellen nghĩ. Bà đã đi quá xa sao? Cô gái không có tâm trạng nghe khiển trách. Từ biểu hiện trên gương mặt ấy, cô ta cũng đang bực bội nữa.

“Tôi xin lỗi, cưng à. Tôi rất xin lỗi. Tôi không nên lặp lại những chuyện ngòi lê đôi mách. Tôi biết ơn khi có phụ nữ ở đây. Tôi chắc chắn cô ta đã đỡ đàn gánh nặng từ vai cô.”

“Phải, chị ấy đã làm thế.” Summer nói lặng lẽ. “Tôi không quan tâm người ta nói gì về chị ấy. Chị ấy tốt bụng và ngọt ngào, và tôi tự hào có chị ấy là bạn.”

Ellen hạ thấp ánh mắt xuống và cho phép biểu hiện trên gương mặt bà lộ ra khả năng rằng bà đã sai về Sadie.

Summer nghe thấy John Austin gọi nàng. Nàng đi đến cửa và ra bên ngoài sân. Cậu bé đang chạy đua về hướng ngôi nhà.

“Summer! Summer! Người thổ dân đó đang đến! Ông ta cưới con ngựa của Slater. Luther đã bắn một phát súng vào ông ta.” John Austin băng ngang qua sân và chạy xuống lối mòn. Cậu bé đã chẳng nói chuyện gì ngoại trừ về thổ dân kể từ khi ông ta ở đây. Không quan tâm đến tiếng gọi của Summer, cậu bé tiếp tục chạy cho đến khi đến gần con ngựa lang nhỏ, hét vang, “Hello, Bermaga! Xin chào. Ông đang làm gì với ngựa của Slater thế?”

Điều Summer lo sợ đã biến thành sự thật. Nàng nghĩ trái tim nàng đã vỡ tung. Nỗi khiếp đảm đã chôn chân nàng tại chỗ trong sân, nhưng đôi mắt nàng di chuyển từ con ngựa của Slater đến người thổ dân rồi đến Luther đang theo sát phía sau, súng cầm trong tay. Nàng không nhận ra khi Jack, Sadie và Ellen tham gia cùng nàng.

“Bắt gặp người Apache này đang cưới ngựa vào trại, liệu lĩnh như ông đang thấy, Jack.” Luther phẩy tay xua đám bụi mù. “Gần như đã giết gã khi tui nhìn thấy con ngựa của Slater, nhưng gã liên tục huyền thuyên, cố gắng nói với tui gì đó. Tôi không biết ngôn ngữ của người Apache để hiểu hẳn muốn nói điều gì. Tôi nghe được một từ - phụ nữ - vì thế tôi đoán...”

Người thổ dân trượt khỏi con ngựa non và tiến đến cách Summer vài bộ. Khi nàng nhìn thấy ông lần vừa qua, gương mặt người đàn ông hốc hác, đôi mắt trũng sâu, thân thể yếu ớt. Bây giờ, ông ta bước đi đầy kiêu hãnh, đầu ngẩng cao, đôi mắt tinh anh và sắc xảo. Ông bắt đầu nói bằng một giọng đều đều. Ông nói một số từ rồi ngừng lại.

“Ông ấy đang nói gì, Jack?”

“Tôi không biết nhiều về ngôn ngữ Apache, Summer, nhưng điều gì đó về Slater.” Jack nói một vài cụm từ bằng tiếng Apache. Người thổ dân không hiểu. Ông ta lắc đầu dữ dội và nhăn mặt. Ông nói lần nữa, chậm hơn.

Summer nghĩ nàng sẽ thét lên. Nàng vùng ra khỏi bàn tay đang giật mạnh của John Austin. Đôi mắt của cậu bé chuyển từ Summer đến người thổ dân rồi trở lại người Apache. Cậu bé hăm hờ rời khỏi rồi trở lại với hai cây que.

“Bermaga.” Cậu bé ấn một cây que vào bàn tay của người thổ dân. “Slater đã dạy em một vài từ Apache, Summer,” Cậu bé nói, vẫn nhìn vào người thổ dân. “Em sẽ nói chuyện với ông ấy bằng cách vẽ.” Cậu bé nói gì đó âm ýet hâu, rồi nói, “Tall Man... Tall Man.”

Người Apache đi một vài bước đến chỗ đất bằng phẳng, trơ trụi, cúi rạp xuống và bắt đầu vẽ. Hình vẽ lộ dần một người đàn ông đang nằm.

“Tall Man?” John Austin hỏi. Người thổ dân gật đầu. John Austin ra vẽ một gương mặt nhăn nhó đau đớn, lảo đảo vài bước rồi ngã xuống. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người thổ dân để xem liệu ông ta có hiểu không. Ông ta gật đầu và đặt bàn tay trên vai, rồi bên hông rồi gập đôi người lại như thể đang trong cơn đau. Sau đó ông ta đứng lên và chạm vào cả hai bàn tay.

“Anh ấy bị thương,” John Austine nói. “Bị thương ở vai, bên sườn và hai bàn tay.”

“Tệ như thế nào? Tìm hiểu xem tệ như thế nào đi.” Có sự hoảng loạn trong giọng của Summer.

Cậu bé nằm xuống đất và nhắm mắt lại, rồi bật dậy và vẩy tay như đôi cánh chim. Người thổ dân lắc đầu, rồi giơ bàn tay của ông ta ra, kéo ngón tay cái và ngón tay trỏ từ từ gần sát lại với nhau.

“Anh ấy không chết, nhưng gần như thế,” John Austin loan báo.

“Ôi Chúa ơi! Ôi, Chúa ơi! Anh ấy ở đâu? Tìm hiểu xem anh ấy ở đâu?”

Bermaga vẽ lần nữa. Thoạt đầu khá thô thiển nhưng có thể nhận ra được con ngựa. Những lần thẳng mà ông ta thêm vào mang đến vài từ buột ra khỏi cậu bé.

“Một chiếc xe ngựa kéo! Là cang kéo!” cậu bé nói một biến thể của từ ngựa với người thổ dân và ông ta gật đầu. John Austin chạy đến ngôi nhà và vỗ nhẹ vào tường. Người thổ dân gật đầu lần nữa. “Họ đang mang anh ấy đến đây trên một chiếc cang kéo, Summer. Đó là thứ mà họ kéo phía sau một con ngựa.”

Summer chưa bao giờ thấy biết ơn người em trai nhỏ của nàng đến thế.

Barmaga lại gần Jack và chạm tay trên ngực ông. Bằng chiếc que ông ta tiếp tục vẽ những người đàn ông. Thoạt đầu ông ta vẽ hai người, rồi người thứ ba, rồi giờ nhiều ngón tay lên cùng lúc để Jack hiểu là có nhiều người. Jack gật đầu. Người Apache đi đến căn nhà và vỗ vào tường, như John Austine đã làm, rồi ông ta đi đến gần Summer và chạm nhẹ vào vai nàng.

“Nhiều người đàn ông đi đang đi đến đây để bắt Summer, Jack. Đó là những gì ông ấy muốn nói.” Gương mặt trang nghiêm của cậu bé nhìn từ người này đến người kia.

“Điều đó không thể đúng được, John Austin. Ai lại muốn bắt chị chứ? Hỏi ông ấy lần nữa đi.”

“Điều đó đúng đấy, Summer,” Jack nói chậm rãi. “Có sự bất bớ phụ nữ đang diễn ra. Cố gắng và tìm hiểu xem khi nào, John. Hỏi xem liệu ông ấy có biết khi nào họ sẽ đến không.”

Cậu bé kéo một đường thẳng, vẽ thêm một ngôi nhà và cây cối, rồi một mặt trời và một vòng cung. Barmaga quan sát cậu bé chăm chú, và sau đó cậu vẽ một căn nhà khác, ông ta vỗ nhẹ vào vai và dùng cây que của chính mình kéo hai đường, rồi xoá đi một trong chúng.

“Trong hai ngày, hoặc có lẽ chỉ một thôi, Jack.” John Austin hãnh diện túm lấy bàn tay của Barmaga. “Slater nói thổ dân là những người thật sự tốt bụng. Em thích ông ấy.” Người thổ dân buông bàn tay và chạm vào đầu cậu bé.

“Hãy ra ngoài kia và quan sát những người thổ dân đang mang Slater đến, Luther,” Jack ra lệnh. “Vì Chúa, đừng để bất kỳ ai bắn

vào họ. Pud, cháu ra đó và nói với Arnie và Raccoon già những gì đã xảy ra, và bảo họ ta nói phải giữ mắt của họ mở trừng trừng và không được buông đến một cái nháy mắt đâu đấy. Hãy bắn ba phát súng liên tục nếu họ nhìn thấy bất kỳ điều gì.”

Tom Treloar, gã cao-bồi từ trại Rocking S. và ba người cưỡi ngựa hộ tống đã tham gia vào nhóm.

“Chúng tôi ở đây, Jack, chúng tôi muốn được phân công. Hãy nói cho chúng tôi nơi chúng tôi có thể giúp.” Người cao-bồi quay lưng về phía Ellen khi ông ta nói. “Chẳng nghi ngờ gì là chúng tôi sẽ không đưa Bà McLean về nhà cho đến khi nơi này ổn định.”

“Cám ơn, Tom. Nếu các vị muốn giúp, hãy toả ra và ở lại đây gần các người phụ nữ. Tôi sẽ ghé qua Keep và cảnh báo cho các phụ nữ Mexican. Teresa sẽ canh chừng cho họ, bà ấy đã làm điều đó trước đây rồi.”

Bermaga nhảy lên lưng con ngựa lang và theo sau Luther.

“Bermaga,” Summer chạy theo sau ông ấy. Ông ghìm ngựa và đợi. “Cám ơn ông, cám ơn.” Nàng lập lại, biết rằng ông không hiểu từ nào. Người Apache nhìn sâu vào trong đôi mắt màu tím biếc trước khi khom người xuống và chạm vào đỉnh đầu nàng, tương tự như đã làm với em trai nàng. Ông thúc vào con ngựa và chạy hết tốc lực theo sau Luther.

Sadie, đang giữ chặt tay của Mary, quàng tay quanh vai Summer. “Sẽ ổn mà, mật ngọt. Điều đó chắc chắn tốt hơn nhiều tôi đã sợ. Jack cũng vậy. Người thổ dân biết cách chữa bệnh.”

“Tôi biết, Sadie. Tôi tin là anh ấy còn sống, nhưng tình hình anh ấy rất tệ. Bermaga cũng biết.”

“Thôi nào, chúng ta hãy đi dạo một chút. Họ sẽ đến từ hướng đó, tương tự như người thổ dân đã làm. Jack nói chúng ta không đi quá gốc cây dương, vì thế chúng ta sẽ đợi ở đó, trừ phi cô muốn trở lại và đợi với... bà ta.”

Summer đã hoàn toàn quên mất Ellen kể từ khi người thổ dân cưỡi ngựa đến. Nàng liếc nhìn ra sau. Ellen đang ngồi trên hiên trước.

“Chúng ta hãy đi dạo.” Nàng nói với Sadie.

Ellen đứng sau hậu cảnh, thu nhận mọi từ và mọi cử chỉ trong suốt cuộc gặp gỡ với người Apache. Bà ta hiểu được một điều. Slater chưa chết. Bà ta phải đợi để nhìn thấy tận mắt hắn ta tệ như thế nào trước khi quyết định xem liệu có nên mang quân áo chủ bài của bà ta ra khỏi chỗ dấu vào lúc này, hoặc đợi cho đến sau đó. Bà ta đã bị phớt lờ hoàn toàn, bị xem nhẹ, trong suốt toàn bộ câu chuyện. Điều đó thật khó chịu. Có một điều chắc chắn, là không người đàn ông nào của bà ta từng quay lưng lại với bà ta và đề nghị sự phục vụ của họ với người khác. Khi Jesse trở lại, Tom sẽ phải ra đi. Ông ta sẽ phải đi cho dù đã ở trên nông trại lâu hơn bất kỳ người nào khác. Bà ta không tin chút nào về câu chuyện một băng đảng ngoài vòng pháp luật đang cưỡi ngựa đến nông trại này. Chẳng có băng đảng nào lớn như thế quanh đây hết. Nếu có, Travis hẳn đã nghe về chúng và kể với bà. Ý tưởng đó thật lố bịch. Summer ngốc nghếch bé nhỏ có một cuộc đi dạo táo bạo ngoài kia với cô ả gái nhảy và bỏ bà ngồi một mình. Bà ta cũng sẽ không quên điều đó, không đâu. Sẽ thật khoan khoái làm sao khi phá nát cái lâu đài trong mơ của cô ta. Dĩ nhiên, nếu Slater chết, bà sẽ không kể với cô ta.

Buổi chiều dài dằng dặc. Với Summer và Sadie đang chờ đợi bên dưới cây dương thì giống như vô tận. Đây là chốn hẹn ước, Summer nghĩ, nơi Slater và mình lần đầu tiên... Đó sẽ là nơi... Nàng ước chi đã kể với anh những gì nàng nghi ngờ. Những gì nàng đã gần như chắc chắn. Anh sẽ ngửa đầu và cười vang, nhắc nhở nàng lên, xoay nàng quay vòng vòng và nói đây sẽ là đứa đầu tiên trong một tá đứa nữa. Chúa lòng lành, xin đừng để anh ấy không được biết.

Khi những con ngựa lọt vào tầm mắt, Summer muốn chạy đến gặp họ, những Sadie giữ nàng lại.

“Jack đang đến đây rồi, cưng. Hãy tiết kiệm sức mạnh của mình nào.”

Khi Summer thoát nhìn thấy Slater, phải mất toàn bộ sức mạnh của ý chí mới giữ được nàng không khóc thét. Người đàn ông đang nằm ở đó chẳng giống chút nào với người đã hôn nàng, mỉm cười với nàng và nói *anh sẽ trở lại trong đôi ngày*. Mắt anh trũng sâu vào trong đầu, bờ môi phập phù và hé mở, bộ râu phát triển cả tuần trên gương mặt anh không che khuất nổi những vết hõm sâu của gò má. Anh bị cột vào chiếc cáng kéo cùng một chiếc chăn, và cơn mê sáng vùng vẫy đôi cánh tay anh và đảo đầu anh qua lại.

“Chúng ta tốt hơn nên mang cậu ấy đến Keep.” Jack nói điềm tĩnh và giọng nói phẳng lặng của ông có tác dụng xoa dịu Summer.

Nàng liếc nhìn ra sau về phía ngôi nhà. Ellen đợi trên hiên trước.

“Vâng. Chúng ta hãy mang anh ấy về nhà, Jack”

Tom và một trong những gã chăn bò đến để nâng vào hai cạnh cuối của chiếc cáng kéo.

“Chúng tôi sẽ đổi phiên cho các ông khi đến con lạch,” ông ta nói.

Summer bước theo sát chiếc cáng.

“Tôi tốt hơn nên ở lại với... bà ta,” Sadie nói.

“Tôi biết chị cảm thấy thế nào về Ellen. Chị có thể đi cùng tôi.”

“Không. Tôi và đám nhóc sẽ ở lại đây. Cô cứ đi đi và đừng lo lắng về việc ở đây. Và... Slater sẽ ổn.” Chị siết chặt cánh tay của Summer.
“Tôi biết đúng là thế mà!”

Nước mắt dâng đầy trên mắt của Summer. Nàng vấp vào mô đất gồ ghề, nhưng tiếp tục đi.

Khi họ đến ngôi nhà nông trại, Teresa ra đón họ. Gương mặt người phụ nữ Mexican thể hiện sự quan tâm của bà. Người da trắng này đã yêu thương bà như con của chính bà. Bà đã chăm sóc anh suốt thời thơ ấu, những trận ốm và những vết thương mà bà thậm chí không thể nhớ nổi. Giờ đây, anh đang cần bà lần nữa. Bà đưa ra

các mệnh lệnh cương quyết cho một cô gái, sau đó tìm đứa con rể của bà, kẻ nói được ngôn ngữ Apache đến.

Slater đã được mang đến phòng của anh và được nhắc nhẹ nhàng vào trong giường. Khi tất cả đã rời khỏi phòng, ngoại trừ Summer và Jack, Teresa tiến hành làm việc. Summer đứng một cách vô dụng bên cạnh, cho đến khi một cô gái đến cùng một chậu nước nóng hổi, theo sau bởi một người nữa với một chồng băng sạch. Sau đó, cô ấy và Teresa cùng làm việc với nhau, đầu tiên là rửa sạch và đắp gạc lên những vết thương, sau đó họ bôi thứ thuốc mỡ bốc mùi vào, rồi lau rửa phần cơ thể còn lại của anh.

Summer vắt nước từ một chiếc khăn ướt trên đôi môi nứt nẻ và vào trong miệng anh. Âm thanh khàn khàn thoát từ cổ họng anh như thể anh đang hồi tưởng những điều độc ác đã thực hiện với anh.

Bermada và người con rể của Teresa, Santi, đến đứng phía cuối giường.

“Bermaga nói đôi tay của ông chủ bị đốt cháy. Người đàn ông da trắng xấu xa đã giơ chúng trên ngọn lửa.” Một tiếng khóc buột khỏi môi của Summer trước khi nàng có thể nuốt nó lại. “Bột nhão của cây cactus* để chữa lành vết thương ở bên dưới lớp băng quần đó. Nói là vết phỏng phần lớn ở trên lưng và bên sườn của bàn tay. Bermaga nói hãy để lớp băng quần đó cho đến khi ông ta mang thêm bột cactus đến trong hai ngày nữa.” Santi lắng nghe gì đó mà Bermaga đang nói. “Ông ấy nói đôi bàn tay sẽ tốt như cũ.”

*(*Cactus : cây xương rồng. Có cả tỉ loại xương rồng mà tác giả gọi chung chung như vậy thì sao biết được là loài nào. Vài loài xương rồng dùng làm dược liệu, nên Sẻ quyết định để nguyên từ cactus cho nó... oách, hehehe. Nhưng Sẻ nghĩ tác giả muốn nói đến cây Aloe (nha đam, lô hội), cây này có tác dụng làm lành vết thương rất tốt, nhất là vết phỏng và các tế bào mô bị huỷ hoại. Aloe tuy hơi giống xương rồng, nhưng nó không thuộc họ cactus, mà thuộc họ Liliacea (hành tỏi) cơ – Ct của Sẻ.)*

Teresa gật đầu tán thành. “Tôi có nghe về cây cactus chữa vết thương. Nói ông ấy là tôi muốn trồng được một cây.”

Santi nói với người thổ dân. Bermaga lắng nghe, nhưng không rời mắt khỏi thân thể yên lặng trên giường. Khi ông nói, chúng chậm rãi

và tông giọng đều đều, không cảm xúc.

“Ông ấy gọi bà là Người Chữa Lành, Madre Politica, và sẽ mang cây đến. Ông ấy nói những rễ xương sườn đó bị gãy và ông ấy đã bó lại.”

Teresa gật đầu đầy hiểu biết. “Ông ấy đã làm đúng, chúng tôi cũng sẽ làm điều tương tự.”

“Ông ấy mang đến loại bột sẽ xoa cơn đau và cơn sốt đi khỏi.”

Lúc này Teresa nhìn người thổ dân với nhiều kính trọng hơn, và nói gì đó rất nhanh bằng tiếng Spanish với Santi, người thông dịch lại cho Bermaga. Khi họ bắt đầu rời khỏi phòng, Summer gọi Santi.

“Santi, nói với Bermaga là tôi rất cảm ơn. Nói với ông ấy rằng nếu chúng tôi có thể giúp được gì thì ông ấy hoặc gia đình ông ấy hãy đến với chúng tôi.”

Santi nói những từ ngữ âm ýt hầu và Bermaga lắng nghe, gương mặt ông, như thương lệ, không chút diễn cảm. Khi Santi kết thúc, ông nhìn chằm chằm một lúc lâu vào cô gái mảnh mai bên cạnh giường, rồi quay người và ra khỏi phòng.

Summer kéo chiếc ghế vào sát bên giường của Slater và ngồi xuống. Nàng có thể nghe thấy những giọng nói ngoài hành lang đang trò chuyện khẽ khàng. Slater chuyển động không ngừng trên giường, và nàng nghiêng người hôn lên trán anh và bắt đầu nói chuyện với anh.

“Anh đang ở nhà rồi, anh yêu dấu. Anh sẽ không sao rồi. Em sẽ chăm sóc anh, không rời khỏi anh, không bao giờ. Hãy nằm yên đi, anh yêu. Làm ơn nằm yên đi mà.” Nàng ve vuốt đôi cánh tay để trần của anh và làm mượt mái tóc ra khỏi gương mặt anh. Nhúng miếng vải vào trong nước mát, nàng đặt nó trên vàng trán nóng hầm hập. “Nào, nào,” nàng ngâm nga nho nhỏ. “Có thấy tốt hơn không?” Giọng nói dường như có hiệu quả. Đầu anh ngừng lắc. Nàng đặt đầu trên chiếc gối bên cạnh anh và nói khe khẽ bên tai anh. “Em ở đây cùng anh, anh yêu dấu. Cô gái mùa hè của anh ở đây. Em yêu

anh rất nhiều. Anh sẽ phải khoẻ hơn, để em có thể nói với anh về tin tức tuyệt vời nhất. Em đã quá hạnh phúc với nó và em biết anh cũng sẽ như thế. Em không quan tâm liệu chúng ta có cưới hay chưa, anh yêu à. Chúng ta thuộc về nhau, chỉ điều đó là quan trọng. Làm ơn hãy khoẻ lên. Làm ơn mở mắt ra và nhìn em. Em muốn anh biết em ở đây.”

Teresa ra ra vào vào căn phòng. Họ hoà bột mà Bermaga mang đến với một chút nước và bón từng muỗng vào miệng Slater. Chúng rất đắng và anh mắc nghẹn, nôn oẹ, nhưng Teresa không chút động lòng, bà giữ chặt miệng anh đóng lại cho đến khi anh nuốt nó xuống. Sau đó, anh ít vật vã hơn, nhưng cơn sốt vẫn tăng cao không ngừng. Summer lau gương mặt anh và thay đổi miếng khăn ướt trên trán anh mỗi vài phút. Các người phụ nữ Mexican giữ thau nước luôn đầy nước mát nhất lấy từ nơi sâu nhất. Cuối cùng, Teresa kéo những tấm đắp đi, và họ phủ lên chân và đùi anh bằng những miếng khăn ướt.

Trời đã quá nửa đêm khi Summer nhận ra những hạt mồ hôi đang hình thành trên thái dương anh. Gần như không dám tin cơn sốt đã bị đẩy lui, nàng lấy miếng khăn ướt ra khỏi đầu anh và đợi. Chẳng bao lâu sau, vầng trán anh đã ẩm ướt, và nàng gọi Teresa.

“Teresa. Cháu nghĩ cơn sốt đang bị đẩy lui rồi.”

Người phụ nữ Mexico khom người trên anh và trượt bàn tay xuống dưới tấm đắp để cảm nhận thân nhiệt của anh. Một nụ cười thấp sáng gương mặt bà.

“*Bueno, bueno, señorita.** Đó là sự thật. Cậu ấy sẽ ngủ được vào lúc này.” Nhanh nhẹn, bà lấy đi tất cả các miếng khăn ướt khỏi chân anh và lau khô cho anh. (*Vâng, phải, thưa cô – tiếng Spanish, Ct của Sê*)

“Bây giờ anh ấy sẽ ổn chứ, Teresa?” Summer nín thở trong lúc nàng đợi câu trả lời.

“Tôi đã cầu nguyện với Đức Mẹ Đồng Trinh được như thế này. Cô hãy nghỉ ngơi đi, *señorita*, để khi *señor* thức dậy, cậu ấy sẽ nhìn thấy *bella novia** của cậu ấy. (*cô dâu xinh đẹp – tiếng Spanish, Ct của Sê*)

“Tôi sẽ ngồi ở đây, Teresa. Chiếc ghế này hết sức thoải mái.”

Nàng dựa đầu vào lưng ghế và lần đầu tiên trong nhiều ngày, nàng cho phép các suy nghĩ khác hơn chỉ về Slater len vào tâm trí. Những phụ nữ Mexican và những đứa trẻ đặt nằm trong những ổ rơm ở khắp nhà. Nhưng chỉ duy nhất những âm thanh thì ào ạt đến phòng của Slater. Một đứa đã mang cho Summer một đĩa thức ăn và mỉm cười bên lén. Thức ăn vẫn còn nguyên trên chiếc bàn viết, nàng đã quên mất việc ăn uống. Nàng băn khoăn không biết Sadie sẽ xoay sở với Ellen như thế nào. Sadie đáng thương. Chị đã rơi vào tình yêu với Jesse và đã hứa với gã sẽ ở lại Keep, dưới sự bảo vệ của Slater, cho đến khi gã giải quyết các vấn đề của riêng gã. Jesse và Slater đã có một cuộc trò chuyện dài trước khi rời đi cùng quân đội. Điều duy nhất Slater nói về việc đó là cảnh báo các phụ nữ mang những đứa trẻ của họ vào trong nhà và cài chốt cửa nếu Travis cưỡi ngựa đến. Khi Summer hỏi Slater, anh hôn nàng và bảo nàng hãy làm như anh nói.

Sadie, mặt khác, lại rất hăm hở làm bất cứ điều gì Slater gợi ý, và tinh thần lạc quan cũ của chị đã quay lại, khiến Summer tự hỏi, hơn bao giờ hết, liệu sự phiền muộn của chị trong và tuần vừa qua có dính líu đến Travis chẳng. Chị đã ngây ngất với hạnh phúc kể từ đêm mưa bão đó, đến mức Summer không muốn phá huỷ chúng bằng cách nói với chị rằng nàng nghi ngờ việc chị và Jesse có thể có một cuộc sống bên nhau. Nàng không thể hình dung Ellen sẽ buông tha Jesse. Bà ta quá sở hữu, quá thạo đời đối với việc bắt thóp gã, bất luận đó là gì, thì mối quan hệ giữa hai người đó cũng rất mạnh mẽ. Summer sợ rằng Sadie đã ngập ngé trong sự thất vọng mất rồi.

Ý nghĩ của Summer trôi dạt về John Austin. Nàng tự hào về cậu bé biết bao nhiêu! Cậu bé có khả năng để giao tiếp với người Apache khi toàn bộ bọn họ lại không thể. Lúc này cậu bé đã có một người anh hùng mới. Giật mình, nàng nhận ra thậm chí đã chẳng nghĩ chút nào đến cậu bé từ khi Slater được mang về. Jack đã hứa trông nom cậu bé, và lời của Jack chỉ có giá trị chỉ sau lời của Slater ở chốn này.

Một điều khác Jack đã bảo nàng, là ông định mời Bermaga và người của ông ấy đến nông trại và ở lại bao lâu họ muốn. Đó là những gì Slater sẽ làm, ông nói. Summer rất mừng là Jack đã nghĩ đến điều đó.

Nếu Slater tốt hơn vào buổi sáng, nàng thần thờ nghĩ, nàng sẽ trở về “ngôi nhà nhỏ” để thay quần áo sạch và tạ lỗi với Ellen. Có vấn đề nghiêm trọng với những người sống ngoài vòng luật pháp... và nàng phải nghe được câu chuyện bằng cách nào Slater có thể chạy thoát khỏi chúng và bằng cách nào anh lại tình cờ ở cùng những người da đỏ.

Nhiều giờ trôi qua. Nàng không chuyển động, chỉ giữ ánh mắt chú mục trên gương mặt của Slater. Nàng hẳn đã ngủ lơ mơ, bởi vì đột ngột nàng nhận ra đôi mắt anh đã mở và anh đang nhìn nàng.

“Slater? Anh yêu,” nàng hít sâu, và khụy gối bên cạnh giường.
“Anh yêu, anh tỉnh rồi!”

“Summer...” Giọng anh chỉ như tiếng thở. “Hôn anh.”

“Hôn anh ư? Vâng, yêu dấu ơ... vâng, vâng, vâng.”

Nàng đặt những nụ hôn nhỏ, nhẹ như tơ trên miệng anh, gò má anh, mắt anh.

“Không phải anh đang mơ sao?”

“Không, anh yêu, anh không mơ. Anh đã về nhà và đang khoẻ lên.”

“Anh đã nghĩ sẽ không bao giờ còn được gặp lại em nữa.” Những giọt lệ yếu đuối rỉ ra từ khoé mắt anh và lăn qua thái dương rơi xuống gối. Nàng hôn chúng đi và thì thầm với anh.

“Ngủ đi, người yêu dấu, và khi anh thức dậy bọn em sẽ bón cho anh ăn. Hẳn là anh đói gấu rồi.”

“Nước.”

Nàng múc từng muỗng nước vào miệng anh. Sau một lúc anh nhắm mắt lại kiệt sức.

“Hãy ngủ đi, người yêu dầu ngọt ngào của em.” Nàng ngâm nga bên tai anh. “Anh sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều khi anh thức dậy lần nữa.”

Buổi sáng đã đến và Slater ngủ yên giấc. Lúc này Teresa chắc chắn, ngoại trừ bị nhiễm trùng, anh sẽ hồi phục.

“Cậu ấy sẽ ngủ suốt cả ngày, *Sënorita*. Khi cậu ấy thức dậy cậu ấy sẽ đói như một con gấu.”

Summer đi đến hàng hiên vào giữa buổi sáng. Santi, tên thật sự của anh ta là gì thì từ lâu rồi chẳng ai còn nhớ nổi, đứng đợi ở đó.

“Bermaga vẫn còn ở đây sao?”

“Không, *Sënorita*. Ông ấy đi rồi.”

“Tôi muốn nói chuyện với ông ấy. Làm gì đó cho ông ấy.”

“Ông ấy chẳng nhận thứ gì ngoài thuốc lá.”

“Chúng ta sẽ chẳng bao giờ có thể đền đáp hết cho ông ấy.”

“Bermaga nói cuộc sống của ông ấy thuộc về *sënorita* mang đôi mắt màu hoa thạch thảo. Ông ấy là bạn cô và là anh em với Tall Man.”

Đối với Summer, ngày hôm ấy đẹp một cách khác thường. Bầu trời mang một màu xanh ngắt, với những ụ mây trắng khổng lồ rải rác. Những giỏ hoa treo trên hàng hiên cũng rực rỡ những bông hoa, đám ong mật ca hát, những con chim giẻ cùi xanh láu lỉnh, đám chim nhại hót véo von, những âm thanh khe khẽ của những đứa trẻ đang chơi đùa phía sau nhà. Mọi thứ đều tuyệt vời! Những cảm xúc bị nén chặt của nàng trong những ngày vừa qua đã được buông lỏng. Slater đã trở về, thế giới của nàng đã ngừng chao đảo.

Đôi mắt màu tím biếc ấm áp, thân thiện mỉm cười với Santi.

“Tôi cần đi sang nhà bên kia.”

Santi giở chiếc nón sombreco rộng vành của người Mexico ra và mỉm cười khoáng đạt.

“Santi sẽ trông *sēnorita* ở đó. Teresa, bà ấy nói...” Anh ta đảo tròn mắt.

Summer mỉm cười. Nàng có thể hình dung sẽ thế nào khi có một phụ nữ Mexican giỏi giang là mẹ vợ.

Khi họ cưỡi ngựa xuống lối mòn dẫn đến con lạch, họ vượt qua một người chăn bò được vũ trang bằng súng trường. Anh ta dường như không lưu tâm đến việc vượt qua của họ. Trên một gò cao bên trên con lạch, một người khác đang đứng, bất động, nhìn về hướng bắc, vũ khí của anh ta bồng trong đôi cánh tay. Cho đến bây giờ, sự đe dọa đối với nông trại đã bị đẩy ra phía sau trí óc của Summer.

“Santi, họ đang đợi những kẻ sống ngoài vòng luật pháp đến đây sao?”

“*Sí, sēnorita*. Chúng tôi quan sát. Chúng tôi đợi. Mọi người đàn ông đều vào vị trí. Bọn xấu đến – chúng tôi giết!”

Vẻ dữ dội trong giọng nói khiến nàng nhìn vào gương mặt anh ta. Chúng lạnh lẽo, rắn đanh, quyết tâm.

SeseNau' Blog

Chương 14.

Ngôi nhà thật yên tĩnh khi họ tiến đến. Summer xuống ngựa và Santi dẫn con ngựa cái vào trong bãi quây. Vài người đàn ông đang trò chuyện bên ngôi nhà phụ mới cất. Phần lớn đều mang súng trường, tất cả đều có súng lục cài trên đai lưng.

Khi Summer đi vào bếp, nàng có thể nghe tiếng Sadie và bọn trẻ trên gác mái. Nàng gọi lên, và Sadie xuống thang.

“Em muốn gặp Summer.” John Austin thò đầu nhìn xuống dưới qua chỗ hở của cầu thang.

“Ở lại đó và trông Mary giống như một cậu bé ngoan, làm ơn đi, John Austin. Nếu em làm được điều đó, chúng ta sẽ chơi một trò chơi sau đó một lúc.” Với Summer, Sadie nói, “Cậu bé đúng là quý như vàng. Tôi thề với Trời, cậu bé là một thiên thần hoàn hảo khi đặt tâm trí vào chuyện gì đó. Cậu bé đã trông coi Mary trên đó tốt hơn mong đợi. Jack bảo chúng tôi phải ở bên trong nhà và tôi đã nghĩ tôi sẽ điên mất khi cố gắng giữ con bé yên lặng.” Chị mím môi lại và đảo tròn mắt về hướng phòng ngủ. Rồi, “Jack nói Slater sẽ không sao.”

“Teresa cũng nghĩ thế. Chúng tôi vẫn chưa tháo băng quần ra khỏi đôi tay của anh ấy, nhưng bà ấy nói không có gì chúng tôi có thể làm sẽ tốt hơn so với bột cactus nghiền mà Bermaga đã sử dụng. Tôi không thể chịu đựng được khi nghĩ về những điều kinh khủng mà chúng đã làm với anh ấy.”

“Đừng nghĩ về điều đó, cưng à. Cô hẳn đã mệt rồi. Cô đã ngồi bên anh ấy suốt đêm sao?”

“Tôi rất hạnh phúc khi được mệt. Tôi muốn thay quần áo sạch và trở lại đó nếu chị có thể xoay sở được mọi thứ ở đây. Ellen đang ngủ ư?”

“Tôi không ngủ, Summer.” Ellen đứng trong ngưỡng cửa. “Có phải tôi nghe cô nói Slater sẽ hồi phục không?”

“Ồ, vâng. Tôi thấy rất nhẹ nhõm. Bà nên thấy những gì chúng đã làm với anh ấy.” Ánh mắt nàng đột ngột lướt từ Sadie đến Ellen. “Người thổ dân đã cứu sống anh ấy. Thật quá sức kỳ diệu là anh ấy vẫn còn sống!”

“Phải, kỳ diệu,” Ellen nói chẳng chút nhiệt tình.

“Tôi muốn trở lại bên anh ấy, Ellen. Tôi nhận ra tôi đã không trọn lễ độ với bà. Tôi hy vọng bà hiểu. Bà có ngủ được tốt không? Có điều gì tôi có thể làm để khiến cho việc ở lại của bà dễ chịu hơn không?”

“Ý cô muốn nói là có thể chịu đựng được, đúng không?” Bà ta nói với vẻ lạnh nhạt; rồi, hoạt bát lên, “Tôi muốn nói chuyện với cô, Summer. Việc này rất quan trọng. Tôi đã lên kế hoạch ra về ngay khi có vài lời với Tom. Tôi thề đấy, tôi nghĩ ông ta đánh mất khả năng phán đoán rồi. Ông ta ở chỗ nào đó với người đàn ông đó... ờ Jack. Toàn bộ ý tưởng về những người sống ngoài luật pháp đang cưỡi ngựa đến nông trại này cực kỳ lố bịch. Chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy một linh hồn đơn độc nào trên đường đến đây, ngoại trừ những tên gốc của Slater, những kẻ đang canh gác lối mòn cứ y như nó dẫn đến một mỏ vàng vậy. Tôi không thể hiểu tại sao mọi người lại cuống quýt lên như thế. Travis nói, những kẻ sống ngoài luật pháp duy nhất quanh đây ở phía bên kia của núi Nhện, và không có nhiều như người ta đã tin.”

“Sẽ là đại đột khi không phòng ngừa, Ellen. Đó có thể là một hiểu lầm, nhưng biết đâu chừng nó có thể là sự thật.” Summer nói một cách điềm tĩnh, dịu dàng. Nàng sẽ không để bất kỳ ai hoặc bất kỳ thứ gì phá hỏng ngày tuyệt vời này của nàng.

“Không phải những kẻ sống ngoài luật pháp là điều tôi muốn nói đến,” Ellen nói lạnh nhạt.

“Tôi sẽ trở lại trên gác mái và trông coi những đứa trẻ,” Sadie nói. “Tôi có thể nói chuyện với cô trước khi cô đi không?”

“Dĩ nhiên.”

Summer theo sau Ellen vào trong phòng ngủ. Nàng ao ước có được căn phòng cho chính mình để nàng có thể rửa ráy và thay chiếc váy rã rượi của nàng với thứ gì đó mát mẻ và sạch sẽ.

Ellen ngồi xuống giường và vỗ vào chỗ trống bên cạnh bà.

“Hãy đến ngồi bên cạnh tôi, cưng à.” Giọng bà chẳng giữ lại chút nào vẻ sắc nhọn cách đó một lúc. “Cô hoàn toàn chắc chắn là Slater sẽ hồi phục chứ?”

“Chúng ta không thể chắc chắn được, Ellen, nhưng tất cả những dấu hiệu chỉ dẫn như thế. Slater là một người đàn ông khỏe mạnh.” Nàng héch cằm tự hào.

“Chà chà, trong trường hợp đó, tôi không còn lựa chọn nào khác.” Bà ta lắc đầu ra vẻ buồn bã. “Bất luận điều này sẽ gây đau đớn thế nào cho tôi, đó là việc tôi phải làm.” Bà ta ngừng lại và vờ tay lên mặt Summer. “Tôi sẽ không bao giờ nói với cô điều này nếu... chà, nếu Slater ... chết. Tôi sẽ miễn cho cô sự tổn thương, nhưng...” Bà ta thở dài và vờ tay vào trong túi váy và lấy ra một bức thư. Nó được xếp gọn, các mép của bì thư đã sờn.

Gương mặt của Summer tái đi. Một linh cảm khép bàn tay băng giá của nó quanh trái tim nàng.

“Cô không biết, cưng à, tôi tiếc như thế nào vì đã không mang bức thư này cho cô sớm hơn. Nhưng khi ấy tôi không có bất kỳ ý tưởng nào về... Tôi không thể hình dung cô sẽ trở nên yêu mến Slater. Hắn ta đầy sẹo, cực kỳ khó chịu... Chà, tốt hơn tôi nên bắt đầu từ điểm khởi nguồn. Khoảng năm năm trước đây, tôi nhận được bức thư này. Nó nằm dưới sự quan tâm của pháo đài. Một trong những viên sĩ quan mang nó đến cho tôi vì nghĩ rằng nó được gửi cho người chồng đã chết của tôi, Scott. Cô có thể thấy cái tên đã bị mờ trên bì thư. Rất dễ dàng bị lầm lẫn. Tôi đã mở nó ra ngay lập tức. Đó là khi tôi nhận ra là thư của Sam, và từ mẹ của cô. Cô có muốn tôi

đọc nó cho cô không căng? Hay cô thích tôi nói cho cô biết nó viết gì hơn?”

Summer nuốt khô, cảm thấy sự náo động điên cuồng của trái tim đang hoảng sợ, khi sức mạnh tiềm ẩn thôi thúc nàng phải nói :

“Tôi thích tự mình đọc hơn, xin vui lòng.” Màu sắc đã rút cạn khỏi gương mặt và bàn tay run rẩy khi nàng cầm bức thư.

Có hai trang thư. Summer nhận ra tờ giấy bởi vì giấy là một thứ rất khó kiếm trong nhà của họ, và tuồng chữ viết tay của mẹ nàng vì chúng ngay ngắn và đẹp. Nàng quay lưng lại Ellen và bắt đầu đọc.

Tháng năm 14, 1847.

Sam thân yêu nhất của em.

Em cầm bút để báo cho anh hay tin rằng J.R đã gặp nạn và đã chết. Em cũng phải chịu một tổn thương trên lưng và bị giam hãm trên giường. Không, đừng, Sam yêu dấu, em không muốn anh đến hoặc lo lắng về em. Tiền trợ cấp của J.R đủ cho những nhu cầu của bọn em. J.R và em có một đứa con trai. Giờ thằng bé đã ba tuổi rồi. Một cậu bé rất sáng dạ, nhắc em nhớ nhiều về Slater. Nhưng đây không phải là lý do em viết thư. Em đã bắn khoăn trong tất cả những năm tháng qua, rằng liệu em có làm đúng không khi đã không nói với anh điều mà em cảm thấy cần phải nói với anh vào thời điểm này. Vào thời gian Summer sinh ra, em không bao giờ biết ngày nào hoặc giờ nào J.R sẽ đến tìm em. Em đã hy vọng rằng sự ra đi của bọn em sẽ dễ dàng hơn cho anh nếu anh không biết. Anh đã có một cô con gái xinh đẹp, Sam. Không cách nào con bé lại không phải con của anh được. Em đã không ở cùng J.R trong hơn một tháng trước khi Ovalee và em đi về miền Tây. Như anh đã biết, Ovalee đã bị giết những ngày sau đó, và khi anh ôm em trong vòng tay để an ủi em, tình yêu của chúng đã nảy nở, và chúng ta không thể giữ bản thân cách xa nhau. Chính tháng sau đó, Summer được sinh ra. Em nhìn thấy anh trong con bé mỗi ngày, Sam. Tóc con bé màu đen, giống

hệt như anh. Con bé hay hát đầu như anh thường làm. Em nghĩ J.R đã nghỉ ngơi, nhưng ông ấy không bao giờ bộc lộ điều đó. Ông ấy yêu con bé và là một người cha tốt đối với con bé. Con bé cũng là một cô gái tốt, Sam. Và xinh đẹp. Anh sẽ tự hào về con bé. Em cho anh biết vào lúc này bởi vì em cảm thấy thời gian của em ở thế giới này đã bị rút ngắn. Em sẽ không nói với Summer. Em không chịu đựng được việc con bé nghĩ mẹ nó là một người phụ nữ buông thả, tội lỗi. Mùa hè mà chúng ta trải qua bên nhau trước khi con bé được sinh ra là khoảng thời gian kỳ diệu trong cuộc đời của em, và không ngày nào trôi qua mà em không nghĩ về anh. Em cầu nguyện Libby hồi phục sức khỏe và anh có thể sống một cuộc sống hạnh phúc. Em sợ rằng tội lỗi của em về mùa hè tuyệt vời đó đã bắt được em. Đừng xót xa cho em, Sam yêu dấu. Hãy vui mừng rằng một phần của anh và của em đang sống trong con gái của chúng ta.

Cầu Chúa ban phúc lành cho anh,

Nannie Kuykendall.

Summer choáng váng. Đôi mắt nàng không còn nhìn vào những mẫu tự trên trang giấy nữa. Sự thấm nhập đầy đủ của tin tức kinh hoàng ấy vẫn chưa vươn đến được trí não mờ sương của nàng.

“Đó không thể là sự thật được.” Nàng thì thầm.

“Đó là sự thật, cưng à. Cô phải đối mặt với nó.” Giọng của Ellen lạ lẫm vọng đến bên tai nàng. “Bây giờ cô hiểu lý do tại sao tôi quá bàng hoàng khi nghe về cô và Slater rồi. Tôi nghĩ hẳn biết cô là em gái hẳn. Tôi chắc chắn là hẳn biết. Tôi không thể hiểu nổi, tại sao Nannie lại không nói với cô.”

Summer nhìn bà ta đờ đẫn. Gương mặt nàng như tạc bằng gỗ, rồi một sự run rẩy tràn qua nó. Bức thư rơi xuống sàn.

“Cô không thể vương vào tình yêu với Slater được đâu cưng.” Giọng nói đáng ghét cứ đều đều, “Hắn là anh trai cô, y như John Austin là em trai cô vậy.” Bà ta ngừng lại, rồi vội vàng nói tiếp, “Tôi đã định gửi bức thư cho Sam, nhưng trước khi tôi có thể tìm ra ai đó chuyển

bức thư đi thì anh ấy đã bị giết. Và Slater... chà, Slater hành động giống như một con chó điên mỗi khi tôi đến gần. Tôi vui là đã giữ bức thư đó lại, vì lợi ích của cô, cưng à. Điều gì xảy ra nếu cô cưới Slater? Điều gì xảy ra nếu cô có một đứa bé với hắn?" Dấu hiệu kinh hoàng trườn vào giọng bà ta lần này đã không thất bại trên Summer. "Tại sao à, cưng ời, những đứa trẻ từ sự kết hợp như thế sẽ bị biến dạng, bị ngu đần... Cô biết đấy, những kẻ với cái đầu to. Thật mừng làm sao rằng tôi đã đến đúng lúc! Chưa kể đến những điều khủng khiếp mà tôi đã cứu cô tránh khỏi."

"Im đi! Im đi!"

Summer bật đứng dậy và hét lên, rồi bịt tay lên miệng và cắn mạnh vào lưng khớp ngón tay. Giận dữ và đau khổ đang xé nàng thành từng phần. Không thể nhìn vào gương mặt điềm tĩnh xinh đẹp của Ellen, nàng buột ra tiếng khóc thống khổ, buông thõng tay, và quăng bản thân úp mặt xuống giường.

Thân thể nàng rung chuyển khi nàng bắt đầu nức nở cuồng loạn. Điều đó không thể là sự thật! Đó là một hiểu lầm! Đó không thể là sự thật – nhưng nó đã là thế! Chữ viết tay của mẹ nàng, sự nói chuyện liên miên của bà về Sam McLean. Mẹ nàng nói rằng *tất cả người nhà McLean đều đặt tên đứa trẻ của họ bắt đầu với chữ S. Mẹ đặt cho con tên Summer*, mẹ nàng nói, *bởi vì nó nhắc mẹ nhớ về những thứ xinh đẹp*. Trái tim nàng nhức nhối với cơn đau thể chất gần như quá mạnh để có thể chịu đựng được. Nàng tiếp tục rung rẩy dữ dội, cả bên trong lẫn bên ngoài. *Làm ơn, làm ơn*, giọng nói bên trong nàng than khóc, *xin hãy để cho điều đó chỉ là một cơn ác mộng. Hãy để tôi thức dậy và mọi thứ đều ổn*. Nhưng nàng biết mọi thứ không ổn chút nào, và đây không phải là ác mộng, và nàng khóc dữ dội hơn nữa.

Các ý nghĩ xô dạt trong trí óc nàng. Đôi bàn tay đã âu yếm nàng thân mật đến thế lại là của... anh trai nàng! Đôi môi đã hôn nàng đầy đam mê và mang nàng đến bến bờ hạnh phúc và xa hơn nữa là của... anh trai nàng! Đứa trẻ... Ôi, Chúa ời, Đứa trẻ là con của anh trai nàng! Lạy Đức Chúa kính yêu đầy khoan dung, nàng cầu

nguyện, xin hãy để con chết đi! Đừng để con sống đối mặt với... địa ngục!

Nàng khóc dữ dội hơn. Khóc cho đến khi trí óc nàng tê liệt vì đau buồn và ăn năn. Phủ kín gương mặt bằng hai bàn tay, nàng chìm sâu vào trong địa ngục khốn khổ của nàng, chấp nhận những nhát dao chí hiểm mà nàng chưa từng biết đến.

Ellen không cho phép nàng trốn vào trong trạng thái vô thức. Bà lắc vai nàng. Khe khẽ vào lần đầu tiên, rồi mạnh hơn.

“Summer, cô phải kiềm nén bản thân, lập ra những kế hoạch. Cô đang làm cho chính mình phát bệnh khi cư xử như thế này. Summer, nghe tôi này. Cô có lên giường với Slater không? Có không?” Ellen lắc nàng lần nữa. “Trả lời tôi.” Khi Summer không trả lời, bà ta nói với vẻ dứt khoát. “Cô có. Điều này tệ hơn tôi nghĩ nhiều đấy. Cô có biết điều đó nghĩa là gì không, Summer? Có nghĩa là cô đã phạm tội loạn luân! Cô và Slater... Ôi Chúa cứu chuộc, đừng để những người đàn ông phát hiện ra điều này! Và lạy Trời, đừng để cho cô có thai! Họ sẽ treo cổ Slater, chắc chắn là thế đấy, Summer. Bọn đàn ông Texan có thể khá thiếu khoan thứ đối với những điều như thế. Họ sẽ không nghĩ rằng có lẽ Slater không biết cô là em gái của cậu ta. Cô có muốn thấy Slater bị treo cổ không?”

Summer lăn người và ngồi dậy. Những lời của Ellen len lỏi vào những chốn thẳm sâu nhất trong trí óc mù mịt của nàng. Nàng không thể để cho bất kỳ tổn hại nào đến với Slater. Anh chẳng biết nhiều hơn nàng, rằng anh... rằng nàng... Nàng không thể, cho dù chỉ nghĩ đến những từ đó. Ellen nói đúng. Nàng phải rời khỏi đây trước khi bất kỳ ai nghi ngờ. Nàng và John Austin sẽ trở lại Pine Woods. Gần như ngay khi ý tưởng ấy lướt qua trí óc nàng, nàng đã bác bỏ nó. Không! Nàng phải đi đến một nơi nào đó mà Slater không thể tìm thấy nàng. Nơi nào đó mà thậm chí anh sẽ không nghĩ đến việc tìm kiếm ở đó.

“Tôi đã nảy ra ý này trong lúc cô đang vật lộn với sự thật, Summer. Tôi sẽ giúp cô rời khỏi nơi này. Cô cần phải đi. Cô hiểu mà, đúng không cưng?” Bà ta nhìn chăm chú vào đôi mắt sưng phồng vì khóc.

“Có một khu làng của người Mormon* cách Hamilton khoảng tám dặm. Tôi biết người dẫn đầu rất rõ. Ông ta là một người tốt. Tôi đã mua kha khá đồ nội thất từ họ, và ông ta nợ tôi một ân huệ. Nếu tôi yêu cầu, ông ta sẽ đưa cô đi cùng khi họ rời khỏi để gia nhập một cộng đồng lớn hơn ở Utah. Về tất cả những tính tốt của họ, họ khá vụ lợi. Cô sẽ cần tiền.” Bà vói tay vào trong hành lý và kéo ra một chiếc túi.

“Không,” Summer nói bằng giọng khản đặc, “Không...”

“Có. Lấy đi.” Ellen đặt chiếc túi vào trong tay nàng và khép những ngón tay của nàng lên trên nó. “Cô có thể trả lại tôi nếu điều đó khiến cô cảm thấy tốt hơn để nhận nó. Tôi làm điều này vì cô, Summer, vì mẹ cô... và vì Slater. Những tin đồ Mormon sẽ mang cô đến Utah và Slater sẽ không bao giờ biết, sẽ không bao giờ phải chịu đựng nỗi ô nhục khi biết rằng hắn đã làm chính em gái ruột của mình mang thai.”

Summer thả túi tiền xuống sàn. Ellen vươn tay đến nó và bức thư. Chiếc túi bà ta đặt trên bàn viết, còn bức thư nhét vào trong túi váy của bà.

“Tôi muốn lấy bức thư.” Giọng Summer nghẹn ngào. “Đó là bức thư của mẹ tôi. Bà đã mở nó, đã đọc những bí mật của bà ấy.” Nàng giờ tay ra.

Ellen nhún vai hờ hững, và trao cho nàng bì thư.

“Có điều gì không ổn sao, Summer?” Sadie đứng tần ngần trong ngưỡng cửa.

“Sadie! Ôi... Sadie!” Summer trườn đứng lên và lao đến với bạn nàng. Nàng quăng đôi cánh tay vào một Sadie đang hoảng hốt với sức mạnh gần như khiến chị lão đảo. Nàng liên tục lập đi lập lại : “Sadie! Ôi Sadie ơi!”

“Có gì không ổn sao? Bà đã làm gì cô ấy?” Sadie ôm cô gái đang nức nở dữ dội và cố giữ thẳng bằng.

“Tôi không làm điều gì với cô ấy hết. Cô ấy tự làm điều đó đấy chứ.” Giọng của Ellen lạnh lẽo, đầy vẻ quý phái, y như trước đây. “Tôi trao cho cô ấy bằng chứng rằng cô ấy là em gái của Slater McLean. Nếu cô là bạn của cô ấy, cô nên giúp cô ấy đóng gói hành lý để cô ấy có thể rời khỏi đây. Nếu bị phát hiện đã ngủ với chính anh trai của mình, cô ấy sẽ bị ruồng bỏ. Không kẻ đứng đắn nào sẽ muốn dính líu gì đến cô ấy, và Slater sẽ bị treo cổ! Tôi sẽ rời đi để cô thuyết phục cô ấy. Tôi sẽ ra ngoài hiên trước hít thở ít không khí trong lành.”

Summer thẩn thức câu chuyện trong vòng tay Sadie. Sau đó, nàng nằm dài trên giường, nhìn chăm chăm vào hư không, như thể mí mắt đã bị tê cứng. Sadie mang đến một chiếc khăn ướt, lau gương mặt sưng phồng và vuốt lại mái tóc rối cho nàng.

“Tôi không tin điều đó.” Chị ngồi bên cạnh giường, giữ chặt bàn tay Summer, và cố gắng đến tuyệt vọng tìm ra lý do để tin rằng câu chuyện không phải sự thật. “Tôi chưa bao giờ gặp người nào giống như bà ta. Bà ta khiến tôi cảm thấy giống như tôi chẳng là gì hết khi bà ta đảo ánh mắt trên người tôi. Bà ta có thể đã viết bức thư ấy lắm chứ?”

“Không. Đó là giấy của mẹ tôi và nét chữ viết tay của mẹ tôi.” Đôi mắt màu tím biếc nhìn Sadie cạn khô nhưng sưng phồng, và để lộ hậu quả từ một cuộc khóc lóc dữ dội. “Đó là sự thật, Sadie. Không phải cứ mong muốn thật nhiều thì sẽ có thể thay đổi được sự thật.”

“Cô sẽ làm gì, Summer? Cô sẽ nói với Slater chứ?”

“Tôi đã có thai rồi, Sadie.” Nàng ngừng lại khi thấy vẻ sửng sốt trên gương mặt Sadie. Những từ ngữ không thể tin được và cũng không thể nói được thành lời đặt một sự xác thực lên chúng. “Tôi không thể để cho Slater sống với nỗi đau khổ dằn vặt rằng anh ấy đã làm... em gái anh ấy mang thai.”

“Ôi Summer! Ôi, cô gái đáng thương!” Những giọt nước mắt của chính chị làm nghẹn cổ họng chị, gần như bực kín những từ ngữ.

“Tôi phải ra đi, Sadie.” Nàng nghiêng người trên khuỷu tay. “Ellen đã đề nghị giúp đỡ tôi.” Nàng níu chặt cánh tay của Sadie. “Nhưng John Austin là điều tôi lo lắng. Chị sẽ chăm sóc thằng bé thay tôi nhé, Sadie? Làm ơn, hãy làm điều này vì tôi. Tôi sẽ tìm thằng bé ngay khi tôi có thể.”

“Sao thế, cô không cần phải lo lắng về John Austin đâu. Nhưng, sao cô không để tôi và Mary đi cùng cô? Chúng ta sẽ cùng nhau xoay sở. Chúng ta có thể đi đến nơi nào đó và tôi sẽ tìm việc. Chúng ta sẽ sống được.” gương mặt của Sadie phiền muộn. “Tôi không muốn cô đi với người phụ nữ đó, Summer. Làm ơn đừng làm thế. Thứ gì đó tồi tệ sẽ xảy ra. Tôi chỉ biết là bà ta không tốt!”

“Tôi sẽ không ở với Ellen. Hứa với tôi, chị sẽ ở lại đây và chăm sóc John Austin, và chị sẽ không nói với ai rằng tôi đã có thai.”

“Dĩ nhiên tôi hứa. Tôi sẽ làm bất kỳ điều gì cô muốn tôi làm. Nhưng Slater sẽ nghĩ gì khi cô chỉ cứ vậy mà đi mất?”

“Anh ấy quá ốm yếu để trò chuyện vào lúc này. Anh ấy sẽ bị tổn thương, nhưng điều đó vẫn tốt hơn thế này. Trong một vài tuần, hoặc một tháng, tôi đã đi đủ xa và điều đó sẽ an toàn để chị đưa cho anh ấy bức thư. Anh ấy sẽ hiểu.”

“Tôi không biết, Summer. Anh ấy sẽ điên cuồng lên cho xem, khi cô đi mà không nói gì với anh ấy. Tôi không biết liệu tôi có thể đợi đến một tháng hay không nữa.”

“Cứ đợi lâu như chị có thể, Sadie. Cho dù anh ấy có biết, anh ấy cũng sẽ không thể cưới ngựa trong thời gian đó được đâu.”

Sau đó họ im lặng, mỗi người lạc trong suy nghĩ của riêng mình, nhưng vẫn giữ chặt bàn tay của nhau. Ellen bước tới bước lui trên hiên trước, nhìn xuyên qua cánh cửa mở hết lần này đến lần khác. Từ một nguồn sức mạnh không thể ngờ bên trong nàng, Summer thu thập đủ sức mạnh để suy nghĩ một cách bình tĩnh. Một dòng từ bức thư của mẹ nàng xô vào trí óc nàng: *“Em sợ rằng tội lỗi của em về mùa hè kỳ diệu đó đã bắt được em rồi.”* Giống như mẹ, Summer

ngĩ. Mình cũng như mẹ. Nhưng tội lỗi của mình bắt được mình sớm hơn, và mình phải trả giá cho chúng lâu hơn.

Sadie lấy chiếc rương nhỏ của Summer từ bên dưới giường và bắt đầu lấp đầy nó. Không hỏi han gì, chị nhấc túi tiền từ bàn viết và nhét nó vào bên trong, cùng với chiếc hộp đã cắt chiếc vòng thắt bằng tóc và số tiền mà Slater đã đưa cho nàng để mua váy cưới. Đó là một số tiền lớn; nhiều hơn Sadie từng mơ có được. Chị mừng cho Summer, ít nhất thì nàng cũng sẽ không phải lo lắng về chuyện tiền nong trong một thời gian.

John Austin và Mary đi xuống khỏi căn gác mái.

“Em đã mệt mỗi khi cứ phải ở mãi trên đó rồi, Summer.” Cậu bé phàn nàn. Rồi nhìn thấy những gì Sadie đang làm, cậu hỏi, “Chị đang đóng gói rương hành lý của Summer để làm gì thế? Slater không thể đi xuống thị trấn lúc này được đâu. Jack nói anh ấy không thể đi trong một thời gian dài. Jack nói rằng ông ấy định đi xuống thị trấn và kéo lê vị giáo sĩ ấy đến đây nếu ông ấy cần phải dọa cái đồ...” Đôi mắt cậu bé lia nhanh đến người chị, “Jack nói ông ấy sẽ bị nguyên rủa nếu ông ấy...”

“Jack nói, Jack nói!” Sự thiếu kiên nhẫn lộ rõ trong giọng của Sadie. “Summer sắp đi thăm Mrs. McLean. Slater sẽ nằm chết dí ở đó một thời gian dài và Summer sẽ đi với Mrs. McLean... ờ, để may váy cưới.”

“Chị ấy nằm trên giường vì chuyện gì thế?”

“Cô ấy mệt, vậy thôi. Cô ấy đã thức suốt đêm. Giờ thì biến đi và đọc sách của em hoặc thứ gì đó. Mary, Con đến đây và ngồi trên sàn và mẹ sẽ để cho giữ chiếc gương soi của Summer.”

Summer nằm bất động trên giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Sadie làm việc và nói chuyện nho nhỏ với Mary, những vấn đề riêng của chị bây giờ đã bị quên lãng trước tại họa đang giáng xuống cho bạn chị.

Khi John Austin xuất hiện ở ngưỡng cửa và bảo với chị Jesse đã quay lại, tin tức ấy đã không làm chị thấy hạnh phúc dữ dội như nó sẽ làm được cách đó một vài ngày, hoặc thậm chí chỉ một ngày.

“Những binh lính cũng trở lại. Em ước chi Jack để em nói chuyện với họ. Chị có nghĩ ông ấy sẽ cho phép em không, Sadie?”

“Em nên hỏi ông ấy, nhưng không phải bây giờ. Jack đã nói chúng ta ở yên trong nhà, và đó là những gì chúng ta phải làm.” Sadie bước đến cửa.

Jesse đang đứng bên cạnh con ngựa của gã, và bắt chập bản thân, chị không thể kiểm soát được cú nhẩy đột ngột của trái tim chị. Ellen đứng gần gã, đôi cánh tay bà ta quàng quanh eo gã trong lúc gã vỗ nhẹ trên lưng bà.

Quang cảnh về hai người bọn họ ở bên nhau khuấy động một cơn giận dữ bên trong Sadie. Giận bản thân vì đã quá ngu ngốc khi nghĩ rằng chị sẽ có cơ hội với gã. Chị quan sát họ, bị mê hoặc, khi Ellen thực hiện những mưu mẹo của bà. Bà ta vuốt má gã, mím cười với gã, bật cười với điều gã đang nói mà không rời mắt khỏi gương mặt gã.

“Đàn ông còn ngốc hơn cả những con cừu,” Sadie làm bầm, cố ngăn những giọt nước mắt thất vọng trào ra khỏi mắt chị, “và đám cừu thì có não đâu để mà ngốc chứ!” Chị quay khỏi ngưỡng cửa với vẻ chán ghét, nhìn Summer để xem liệu nàng có nắm được tầm quan trọng là những người lính đang trở lại hay không, nhưng Summer vẫn nằm y như trước đó, vẫn đang nhìn vô hồn lên trần nhà.

Jesse và Ellen di chuyển đến hiên trước và giọng của họ trôi dạt vào phòng qua cánh cửa mở. “Tôi muốn về nhà, Jesse.”

“Chúng ta phải đợi, Ellen. Đại úy Slane đang đóng quân ngoài kia với hy vọng sẽ bắt được băng nhóm đó trước khi họ đến đây. Tôi ở đây phòng hờ một vài trong số chúng thoát đến đây. Chúng là một bè lũ xấu xa, Ellen. Có lẽ là bọn tệ hại nhất mà phần này của đất

nước được biết. Đây là cơ hội của đại úy để tóm được chúng. Vì thế chúng ta sẽ ngồi yên ở đây cho đến khi mọi việc đã xong.”

“Tôi có vài thứ để nói về điều đó, Jesse. Trong khi cậu rong duỗi loanh quanh cùng đại úy Slane, những người của chính cậu ở đây đã nhận lệnh từ đốc công của Slater. Có bốn người ở đây, những người làm việc cho chúng ta. Tom đã phớt lờ tôi kể từ khi chúng tôi ở đây. Khi chúng ta về nhà, tôi muốn cậu sa thải họ. Travis nói ông ta luôn lấy quá nhiều cho bản thân. Và từ cách ông ta đang hành động, tôi chắc chắn có thể tin điều đó.”

“Chúng ta sẽ nói về điều đó sau, Ellen.”

“Chúng ta sẽ nói về điều đó bây giờ.”

“Đề sau. Bây giờ bà đã mệt rồi, và hoảng sợ.” Giọng của Jesse kiên quyết, rồi sau đó nhẹ nhàng, kiên nhẫn.

“Tôi không hoảng sợ!” Giọng của Ellen tăng cao giận dữ. “Cậu đang nói với tôi rằng tôi hoảng sợ nhưng tôi không có! Một điều nữa, Jesse, cậu đừng quên cậu cũng đang làm việc cho tôi. Cậu làm việc cho tôi và Travis.” Một khoảng yên lặng dài, rồi giọng của Ellen, êm dịu, dịu dàng. “Tôi rất tiếc. Tôi không có ý định đó, cưng à. Cậu biết là tôi không có mà. Cậu là trụ cột của tôi, sức mạnh của tôi. Tôi không thể nào xoay sở được mà không có cậu. Cậu biết điều đó mà.”

“Tôi biết. Không sao đâu. Chúng ta sẽ về nhà ngay khi...”

Họ rời xa khỏi ô cửa sổ và dạ dày của Sadie đảo lộn chậm chậm. Giấc mơ của chị đã dần trôi xa...

SeseNau' Blog

Chương 15.

Khi Jesse xuất hiện tại ngưỡng cửa, Sadie nhìn gã bằng ánh mắt thù địch. Gã đi vào trong phòng, liếc nhìn Summer, nàng chẳng quan tâm gì đến gã; nhìn vào chiếc rương hành lý đang để mở; rồi nhìn Sadie với ánh mắt dò hỏi, nhưng không lời nào thốt ra. Mary chạy đến với gã và quần đôi cánh tay bé nhỏ quanh chân gã.

“Hello, bí ngô. Cô gái của tôi thế nào?” Gã nhắc cô bé vào trong vòng tay một lúc rồi đặt cô bé đứng xuống. “Đây có phải những gì cháu đang mong không?” gã trao cho cô bé một que kẹo sau khi cẩn thận lấy đi những mẫu sợi thuốc lá dính vào đó. Mary nhìn gã đầy thương mến.

Jesse nhìn Sadie một lúc lâu trước khi gã nói. Chị cố gắng giữ bản thân cách xa khỏi gã... buộc bản thân lạnh nhạt. Gã hiểu. Đó là Ellen.

“Tôi đến để nói với em rằng Travis đang cưới ngựa đến.” Sadie dường như đông cứng. Đôi mắt xanh lục mở lớn kinh hoàng. “Jack và Tom và hai người lạ đi cùng hắn. Em sẽ ổn thôi. Hãy đứng ngoài vụ việc, giữ Mary và cậu bé cách xa khỏi những chiếc cửa.” Gã liếc Summer lần nữa. “Cô ấy ốm sao?”

Chị lắc đầu. “Chỉ mệt thôi.”

“Còn em? Em có ổn không?”

“Dĩ nhiên.” Chị cố giữ ánh mắt không nhìn về hướng của gã, nhưng chị thật vô dụng, không thể kiểm soát được chúng. Chị quá lo lắng để có thể nói nhiều hơn, cổ họng chị khô khốc. Sự yên lặng dường như dài thăm thẳm.

Gã tiếp tục nhìn chị cho đến khi những âm thanh bên ngoài vẳng đến họ. Jesse bước lùi khỏi cửa và nhìn ra ngoài. Gã không muốn mang mối bất hoà của gã với Travis lộ ra vào lúc này: Tốt hơn đối

với cả hai khi giải quyết điều đó một mình với nhau khi không có Ellen ngáng đường.

Những người đàn ông dừng ngựa xa khỏi hàng hiên, ngay phía sau những vật hoa của Summer. Jack và Tom di chuyển vào bên hông nhà và ngay phía trước nhà là ba người khác. Tất cả đều có gương mặt tối tăm, lạnh lẽo ngoại trừ Travis. Hắn là người duy nhất xuống ngựa. Ellen, với cánh tay quấn quanh trụ hiên, gọi hắn.

“Travis, con yêu. Con đến để đưa Mama về nhà đấy ư?”

Hắn cười toe toét với bà, nhưng không trả lời. Hắn đẩy chiếc mũ ra phía sau đầu và gương mặt mang một vẻ gian tà, khinh suất, ra vẻ dòng máu của hắn cao quý và hắn đang mang một trong những tâm trạng quỷ-cũng-phải-dè-chùng của hắn. Hắn đi nghênh ngang đến phía trước con ngựa, sợi dây cương treo lỏng lẻo đầy bất cẩn trên cánh tay, đứng với đôi chân dang rộng và nhả ra một vòng khói thuốc.

Đối với Ellen, người biết rõ là hắn đang phô diễn. Bà ta mỉm cười đầy khoan dung với hắn. *Thằng bé đẹp trai quá chừng, cậu bé của ta. Ngày nào đó, nó sẽ trở thành người giàu có nhất, quan trọng nhất Texas.*

“Mẹ nghĩ gì thế, Mama?” Hắn quẹt đầu một que diêm vào gót chiếc giày ống và để ngọn lửa cháy trong một giây hoặc hai trước khi châm vào đầu điếu thuốc. “Con thậm chí còn chẳng biết mẹ đến đây nữa là.” Giọng hắn biếng nhác, thái độ tự tin. Hắn có rất nhiều người để chỉ huy và hắn đang rất thích thú với điều đó.

Ellen cười vang. “Chà, thì bây giờ con biết rồi đấy.” Đôi mắt bà ta hẹp lại khi nhìn những người đàn ông đi cùng hắn. Họ là những người lạ và không có vẻ trông giống như loại bầu bạn mà con trai bà nên giữ. Một chút linh cảm thiếu thoải mái tràn qua bà. “Tom,” Bà gọi, “Mang xe ngựa của tôi đến đây. Travis và bạn của nó sẽ hộ tống tôi về nhà. Tôi biết chuyện một băng đảng đang cưỡi ngựa đến nông trại này chỉ là một mớ rác rưởi mà thôi. Con không nhìn thấy chúng, đúng không Travis?”

Travis búng điều thuốc đang hút dở vào trong đám bụi, nhìn lên hai người đàn ông ngồi trên lưng ngựa, lặng lẽ, chờ đợi. Đây tự tin, hắn bắt chéo cánh tay ngang qua ngực và đu đưa tới lui trên gót chân.

“Có, con có thấy, Mama,” Hắn loan báo. “Nhưng con không nghĩ họ sẽ cỡi ngựa đến đây. Không cần phải làm điều đó.” Hắn đợi một lúc. Đôi mắt hắn chuyển từ gương mặt của mẹ hắn đến Jack. “Thật hết sức đột ngột là có vài thay đổi sẽ được tiến hành quanh đây.” Đôi mắt hắn chuyển trở lại Ellen và hắn cười toe toét hết cỡ. “Mẹ thấy đấy, Mama, Keep bây giờ đã thuộc về con rồi.” Nụ cười toe toét rời khỏi gương mặt và hắn gầm gừ với Jack. “Mày không còn gì để nói nữa đâu. Mày có thể chọn, hoặc là cỡi khỏi đây trên lưng con ngựa đó hoặc là vắt ngang qua nó. Chẳng có gì khác biệt với tao hết.”

Chỉ lặng thinh, Jack không hề di chuyển, cũng không để lộ ít nhất một biểu hiện nào. Ellen hít một hơi thở sâu và bám chặt lấy trụ hiên trước. Jesse, đang lắng nghe từ bên trong ngôi nhà, cảm thấy những bó cơ của gã kéo căng.

Travis tiếp tục. “Không có gì để nói à Jack? Mày không muốn biết bằng cách nào Keep lại thuộc về tao sao? Không ư? Chà, dù sao thì tao cũng sẽ nói cho mày biết.” Đôi mắt hắn chuyển từ Tom đến Jack rồi đến mẹ hắn. Hắn khoái điều này quá. Hắn cảm thấy kích thích, nhịp mạch của hắn chạy đua y như khi hắn khuất phục một người phụ nữ đang chiến đấu với hắn. Hắn để cho một phút trôi qua, trong lúc sự căng thẳng được tôn lên. Rồi hắn cười thành tiếng.

“Những tin tức tồi tệ cho mày lại thật tuyệt với tao, Jack à. Cách đây một hoặc hai ngày, bọn tao đã thấy thi thể của Slater già nằm phơi trên những ngọn đồi. Hắn ta đã hết đời trong tay bọn Apache rồi. Trông có vẻ hắn đã chết được một hoặc hai ngày rồi. Bọn ó đã rút mắt của gã ra.” Hắn ngừng lại và nhìn gương mặt sững sờ của mẹ gã. “Mẹ biết điều đó có nghĩa là gì mà, đúng không Mama? Đất nhà McLean thuộc về dòng máu nhà McLean. Keep thuộc về tôi. Slater không có người nối dõi nào. Không đúng sao, Mama?”

Gương mặt của Ellen chuyển thành trắng xác, hơi thở gần như rời khỏi bà. Bà điên cuồng bám chặt vào trụ hiên như thể đột ngột đôi

chân đã từ chối chống đỡ cho bà. *Ôi Lạy Chúa tôi!* Bà ta nghĩ. *Ôi Travis, chàng trai yêu dấu của mẹ, con đã không hoàn thành công việc rồi. Chúng ta đã để sống hắn một lần nữa rồi!* Đầu bà kêu ù ù và đôi mắt bà không chịu tập trung. Bà không chắc liệu bà có buột những từ đó ra thành lời hay không nữa.

“Jesse!” Bà thét lên. “Jesse!” Bà điên cuồng nhìn quanh. Jesse sẽ biết phải làm gì, gã sẽ khiến cho mọi thứ đầu vào đây trở lại. Jesse luôn quan tâm đến mọi thứ.

Jesse bước ra cửa ngay khi Ellen gọi. Bà chạy đến với gã và bám chặt vào gã, gương mặt bà khoác một chiếc mặt nạ thống khổ.

“Jesse! Hãy làm gì đó đi!” Bà nức nở.

Sự căm ghét mà gã cảm thấy về Travis dày lên trong cổ họng gã giống như mật đắng. Hắn đã mục ruỗng đến tận cốt lõi, gã đã biết điều đó nhiều năm rồi, và bây giờ, rốt cuộc hắn cũng tự mình sảy chân. Gã đẩy Ellen ra, và đối diện với Travis.

“Cậu đang khuấy tung cái quái quỷ gì lên thế hả?” Giọng nói bằng giá quát vào Travis như một lần roi.

Câu hỏi được đưa ra bằng một giọng nói tự tin, đáng ghét, và đó là chìa khoá xỏ tung kho cảm xúc đã xây đắp bên trong Travis trong nhiều năm. Cơn thịnh nộ, sự bẽ mặt và oán giận trong tất cả những lần bị xếp thứ hai sau người đàn ông này sôi sùng sục trong hắn. Đây là lúc kết thúc điều đó. Phải là lúc này. Hắn không thể sống thêm một ngày nữa, thở cùng bầu không khí, bước đi trên cùng một trái đất với thứ đồ con hoang ngạo mạn này. Lỗ mũi hắn loe ra và trái tim hắn đập dồn. Quỷ thật, hắn có thể đón ngã tên khốn đó với một cú rút súng. Chẳng phải Râu Đỏ đã nói hắn bắn khá tốt hay sao? Dù sao thì Jesse cũng đáng quái gì đâu ngoài một con chó con đi lạc mà mẹ hắn đã nhặt về.

Ellen đọc được biểu hiện trên gương mặt con trai bà và điên cuồng gọi với ra.

“Travis! Không! Cư xử cho phải phép, ngay!”

“Im miệng đi, Mama!”

“Đừng xen vào, Ellen,” Jesse nói điềm tĩnh.

“Không, Travis! Nghe mẹ đi!”

“Tôi bảo bà im đi, Mama!”

“Jesse sẽ sửa chữa điều đó... làm ơn đi, Travis!”

Travis bước một bước về phía trước, đôi mắt hấn gắn chặt vào Jesse. “Thứ đồ con hoang nhà mày! Thứ đồ con hoang trời đánh nhà mày!” Từ ngữ như một tiếng gầm gừ bị nén lại.

Đầu hấn đột ngột cúi về phía trước và bàn tay phải hạ thấp xuống. Vào khoảnh khắc đó Ellen lao đến phía trước Jesse. Khẩu súng của Jesse đã giơ lên, nhưng Ellen đã ở trong làn đạn. Gã nhìn thân thể bà nảy lên khi viên đạn bắn vào bà khiến bà quay tròn. Một phát súng thứ hai khai hỏa chỉ trong một phần giây sau phát bắn đầu tiên. Jesse không nhìn thân thể của Travis ngã xuống hoặc khẩu súng bốc khói của Tom Treload đang đung đưa chuyển đến ba gã đàn ông kia. Gã bắt lấy thân thể đang ngã xuống của Ellen.

Gã đứng chết lặng, ôm Ellen trong vòng tay. Travis nằm sõng xoài trên lưng, nơi viên đạn của Tom tống vào hấn. Mái tóc vàng đã không còn, từ đỉnh đầu hấn, máu và não tuôn tràn trên đất.

Summer và Sadie đã chạy ra ngoài hiên trước. Họ đứng đó trong sự yên lặng kinh hoàng.

Ellen nhấc đầu lên khỏi vai của Jesse và nhìn xuống vạt váy trước của bà.

“Tôi bị thương sao, Jesse? Tôi không cảm thấy bất kỳ điều gì hết.”

Trong một thoáng gã đặt gò má lên trán bà, rồi nhìn đầy lo âu vào gương mặt bà. Mi mắt bà đã rũ xuống.

“Ellen?” Gã thì thầm khàn khàn. Rồi lớn hơn, “Ellen?”

Ellen nhướng đôi mắt mờ đục nhìn gã. “Cậu yêu tôi, đúng không, Jesse? Cậu sẽ không rời bỏ tôi chứ?”

“Không, Ellen, tôi sẽ không rời bỏ bà.” Giọng gã dày lên và khàn khàn với sự đau đớn.

Summer và Sadie đứng như thể bị tê liệt. Cuối cùng Sadie để cho không khí buột ra khỏi phổi chị. Ellen đang hấp hối!

Chị theo sau Jesse vào trong nhà và kéo chiếc mền bông khỏi giường. Nhẹ nhàng, gã hạ thấp Ellen xuống. Vết thương nằm cao trên vùng giữa bụng, máu của bà thấm ướt vùng dưới ngực. Gã mở nút áo của bà trong lúc Sadie đi tìm băng gạc.

Summer đứng phía cuối giường giữ chặt bàn tay của Mary một bên và John Austin bên còn lại. Như đã từng như thế trước đây, cậu bé giữ sự kinh sợ trong yên lặng.

Jesse đặt một nùi giẻ thấm máu trên vết thương và gần như ngay lập tức nó thấm đẫm máu. Gã đặt một miếng giẻ khác lên trên miếng đầu tiên và khom người tháo giày cho Ellen.

“Tôi không thể để cho nó bắn cậu, Jesse.” Giọng của Ellen vang lên đột ngột. “Thằng bé có đôi chút nóng giận thất thường, nhưng nó sẽ vượt qua được thôi. Nó cần cậu, Jesse. Nó cần cậu canh chừng sau lưng nó. Cậu sẽ chỉnh mọi thứ đúng đắn lại, đúng không?”

“Phải, Ellen. Tôi sẽ chỉnh mọi thứ đúng đắn lại.”

“Nó đã không chắc chắn về Slater. Nó không chắc chắn là hán ta đã chết. Giá như nó để tôi giúp nó lập kế hoạch mọi thứ. Nhưng nó là một người nhà McLean kiêu hãnh và bướng bỉnh, không muốn để Mama của nó giúp nó.” Bà nhìn vào Jesse với vẻ quẩn rũ. “Cậu không còn nổi điên với nó nữa chứ?” Jesse lắc đầu và bà cố mỉm cười. “Nó là một thằng bé đẹp trai. Tôi đã luôn tự hào về nó.”

Sadie nhìn xuống mái đầu cúi khom của Jesse và hầu như không thể kiềm lại được sự trả miếng đã trào đến môi chị. Chị ước chi được hét lớn rằng Travis chẳng có gì đáng để tự hào. Thật ra, hán

chẳng có gì ngoài sự thối nát mục ruỗng... Nước mắt dâng ngập mắt chị. Chị đi đến đầu giường, nơi Ellen không thể nhìn thấy chị, và đặt một bàn tay trên vai Jesse. Có lẽ cái chạm của chị sẽ nói với gã rằng chị quan tâm.

“Thằng bé không mạnh mẽ như cậu, Jesse. Cũng không mạnh mẽ được như Mama của nó.” Giọng của Ellen đột ngột sôi nổi. “Khi tôi muốn thứ gì đó, tôi chiến đấu để giành được nó. Điều duy nhất tôi từng thật sự muốn mà tôi không có được là... Sam.” Đôi môi bà run rẩy và gương mặt bà nhăn lại như thể bà sắp khóc.

Bà ta trông già nua, Sadie nghĩ. Bà ta trông có vẻ đã già đi hai mươi năm trong buổi sáng hôm nay. Làn da mềm mại của bà ta gần như ngả vàng, đôi môi mỏng dính, và những nếp nhăn hằn trên các góc miệng. Cứ như thể trước đây bà ta giữ gìn bản thân có vẻ ngoài trẻ trung hoàn toàn bằng sức mạnh ý chí vậy. Bà ta không còn vẻ lãnh đạm và kiêu kỳ giống như bà ta đã luôn như thế. Bà ta trông có vẻ đáng thương hại.

“Tôi đã làm mọi thứ để có được anh ấy. Anh ấy bảo tôi hãy về nhà với Scott. Scott quá đàn độn và... tha thiết. Ông ấy sẽ tha thứ cho tôi về bất kỳ điều gì.” Bà khép mắt và mỗi khi Sadie thấy không chắc chắn bà ta lại mở mắt ra lần nữa.

Jack đã vào trong nhà, đứng lặng lẽ nhìn xuống, rồi đặt bàn tay lên vai Jesse và đi ra ngoài.

“Đó là ả Nannie đó!” Giọng Ellen yếu hơn, nhưng không thể làm lẫn về ác độc chất chứa trong đó. “Tôi xinh đẹp hơn và có bộ ngực đẹp hơn. Cô ả khăng khiu và quê mùa.” Gương mặt bà ta đỏ sạm, những giọt lệ trượt ra từ góc mắt. Bà ta nằm lặng lẽ trong lúc Jesse lau chúng đi bằng tấm khăn trải giường.

Sadie nói thầm vào tai Jesse. “Ông có muốn chúng tôi đi không?”

Gã chỉ nói một từ, “Ở lại.”

Chị chạm tay vào gã và lùi trở lại bóng tối. Họ chỉ còn lại một mình với người phụ nữ đang hấp hối.

Summer cho mấy đứa trẻ ăn tối trong bếp. Nàng cho chúng ăn cháo ngô và sữa, và trong bữa ăn, nàng để chúng trét chỗ mặt ong cuối cùng lên chỗ bánh mì lát.

Buổi tối rồi cuộc cũng đã đến. Sadie thắp sáng một ngọn đèn và đặt nó trên kệ thế nên chỉ có ánh sáng lờ mờ chiếu sáng chiếc giường. Ellen đã nói một lúc lâu. Đôi khi là với Jesse, những lần khác là với Travis hoặc với Sam, khi trí óc vẫn vợ của bà ta nghĩ tới.

“Khi tôi có được bức thư tôi đã khóc và khóc. Anh ấy đã ngủ với ... ả ta. Tặng cho ả một đứa con! Anh ấy không muốn tôi, nhưng lại muốn ả. Tôi ghét anh ấy! Tôi đã ước anh ấy chết hàng triệu lần. Tôi lập kế hoạch những gì phải làm, Travis. Mama của con có thể lập kế hoạch nhiều thứ.” Lúc này bà đã hít thở khó khăn nhưng vẫn tiếp tục nói. “Jesse đã đi khỏi để tìm gỗ cho những căn nhà mới và con, con trai yêu dấu, đang tiêu khiển với cô nàng thô bỉ trong thị trấn. Ta đã mặc quần áo của con và cưỡi ngựa ra ngoài cùng vài người đàn ông ta đã thuê. Đó là cảm giác tuyệt nhất trên đời!” Bà cười khúc khích, và máu trào từ mũi bà rồi chảy thành vệt trên má. Jesse nhẹ nhàng lau nó đi. “Cậu nên nhìn thấy gương mặt của Sam khi họ bắn anh ấy. Tôi ước chi anh ấy biết tôi đang quan sát, biết rằng tôi đã lập kế hoạch và chờ đợi cơ hội để giết anh ấy. Chỉ là... Tôi cũng muốn Slater chết, nhưng nó lại không chết.” Bà ta nhìn với vẻ nài xin vào Jesse, đôi mắt bắt đầu mờ đi. “Slater lại vừa mới không chết lần nữa, Jesse.”

Bà nhắm mắt và gần như chúng bùng mở ngay lập tức. “Cậu sẽ không để tôi chết, đúng không, Jesse? Cậu... luôn chăm sóc cho... tôi.” Máu trào đầm đìa ra từ miệng bà, làm ướt đầm bà, những tấm khăn trải giường và bàn tay của Jesse bị nắm chặt trong tay bà. Bà ta nhìn vào gã với đôi mắt hoảng hốt, buộc tội ngay trước khi trào máu lần thứ hai. Đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng.

Nhiều phút trôi qua. Jesse gỡ tay gã ra khỏi bàn tay chết chóc của bà và cầm lấy mảnh khăn ướt mà Sadie đưa. Sau khi lau tay, gã dịu dàng vuốt mắt Ellen và rửa máu khỏi gương mặt và đôi tay bà. Khi làm xong, gã đứng nhìn xuống bà.

“Tôi sẽ lo cho bà ta, Jesse.” Sadie đứng bên cạnh gã. “Bà ấy có một chiếc váy sạch trong hành lý.”

“Tôi rất biết ơn em về điều đó.”

Tom đứng bật dậy khi Jesse ra khỏi nhà đi vào hàng hiên. Đêm đã buông xuống và Jesse không nhận ra.

“Xong rồi sao?” Tom đứng, lúng túng, xoắn vặn chiếc mũ đầy bụi của ông quay vòng vòng trong đôi bàn tay.

“Phải, xong rồi.” Jesse mệt rũ rời và giọng gã để lộ ra điều đó.

“Giá như tôi nhanh hơn một chút, Jesse...”

“Ông không thể biết được, Tom. Tôi đã nghĩ đó sẽ là tôi và Travis.”

“Phải, nhưng...”

“Mọi chuyện đã kết thúc, và tôi cảm ơn ông về những gì ông đã làm. Nếu ông không làm thì tôi sẽ phải làm.” Jesse xoay tròn điều thuốc bằng những ngón tay không vững vàng cho lắm, “Có lời nào từ Slane không?”

“Họ đã giết một vài tên và phần còn lại đầu hàng khi chúng nhận ra chúng đang chống lại ai. Họ đã trối gô chúng trong đêm và sẽ khởi hành khi trời sáng.” Tom đi đến cuối hàng hiên và khạc nhổ. “Tôi biết Travis đang giao du với bè lũ hoang dã, nhưng không biết hắn đã lún quá sâu đến thế.”

“Tôi biết điều đó, Tom. Viên đại úy cũng thế.”

“Hắn ta có một tính cách xấu xa độc ác rộng cả dăm. Điều đó bộc lộ từ khi hắn không lớn hơn một con thỏ. Đoán là việc Mama hắn trao cho hắn mọi thứ hắn muốn chẳng giúp được điều đó chút nào.”

“Đoán là không.”

Tom đứng yên lặng, rồi nói, “Những chàng trai đã đóng hai cái hòm thật sự đẹp, Jesse.” Ông ngừng lại. “Gỗ tốt, không có máu.”

“Điều đó tốt cho họ. Tôi sẽ mượn Jack một chiếc xe thồ và chúng ta sẽ về nhà khi trời sáng.

Khi Sadie sửa soạn xong cho Ellen, chị kéo một tấm đắp sạch qua mặt bà. Thật là một công việc kinh khủng, nhưng chị không phải là người lẩn trốn bất kỳ điều gì. Đó là vì Jesse, chị liên tục tự nhủ. Nếu mình có được cơ hội duy nhất với anh ấy, chị cầu nguyện, mình sẽ làm cho anh ấy cảm thấy hạnh phúc, và khao khát, và yêu thương.

Thì thắm các chỉ thị, vì Summer đang ngủ ngời tại bàn, đầu đặt trên đôi cánh tay khoanh lại. Chị bắt John Austin lên giường đi ngủ và thay quần áo cho Mary đang chống đối. Đứa bé muốn gặp Jesse. Sadie hứa rằng có thể, chỉ có thể thôi, rằng Jesse sẽ vào trong nhà và nói gì đó với cô bé. Điều đó làm hài lòng cô nhóc. Sadie hết sức hy vọng rằng cô bé sẽ ngủ và không cần thiết để chị phải yêu cầu Jesse phải làm một điều tầm thường như thế.

Sau đó, chị bước ra khỏi nhà đến hiên trước, giữ thăng bằng một đĩa thức ăn trên một tay và một tách café trong tay kia. Jesse đứng lên và đến bên chị, nhận tách café từ tay chị. Chị đứng tần ngần.

“Ngồi với tôi nào.” Gã nghe như thể một đến tận xương.

“Nếu ông ăn những thứ này.”

“Tôi sẽ ăn.”

Chị ngồi bên cạnh gã. Gã ăn rất nhanh và uống cạn ly café.

“Đoán là tôi đói. Có còn chút café nào không? Ngồi yên đây đi, tôi sẽ đi lấy.”

Khi gã trở lại, gã ngồi thật gần chị, rồi khiến chị ngạc nhiên, cầm lấy tay chị và áp ủ nó trong bàn tay gã. Sau một lúc gã nói.

“Đoán là em đang tự hỏi về tôi và... Ellen.”

“Ồ...” Những từ ngữ của gã còn khiến chị kinh ngạc hơn.

Gã đặt tách café xuống và cầm bàn tay chị trong giữa hai bàn tay của gã, chơi đùa với những ngón tay chị.

“Tôi không biết liệu có ai có thể hiểu được chúng ngoài tôi không nữa.”

“Tôi sẽ... hiểu.” Sadie nín thở. Chị đã táo bạo quá chăng? Chị đang nói dối sao? Chị có thể hiểu được không nhỉ?

“Đó là một câu chuyện dài. Có lẽ quá dài mà một người có thể nói, nhưng tôi muốn kể với em. Tôi chưa bao giờ kể về nó trước đây và tôi không chắc tôi có thể khiến bất kỳ ai hiểu được nó như thế nào. Em phải sống giống như tôi đã trải qua mới biết được nó ra sao.” Gã nghiêng người, cánh tay duỗi dài trên đùi, bàn tay chị vẫn được giữ chặt bằng cả hai bàn tay gã, và bắt đầu kể.

“Tôi sống đầu đó quanh Nacogdoches. Tôi không bao giờ biết bằng cách nào tôi lại bị ném vào cùng những cư dân làm việc trên nơi ở của ông nội Ellen. Họ là dân da trắng cùng đình làm việc bên cạnh những người nô lệ và có một ngôi nhà đầy những đứa nhóc. Thứ chẳng có gì đáng phải bận tâm còn nhiều hơn nữa.” Gã hít một hơi thở sâu và tựa đầu vào vách nhà. “Khi tôi còn rất bé, một phụ nữ thường đến thăm tôi. Tôi chỉ nhớ được đôi chút. Bà ấy xinh đẹp và có mùi rất tuyệt và tôi được ngồi trong lòng bà ấy. Đó là thứ sáng chói nhất trong cuộc đời tôi. Điều đó không kéo dài. Bà ấy ngừng đến. Tôi trông ngóng và chờ đợi bà ấy cho đến khi tôi bắt đầu trông ngóng và chờ đợi Ellen. Tôi không thể nhớ lần đầu tiên tôi nhìn thấy Ellen là khi nào. Bà ấy sống cùng ông nội trong một ngôi nhà đồ sộ, hoa lệ. Họ ở trong đám người tự cao tự đại và không có một mối quan hệ nào với những người như chúng tôi, nhưng Ellen đã có một chuyến đi xuống khu lán. Bà ấy mỉm cười với tôi, vỗ nhẹ lên đầu tôi, và chẳng bao lâu sau, những cuộc viếng thăm của bà là tất cả những gì tôi bám vào để sống. Bà ta đã mang cho tôi một điều để mơ tưởng đến trong một thời gian, và tôi ao ước được nghĩ rằng bà ta đi đến nơi dơ dáy ấy chỉ để gặp tôi, dù bà ấy không như vậy. Bà ta đến để tìm những chàng trai đã lớn, và tôi nghĩ lúc này một số đã là đàn ông. Tôi mới khoảng mười tuổi, và đang làm công việc của một người đàn ông, khi tôi phát hiện ra điều này. Tôi đã cố đập một

đứa trẻ đến chết, đứa đã kể cho tôi nghe điều ấy, và bị người chủ trại quát roi phải nằm liệt trong nhiều ngày. Ellen đã mang giồng bảo vào khu trại khi bà nghe chuyện tôi đã chiến đấu vì bà, và doạ sẽ mách ông nội bà nếu tôi bị đánh lần nữa. Đó là điều tuyệt vời nhất từng xảy đến với tôi. Ellen đứng ra bảo vệ tôi, chống đối người chủ trại, rồi lau rửa và đắp thuốc cho cái lưng rách bươm của tôi. Tôi yêu bà ấy từ khoảnh khắc đó.”

“Điều đó không kéo dài vì sau đó Ellen ngừng đến khu lều trại. Tôi không gặp lại bà cho đến khi khoảng mười bốn tuổi. Tôi đã rời khỏi khu trại nơi tôi được nuôi dưỡng, nhưng những ràng buộc đã kéo tôi trở lại ngôi nhà duy nhất tôi từng được biết. Những cư dân cũ đã đi khỏi, những đứa trẻ đã bị phân tán, và khu trại đã bị đốt cháy. Ông nội của Ellen đã chết, và bà trở thành một quý bà giàu có và đã kết hôn. Khi tôi nghe bà trở về để bán khu điền sản, tôi đã đợi bên cạnh ngôi nhà trong hai ngày chỉ để được nhìn thoáng qua bà. Tôi không thể tin được khi bà bước về phía tôi, nhớ được tên tôi và nói chuyện với tôi. Tôi đã nghĩ bà ấy là tạo vật xinh đẹp nhất tôi từng thấy. Với tôi, bà ấy là một thiên thần, là mọi thứ con tim tôi khao khát. Bà lấp đầy suy nghĩ của tôi, và vì thế tôi sẽ chết vì bà nếu bà yêu cầu. Rồi... bà đã bán khu điền sản và ra đi lần nữa. Tôi rày đây mai đó. Đó là một cuộc sống gay go, trôi dạt khi tôi là một đứa trẻ. Tôi bị đánh đập gần chết quá nhiều lần đến nỗi điều đó trở thành chuyện thường ngày. Cuối cùng tôi cũng đủ lớn và đủ rắn rỏi, để tôi có khả năng chiến đấu cho chính bản thân mình. Nhưng chỉ với khả năng để làm theo cách của tôi thì vẫn không đủ. Không ai tốt với tôi, không một ai hết, ngoài Ellen.” Gã thấp một điều thuốc và Sadie tự hỏi không biết gã đã kể xong chưa, nhưng gã bắt đầu nói lần nữa.

“Tôi trở thành kẻ sùng sỏ. Tôi là một kẻ hắc búa như quỷ ấy chứ. Điều đó có được từ những cuộc chiến vớ vẩn như đánh rơi một chiếc mũ. Đủ mọi loại người muốn giật nó ra khỏi tôi, cố không chọc giận tôi. Tôi giữ mình, trôi dạt, luôn luôn trôi dạt. Tìm kiếm thứ gì thì chỉ có Chúa mới biết.”

“Khoảng năm năm trôi qua trước khi tôi gặp lại Ellen lần nữa. Bà ở trong một chiếc xe ngựa và có một cậu nhóc đi cùng. Tôi vừa đến Nacogdoches sau khi làm việc trên một chiếc thuyền gồng, và tôi

đâm bổ xuống con đường phía sau bà. Người đánh xe sắp quất roi vào tôi, và nếu ông ta làm, tôi sẽ giết ông ta ngay tại chỗ. Ellen nhận ra tôi ngay tức thì và yêu cầu tôi đến khách sạn để gặp bà.” Jesse buột ra âm thanh nửa như tiếng cười và nửa như tiếng khịt mũi chán ghét. “Tôi tưởng như đã ở trên thiên đường. Tôi chải chuốt toàn bộ bản thân láng mượt. Có một chỗ tắm tại một hiệu cắt tóc, tôi tiêu đến đồng xu cuối cùng với quần áo mới và giày ống. Căn phòng mà bà ta ở là căn phòng hoa lệ nhất tôi từng thấy, và Ellen cũng là người phụ nữ xinh đẹp nhất tôi từng thấy. Xinh đẹp y như tôi nhớ. Bà gọi bữa tối phục vụ tận phòng chỉ dành cho hai người chúng tôi và kể với tôi chồng bà ấy đã chết. Bà kể với tôi về Rocking S. và đề nghị tôi một công việc. Điều đó cách đây đã mười hai năm. Tôi đã ở với bà kể từ khi ấy.” Gã buông bàn tay của Sadie ra và vắn một điều thuốc khác. “Tôi biết nhiều người nói về tôi và Ellen. Tôi không quan tâm. Ellen có những... khao khát rất mãnh liệt mà phần lớn phụ nữ sẽ không thể hiểu. Bà ấy cần tôi, cũng y như tôi cần bà ấy, khi không một ai quan tâm xem liệu tôi sống hay chết. Bà ấy không hoàn hảo, nhưng tôi yêu bà ấy.” Gã lặng thinh và kết thúc điều thuốc, búng phần thừa vào trong bóng đêm và nói với vẻ kinh ngạc, “Tôi không bao giờ có bất kỳ ý tưởng nào về những gì bà ấy nói bà ấy đã làm. Đoán là tôi cũng đui mù trước bà ấy y như bà ấy trước Travis.”

Sadie lắng nghe say mê trong lúc gã nói. Chị hiểu những cảm xúc của gã. Chúng phản ánh chính xác những khao khát của riêng chị, luôn mong mỗi thứ gì đó vững bền, luôn ước ao được thuộc về ai đó. Lòng thương cảm khiến chị bạo dạn lên.

“Bây giờ anh đã có em rồi, Jesse. Nếu anh muốn em.”

Chị có thể cảm thấy đôi mắt sắc xảo của gã đang tìm kiếm gương mặt chị trong bóng tối. Chị chờ đợi trong sự thinh lặng khổ sở câu trả lời của gã.

Cánh tay gã vòng quanh chị và kéo chị sát vào gã.

“Anh muốn em, Sadie.” Những từ ngữ thì thào lần nữa bên tai chị, “Ôi Chúa, vâng. Anh muốn em.”

“Em yêu anh, Jesse,” Chị nói, với những giọt lệ ẩn trong giọng chị. “Em chẳng có gì nhiều, nhưng em yêu anh quá nhiều đến nỗi nó làm tổn thương em... nhưng đó là sự tổn thương mà em cam tâm.”

“Sadie...” Gã nhướn đầu lên để nhìn vào chị. “Sadie, em là mọi thứ. Em và Mary là mọi thứ. Em đã cứu chuộc anh, và điều đó sẽ cho chúng ta một sự khởi đầu.”

Gã hôn chị dịu dàng, âu yếm, nhưng đầy sở hữu. Đôi cánh tay gã ôm chị đầy chở che và chị cười khúc khích trong ngực gã. Chị đã sống một cuộc sống dài đằng đẳng, cô đơn trong nhiều năm, như Jesse, nhưng bây giờ chị đã tìm được tổ ấm, an toàn, một người để yêu thương và cũng yêu thương chị.

Summer thức giấc. Đêm đã buông xuống. Nàng đã tỉnh giấc với đầy đủ ý thức về những sự kiện trong ngày. Ngôi nhà yên lặng và tối tăm ngoại trừ ngọn đèn dầu leo lét trên bệ lò sưởi. Ellen đã chết, nàng biết điều đó ngay lập tức. Không có sự xót xa nào chạm vào trái tim nàng vì Ellen, và cũng chẳng chút thương tiếc nào dành cho Travis. Hắn đã làm những điều thật đáng kinh hoàng đối với Slater... Slater! Ôi, Chúa ơi! Làm sao nàng có thể nghĩ đến anh như là... anh trai được đây?

Gương mặt nàng mướt mồ hôi nơi chúng áp vào cánh tay nàng. Nàng lau chúng một cách vô cảm và tết gọn mái tóc theo thói quen. Dạ dày nàng phản đối vì đã không ăn suốt cả ngày, và bị thúc đẩy bởi một thói quen nữa, nàng đi đến chiếc lò được giữ ấm để lấy bánh mì trắng và đến chiếc bình sữa. Thức ăn được nuốt xuống một cách máy móc. Nàng nhìn phía sau bức màn. Chỉ có Mary ở đó. Cầm ngọn đèn, nàng lên thang cho đến khi có thể nhìn vào trong tầng áp mái. Hình thể nhỏ bé của em trai nàng nằm trên giường.

Trong khoảnh khắc đó, sự thật về những gì nàng đang làm tổng thẳng vào nàng. Nàng sắp rời bỏ đứa em trai thân thương! Cậu bé là đứa trẻ của nàng trong mọi khía cạnh của ngôn từ ngoại trừ việc sinh nở. Cậu bé là lý do nàng đến nơi này. Từ ngày cậu được sinh ra, nàng đã chăm sóc cậu, dạy dỗ cậu, không bao giờ tằn tiện tình

yêu và lòng tận tụy. Ở đây, trong chốn này, cậu bé như được chấp cánh, học được cách ít phụ thuộc vào nàng, mở rộng kiến thức bằng những hành động liều lĩnh và những giới hạn. Đây là nơi cậu bé nên ở. Slater sẽ chăm lo chuyện giáo dục cậu. Ngày nào đó, cậu bé sẽ ở trong một trường đại học lớn, sẽ dạy dỗ những người khác. Vào lúc đó, nàng sẽ biết nàng đã làm đúng khi để lại cậu phía sau.

Tại cửa phòng của nàng, nàng ngừng lại, giờ ngọn đèn sang bên cạnh để nàng có thể nhìn. Thân thể của Ellen nằm trên giường, những đường nét có thể nhìn thấy được bên dưới tấm khăn trải. Ellen đã định mang nàng đi cùng vào buổi sáng. Bây giờ nàng sẽ đi một mình.

Điềm tĩnh và đôi mắt cạn khô, nàng đặt lại ngọn đèn trên bệ lò sưởi khi cánh cửa mở ra. Nàng quay nhanh lại, cảm thấy có lỗi, và đột ngột sợ hãi về người nàng phải đối mặt. Sadie bước vào, theo sau là Jesse. Jack theo sát phía sau. Summer tránh ánh mắt ông và nhìn vào Sadie.

“Đầu cô đã tốt hơn chưa? Cô đã ngủ với quá nhiều tiếng ồn đến nỗi tôi hy vọng rằng khi thức dậy đầu cô sẽ không giết cô.”

Summer nhìn từ những người đàn ông đến Sadie và hiểu chị đã sắp xếp cuộc nói chuyện. Chị đang giúp nàng đưa ra một lời bào chữa cho sự vắng mặt của nàng.

“Không tốt lắm, Sadie, nhưng giấc ngủ có giúp được chút ít.” Thật đáng kinh ngạc khi nàng có thể nói năng bình tĩnh đến thế. Nàng nhìn thẳng vào Jack. “Slater có ngủ được phần lớn trong ngày không? Teresa nói là anh ấy sẽ làm thế.”

“Mơ mơ tỉnh tỉnh, tôi đoán thế. Teresa nói cậu ấy ăn thịt hàm cứ như bao tử cậu ấy đã bị mắc kẹt vào xương sống ấy. Cậu ấy đang cáu kỉnh vì không biết mọi thứ ở đây có ổn không. Chưa thể cho cậu ấy biết những thứ đã xảy ra ở đây. Đoán là ngày mai cũng vẫn còn là quá sớm để nói.”

“Anh ấy sẽ khoẻ hơn nhiều vào ngày mai.”

Jack đứng lúc đầu trên một chân, rồi sau đó một chân khác.

“Ông có nói với anh ấy về những binh lính không?” Sadie mau mắn chuyển hướng câu chuyện. “Ông có kể với anh ấy họ đã nhốt toàn bộ bọn người man rợ ấy rồi không? Điều đó hẳn sẽ khiến anh ấy cảm thấy hào hứng, xét đến việc mà chúng đã làm với anh ấy.”

“Có, tôi kể với cậu ấy và cậu ấy thề là sẽ giết Travis. Tôi phải nói với cậu ấy rằng việc đó đã được làm rồi. Cậu ấy nguyên rửa lần nữa. Bây giờ, tất cả những gì cậu ấy nói là về Miss. Summer, và tại sao cô ấy không ở đó.”

“Chà, cô ấy đã mệt gần chết, chỉ có vậy thôi. Cô ấy đã không ngủ suốt đêm hôm trước, với tất cả những việc đang xảy ra. Chà, vì sự cứu rỗi, cô ấy không đủ khỏe như những con ngựa. Tôi...” Jesse đặt bàn tay lên vai Sadie và làm ngừng những từ ngữ đang tuôn trào.

Summer mỉm cười chờ đợi, mệt mỏi. “Bây giờ tôi đã cảm thấy tốt hơn, Sadie.” Nàng kèm lại cơn rung mình sợ hãi khi bắt gặp ánh mắt Jack. “Đã quá trễ để sang đó tối nay, Jack. Nói với Slater, chúng tôi ổn và hãy ngừng câu kinh đi. Teresa có cho anh ấy uống thêm bột của Bermaga không?”

“Chà, có, nhưng cậu ấy vùng vằng và không chịu dùng.”

Summer cố nặn ra một tiếng cười nhỏ và khi quan sát nàng, Sadie nghĩ trái tim chị sẽ vỡ vụn.

“Nói với anh ấy tôi nói hãy dùng chất bột ấy và đừng chuyện cứng đầu như một con la ấy đi.”

“Tôi tốt hơn nên trở lại. Tôi sẽ nói với cậu ấy những gì cô nói. Phần nào cũng muốn tống chính mình vào một chiếc giường. Có điều gì tôi có thể làm cho cậu không, Jesse?”

“Không, cảm ơn ông, Jack. Chúng tôi sẽ rời đi ngay khi ánh nắng đầu tiên xuất hiện. Tôi sẽ mang chiếc xe thồ trả lại ngay cơ hội đầu tiên tôi có được.”

“Không phải vội thế đâu. Không cần chút nào. Có cần phải giúp gì với... Mrs. McLean không?”

“Nếu điều này ổn với Summer, tôi sẽ để bà ấy ở đó cho đến sáng.”

“Dĩ nhiên điều đó ổn, Jesse. Sadie và tôi đã chuẩn bị chiếc hòm thật đẹp.”

Sau khi Jack đi khỏi, sự căng thẳng dịu đi đôi chút. Summer đứng vịn vào lưng ghế. Sự thân mật mới giữa Sadie và Jesse không cách nào không nhận ra. Summer nhận ra rằng Jack cũng đã lưu ý đến điều đó. Jack đã rất gần với việc sa vào tình yêu với Sadie. Nàng hy vọng rằng ông ấy sẽ không bị tổn thương bởi chuyển biến đột ngột này.

Sadie rất lo lắng. Chị di chuyển quá nhanh, nói năng quá nhanh. Chị dễ đọc như một quyển sách mở. Chị đi lòng vòng quanh bếp, thoát đầu làm đầy lò và đặt lên đó bình café. Summer đứng bên cạnh ghế và đợi. Jesse ngồi bên cạnh bàn. Cuối cùng, chuyện gì đến cũng phải đến.

“Tôi phải kể với Jesse.”

“Sadie! Chị đã hứa...”

“Tôi phải nói, Summer. Không cách nào cô có thể đi khỏi đây vào buổi sáng mà không có Jesse giúp đỡ. Cô biết là cô không thể tự mình cưỡi ngựa được mà.” Gương mặt láu lỉnh như tiên nữ của Sadie xoắn lại đầy vẻ khẩn nài xin hãy hiểu vấn đề.

Summer quàng đôi cánh tay quanh người chị, và Sadie ôm nàng trong sự nhẹ nhõm biết ơn.

“Chị nói đúng, như thường lệ, Sadie.” Nàng ngồi xuống bên chiếc bàn và nhìn vào trong đôi mắt màu xám thép của người đàn ông đã luôn khiến nàng hơi hoảng sợ một chút. Trông gã có vẻ vẫn là cùng một người đàn ông, nhưng bằng cách nào đó đôi mắt gã đã ân cần hơn. Nàng đã mong đợi trông thấy vẻ phê phán, khiển trách, ghê tởm hoặc thương hại. Không thứ nào trong những điều đó có trong

đôi mắt ấy. “Tôi rất mang ơn về sự giúp đỡ của ông,” Nàng nói đơn giản.

“Tôi sẽ đưa cô đi trong chiếc xe độc mã. Chúng ta có thể nói cô định đến nơi mai táng. Đó là điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra. Chúng ta sẽ rời đi trước bình minh một giờ. Điều đó sẽ cho chúng ta chút thời gian trước khi mọi thứ rối tung lên.”

“Tôi rất biết ơn,” Nàng nói lần nữa. “Tôi muốn được biến mất và mang điều đó theo cùng tôi.”

“Điều đó sẽ khiến mọi chuyện dễ dàng hơn cho cô.”

Một lúc lâu sau đó, bếp đã nguội lạnh và bình café đã trống rỗng, họ ngồi bên bàn bếp và trò chuyện. Summer đã an tâm thêm lần nữa trước thái độ của Jesse. Nàng đang làm điều đúng đắn, gã đã nói thế. Gã chỉ ước là nàng có gia đình hoặc bạn bè đi cùng. Gã hứa với Sadie gã sẽ chăm lo cho nàng an toàn đến làng của người Mormon. Summer hứa với Sadie nàng sẽ viết thư. Cả hai người phụ nữ đều khóc.

Tại ngôi nhà nông trại, khi Jack trao cho Slater tin nhắn của Summer. Anh đang ép buộc bản thân giữ tỉnh táo cho đến khi Jack quay về.

“Nàng có ổn không?”

“Có, chỉ mệt thôi. Có một cơn đau đầu chết người, theo lời Sadie. Cô ấy sẽ sang đây là điều đầu tiên của sáng mai. Cậu tốt hơn nên để Teresa cho cậu một ít bột như Summer nói.”

“Nói bà ấy mang chúng đến,” Anh nói với vẻ chán nản. “Mong là sẽ ngủ tốt.”

Anh nhắm mắt và Jack rón rén đi ra ngoài. Một cảm giác về điều gì đó không hoàn toàn đúng phủ lên ông, nhưng ông đã quá mệt để nghĩ đến, và hướng về khu nhà phụ.

SeseNau' Blog

Chương 16.

Summer không nhìn lại phía sau lần nào khi nàng trèo vào trong chiếc xe độc mã. Nàng ngồi trong một góc của băng ghế bọc da, êm ái, giữ ánh mắt hướng thẳng về phía trước, và chỉ lơ mờ nhận thức được khi lò xo của chiếc xe ngựa lún xuống dưới sức nặng của Jesse, và gã đã ở bên cạnh nàng. Gã búng nhẹ dây cương và họ rời đi. Chiếc xe thò mang thi thể của Ellen và Travis xếp thành hàng phía sau họ, ngựa của Tom và Jesse cột sau đuôi xe.

Việc ra đi khiến Summer căng thẳng đến nỗi nàng cảm thấy phát ốm với sự yếu đuối. Sadie đã khóc lóc thảm thiết vào những phút cuối cùng, và van nài được đi cùng nàng, John Austin đi xuống thang và đứng với vẻ xao xuyến câm nín. Quan sát nàng bằng đôi mắt bối rối, trang nghiêm, cậu bé không làm chút nỗ lực nào để tiến lại gần nàng.

Summer đã đánh thức em trai nàng và giải thích nàng sắp ra đi. Nàng không nói sẽ đi bao lâu, nhưng rất cần thiết khi nàng đi mà không mang theo cậu bé. Cậu bé phải để ý Sadie và thực hiện những bài học mà Slater sẽ phân công cho cậu. Nàng sẽ viết thư cho cậu, nàng nói, và cậu đã hài lòng với việc cậu sẽ được nhận thư. Khi nàng chuẩn bị rời khỏi cậu, cậu bé gần như làm nàng chết điếng bằng cách hỏi nàng :

“Chị gặp rắc rối gì sao, Summer? Nếu chị có, em và Slater sẽ chăm lo điều đó.”

Summer ráng bật cười trước khi nàng khóc văng lên. “Dĩ nhiên là không. Nhưng cảm ơn em.” Nàng ôm và hôn cậu, nhưng thay vì vùng ra như vẫn luôn làm, cậu bé hôn trả lại nàng và bám chặt nàng một lúc.

Thời tiết hứa hẹn một ngày nắng ấm. Đó là một trong những lý do Jesse muốn khởi hành sớm, lý do khác là gã muốn vọt thẳng đến trại lính trước khi họ ra đi cùng các tù nhân. Và trên hết, gã muốn rời đi trước khi cần phải giải thích tại sao gã lại ra đi cùng người vợ tương lai của Slater.

Có vẻ phi thực với Summer, rằng nàng đang ngồi trong chiếc xe độc mã của Ellen, rời khỏi McLean Keep. Nàng cố gắng giữ ý nghĩ tránh xa khỏi Slater. Nàng cần thời gian để quen với ý tưởng rằng nàng không thể yêu anh. Cách đây một vài tháng, nàng sẽ thấy vui thích khi biết nàng có một... người họ hàng. Một cục bườu dâng lên trên cổ họng nàng, khiến nàng thật khó để nuốt xuống. Nàng sẽ không nghĩ về điều đó vào lúc này! Nàng sẽ nghĩ về thứ gì đó khác, bất kỳ thứ gì. Ngắm nhìn buổi bình minh đẹp đẽ kia đi, nàng tự nhủ. Có một con thỏ kia, và không phải những con chim nhại đang véo von đó sao?

Trước khi nàng biết, suy nghĩ của nàng đã quay trở lại McLean's Keep. Nàng băn khoăn không biết liệu Sadie có thuyết phục được Slater khi loan báo rằng nàng đi tham dự lễ tang của Ellen hay không, nàng tự hỏi không biết chị đợi bao lâu trước khi trao cho Slater bức thư. Chị đã hứa sẽ cho nàng thời gian để đi thật xa. Ôi Slater yêu d... Không! Không! Mình không thể nghĩ đến điều đó, mình không thể nói điều đó, không được nữa rồi. Mình phải không được nghĩ về anh... theo cách đó!

Một cơn rừng mình tràn qua nàng khi nhận ra nàng sẽ cô độc như thế nào, thiếu sự bảo vệ như thế nào, ngay khi Jesse rời khỏi nàng. Có vẻ như McLean's Keep và mọi thứ thân yêu, quen thuộc đang rơi rụng dần theo từng khoảng cách phía sau nàng, và khi khoảng cách ấy càng xa dần, nàng càng cảm thấy dễ tổn thương. Chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ chẳng còn lại được chút gì. Chẳng bao lâu nữa nàng sẽ chẳng có gì ngoài sức mạnh và trí thông minh của chính nàng nâng đỡ cho nàng.

Mặt trời đã lên, và cả Summer lẫn Jesse đều không nói một từ. Vào lúc họ rời khỏi những ngọn đồi vào trong vùng thảo nguyên, mặt trời đã vượt lên khỏi đường chân trời. Đường mòn phủ kín cỏ và đầy ổ

gà, lồm chồm những mảnh sỏi, điều đó cho thấy kỹ năng tránh né điêu luyện của Jesse. Con ngựa lê bước trong sức nóng của ngày. Một con possum* đã chết nằm cạnh đường mòn, thân thể của nó trương lên một cách lồ bịch. Một con rắn trườn vào trong đám cỏ phía trước họ với tốc độ đáng giật mình và biến mất. Summer không thể giữ yên sự biến chuyển mà sinh vật có vảy, với hoa văn kim cương ấy đã khuấy động trong nàng. Âm thanh duy nhất khuấy rầy sự thanh bình kỳ quái của thảo nguyên là tiếng leng keng của yên cương và tiếng lóc cóc của móng ngựa.

*(*Possum hay Opossum : Chuột túi ô-pốt, đại thụ. Là một loại thú có túi, thuộc bộ gặm nhấm, sống và kiếm ăn vào ban đêm, mang con trong túi bụng, lớn gần bằng mèo nhà. Chuột túi ở vùng Trung Tây nước Mỹ tuy có tên gọi đồng âm nhưng không phải loài chuột túi của nước Úc, NewZealand. Giống thú này khi gặp nguy hiểm và đang nuôi con biết giả chết để thoát nạn.)*

Ngồi bên cạnh một Jesse lặng lẽ, Summer nhìn chăm chăm vào bầu trời. Những đám mây trắng tầng tầng lớp lớp, và nàng có thể cảm thấy như chúng đang ôm nàng. Đó là một cảm giác thân thuộc, giống như một ngày hè trong thời thơ ấu xa xưa. Đó là khoảng thời gian thanh thoi nhất trong cuộc đời nàng.

“Tốt hơn nên đội nón của cô lên đi. Có sẽ bị phỏng nắng đấy.”

Nàng ước chi Jesse đừng nói; điều đó đã làm hỏng sự yên lặng. Tuân lời, nàng đội nón và, như thể đột ngột nhớ ra gã ở đó, nàng quay người nhìn gã. Đôi mắt gã nheo nheo chống lại ánh nắng chói chang và gương mặt gã như tạc bằng gỗ. Trái tim và trí óc nàng vẫn có chỗ cho lòng trắc ẩn. Người đàn ông đáng thương. Bị nô lệ bởi tình yêu dành cho Ellen trong tất cả những năm tháng đó. Gã hẳn phải biết bà ta là loại phụ nữ nào. Tuy vậy, hẳn yêu bà và chấp nhận những mẫu vụn cảm xúc mà bà ta chọn lựa để trao cho gã. Giờ đây, gã đã được giải phóng để yêu Sadie, và nàng, Summer, trở thành người bị nô lệ bởi những hậu quả của chuyện yêu đương.

Giữa buổi sáng, Jesse ngừng lại để nói chuyện với Tom và cột con ngựa của gã vào phía sau chiếc xe độc mã. Sau việc đó, Tom chuyển hướng chiếc xe thồ vào trong một đường mòn khác và họ tiếp tục hướng về Hamilton.

“Thật tử tế biết bao khi ông làm điều này,” Summer nói. “Tôi biết ông muốn đi tiếp – muốn xúc tiến việc chôn cất.”

“Tom sẽ chuẩn bị mọi thứ và tôi sẽ ở đó vào buổi tối. Chúng ta cứ tiếp tục đi đến làng Mormons.”

“Ellen nói họ là những người tốt và sẽ đưa tôi đến phía Tây cùng với họ.”

Jesse yên lặng, rồi nói trầm ngâm, “Tôi không hoàn toàn chắc đây là nơi mà cô nên đi.”

Sự lo lắng bỗng khuấy đảo nàng. “Ellen nói nếu tôi có tiền, họ sẽ đưa tôi đi.”

“Chúng ta sẽ thấy.”

Bởi vì nàng cần phải thế, nàng tin Ellen đã nói thật, và ngồi yên lặng, gương mặt nàng trống rỗng, nhưng lòng nàng dậy sóng với nỗi khắc khoải.

Khi chiếc xe độc mã tiến đến ngôi làng của người Mormon, Summer có một cảm giác bất an trong hõm dạ dày của nàng. Những người phụ nữ đang giặt quần áo và không ngẩng đầu lên khi chiếc xe ngựa lướt qua họ. Những đứa trẻ không chạy nhảy và chơi đùa như đám trẻ con vẫn thường làm, mà đứng lặng lẽ bên cạnh mẹ chúng với gương mặt ngoảnh đi. Những người đàn ông đang làm nhiều loại công việc lật vạt không ngược nhìn lên mà cũng chẳng đưa ra một lời chào mừng nào. Đáng thất vọng nhất trên tất cả là sự yên lặng. Tiếng rền của một cái búa, tiếng rì rì của một lưỡi cưa là âm thanh duy nhất.

Jesse dừng ngựa và quán dây cương vòng quanh chiếc thangka.

“Tôi sẽ tìm hiểu xem có thể tìm ra được điều gì. Cô cứ ngồi yên đó đi.”

Summer quan sát gã rời đi. Nàng cố bắt lấy sự chú ý của một trong những người phụ nữ để nàng có thể trao tặng một nụ cười thân thiện, nhưng không có người phụ nữ nào không ngoảnh ánh mắt đi.

Tất cả những đứa trẻ như đang bị buộc phải quay cái nhìn của chúng đến một nơi nào đó khác và im lặng một cách không bình thường. Cảnh tượng bị làm bẽ mặt tập thể này khiến Summer nghiêng răng. Họ là những giáo dân yêu hoà bình, những người kính Chúa Ki-Tô. Tại sao họ lơ nãng đi? Gần như thể họ đã biết!

Jesse nói chuyện với người đàn ông đang làm việc trên một bánh xe thồ hàng. Người đàn ông không quay đi khỏi công việc đang làm, nhưng ra hiệu về hướng toà nhà phía sau. Sau khi liếc nhanh xung quanh, Jesse đi ra phía sau để đến toà nhà.

Summer ngồi trong sự yên lặng bối rối, trái tim nàng chạy đua, cho dù nó quá nặng nề để có thể nảy lên cao như thế. Khi Jesse quay lại, dáng dấp kinh tởm của một người đàn ông cao, gầy gò bước đi bên cạnh gã. Ông ta đang mặc một chiếc áo thun thầy tu màu đen và một chiếc mũ đen vành phẳng. Một chòm râu dài, phấp phới, chằm chệch trên ngực ông ta. Khi họ đi đến chiếc xe ngựa, Jesse trèo lên và nắm lấy dây cương.

Đôi mắt nhỏ, hà khắc của người đàn ông gắn chặt trên Summer. Nàng cảm thấy màu sắc bị rút cạn khỏi gương mặt và muốn di chuyển đến gần Jesse hơn, muốn rời khỏi nơi này, muốn hét lên.

“Ông không định nói điều đó cho đồ đàn bà à?” Giọng nói trầm sâu, sang sảng và đầy vẻ ta đây.

“Quý tha ma bắt, không.” Jesse búng dây cương và con ngựa tiến về phía trước. Khi họ đảo vòng để quay lại đường mà họ đã tới, người đàn ông đứng trên đường, đôi cánh tay vươn cao, giọng nói đầy sức mạnh của ông ta vươn đến họ.

“Ta là một tín đồ Mormon,” Ông ta hô vang. “Nhà tiên tri của chúng ta, Joseph Smith, là một người có linh cảm diệu kỳ. Tầm nhìn của ngài về Zion* hiện đại ở hướng Tây đã được thấu thị. Chúng ta đến để tham gia cùng ngài. Đó là ý Chúa, rằng người phụ nữ đó được sử dụng trong việc sinh đẻ để cho chúng ta có thể nhân bội lên và trải rộng khắp vùng đất. Chúng ta rao giảng rằng những hậu quả của tội lỗi là cái chết!”

*(*Zion : tên một cổ thành, và cũng là tên một ngọn đồi của Jerusalem, được xây dựng bởi Vua David – cha của vua Salomon. Người Do Thái đã coi vùng đồi này như vùng đất Thánh, một nơi kết nối với Thiên Chúa – Ct của Sẻ)*

“Những gì ông muốn là thoả mãn những ham muốn dơ dáy của chính ông, ông già!” Jesse quát lại, và với con ngựa, “Heee... eee Yaw!” Con thú hưởng ứng bằng một sự bùng nổ về tốc độ.

Jesse cho phép con ngựa phi nhanh cho đến khi họ khuất khỏi tầm mắt của dân làng và ghìm nó vào bước chân thông thả..

“Khốn kiếp cái đồ ngốc già nua điên khùng đó!” Gương mặt của Jesse ửng đỏ và mồ hôi chảy xuống từ trán gã. “Khốn kiếp cái đồ ngốc già nua điên khùng đó!” Gã lập lại lần nữa.

Đầu của Summer quay mòng mòng. Nàng đang giữ chặt vào sườn xe nhưng lúc này đã buông tay và dò dẫm trong túi áo tìm thứ gì đó để lau mặt.

Nàng có thể làm gì bây giờ? Ước chi những giọt nước mắt đừng rơi, nàng liếc nhìn Jesse và thấy gã đang nhìn nàng.

“Ông ấy nói gì vậy?”

“Ông ta nói rằng cô sẽ cưới ông ta, trở thành một trong những người vợ của ông ta trước khi ông ta đem cô cho bọn họ.”

Summer thở hổn hển, những giọt nước mắt bị lãng quên trong cơn giận dữ đột ngột. “Không! Không bao giờ!”

“Đó là những gì tôi nói với ông ta,” Jesse nói lạnh lùng, “Cùng với một vài thứ khác nữa.”

Cơn giận tàn lụi cũng nhanh như khi nó đến. Nàng sẽ làm gì bây giờ? Nàng biết làm gì trên thế giới này đây? Những giọt lệ lại sắp bắt đầu vùi nàng chìm trong những ý nghĩ của riêng mình, nhưng Jesse đang nói tiếp.

“Tôi đã gặp những thứ đồ dâm dăng miệng tuôn tràn Phúc Âm giống như ông ta trước đây,” Gã nhả từng từ. “Tôi đã khá nghi ngờ về việc mang cô đến đó.” Gã quay người đối diện với nàng, và lần đầu tiên

nàng nhìn thấy gã mỉm cười. “Khi ông ta ghim chặt đôi mắt trên cô, chúng gần như sắp lọt tròng. Ông ta nghĩ ông ta sắp có được cho chính mình một chút lựa chọn nhỏ nhoi thật sự từ phụ nữ cơ đấy.”

Bất chấp bản thân, Summer mỉm cười đáp lại. Rồi, như thể nàng không có quyền được cười, nàng trấn tĩnh lại. “Tôi đang lăm dụng ông, Mr. Thurston, và tôi cảm thấy rất tệ về điều đó. Tôi nghĩ điều tốt nhất cho tôi là đi đến Austin. Tôi có thể tìm một công việc dạy học ở đó.” Nàng ngừng lại, rồi buộc bản thân phải tiếp tục. “Tôi có thể lái chiếc xe đến Hamilton và để nó lại tại chuồng ngựa cho thuê, nếu ông muốn lấy ngựa của ông và đi tiếp về trại Rocking S.”

“Tôi không việc gì phải vội vã đến thế, Summer. Không điều gì trong nông trại mà không thể đợi đến đêm được. Chúng ta sẽ đến Hamilton và tìm hiểu xem khi nào có chuyến xe chở khách đến Austin.”

“Cám ơn ông, Mr. Thurston.”

“Tên tôi là Jesse. Chỉ cần đừng nói rõ là Jesse già,” Gã nói với một tiếng thở dài.

Summer rùng mình, “Tôi không thể kèm được việc nghĩ về ông già đó, và điều tôi phải làm nếu ông không đi cùng tôi.”

“Đừng nghĩ về ông ta. Lão không đáng bằng một nhúm thuốc lá.”

“Nhưng những người phụ nữ đó thật đáng thương. Họ dường như hết sức buồn bã.”

“Đó là cách lão giữ họ lại với lão, bị doạ nạt và sợ hãi.”

Con đường của Hamilton chen chúc những cư dân bình thường của nó đã được vài giờ khi Jesse dừng xe bên cạnh văn phòng xe khách. Gã quán dây cương vào cột và biến mất vào bên trong. Lần này gã không nói Summer ở yên đó. Nàng ngồi lặng lẽ, chú mục vào đám đông đang xô đẩy nhau. Có những người chần dốt gia súc trong trang phục làm việc màu xám xịt, những cư dân miền Đông cổ điển trong bộ vét sẫm màu, những người lính trong bộ đồng phục

và những tay chân bò khệnh khệnh chất nặng súng ống và những lưỡi mác. Điều Summer không biết đó là phân đội kỵ binh đã đến cùng các tù nhân, và đám đông tràn xuống đường để nhìn họ đi qua và nán nã để tán chuyện về sự kiện đầy phấn khích đã khuấy động cuộc sống đơn điệu thường nhật của họ.

Lần cuối cùng... Trong một thoáng, bị giữ chặt bởi một cảm xúc mãnh liệt trào dâng, Summer nghĩ nàng sẽ thét lên mất. Nàng nhắm mắt và quyết tâm không nghĩ về thời gian nàng và John Austin đến trạm dừng xe khách này, và khi nàng mở mắt trở lại, Jesse đã trèo vào trong chiếc xe ngựa.

“Thứ Sáu. Xe khách sẽ đi vào thứ Sáu.”

“Thứ Sáu ư? Đó là... năm ngày nữa. Tôi không thể đợi được tới năm ngày.”

“Có, cô có thể,” Jesse nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết. “Cô có thể ở tại khách sạn.” Gã quay đầu xe vào giữa con đường.

Đôi môi của Summer run rẩy. Nàng muốn phản đối, nhưng không cảm thấy nàng có quyền chất gánh nặng trên gã nhiều hơn nữa.

“Điều đó sẽ ổn thôi,” Jesse nói, khi thấy vẻ choáng váng của nàng. “Nó không thoải mái nhiều lắm, nhưng cô có thể ở lại trong phòng. Tôi sẽ đến vào thứ Sáu và đưa cô lên xe.”

Tại khách sạn, gã giúp nàng xuống xe. Nàng có thể cảm thấy ánh nhìn chăm chăm của những người đàn ông dàn hàng trong những chiếc ghế dài khi nàng đứng đợi Jesse dỡ hành lý của nàng xuống từ sau xe. Sảnh khách sạn oi bức đến ngột ngạt, và mùi thức ăn nồng gia vị, bia, thuốc lá và mồ hôi như trộn lẫn vào nhau.

Graves, người chủ khách sạn, trồi lên từ chiếc giường xếp nơi hắn nằm quạt mát cho bản thân.

“Chà, chà, chà, Miss Kuykendall.”

Jesse kéo tập giấy đăng ký phòng lăm lem lại và viết nghệch ngoạc gì đó vào.

“Quý cô này sẽ lấy căn phòng phía trước với cửa sổ quay về hướng nam.” Gã nói bằng một giọng nhanh mạnh và dứt khoát. “Ông sẽ mang thức ăn đến cho cô ấy từ bếp của bà Hutchinson, ba lần một ngày. Và ông phải đóng chặt cái miệng của ông lại.” Nhanh như một ánh chớp, gã với tay qua bên kia quây và túm lấy ngực áo của người đàn ông, gần như nhắc bổng hắn lên khỏi chân. “Nếu có bất kỳ tổn hại nào đến với cô ấy hoặc nếu cô ấy bị quấy rầy bằng bất kỳ cách nào, tôi sẽ đập ông đến chết.” Gã trao cho người đàn ông một cú đẩy ác liệt. “Tôi sẽ trở lại, và tốt hơn là cô ấy không có lời phản nản nào.” Gã cầm hành lý của Summer lên, và đặt một tay bên dưới khuỷu tay nàng, đưa nàng lên cầu thang.

Tại cửa phòng, hắn bỏ nàng lại với lời hứa sẽ quay lại vào hôm sau nữa. Căn phòng không phải là căn phòng mà nàng và John Austin đã chia sẻ. Nàng biết ơn vì điều đó. Nàng không muốn sự nhắc nhở nào về thời gian nàng tràn đầy hy vọng, đầy tin tưởng rằng nàng và em trai sẽ hạnh phúc dưới sự che chở của Sam McLean.

Sam McLean! Cái tên ấy thắp lên vài ngọn lửa chưa từng có trước đó. Một nỗi căm ghét và giận dữ bùng bùng cuộn lên trong nàng đến mức nàng choáng váng với sức nóng của chúng, và mọi vết tích tự chủ nỗ tung trong ngọn lửa cảm xúc ấy. Với một tiếng nức nở nhỏ nhỏ kinh khủng, nàng đấm liên hồi vào bụng bằng nắm tay, mê mụ với mọi thứ ngoại trừ sự việc đứa trẻ của anh trai nàng đang lớn lên bên trong nàng.

Khi cơn bão cảm xúc trôi qua, nàng yên lặng, cúi gục đầu, hơi sững sốt trước bằng chứng về những cảm xúc của chính mình. Nàng đột ngột cảm thấy muốn bệnh, dạ dày nàng đảo lộn và nàng nhắc nắp ra khỏi chậu tiểu vừa kịp lúc nó hứng lấy những thứ phun ra từ miệng nàng.

Mệt lử, nàng dựa người vào tường và vợ vẫn tự hỏi không biết gương mặt nàng có trắng bợt như nàng đang cảm thấy hay không.

Chầm chậm, nàng loạng choạng đi đến giường, bước đi như thể nàng mang theo một gánh nặng, cởi quần áo, và nằm xuống.

Với trí óc thông suốt một cách khác thường, có vẻ như nàng đang xem xét những vương mắc một cách rõ ràng hơn. Mẹ nàng đã vương vào tình yêu với Sam McLean trong lúc chồng bà đi chiến đấu, nhưng khi ông ấy quay lại, bà đã về Piney Woods với ông bởi vì đó là nghĩa vụ cần phải làm. Nhưng Papa đã rất yêu nàng, nàng gần như hét lên. Ông ấy đã yêu nàng rất chân tình. Thỉnh thoảng, ông kéo nàng vào lòng và thì thầm điều đó với nàng. Làm sao Mama có thể làm điều đó với ông? Với nàng?

Trong nhiều giờ, Summer nằm thao thức, nhìn chăm chăm vào căn phòng đầy ánh nắng, rồi ngập bóng hoàng hôn, và cuối cùng bóng đêm cũng chẳng đen tối hơn những suy nghĩ của nàng. Và mỗi phút, nỗi thất vọng và lo sợ của nàng lại càng sâu thêm. Cách đây chỉ vài tháng ngắn ngủi, nàng thậm chí còn không biết Slater có tồn tại. Và rồi mẹ nàng chết, và bởi một số phận hoàn toàn không mong đợi, nàng đã đến đây. Anh đã đan kết bản thân như một lớp vải bao bọc cuộc đời nàng, che mờ phán đoán của nàng để nàng không thể ngăn được bản thân khi anh hôn nàng và âu yếm nàng. Và bởi vì sự mê đắm cuồng dại của nàng đối với anh – trí óc của Summer va vấp với từ “yêu” – nàng đã quay lưng lại với sự dạy dỗ của người Ki-Tô hữu, giao ước về phẩm hạnh rằng phải giữ bản thân nàng trong trắng cho chồng của nàng. Nàng đã hình dung rằng, cùng với nhau, họ có thể tạo ra một thế giới của riêng họ, một gia đình bằng tình yêu của họ dành cho nhau.

Thật lạ lùng, nàng đau đớn nghĩ, rằng sự trừng phạt của Chúa lại độc ác đến thế. Chẳng phải Kinh thánh đã nói gì đó như là : *“những tội lỗi của người sẽ được rửa sạch”* sao? Đây là nơi Thượng Đế luôn thấu suốt sẽ nghiêng người ra khỏi cửa sổ Thiên đàng để sắp đặt mọi thứ vào trật tự? Tội lỗi của nàng có phải là tội không thể tha thứ không? Có thể sự trừng phạt này sẽ không kéo dài chẳng, nàng nghĩ đầy hy vọng. Nàng chỉ mới lỡ một kỳ kinh, chúng đến với nàng mỗi hai mươi tám ngày. Không, nàng tự nhủ một cách nghiêm khắc, đó chỉ là một khát vọng thôi. Nàng đang ở đúng vào thời điểm của kỳ kinh thứ hai rồi. Nàng không thể giả vờ là mọi thứ sẽ ổn trong khi mọi thứ đều sai được.

Nàng nhắm mắt lại một lúc, và khi nàng mở chúng ra thêm một lần nữa thì trời đã rạng, và người chủ khách sạn đang đập dồn vào cửa.

“Mở cửa ra, tôi mang đồ ăn của cô đến.”

Summer nhấc đầu lên. Căn phòng chao đảo và dạ dày nàng cuộn lên.

“Để chúng trong hành lang.” Nàng gọi với ra.

“Tôi còn phải lấy cái xô đi nữa.” Hấn khẳng khẳng.

“Tôi sẽ để nó bên ngoài cánh cửa.” Giọng nàng cao lên trong sự kích động.

Thật nhẹ nhóm, nàng nghe thấy hấn để lại khay đồ ăn trên sàn và rồi những bước chân nặng nề của hấn lê xuống những bậc thang. Nàng tựa lưng mệt nhọc, và cầu nguyện rằng dạ dày của nàng sẽ không đập dềnh nữa.

SeseNau' Blog

Bulldog cưỡi ngựa vào trong thị trấn gần giữa trưa. Ông nóng bức, mệt mỏi và hơi kích động. Việc chờ đợi loanh quanh trong thị trấn không phải là thứ ông thích làm cho lắm. Sau khi đợi Slater và Summer trong ba hoặc bốn ngày, ông quyết định cưỡi ngựa đến Burleson để gặp một trại chủ thường đi cùng cuộc lừa gia súc mỗi năm của họ, cho rằng điều đó sẽ cứu ông khỏi một lỡ lầm sau đó.

Khi ông đến Hamilton cách đó gần một tuần, ông đã kinh ngạc khi khám phá ra thị trấn đã tiến hành mở rộng để có một nhà thờ lát ván mới tinh cho riêng nó và một chàng trai trẻ gầy trơ xương làm người thuyết giáo.

Với mục đích của chuyến đi đã hoàn thành mỹ mãn, tất cả những gì ông phải làm là tha thần loanh quanh và chờ đợi bữa tiệc cưới đến.

Giờ đây, nghĩ rằng ông nên kiểm tra lại với người cho thuê ngựa, ông quay đầu ngựa thẳng đến chuồng ngựa và hỏi thăm xem liệu có bất kỳ ai từ McLean's Keep xuống thị trấn không.

“Không, nhưng Jesse Thurston đã mang chiếc xe độc mã hoa lệ của Mrs. McLean đến.” Người giữ trại ngựa trông có vẻ hồ hởi, chờ đợi một dấu hiệu để tiếp tục.

“Tôi không quan tâm về Mrs. McLean và chiếc xe chết tiệt của bà ta.” Bulldog đáp. “Tôi đang đợi Slater và cô dâu của cậu ấy đến để làm lễ cưới.”

Người giữ trại ngựa không thể tin được rằng có người chưa nghe gì về những tin tức trọng đại và bắt đầu lao vào một câu chuyện dài đầy hứng thú.

“Đó là những gì mà một trong những người kỵ binh đã nói với tôi. Nói Travis đã bắn mẹ của hắn. Nói Travis đã khoác lác rằng hắn trông thấy Slater McLean phơi thây trên rặng đồi, mắt đã bị những con quạ móc lòi ra ngoài, nói Jesse đứng ra giải quyết và người phụ nữ đã lao vào giữa bọn họ. Tom Treloar, người đứng đầu của Jesse, đã bắn văng đỉnh đầu của Travis. Còn nữa. Người lính nói Slater đã bị thương, rất nặng...” Ông ta nhìn Bulldog với vẻ ranh ma, bởi vì ông ta có ý định buông xuống cú đánh mạnh nhất của mình. “Có phải ông nói rằng Slater sắp đám cưới với cô gái đến từ Piney Woods không? Đúng không? Chà chà... Tôi tự hỏi không biết tại sao cô ấy lại đi xuống thị trấn với Jesse Thurston. Gã đã đưa cô ấy đến khách sạn vào hôm kia.”

Bulldog gần như nuốt miếng thuốc lá mà ông đang nhai. Không nói một lời, ông quay đầu ngựa và cưỡi thẳng đến đường chính. Cảm thấy quan trọng vì trở thành người truyền bá một tin tức khó chịu như thế khiến người giữ ngựa kéo giật quần chần của hắn và cười toe toét khi hắn nhìn Bulldog đi khuất.

Đến khách sạn, ông lao vào sảnh và gầm lên:

“Graves! Ông ở chỗ quái nào?”

Người đàn ông thông thả ra khỏi căn phòng phía sau, chùi mũi vào ống tay áo.

“Ông muốn gì? Tôi sẽ dành cho ông phòng bên ngoài.”

“Tôi không muốn căn phòng chết tiệt của ông. Tôi muốn biết Miss Kuykendaal có ở đây hay không?”

Graves trông có vẻ lo lắng. Đôi mắt hấn đảo về hướng cửa quán rượu.

“Nào, có cô ấy hay là không?” Bulldog túm lấy tập giấy đăng ký và nhìn vào đó, quên mất trong giây lát rằng ông sẽ chẳng đọc được tên cô cho dù nhìn thấy nó.

“Tên cô ấy không được viết ở đó.”

“Tôi không quan tâm liệu tên của cô ấy có được viết ở đó hay là không, đồ lừa đàn độn. Cô ấy có ở đây không?”

“Ai ở trong khách sạn của tôi không phải là việc của ông.”

“Tôi đang làm công việc của tôi đây, đồ con hoang ăn bẩn.”

Graves làm một chuyển động để khoá lối đi đến cầu thang, nhưng thấy nét mặt của Bulldog, hấn nhún vai và bước sang một bên. Hấn đã làm những gì hấn được bảo rồi còn gì. Đây quả là một trò sắp ngửa được chơi bởi những quý ngài xấu tính bậc nhất. Đó sẽ là một cuộc chiến rất hay để xem... Phải, một quang cảnh tuyệt đến chết tiệt khi chứng kiến Jesse Thurston đấu với Slater McLean, một cuộc chiến đáng xem đến từng chi tiết ấy chứ.

Summer đang đứng bên cạnh cửa sổ khi Bulldog cưỡi ngựa đến khách sạn. Nàng quên mất rằng ông đã xuống thị trấn được gần một tuần rồi... đến để chắc chắn sẽ có một vị giáo sĩ ở thị trấn, và nếu không sẽ phải đi tiếp đến Burleson hoặc thậm chí Georgetown để tìm về một người. Nhìn thấy ông, cạnh bên của nỗi kinh hoàng khiến

đầu nàng nhúc nhối không thể chịu đựng nổi, nhưng cũng chẳng thể sánh bằng sự buốt giá đang quần quanh trái tim nàng. Nàng thu người dựa vào tường, và đứng hết sức yên lặng, với thời gian dường như là bất tận.

Nàng biết những bước chân nặng nề trên những bậc thang là của Bulldog thậm chí trước cả khi ông bắt đầu nện thành thịch vào cánh cửa mở ra hành lang và gọi tên nàng. Ai đó mở cửa và nguyên rửa ông. Một tay chặn bờ giả, chân vòng kiềng thấp bé phun ra một lời đáp khiến Summer run rẩy. Cuối cùng, cánh cửa phòng của nàng rung chuyển trước sức mạnh của những cú đấm. Nàng đứng yên, nhắm mắt, miệng nàng đột ngột đầy nước bọt. Thời gian dường như đứng yên trong lúc ông đập cửa.

“Summer! Chết tiệt, cô gái, nếu ở đó, mở cửa ra.”

Cuối cùng, một cuối cùng dài đằng đằng, ông bỏ đi, và hơi thở rời khỏi buồng phổi bị tra tấn của nàng. Hầu như không dám động đây, nàng nhích đến ô cửa sổ và nhìn lên ra ngoài. Ông đã quay đầu ngựa và cười xuống đường.

Những giọt lệ mà nàng không thể giữ lại được nữa dâng ngập mắt nàng, những giọt lệ sợ hãi và hoang mang. Nàng ngồi bên cạnh giường, ôm mái đầu rã rời trong đôi bàn tay, và để cho nước mắt rỉ qua những ngón tay mảnh dẻ.

SeseNau' Blog

John Austin Kuykendall chưa từng trải qua một ngày nào trong cuộc đời trẻ trung của cậu cách xa khỏi người chị gái. Tính chất mới mẻ của điều đó kéo dài chính xác đến giữa trưa của ngày hôm sau, và rồi một cảm giác cô đơn, sợ hãi phủ lên cậu bé. Điều gì xảy ra nếu Summer để cậu lại đây và không bao giờ trở lại? Chị ấy đã luôn ở

đó khi cậu cần, luôn khích lệ cậu thử thứ gì đó mới, luôn dõi theo sau cậu, sắp đặt những thứ cậu thích ăn, ngồi với cậu khi cậu cảm thấy không khỏe.

Cậu bé ngồi tựa lưng vào gốc dương già, quyển sách về Revolutionary War* đặt trong lòng. Hôm nay, cậu thậm chí chẳng hứng thú với Nathan Hale*. Cậu liên tục nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của chị cậu khi chị ấy đến nói với họ rằng Slater sẽ không sao; và nghe thấy những từ quát to của chị “Im đi! Im đi!” Cậu không thể nhớ Summer có bao giờ nói những từ như thế ngay cả khi chị cực kỳ nổi điên. Điều đó hẳn có liên quan đến Mrs.McLean.

(***Revolutionary War** : Cuộc chiến tranh cách mạng Mỹ 1775-1783 hay chiến tranh giành độc lập của nước Mỹ. Đây là cuộc chiến giữa Anh và 13 bang, lúc ấy được gọi là vùng lãnh thổ, phía Bắc nước Mỹ. Xuất phát từ các cuộc biểu tình chống lại các sắc thuế áp đặt của quốc hội Anh trên vùng thuộc địa, biểu tình đã chuyển thành chiến tranh cách mạng khi chính phủ Anh tăng cường đàn áp. George Washington đã được bầu làm tổng chỉ huy và chiến thắng liên tiếp của nước Mỹ đã khuyến khích Pháp và Tây ban Nha cùng tham chiến khi quân Anh chuyển xuống miền Nam. Năm 1783, hiệp định Paris được ký kết, Anh rút hoàn toàn khỏi Mỹ, và Mỹ chính thức độc lập với biên giới với Canada phía Bắc đến Florida ở cực Nam. Như ngày nay.

***Nathan Hale** : Một anh hùng trong cuộc chiến tranh cách mạng Mỹ. Ông tốt nghiệp thủ khoa Đại học Yale năm 18 tuổi, với trí nhớ siêu việt, ông được cử đi do thám quân đội Anh ở New York, bị phát giác và treo cổ năm 1776 khi mới 21 tuổi với câu nói nổi tiếng trước khi chết : “Tôi tiếc rằng tôi chỉ có một cuộc đời để trao tặng cho đất nước tôi.” Tượng đồng của ông và câu nói nổi tiếng này được dựng ở khá nhiều nơi ở Mỹ như City Hall Park/New York, Capitol Connecticut, nơi sinh trưởng của ông, Yale...)

John Austin nhìn chằm vào khoảng không, chẳng nhìn thứ gì hết. Bây giờ cậu bé đã nhận ra rằng cậu đã không đánh giá cao chị gái cậu. Đôi khi cậu chẳng suy nghĩ nhiều đến chị ấy. Chị ấy làm phần lớn mọi việc, không hề la rầy cậu như Sadie đang làm bây giờ. Đó cũng là một thứ khác mà cậu đã lưu ý thấy... Sadie. Chị ấy hành động như thể dở hơi, giống như thứ gì đó đang quấy rầy chị ấy. Cậu ngờ rằng điều đó có liên quan đến sự ra đi của Summer. Cậu bé bắt đầu cảm thấy sợ hãi thật sự khi một ý tưởng len vào tâm trí cậu rằng, có lẽ rốt cuộc Summer sẽ không trở lại, rằng chị ấy không đi an táng Mrs.McLean. Cậu bé cố xoa dịu nỗi sợ hãi bằng cách nghĩ chị ấy sẽ không làm điều đó. Chị ấy sẽ không ra đi và bỏ lại cậu... trừ phi chị ấy đang gặp rắc rối nghiêm trọng.

Cậu bé cẩn thận đánh dấu trang và đóng quyển sách lại. Trên đường đi đến bãi quây, cậu để lại quyển sách trên chiếc ghế dài đặt trong hàng hiên. Nếu Summer gặp rắc rối, người sửa chữa được điều đó sẽ là Slater. Slater thích chị ấy, thích chị ấy rất nhiều, nhiều gần bằng cậu. Anh ấy đã chẳng nói là anh ấy sẽ chăm sóc cả hai người bọn họ từ giờ trở đi, rằng họ sẽ sống cùng nhau trong ngôi nhà lớn đấy sao? Cậu đóng yên cho Georgianna, trèo lên hàng rào, và nhảy lên lưng ngựa.

“Em định đi đâu thế John Austin?” Sadie bước vào sân. “Em không được rời khỏi nơi này! Có nghe chị nói không? Trở lại đi, chị sẽ chơi một trò chơi với em và Mary. John Austin...”

Không chút chú ý đến chị, cậu bé dong ngựa thẳng đến con lạch – băng qua để hướng đến Keep.

Ngựa của Jack đứng bên cạnh ngôi nhà, đang gõ móng và đập đuôi để xua đuổi những con ruồi khó chịu. John Austin do dự. Cậu bé có một linh cảm rằng Jack sẽ không muốn cậu bé quấy rầy Slater. Cậu hướng con ngựa vòng qua phía sau dãy nhà phụ, cột nó lại, và ngồi trong bóng râm chờ đợi cho đến khi Jack rời khỏi ngôi nhà.

Thời gian dường như quá dài đối với một cậu bé đang chờ đợi, nhưng cuối cùng Jack cũng ra ngoài, và dong ngựa về hướng khu vườn của Raccoon già. John Austin bước nhanh dọc theo bức tường đá, rồi phóng vào trong không gian mát lạnh của ngôi nhà. Cậu bé có thể nghe thấy Teresa trong bếp khi cậu lén vượt qua cánh cửa và xuống hành lang dẫn đến phòng của Slater. Cửa phòng để mở và cậu bé liếc nhìn vào trong.

Slater đang nằm trên giường chỉ mặc mỗi quần đùi. Anh bị quần băng quanh eo và cao lên trên xương sườn. Một lượt băng khác quấn quanh vai trái, và cả hai bàn tay phủ đầy những dải băng. Cánh tay phải của anh giơ lên, cẳng tay đặt ngang qua mắt. John Austin nhìn chằm chằm một lúc. Slater không ở trong trạng thái có thể tự mình giúp được Summer, chẳng nhiều hơn gì Summer. Cậu bé nghĩ về điều đó thêm một lúc nữa, trước khi quyết định ít nhất cậu có thể nói với anh về điều đó.

Cậu bé bước vào trong phòng và ngồi vào trong chiếc ghế ben cạnh giường. Khi lần kế tiếp cậu nhìn Slater, anh đang nhìn cậu, cánh tay đã chuyển lên đặt trên trán. Điều đầu tiên đập vào cậu bé là trông Slater thật kinh khủng. Anh ấy vừa cao mặt và có một vết khía trên cằm. Đôi gò má trũng sâu đến nỗi những vết sẹo nổi bật rõ nét trên gương mặt anh. Đột ngột, John Austin thấy sợ hãi, và gần như đã ước rằng cậu đừng đến. Slater trông đáng sợ quá chừng! Trông như anh ấy không muốn bị quấy rầy về bất kỳ điều gì.

“Em muốn gì?”

Slater hành động như thể anh nổi điên với cậu bé. Một phần tâm trí cậu tìm kiếm một lý do, phần khác lại cương quyết muốn giúp Summer.

“Anh có đang cảm thấy tốt hơn không?”

“Không. Anh cảm thấy như địa ngục ấy. Em mong đợi điều gì?”

“Em ước chi anh cảm thấy tốt hơn.”

“Chà, anh không có. Giờ thì, em muốn gì? Nếu đó là một cuốn sách khác thì cứ lấy đi.”

Tông giọng lạnh lẽo có gây tổn thương đôi chút, nhưng một vẻ cương quyết phủ lên gương mặt đứa trẻ.

“Em đến để nói về Summer. Anh thích chị ấy, đúng không? Anh đã nói như thế mà.”

Slater che ngang cánh tay qua mắt anh lần nữa. Anh nằm yên một lúc lâu đến nỗi John Austin không chắc là anh sẽ nói bất kỳ điều gì nữa. Cuối cùng, anh nói với vẻ cay đắng:

“Điều gì về cô ấy nào? Nàng đã đi với Jesse để chôn cất Ellen, đúng không? Nàng nghĩ điều đó quan trọng hơn nhiều so với việc ở đây với anh.”

Anh mang vẻ cay đắng và tổn thương. John Austin đã nghe tông giọng đó trước đây, nhưng nó không đến từ một người đàn ông.

“Em không nghĩ thế đâu,” Cậu bé nói, rồi tuôn trào. “Em không nghĩ chị ấy thậm chí thích Mrs.McLean nếu không thì chị ấy đã không hét lên ‘im đi, im đi’ với bà ấy.”

Slater nằm yên lặng trong một lúc, rồi chậm chậm chuyển cánh tay xuống. Đôi mắt anh rà soát gương mặt lo âu của cậu bé.

“Chị ấy nói điều đó khi nào?”

“Ngày chị ấy trở về để nói cho bọn em biết anh sẽ không sao. Chị ấy cười rất rạng rỡ lúc đó, nhưng chị ấy đã không còn cười chút nào nữa sau khi nói chuyện với Mrs.McLean. Chị ấy khóc và ôm chặt Sadie, và Sadie bắt em đưa Mary lên gác xép. Mrs.McLean cứ đi tới đi lui trên hiên trước. Đó là trước khi Travis bắt bà.” Cậu bé chờ xem lời của cậu bé có được những hiệu quả gì, liệu cậu có đang nói cho Slater điều mà anh ấy không biết không.

“Tiếp đi, tiếp tục đi.” Anh thúc giục

“À, em đang nghĩ, nếu Summer chỉ đi dự lễ an táng, tại sao chị ấy lại mang theo rương hành lý, và tại sao chị ấy nói sẽ viết cho em một bức thư? Sáng hôm đó, chị ấy gần như đã khóc khi đến bên giường em để nói chị ấy sắp đi. Em biết trông Summer như thế nào khi chị ấy cười nhưng thật ra lại đang muốn khóc. Chị ấy đã làm điều đó nhiều lần khi Mama ốm.”

Slater nằm yên lặng một lúc. John Austin biết anh đang suy nghĩ, bởi vì thỉnh thoảng cậu bé cũng làm như thế.

“Sadie đã nói gì?” Slater không hành động giống như anh đang nổi điên nữa.

“Chị ấy chẳng nói gì về chuyện đó hết. Em đã cố hỏi, nhưng chị ấy nói nếu em yêu chị của em thì tốt nhất em nên im miệng và đọc sách của em như chị ấy đã bảo. Sadie hành động kỳ cục và sợ hãi giống như lần Travis đến. Em biết chị ấy sợ anh ấy bởi vì mắt chị ấy mở quá lớn và chị ấy không nhìn anh ấy. Chị ấy không bao giờ mỉm

cười hay bật cười và chơi với em và Mary sau lần đó, và em không biết tại sao chị ấy lại sợ hãi anh ấy đến thế. Em thích anh ấy.”

Đôi mắt lặng lẽ của Slater nghiêng cứu gương mặt cậu bé cho đến khi John Austin bắt đầu ngo nguậy và cuối cùng đôi môi cậu bé bắt đầu run run và cậu bé vỡ oà :

“Em nhớ Summer! Em muốn chị ấy trở về! Em nghĩ chị ấy gấp... rắc rồi!” Cậu bé ngoảnh đi khỏi Slater và chớp mắt dữ dội để kềm giữ những giọt lệ, nhưng đập nước đã bị vỡ khi Slater vươn bàn tay quần băng ra. Cậu bé khuyu gối xuống bên cạnh giường, vùi gương mặt vào nếp gấp của tấm khăn trải. Đôi vai bé nhỏ rung chuyển trước sức mạnh của tiếng khóc nức nở.

Slater đặt cánh tay qua vai cậu bé và để cho cậu khóc.

Khi John Austin ngẩng gương mặt đầm lệ lên, chúng mang vẻ thách thức. Cậu bé đã sẵn sàng bảo vệ lý lẽ của cậu về chuyện khóc lóc.

“Summer nói đàn ông khóc cũng là chuyện bình thường. Summer nói các cậu bé và đàn ông cũng có những cảm xúc. Chị ấy nói...”

“Điều đó là bình thường mà, John. Đừng xin lỗi. Summer nói đúng. Đàn ông cũng có những cảm xúc.”

“Và anh sẽ mang chị ấy trở về chứ?”

“Đầu tiên, chúng ta phải tìm ra lý do tại sao chị ấy bỏ đi. Hãy đi và kiểm Sadie. Nói với cô ấy anh muốn cô ấy đến đây ngay lập tức.”

“Chị ấy sẽ cực kỳ điên với em, Slater.”

“Chà, trong trường hợp đó, đi tìm Jack và bảo ông ấy là anh muốn gặp ông ấy. Sau đó, nói với Teresa, em muốn có một ít bánh Pudding mà bà ấy làm trước khi Pud ăn hết.”

Gánh nặng kinh khủng dường như đã lặn khỏi vai John Austin. Bây giờ mọi thứ sẽ ổn vì cậu đã nói với Slater. Cậu thật ngốc khi chờ tới ba ngày dài mới nói ra. Cậu đi gần như chạy khi ra đến trước nhà, rồi chạy thật lực khi cậu vào trong sân.

John Austin ngồi đợi trong bếp khi Jack rời khỏi phòng của Slater. Cậu bé vẫn ngồi ở đó khi Jack quay lại với Sadie và Mary. Teresa đặt Mary ngồi vào trong một chiếc ghế và trao cho cô bé một tô bánh pudding. Jack và Sadie đi vào trong phòng của Slater. John Austin có thể nghe thấy những giọng nói to, giận dữ, có thể nghe thấy Slater nguyên rủa, tông giọng điềm tĩnh của Jack và tiếng khóc của Sadie. Cậu bé muốn nghe được cuộc trò chuyện đến tuyệt vọng, nhưng Mary liên tục muốn nói chuyện với cậu. Khi Teresa không nhìn, cậu bé lỉnh vào trong hành lang và đứng bên cạnh cửa phòng của Slater.

“Thật kỳ lạ đến chết tiệt khi nàng bỏ đi mà không nói tiếng nào với tôi.” Salter nổi giận. Giọng anh không lớn nhưng lạnh lẽo, và mỉa mai.

“Tôi chỉ biết những gì cô ấy nói với tôi thôi, Mr.McLean.”

“Chúa cứu rồi, sao bây giờ lại là McLean, khi tôi đã là Slater trong nhiều tuần?” Im lặng. “Làm sao nàng lại quyết định đi đến lễ an táng? Jesse bảo nàng làm thế à? Khiến nàng cảm thấy bị bắt buộc? Tôi đoán gã muốn trao tặng Ellen...” Anh nói cái tên ấy với vẻ khinh miệt, “một lễ an táng long trọng, với sự hiện diện của những thành viên gia đình tương lai chẳng?”

“Tôi... không biết,” Sadie nói giữa những tiếng nức nở. “Nhưng ông ấy không làm điều gì như thế hết! Đó không phải lỗi của ông ấy. Không điều gì trong đó là lỗi của ông ấy hết.”

“Vậy tại sao nàng không trở lại, Sadie? Nói cho tôi xem nào. Đã ba ngày rồi. Ellen hẳn đã nằm trong đất từ cách đây hai ngày, hoặc là cô có thể ngửi được mùi ở tận chốn này,” Anh nói với vẻ tàn nhẫn, châm chọc. “Tôi biết Summer sẽ không đi đâu mà không có John trừ phi nàng quyết định rằng thích Jesse hơn tôi! Nếu thứ đồ chó đẻ ấy đặt một ngón tay trên nàng, tôi sẽ giết gã!”

“Ông ấy không có! Ông ấy chỉ đưa cô ấy đi... bởi vì sau lễ tang, cô ấy muốn đến làng của những người Mormon để ... mua ghế và vài thứ.”

“Cô đang nói dối!” Salter quát lên, và John Austin co rúm vào bờ tường. Trong một khoảnh khắc đáng sợ, một sự im lặng chết chóc, rồi Sadie nói :

“Ông muốn tôi... đi?”

“Quý thật, không, Tôi không muốn cô đi! Nhưng cô đang nói dối! Cô đang nói dối để bảo vệ cả hai người họ! Chúa ơi! Giá như tôi có thể ở trên một con ngựa được. Giá như...” Slater đã thật sự nổi điên và John Austin biết ơn là cơn giận ấy không hướng vào cậu. “Jack, kiếm Luther và bất kỳ ai khác mà ông muốn và đi tìm nàng.” Giọng anh dữ dội, uy quyền; rồi với một tông giọng thống khổ, anh nói, “Nàng đã vượt khỏi tôi rồi, Jack. Tôi đang mất nàng! Tôi cần phải biết có phải nàng muốn ra đi – có phải nàng đã đổi ý hay không.”

“Chúng tôi sẽ đi ngay ánh sáng đầu tiên của ngày, Slater. Chúng tôi sẽ tìm cô ấy và mang cô ấy trở lại. Cô ấy có thể tự mình nói với cậu tại sao cô ấy ra đi. Đừng lo lắng nữa, cứ để chúng tôi đi tìm cô ấy. Tôi không đứng về phe Jesse, nhưng tôi đã biết gã một thời gian dài, tôi sẽ cá đôi bốt của tôi là gã rất đúng mực với cánh phụ nữ.”

“Gã tốt hơn nên như thế! Vì Chúa, gã tốt hơn nên như thế!” Giọng của Slater khàn khàn, nghèn nghẹn. “Nếu bất kỳ điều gì xảy đến với nàng, Sadie, cô sẽ ước cô chưa từng nghe về McLean’s Keep.”

“Chẳng hữu ích gì khi nói với Sadie như thế, Slater.” Jack hấp tấp nói nhưng đầy vẻ kiên quyết. “Từ những gì trông thấy, Summer đã làm điều cô ấy muốn.”

“Mang địa ngục ra khỏi đây đi! Cả hai người!”

Khi Jack và Sadie ra khỏi phòng, gương mặt của Sadie sưng phồng vì khóc. Chị bước vượt qua John Austin mà không nhìn cậu, đến bếp, cảm ơn Teresa, bồng Mary lên và rời khỏi.

John Austin đứng với mái đầu cúi gằm. Cậu không muốn bất kỳ ai nổi điên với cậu, nhưng nếu Summer trở về, cậu không quan tâm! Cậu ước chi chị ấy ở đây bây giờ.

SeseNau' Blog

Trời đã tối sẫm khi Bulldog dong ngựa đến nơi. Người đàn ông luống tuổi đã mệt lử và con ngựa của ông thì sắp bị què. Ông không tin ông kiệt sức đến như thế. Ông đoán hẳn là do ông đã cưỡi ngựa sáu mươi dặm từ hừng đông. Sau khi tuột khỏi ngựa, ông đi đến nhà bếp và rống lên đòi thức ăn.

“Vì Chúa, Bulldog, tôi chưa bao giờ chứng kiến nhiều sự kiện diễn ra đến thế suốt từ ngày được sinh ra, và ông đã bỏ lỡ tất cả. Hết chuyện này đến chuyện khác đã xảy đến kể từ khi ông đi khỏi.”

“Jack đâu?”

“Không biết. Chắc là loanh quanh đâu đó” Người đầu bếp đặt một tô thịt hầm trên bàn. “Trông ông như thể bị nén xuyên qua một cái mắt gỗ ấy, Bulldog. He he he! Bọn kỵ binh cắt mất đuôi của ông rồi à?”

Bulldog trao cho ông ta một cái trừng mắt và bắt đầu ăn.

“Chẳng có nhiều chuyện diễn ra... kể từ khi bọn vô lại xén em trai của tôi.” Người đầu bếp nhìn Bulldog để xem liệu ông có đánh giá cao trò đùa của ông ta không.

“Tôi không biết ông đã trở về.” Pud đi vào trong nhà bếp và thọc bàn tay vào trong chiếc vại sành, lấy ra một nắm đào khô.

“Chà, giờ thì cậu biết rồi đấy. Jack đâu?”

“Không biết. Chắc là loanh quanh đâu đó”

“Đó là thứ mà mọi người đều nói quanh đây à? Không biết! Không biết!” Bulldog làm một tiếng khịt mũi chán ghét. “Cuốn xéo cái mông của cậu đi tìm ông ấy ngay.”

Ba mươi phút sau, ông và Jack ngồi trong sân, cách xa khu nhà phụ, cách xa những đôi tai hiếu kỳ khao khát muốn biết những gì đang xảy ra vào lúc này. Phần lớn là Jack nói, kể cho Bulldog mọi thứ, từ khi Slater cưỡi ngựa vào trong những rặng đồi, cho đến khi quân đội bắt các tù nhân đến pháo đài. Kể với ông việc Travis bắn Ellen, việc Travis đã tra tấn Slater ra sao và được người Apache mang về như thế nào. Quá nhiều cho khối óc mệt mỏi của Bulldog thấm thấu được, nhưng ông phải biết tất cả trước khi ông bung ra tin tức mới là Summer đang ở trong khách sạn tại Hamilton và Jesse đã mang nàng đến đó. Ông đợi một cách kiên nhẫn để Jack kết thúc lời giải thích về việc Slater đã suy sụp thế nào khi nghe Summer đi đến Rocking S. dự tang lễ của Ellen.

Jack vẫn một điều thuốc trong lúc Bulldog kể về nguyên nhân ông phải cong đuôi chạy khỏi thị trấn và gần như đã làm chết con ngựa của ông để trở lại Keep.

“Ông định làm gì với điều đó?”

“Tôi chẳng có chút ý tưởng nào.”

“Bản thân Slater mới đáng lo lắng. Chẳng thứ gì giữ được cậu ấy ngay khi cậu ấy nghe được rằng cô ấy ở trong thị trấn nổi đâu.” Jack trầm ngâm một lúc. “Lúc này chẳng hữu ích gì cho việc tôi phải đến trại Rocking S. nữa hết.”

“Làm sao ông đoán được cô ấy sẽ đi và làm thứ gì đó giống như thế này chứ? Bỏ đi với Jesse trong khi Slater thủng lỗ chỗ... Tôi không bao giờ có thể nghĩ ra được. Tôi đã tin là cô ấy rất kiên định.”

“Chà, cô ấy đã làm điều đó, và chúng ta sẽ không thể giữ điều đó khỏi Slater lâu hơn nữa được. Nếu chúng ta có thể đợi thêm một ngày nữa, để hông và các xương sườn có thêm chút thời gian lành lại. Cậu ấy sẽ nổi cơn thịnh nộ khi chúng ta nói với cậu ấy. Ông biết cậu ta thế nào rồi đấy.”

“Tôi biết.” Bulldog cười toe toét bất chấp sự kiệt sức.

“Cậu ta có tính khí sánh ngang với của Sam nếu cậu ta vớ được cây súng.”

Cả hai người đàn ông im lặng trầm tư. Có một mối liên kết chung mạnh mẽ giữa họ. Cả hai đều yêu Slater như con trai. Cả hai đều hoan hỉ khi anh vương vấn tình yêu với Summer và nàng cũng yêu anh. Có vẻ như với họ, chàng trai rất đỗi cô độc, bị dẫn dắt bởi án mạng của cha và gương mặt mang sẹo, đã tìm được một khối vàng mà tất cả những người đàn ông đều mơ được tìm thấy.

“Tôi nghĩ điều tốt nhất chúng ta có thể làm, Bulldog à, là cho chúng ta thêm một ngày điều trị nữa, trước khi chúng ta nói ra điều đó. Cậu ấy nghĩ ngày mai tôi đi rồi vì thế sẽ không hỏi và nếu cậu ấy cũng không biết ông đã trở về, điều đó sẽ cho chúng ta thêm thời gian. Tôi sẽ nói Teresa không để bất kỳ ai đến gần cậu ấy, bất luận cậu ấy có hét to như thế nào. Bà ấy có thể trộn lẫn một ít thuốc bột của người da đỏ vào trong thức ăn để xoa dịu cậu ấy. Chúng ta có thể ở ngoài tầm nhìn, nhưng vào đêm mai chúng ta phải nói với cậu ấy, và chỉ có Chúa biết địa ngục nào sẽ được tháo cũi sổ lồng.”

“Tôi không thể nghĩ ra điều gì tốt hơn để làm,” Bulldog nói, với một cái ngáp rộng. “Tôi đã mệt bã hết cả người, không thể mở nổi mắt ra được nữa. Nếu tôi không thức dậy khi ông nghĩ tôi nên, hãy đến đánh thức tôi.”

SeseNau' Blog

Chương 17.

Ngày thứ Sáu cuối cùng cũng đến. Nó theo sau năm ngày khôn khổ nhất trong cuộc đời của Summer. Hôm nay, vào buổi trưa, nàng sẽ bắt chuyến xe khách sẽ đưa nàng rời khỏi Hamilton mãi mãi. Vào lúc sợt nắng đầu tiên của bình minh vươn đến, nàng ngồi dậy và thay quần áo rồi ngồi bên cạnh cửa sổ. Sau đó, nàng ăn điểm tâm, để lại chiếc khay ngoài hành lang, nàng đóng gói lại hành lý và quay về ô cửa sổ, nơi nàng có thể nhìn thấy Jesse, gã sẽ đến và đưa nàng đến trạm xe khách.

Jesse đã ghé thăm nàng hai lần trong năm ngày vừa qua. Nàng nghĩ nàng sẽ mất trí nếu không có những cuộc ghé thăm của gã. Gã là một người khác biệt hoàn toàn với những gì mà thoát đầu nàng đã tin. Nàng phát hiện ra gã là một người thật cô độc. Nàng có thể hiểu bằng cách nào Ellen thu phục được nhiều tình yêu và lòng trung thành đến thế từ gã. Cho dù gã không kể với nàng, nàng biết cái chết của Ellen đã cho gã tự do để yêu Sadie. Gương mặt gã thường có nét cười, mang vẻ thiết tha khi gã nói về chị ấy và Mary.

Gã kể với Summer đôi chút về kế hoạch của gã về tương lai. Slater, gã giải thích, giờ đã là chủ nhân của Rocking S. Hẳn chắc chắn rằng đó là cách toà sẽ phân xử, vì Slater là người thừa kế duy nhất còn sống trong chừng mực bất kỳ ai biết. Khi mọi thứ đã ổn định, gã và Sadie sẽ kết hôn và bắt đầu xây dựng một nơi chốn ở đâu đó.

“Slater sẽ muốn ông ở lại.” Summer nói.

“Đã đến lúc tôi bắt đầu xây dựng thứ gì đó cho riêng mình,” là lời đáp đơn giản của gã.

Summer tựa đầu vào thành cửa sổ. nàng biết mỗi inch của con đường bên dưới, mỗi mắt gỗ trên vách toà nhà đối diện. Nàng chẳng có gì khác để làm trong năm ngày trống trải ngoại trừ nhìn

chầm chầm ra ngoài ô cửa sổ. Nàng không bước ra khỏi phòng, chỉ gặp người chủ khách sạn một lần và đó là khi hắn đặt chiếc khay bên ngoài cánh cửa và nàng nghĩ hắn đã đi rồi, những hắn đang đứng ngoài hành lang đợi nàng ra ngoài để có thể nhìn thoáng qua nàng. Không hiểu sao, vẻ dâm dăng của hắn khiến nàng cảm thấy tội lỗi và không trong sạch.

Bóng đổ trên toà nhà đối diện nói với nàng rằng sẽ không còn lâu nữa đến khi mặt trời ở trên đỉnh đầu. Nàng bắt đầu cảm thấy lo âu. Jesse đã nói gã sẽ đến đây và gã sẽ làm, nàng tự nhủ. Tuy vậy, thời gian như bị kéo dài trong lúc nàng quan sát. Nỗi lo âu khiến nàng xoắn chiếc khăn tay vòng vòng trên những ngón tay, và ngay lúc nàng nhìn thấy gã quành vào góc phố và hướng đến khách sạn, chiếc khăn đã ướt đầm. Với một cảm giác hết sức nhẹ nhõm, nàng đứng lên và đội nón, ghim nó cẩn thận vào mái tóc búi cao của nàng để gió sẽ không hất nó bay khỏi đầu. Jesse chưa lên ngay và nàng đoán gã sắp xếp với người chủ khách sạn. Nàng lấy tiền mà Slater đã đưa cho nàng ra sẵn và đợi.

“Summer?” Giọng của Jesse.

Nàng mở khoá cửa, “Hello, Jesse.”

“Tiền khách sạn đã được trả rồi, hãy cất tiền của cô đi. Cô sẽ cần nó. Tôi đã có vé cho cô đến Austin, và Bill nói ông ấy sẽ coi chừng cho cô. Đi thôi, ông ấy đang đón khách rồi.” Khi Summer phản đối chuyện tiền nong, gã nói, “Ồ, để sau đi. Sadie và tôi có lẽ sẽ sang Austin. Chúng tôi có thể tìm thấy cô ở đâu?”

“Tôi quyết định sử dụng tên của mẹ tôi. Wheeler. Tôi sẽ để lại lời nhắn tại trạm bưu điện.”

Summer héch cằm cao lên một chút và vươn thẳng lưng khi họ đi bộ vào trong ánh nắng ban trưa. Jesse nhắc rương hành lý lên vai và đặt một bàn tay bên dưới khuỷu tay nàng. Khi họ đến trạm xe khách, nàng nhận thức rõ về những đôi mắt hiếu kỳ đuổi theo sau họ, và gương mặt nàng bừng cháy. Nàng buộc bản thân chuyển ánh mắt khỏi con đường đầy bụi và nhìn thẳng về phía trước, gương mặt nàng dịu xuống, những cảm xúc như đã bị chôn nén bên trong nàng.

Bill, người đánh xe đã đưa nàng và John Austin đến Hamilton, đang đợi bên cạnh chiếc xe khách. Ông đón hành lý của Summer từ Jesse và nhắc nó lên cho người phụ lái để ràng chúng vào giá để hành lý.

Vì đã đến lúc phải ra đi, Summer muốn níu chặt lấy Jesse. Đọc được suy nghĩ của nàng, vẻ đau đớn trên gương mặt nàng, gã siết chặt cánh tay nàng và khom xuống thì thầm trấn an :

“Rồi sẽ tốt đẹp thôi mà, Summer. Nhớ nhé, nếu mọi thứ chẳng ra sao, hãy viết cho đại úy Slane tại pháo đài. Ông ấy sẽ gởi cho tôi. Nào, cô sẽ làm điều đó chứ?”

Chiến đấu kèm lại nước mắt, nàng gật đầu. “Cám ơn ông.” Nàng thì thầm qua đôi bờ môi run rẩy.

Jesse xoay người và nhắc nàng vào trong khoang hành khách, gương mặt của chính gã cũng đang khoác một chiếc mặt nạ để che dấu cảm xúc. Summer ngồi xuống bên cạnh một phụ nữ Mexican ôm một em bé đang ngủ ngáy. Khoang xe đã đầy hành khách; ba người đàn ông và một phụ nữ ngồi bên cạnh người phụ nữ đang ôm đứa bé. Những người đàn ông có vẻ cau kính vì sự chậm trễ, và nhìn chằm chằm vào nàng với vẻ bức bối. Chiếc roi ngựa quất vun vút, khoang xe tròng trành và bắt đầu lăn bánh. Summer, ngồi ở phía sau cùng, chú mục vào Jesse cho đến khi không còn nhìn thấy gã nữa. Đường mòn chuyển vào một khúc quanh, một đám mây bụi tung mù phía sau họ, và để lại thị trấn phía sau lưng.

Có vẻ như với Summer, nàng chỉ có một mình trong một thế giới cô đơn. Thật ra, nàng chưa bao giờ từng thấy cô độc như nàng đã trải qua năm ngày vừa qua. Trên đường rời khỏi Piney Woods, nàng có John Austin để chăm sóc. Trong chuyến xe tương tự họ đã đi đến Hamilton tìm Sam McLean. Họ đã tìm thấy ông, thật vậy, Summer chưa xót nghĩ.

Sức nóng thiêu đốt bên trong khoang xe. Summer gỡ nón để quạt mát bản thân và luồng gió nhẹ tạo ra đã giúp làm đứa bé im lặng. Nàng cầu nguyện rằng dạ dày của nàng sẽ giữ yên được. Bình

thường vào buổi trưa nó sẽ dịu xuống, nhưng hôm nay, nàng đã quá lo lắng khi chờ đợi Jesse đến mức nàng đã lên tục nuốt xuống để giữ cho miệng nàng không lấp đầy nước miếng.

Nàng quan sát những ngọn đồi đang mờ dần nhường chỗ cho màu sắc của ánh dương và bầu trời; quan sát thảo nguyên mênh mông trải dài đến vô tận. Nàng nhìn chăm chăm trở lại đường mòn cho đến khi ánh mặt trời bắt lấy giọt nước ở khoé mắt nàng. Một con đại bàng chuyển động theo đường xoắn ốc bay vút lên trời, vươn thẳng đến vàng thái dương cho đến khi nó chỉ là một chấm nhỏ trong khoảng không bao la. Ồ! để trở thành một cánh chim bằng!

Phần tồi tệ nhất trong nỗi đau của nàng bị vùi sâu phía sau tâm trí và nàng cương quyết không để nó nổi lên bề mặt. Rồi sẽ có tất cả thời gian, bên lề những ảo tưởng, để hành hạ nàng, nhắc nhở nàng.

Họ làm bắn toé nước băng ngang qua một con lạch nông và lặn bánh vào trong một điểm dừng. Vì trời quá nóng, Bill nói họ sẽ mất thêm vài phút sau khi những con ngựa mới được móc vào, nếu như có ai muốn được ra ngoài xe. Mọi người đều xuống xe ngoại trừ Summer. Nàng ngồi và đợi, hầu như không nhận thức được rằng lưng váy nàng đã ướt sũng mồ hôi và một dòng suối nhỏ đã chảy giữa đôi bờ ngực. Người phụ nữ Mexican ẩm sữa đã mang cho nàng một môi nước. Summer uống một cách khao khát, tham lam và cảm ơn người phụ nữ bằng những từ đắm lệt.

Chiếc xe lặn bánh trở lại, Bill khua vun vút chiếc roi và hét vang với nhóm người mệt mỏi để bắt kịp những phút đã mất. Buổi chiều chậm trôi. Không ai nói chuyện. Sữa bé đã ngủ. Chiếc xe giống như một lò lửa. Summer cảm thấy đầu nhẹ bẫng, giống như nàng đang trôi nổi. Chuyển xe đầy ải khiến mọi inch trên con đường để lại dấu vết cơ thể đau nhức của nàng. Nàng tựa đầu ra phía sau và nhắm mắt, trí óc nàng quá kiệt sức để có thể suy nghĩ.

Khi chiếc xe chậm lại và đến một điểm dừng, nàng không bận tâm nhắc đầu lên hoặc mở mắt ra cho đến khi giọng nói của người đàn ông ngồi đối diện bùng nổ.

“Giờ đến chuyện quái gì nữa đây? Chúng ta không bao giờ đi đến nơi với tốc độ như thế này.”

Summer nhìn ra ngoài cửa sổ, nheo nheo mắt lại, nghĩ rằng nàng nhìn thấy Jack đang ngồi trên con ngựa màu nâu đỏ to lớn và nói chuyện với người đánh xe. Nàng chớp mắt vài lần và nhìn lần nữa. Ông ấy vẫn ở đó. Với một ngày cực nóng như hôm nay, trên chuyến xe nóng hầm hập này, nàng cảm thấy một cơn rùng mình ớn lạnh đến mức phải nghiêng chặt quai hàm để giữ cho đôi hàm răng nàng không khua lách cách. Làm sao điều này có thể xảy ra? Ông ấy không thể biết nàng ở trên chuyến xe này được. Nàng lùi sâu vào trong chỗ ngồi, giữ chiếc nón phía trước như thể để che gương mặt nàng khỏi ánh mặt trời. Nàng cảm thấy chiếc xe đu đưa khi Bill nhảy xuống khỏi chỗ ngồi trên cao, nghe thấy tiếng cánh cửa khoang hành khách mở ra.

“Thưa cô,” Bill đang nói với nàng, “Jack đây nói rằng ông ấy đến để mang cô ra khỏi xe.”

“Không! Tôi đã trả tiền vé của tôi rồi. Tôi sẽ đến Austin.”

“Điều đó tùy thuộc vào cô, thưa cô, cho dù cô muốn đi hay ở lại.” Bill nói cương quyết, và đóng sầm cánh cửa.

Một vài phút trôi qua, và cánh cửa mở ra lần nữa. Jack đứng đó nhìn xuống Summer. Nàng muốn chết cho xong.

“Summer, hãy ra ngoài ngay, để những cư dân này còn đi tiếp. Tôi đến để mang cô về và tôi sẽ không rời đi mà không có cô.”

“Không! Tôi sẽ không ra đâu. Ông không có quyền can thiệp vào.”

“Quý thật, không, ông không có quyền. Cô gái không phải đi nếu cô ấy không muốn.” Lời nói vang đến từ một người đàn ông bên trong chuyến xe.

Jack phớt lờ ông ta. “Tôi sẽ bắt được cả đồng rắc rối nếu cô chịu bước ra. Hãy làm điều đó, hoặc là những cư dân đây sẽ phải đợi cùng với cô.”

“Hãy để tôi một mình, Jack. Tôi sẽ không trở lại đâu, vì thế hãy đi đi và để tôi một mình.” Cơn giận và sự bế tắc khiến nước mắt tuôn chảy như suối từ mắt nàng.

Jack bước lui và ra hiệu cho Bill rời khỏi xe. Khi họ quay lại đối mặt với nhau, khẩu súng lục của Jack chĩa thẳng vào bụng ông ấy.

“Cái gì... cái gì thế này?”

“Tôi chắc chắn rất ghét làm điều này, Bill, nhưng chẳng còn cách nào khác hết. Có một người đàn ông đang đến chỉ còn cách đây vài dặm. Cậu ấy ở trên một chiếc xe thô, bị xóc nảy ngang qua những vệt lún bánh xe và những lỗ chỗ thảo nguyên từ hai giờ trước khi trời rạng đông. Cậu ấy có hai lỗ đạn trên người, vài rễ xương sườn bị gãy và đôi bàn tay chẳng thể tự ăn được trong một tuần. Cậu ấy đang đến để gặp cô gái đó và ông sẽ không đi đâu hết cho đến khi cậu ấy đến đây.”

“Ông biết là ông đang đưa bản thân vào rắc rối khi chĩa một khẩu súng vào tôi, Jack. Công việc của tôi là đưa chuyển xe này đến Austin. Nếu cô gái bé nhỏ đó và người đàn ông của cô ấy húc hặc thì đó chuyện của họ. Pháp luật có thể giáng xuống khó khăn thật sự trên ông đấy, Jack, vì tội đã chặn chuyển xe.”

“Vậy thì cứ làm đi, bởi vì tôi sẽ chặn xe ông ở đây cho đến khi Slater đến. Không lâu lắm đâu. Tôi đã thấy đám bụi mù của họ kia rồi.”

“Các ông đang làm gì vậy? Băng ngang vùng quê ư? Đó là một chuyển đi địa ngục.”

Jack cười toe toét. “Hãy nói người phụ xe kéo chiếc xe đến chỗ bóng râm trong lúc chúng ta đợi.” Với khẩu súng của mình, ông ra hiệu về hướng cây hồ đào trải rộng mà một trong số chúng vươn dài theo con đường không chút bóng mát.

“Kéo xe qua bên dưới bóng cây đi, Gus. Chúng ta sẽ đợi một lúc nếu quý cô này không đổi ý, thế thôi. Các hành khách có thể bước ra ngoài và duỗi chân tay.”

Người phụ xe nghiêng người qua để gọi Summer, rồi hét lại với Bill. “Người phụ nữ nói không, Bill.” Chiếc xe di chuyển đến bóng râm.

“Phụ nữ chết tiệt! Rất mừng là tôi đã không cưới ai.” Bill nguyên rủa, lấy chiếc mũ đầy bụi của ông ta xuống và đập đập nó vào đùi.

“Điều đó sẽ không kéo dài đâu, Bill. Ông và Slater sẽ phải dụi xuống thôi. Hẳn là có gì đó sai với cái miệng của cậu ấy rồi. Chưa bao giờ nghe nhiều lời nguyên rủa như thế tuôn ra từ nó trước đây. Cơn choáng của cậu ấy đã bị nén lại kể từ khi cậu ấy nghe được chính Jesse đã đặt cô ấy lên chuyến xe khách. Chuyến đi xóc này chẳng làm cho tâm trạng của cậu ấy tốt lên được chút nào, ngay cả khi chúng tôi đã cố định sợi dây treo trên chiếc xe thò và đặt chiếc giường lông vũ vào đó.”

Ba người đàn ông và người phụ nữ ra khỏi xe, để lại Summer một mình với người phụ nữ có đứa bé. Những cánh cửa để mở và luồng gió nhẹ có phần làm mát họ đôi chút. Summer lau gương mặt nàng bằng chiếc khăn tay ướt sũng. Người phụ nữ giơ một bàn tay rụt rè chạm vào đầu gối nàng. Hành động thương cảm ấy khiến nàng ngược đầu lên. Jack không có quyền bắt họ phải đợi như thế này, khi cho rằng nàng sẽ đổi ý. Nàng đã bảo ông như thế. Nàng nhìn quanh để có thể thấy ông và nghĩ rằng hẳn là nàng đã mất trí. Có phải Jack đang chĩa súng vào người đánh xe không? Chúa lòng lành, ông ấy đã làm thế! Điều gì đang xảy ra? Thế giới điên hết rồi sao?

“Jack! Jack, ông đang làm cái gì thế?” Nàng trèo ra khỏi xe, gần như vấp ngã vì vội vàng. “Hãy để ông ấy đi. Ông không có quyền giữ ông ấy! Để tôi nói...”

“Không cần cô phải nói với tôi bất kỳ điều gì đâu. Chiếc xe thò đang đến. Cô có thể tự đi mà nói với Slater tại sao cô lại bỏ chạy và để lại cậu ấy, trong khi cậu ấy bị thủng lỗ chỗ.” Giọng nói của Jack lạnh lẽo, gay gắt, như thể ông đang nói chuyện với kẻ thù. “Cậu ấy sẽ có được cuộc nói chuyện của cậu ấy... nếu như một trong những cú xóc nảy không chuyển hướng một trong những chiếc xương sườn gãy đâm xuyên qua phổi của cậu ấy.”

Một chiếc xe thồ đang tiến gần bằng tốc độ rất nhanh. Đám bụi mù bao quanh nó một thoáng trước khi dạt đi nhường chỗ cho thêm nhiều đám bụi khác. Summer đứng chết lặng. Slater ở trong chiếc xe thồ! Nàng muốn bỏ chạy, nhưng ngay cả đến trí óc tê cứng của nàng cũng biết là vô ích.

Bulldog giật mạnh cổ xe, làm chậm chúng lại thành nước kiệu và sau đó đưa chiếc xe đến một chỗ dừng cách nơi nàng đứng vài feet. Slater nằm trên một miếng bạt treo vào phía sau xe. Gương mặt anh vằn vện vì bụi và mồ hôi, đôi mắt bừng cháy vì giận dữ. Anh nâng bản thân lên đầy đau đớn và chống người trên khuỷu tay. Đôi mắt anh rà soát nàng, nheo nheo, và lỗ mũi anh phập phồng.

“Vào trong xe!” Anh nghiêng từng từ. “Lấy hành lý của cô ấy, Jack”

“Không!” Summer bắt đầu hướng đến chiếc xe thồ. “Anh không hiểu đâu.”

“Chắc như quỷ là anh không hiểu rồi! Em không đủ dũng cảm để nói thẳng vào mặt anh là em đã đổi ý sao? Nói vào gương mặt xấu xí, đầy sẹo này ấy?” Anh đang quát lên. “Em không thể nói với anh thay vì chuồn đi với đồ con hoang Jesse Thurston ư? Một vài người sẽ nói anh gặp may khi đẩy em đi, nhưng em sẽ phải nói với anh lý do tại sao, và em sẽ phải nói với thằng bé bị bỏ lại ở Keep vẫn đang lo lắng và khóc lóc vì bị em bỏ rơi.”

Summer không thể đồng nhất được Slater này với Slater của cách đây vài tuần. Anh đang tái nhợt với cơn giận.

“Đừng! Đừng mà... Làm ơn...”

“Đừng!” Anh nhại lại. “Vào trong xe!”

“Em không vào đâu.” Summer cố giữ vững giọng nói đang run rẩy. “Sadie không trao cho anh bức thư sao?”

“Anh không có bức thư chết tiệt nào hết! Bây giờ vào trong xe hoặc anh sẽ bắn bằng khẩu súng này và thổi tung những con ngựa đó xuống địa ngục! Những hành khách đó sẽ phải qua đêm ở đây, trên

thảo nguyên.” Anh nhắc khẩu súng bồng lên cánh tay, hòng súng chĩa thẳng vào những con ngựa kéo xe. “Anh vẫn còn một ngón cái để kéo cò súng đấy.”

Sự căng thẳng trong anh mạnh mẽ đến mức nòng rung chuyển khi chạm vào chúng. “Anh sẽ không bắn đâu! Anh không thể tàn nhẫn như thế.”

“Tàn nhẫn? Em đã khiến anh trải qua năm ngày địa ngục. Trong khoảng ba mươi giây nữa, em có thể chứng kiến anh tàn nhẫn như thế nào.”

“Đừng bắt em làm điều này, Slater. Làm ơn mà, đừng buộc em.”

Lần đầu tiên, nàng nhìn thấy anh với đầy đủ gương mặt. Đó là một gương mặt mà nàng không biết, và đôi mắt nàng mở rộng khi nhìn chằm chằm vào anh. Đôi mắt anh trũng sâu và cháy rực vì đau khổ. Xương gò má nhô khỏi đôi má hóp với hàm râu tăng trưởng của một ngày, tĩnh mạch hai bên thái dương nổi rõ và đập theo mỗi nhịp của trái tim anh. Chỉ toàn là xương trên gương mặt anh và tiếng gầm gừ như chó sói của khuôn miệng vặn xoắn khiến nàng sợ kinh khủng. Tiếng ken két của kim loại khi anh lên cò súng đã đặt đôi chân yếu ớt của nàng vào chuyển động, và nàng đi đến phía sau chiếc xe thồ, trèo vào bên trong qua cửa sau xe. Gần như ngay khi nàng chìm xuống trên chỗ sàn trống và phủ kín gương mặt nàng bằng đôi bàn tay, nàng nghe thấy tiếng đập mạnh của rương hành lý khi nó đổ sầm xuống bên cạnh nàng. Chiếc xe thồ tròn trành, quay tròn một vòng, trước khi bắt đầu nhịp bước đều đặn, lăn bánh.

Summer ngồi co ro trong một góc của chiếc xe thồ xóc nảy, trí óc nàng chuyển theo cả ngàn hướng. Nàng sẽ nói với anh như thế nào đây? Làm sao nàng nói được với anh về nỗi tủi thẹn và tổn thương rằng anh đã chia sẻ với em gái mình hành động thân mật nhất mà một người đàn ông sẽ chia sẻ với một người phụ nữ? làm sao nàng nói được với anh rằng nàng sắp có một đứa bé? Một con người với nhiều khả năng dị dạng, một kẻ xuẩn ngốc!

Mặt trời đỏ nắng không thương xót trên đầu nàng và làn da mềm mại phía sau cổ. Nàng đã bước quá sâu vào nỗi khốn khổ nên

chẳng để ý đến. Nàng gần như đã gà gât khi giọng nói thô ráp của Slater phá vỡ sự im lặng.

“Đội nón của em lên đi. Em sẽ bị say nắng.”

Nàng nâng đầu lên và dò dẫm tìm chiếc nón bởi vì mắt nàng đã bị quáng vì ánh mặt trời chói chang. Sau vài phút, nàng liếc nhìn anh. Gương mặt anh ngoảnh đi khỏi nàng vì thế nàng được tự do ngắm nhìn anh. Anh nằm duỗi dài trên miếng bạt căng, một gối cong lại, bàn chân mang boots đặt trên sàn, đôi tay bằng bó nằm hai bên lườn. Một chiếc dù, đại loại thế, được dựng vọi để che nắng cho phần thân trên. Anh thật hốc hác. Không thể nào một người có thể mất đi nhiều trọng lượng cơ thể trong một thời gian ngắn đến thế.

Chiếc xe thồ di chuyển chậm rãi. Bulldog đã để những con ngựa bị mệt lê bước theo cùng. Jack cưỡi ngựa hơi vượt lên trước một chút, ngồi sụp trong yên. Thật tĩnh lặng. Tĩnh lặng đến kinh hoàng.

Buổi tối buông xuống và đó là một sự nhẹ nhõm được chào đón so với ánh mặt trời tàn nhẫn. Một Slater kiệt sức đã ngủ khi buổi chiều trôi qua. Bị phớt lờ bởi cả Jack và Bulldog, Summer tựa đầu vào rương hành lý và cố không nghĩ về thử thách phía trước.

Trời vẫn còn ánh sáng, nhưng vài ngôi sao đã xuất hiện khi họ vươn đến trạm dừng chân bên con lạch. Bulldog kéo chiếc xe đến điểm dừng và nói một vài từ trầm trầm với Jack. Chiếc xe thồ chuyển hướng và họ đi dọc theo con lạch vài chặng trước khi dừng lại. Bulldog trèo khỏi chỗ ngồi trên xe với vẻ cứng đờ.

“Chúng ta sẽ cắm trại ở đây,” lời loan báo chẳng hướng về ai.

Summer đã ngồi quá lâu đến mức thoát đầu nàng di chuyển chậm chậm, duỗi dài chân ra phía trước. Nàng liếc Slater. Gương mặt anh đang hướng về phía nàng với đôi môi không hoàn toàn đóng. Anh đang quan sát nàng. Gương mặt nàng đỏ bừng vì ngượng ngùng, rồi bực bội, vì bị hổ thẹn trong một tình huống không thể đổ lỗi cho nàng nhiều hơn của anh.

Bulldog hướng lũ ngựa đến chỗ nước. Sau khi đợi một cách kiên nhẫn cho chúng uống đầy đủ, ông buộc chúng vào cọc. Ngay lập tức chúng lăn tròn lấm lem và đứng trên những đôi chân cứng đờ, lắc người giữ đi những đám đất thừa. Jack cưỡi ngựa đi trong lúc Bulldog nhóm lên một ngọn lửa. Ông đã mượn một bình café, đồ nấu bếp, và mua thức ăn từ người đàn ông trong trạm dừng chân.

Summer không biết nên làm gì. Nàng chắc chắn rằng đề nghị giúp đỡ của nàng sẽ bị gạt đi, và nàng không biết liệu nàng có thể chịu đựng được sự từ chối mà không nổi tung trong nước mắt hay không. Quyết định đã được làm cho nàng khi Jack đi đến cuối chiếc xe thồ.

“Cô có thể đi xuống con lạch một lát. Tôi và Bulldog sẽ trông coi Slater một lúc.” Ông không nói với vẻ độc ác nữa. Nàng thấy ngạc nhiên.

Jack không đề nghị giúp nàng xuống xe nên nàng bám vào cạnh cuối của chiếc xe một lúc sau khi chân nàng ở trên mặt đất, để cho cảm giác tê cóng, nhức nhối rời khỏi đôi chân. Nàng giữ lưng thẳng tắp và ngược cao đầu cho đến khi khuất khỏi tầm nhìn của khu trại, rồi đi chậm chậm đến khi nàng tìm thấy một nơi để xoa dịu chính mình. Sát bên cạnh, bờ lạch khá dốc, và nàng ngồi trên một tảng đá, nhúng viền váy vào trong nước và rửa mặt. nước mát đến nỗi nàng ao ước được cởi giày ra và dìm ngập đôi bàn chân nóng nực của nàng trong làn nước, nhưng nỗi sợ rấn khiến nàng ngừng lại. Đêm đã đến và bóng tối như một chiếc áo choàng dễ chịu. Một con ếch rền rĩ. Đó không phải là một âm thanh lớn, nhưng với sự tĩnh lặng hoàn toàn này, nó thật rõ ràng. Một con sóc, bị đánh thức bởi con ếch, ríu rít với vẻ tò mò; rồi mọi thứ lại tĩnh lặng.

Một nhọc, Summer đứng lên. Nàng sẽ nói chuyện với Slater tối nay. Anh sẽ nhận ra nàng không thể sống tại McLean's Keep hoặc “ngôi nhà nhỏ” được nữa. Nàng sẽ làm anh hiểu, sẽ tốt hơn khi để nàng ra đi đến nơi mà nàng không bị nhận ra, nơi nàng có thể làm bộ như một goá phụ và vẫn giữ được vài dáng vẻ của một người đáng trọng. Sẽ dễ dàng để nói với anh hơn trong bóng tối. Nàng sẽ không phải nhìn thấy cú sốc của những gì tạo nên trên gương mặt anh.

Trên đường trở về trại, nàng gặp Jack. Đốm sáng từ điều thuốc cảnh báo nàng về sự hiện diện của ông.

“Tôi sẽ không đi đâu đâu.” Nàng nói lạnh nhạt.

“Tôi không chắc.”

Với sự giúp đỡ từ ánh sáng của ngọn lửa trại, nàng có thể thấy Slater đã được di chuyển, vải bạt, giường lông vũ và mọi thứ, đến một chỗ đầy cỏ bên cạnh chiếc xe thô. Anh đang nằm duỗi thẳng trên lưng, cánh tay và chân vươn dài. Áo sơ mi của anh đã được cởi bỏ và Bulldog khuyu gối bên cạnh anh, đặt một chiếc áo mới trên vai anh. Nàng có thể cảm thấy ánh mắt anh đặt trên nàng và nàng quay lưng lại để dò dẫm những chiếc bản lề trên rương hành lý, bất kỳ thứ gì ra vẻ bận rộn để không phải nhìn vào mặt anh.

Bánh mì trắng đã được làm trong một chiếc xoong nhỏ và những dải thịt treo lơ lửng bên trên ngọn lửa. Mỡ cháy xèo xèo khi nó chảy xuống, và ngọn lửa luôn luôn sinh động với sự nổ tung rực rỡ nhỏ nhỏ. Sau đó nàng ngồi tựa lưng vào một gốc cây, nơi nàng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Slater và anh không thể nhìn thấy được nàng. Sự im lặng giữa bốn người họ thật đáng sợ, nhưng việc trò chuyện còn đáng sợ hơn. Bulldog ngồi chồm hồm bên cạnh Slater và thả thức ăn vào trong miệng anh từng miếng, từng miếng. Nếu bất kỳ từ nào buột ra giữa họ thì chúng cũng quá nhỏ, nàng không thể nghe thấy được. Summer chọn thức ăn của nàng. Thịt quá ngấy mỡ và khiến nàng nhộn nhạo. Không muốn để thừa lại chúng trên đĩa, nàng lừa chúng vào trong cổ khi nàng chắc chắn là không có ai nhìn. Nàng ăn bánh mì trắng và uống café đậm, và cảm thấy tốt hơn đáng kinh ngạc khi nàng ăn xong.

Jack đến và lấy chiếc đĩa bằng đá khỏi tay nàng. Thái độ của ông quá rõ ràng, điều đó ngay lập tức tiêu diệt ý định đề nghị giúp đỡ của nàng. Giờ đây đã bình tĩnh nhiều hơn nàng có suốt cả ngày, nàng quyết định đợi và để Slater có hành động trước. Điều đó sẽ không phải đợi lâu, nàng lý luận. Một phần trong nàng ao ước được vội lên, làm cho xong điều đó cho rồi, phần lớn nhất trong nàng kinh hãi trước viễn cảnh.

Với những chiếc đĩa và tách trong tay, Jack hướng đến dòng suối. Bulldog đá những thứ rác rưởi vào trong đồng lửa cho đến khi ngọn lửa nhỏ dần, và khệnh khệnh hướng đến lũ ngựa. Bằng cách nào đó, Summer biết đây là thời điểm của nàng. Nàng đứng lên khi giọng của Slater vờn đến nàng.

“Hãy đến đây, nơi anh có thể thấy em.”

Điềm tĩnh và cam chịu, nàng đến đứng bên cạnh anh, nhìn xuống anh, nhưng không nhìn vào mắt anh.

“Ngồi xuống đi. Ở đây, trên chiếc giường lông vũ trời đánh này, thứ đã giống y như lò lửa suốt cả ngày ấy.” Ngoan ngoãn, nàng ngồi xuống, đôi bàn tay cuộn lại trong lòng. Thời gian trôi đi, như thể đã nhiều năm, nhưng chỉ vừa được vài phút. “Anh nghĩ về bức thư đó, thứ mà Sadie đã không trao cho anh. Điều gì em nói trong thư mà không thể nói thẳng với anh?”

Điều đó đến sớm hơn nàng mong đợi, và trong một giây, nàng cảm thấy hoảng loạn cực độ, lưỡi nàng đột ngột dày lên, hơi thở của nàng sắp bỏ rơi nàng. Giọng của Slater như tiếng trống bên tai nàng.

“Nói cho anh! Anh có quyền biết! Anh đã lao xuyên qua địa ngục để mang em trở về... Anh gần như đã chết ở ngoài kia, nhưng anh không thể chết và bỏ lại em được! Em nên biết, thật là thiên đường khi anh mở mắt ra và em ở đó. Em là thứ gì thế? Một ả điếm? Người con gái đi thẳng từ anh đến một người đàn ông khác? Anh nói với em điều này... Anh sẽ giết em và anh sẽ giết Jesse trước khi anh để hắn có em!” Cơn giận dữ của Slater, sự mất thể diện của anh và tan vỡ ảo mộng đã được cộng gộp lại.

Summer thối lui trước cuộc công kích bằng lời nói ấy. Trong một thoáng, nàng choáng váng bởi sự xấu xa của những gì anh nói, cho đến khi nàng hiểu anh đã bị dẫn dắt để nói những điều như thế bằng cách nào. Anh đang làm dịu nỗi đau của chính anh bằng cách làm tổn thương nàng.

“Đừng đổ lỗi cho Jesse. Em đã yêu cầu ông ấy giúp.”

“Em gì cơ?” Giọng anh vang vọng trong đầu nàng một cách đau đớn.

Nàng nhăn mặt và lập lại. “Ông ấy sẽ kể với anh. Em đã yêu cầu ông ấy giúp.”

“Chết tiệt là gã sế! Gã sẽ nói với anh bất kỳ điều gì khi anh bỏ vào đầu gã.” Giọng nói độc ác của anh bén ngót và gương mặt đỏ bừng.

“Anh không được đổ lỗi cho ông ấy,” Nàng bướng bỉnh nói. “Ông ấy là một người tốt, một người bạn khi em cần có một người bạn đến tột hại.”

Tổn thương, giận dữ và hoang mang trôi nổi trong đôi mắt cháy âm ỉ. Gương mặt tàn nhẫn rung chuyển với cơn thịnh nộ, anh gầm gừ, “Em cần gã, nhưng không cần anh? Đó là những gì em không thể nói với anh sao?”

“Bức thư,” Nàng nói êm dịu, rồi, cương quyết nhiều hơn, “bức thư không phải từ em.” Ánh mắt nàng bắt lấy ánh mắt anh và níu giữ chúng với vẻ bướng bỉnh. “Nó là từ mẹ em.”

“Mẹ em!” Giọng anh trầm đắm về mĩa mai và không tin.

“Phải, mẹ em,” Lưng của Summer cứng lại khi nghe giọng nói gây tổn thương của anh. “Bà viết bức thư ấy cho Sam McLean cách đây năm năm. Nó đã đến pháo đài và được chuyển phát đến Ellen vì một lầm lẫn.” Giọng nàng giống như của một người xa lạ. “Ellen đã đọc nó. Bà ấy nói Sam đã chết trước khi bà ấy có thể chuyển bức thư cho ông, nhưng bây giờ chúng ta biết ông ấy bị giết vì bức thư ấy. Bà ấy không thể chịu đựng được ý nghĩ về Sam và... mẹ em.” Với sự quyết tâm, nàng giữ đôi môi đang run rẩy. Nàng phải làm tròn, phải làm cho xong việc này. “Bức thư được viết bằng tuồng chữ viết tay của mẹ em và trên giấy viết thư của mẹ em. Chẳng có chút nghi ngờ gì với em rằng nó do chính bà viết.” Nàng quay ánh mắt khỏi anh, không thể nhìn anh thêm được nữa, vì những giọt lệ đã đột ngột phủ mờ đôi mắt nàng. “Bức thư nói rằng em là... con gái

của Sam McLean.” Đó! Điều đó đã được nói ra! Nàng đã nói những từ đó.

Nàng mừng là không thể nhìn thấy gương mặt anh. Điều này hẳn phải là một cú sốc kinh hoàng đối với anh. Đột ngột, nàng sợ nghe những gì anh sẽ nói. Cơ thể nàng căng thẳng. Nàng đã nín thở một lúc rất lâu, trong lúc trái tim nàng gần như ngừng đập. Rồi những lời khàn khàn, thì thầm cắt xuyên qua sự yên lặng vờn đến nàng.

“Lạy Chúa Tôi! Lẽ ra anh nên biết.”

Những ảo ảnh đến với nàng, rục rở trong trí óc nàng, là những lần họ quần quýt bên nhau, tràn trề và tuyệt vọng trong nhu cầu cần có nhau. *Xin giúp con, Chúa ơi! Hãy giúp con để con giúp được anh ấy. Con đã có năm ngày để tâm trí con làm quen với điều này. Nếu con có thể chịu đựng được nỗi đau, sự nhục nhã mà anh ấy đang cảm thấy, con sẽ vui lòng được làm như thế.* Những lời tiếp theo của anh, khi cuối cùng chúng cũng thoát ra được, gây choáng cho nàng nhiều hơn cho anh.

“Anh đã bắt đầu nghi ngờ.”

“Nghi ngờ?” nàng cảm thấy kinh khủng như sắp chết đuối.

“Những thứ nhỏ nhỏ mà em đã làm có vẻ gì đó rất quen thuộc.”

“Anh đã nghi ngờ rằng anh và... em, và tuy vậy anh... chúng ta...” Nỗi kinh hoàng được viết trên mặt nàng. “Anh... làm sao anh có thể?” Nàng thở hổn hển, nghẹn ngào, tạo ra một âm thanh uất ức trong cổ họng. “Anh là đồ súc vật!”

Slater vùng vẫy để ngồi dậy, bàn tay quần băng của anh vờn đến nàng.

“Không! Không phải như thế đâu! Summer, nghe anh này! Chúng ta không làm gì sai hết... cưng yêu dấu... mặt ngọt... chúng ta không làm gì sai hết!”

Cho dù Summer có nghe, nàng chẳng tỏ chút dấu hiệu nào. Nàng bịt chặt đôi tay trên tai và đang lắc đầu với sự phủ nhận hoang dại.

“Không gì sai sao?” Nàng hỗn hển. Bàng hoàng, xáo trộn, nàng đã mong đợi gần như bất kỳ điều gì từ anh, nhưng không phải điều này.

“Sam không phải cha ruột của anh!” Anh hét lên từng từ, cố xuyên thủng bức tường hoảng loạn đang bọc quanh nàng.

Xuyên qua cơn bão đang rung chuyển nàng, Summer nghe được những lời ấy, nhưng không nhận thức được chúng. Sau đó sự dồn dập nài nỉ của những từ ngữ : *Không phải cha anh... không phải cha anh... Chúng có thể là thật không nhỉ? Anh đang nói dối để bao che cho những gì họ đã làm sao?* Cẳng tay của bàn tay quăn đầy băng cứ thúc vào nàng, lắc nàng.

“Ngừng lại! Ngừng lại đi!” Nàng hét, và đứng bật dậy, nước mắt tuôn như suối trên gương mặt nàng, vào trong miệng nàng.

“Đừng đi, Summer! Làm ơn, đừng đi! Jack và Bulldog sẽ nói cho em biết sự thật. Anh đã định kể cho em. Anh thề là anh đã định kể cho em. Anh không bao giờ mơ là điều đó sẽ trở nên quan trọng đến thế.” Có sự đau đớn, thống khổ, nài xin trong mỗi thang âm của giọng anh.

“Quan trọng?” Nàng cảm thấy như thể nàng vừa vỡ tung thành triệu mảnh. Nàng khụy xuống, gương mặt phủ kín trong đôi bàn tay. Nàng muốn tin anh. Ôi, nàng muốn tin anh biết bao nhiêu!

“Anh đã hứa với Sam sẽ không bao giờ nói ra. Ellen và Travis sẽ chiếm lấy Keep nếu họ biết.”

“Anh có... chắc không?” Nàng thì thầm.

“Anh khẳng định tuyệt đối. Anh có bức thư của mẹ anh viết cho cha anh vì nghĩ ông ấy vẫn còn sống. Anh sẽ kể với em toàn bộ câu chuyện. Không có gì để ngờ vực hết, cưng của anh. Không một chút nào hết. Hãy đến với anh đi, cô gái mùa hè của anh. Hãy cho anh được ôm em. Chúa ơi, hãy xem những gì anh đã bắt em phải trải qua bằng cách không kể cho em! Đến với anh đi. Anh sẽ bù đắp cho em. Anh thề là anh sẽ bù đắp cho em.”

Anh nằm đó với đôi cánh tay vươn dài. Nàng trườn đến cạnh anh, giống hệt một con thú nhỏ, bị thương, và cuộn người sát bên anh, gương mặt ẩm ướt của nàng áp vào chỗ cong ở cổ anh. Cánh tay anh quàng quanh nàng, và với sức mạnh đáng ngạc nhiên, giữ chặt nàng vào anh. Thiên đường bình yên trong vòng tay anh thật kỳ diệu, thật tuyệt vời! Anh thì thầm những lời yêu thương và vùi gương mặt anh vào trong tóc nàng. Trái tim anh đập hoang dại và một màng mồ hôi ẩm ướt phủ trên bờ ngực trần.

Summer không muốn nói chuyện. nàng chỉ muốn được ở bên anh, thưởng thức niềm vui sướng và hân hoan, nhấm nháp điều kỳ diệu khi được ôm ấp đầy yêu thương trong vòng tay anh. Cả hai đều cảm thấy yếu nhược và kiệt sức bởi sự thử thách cảm xúc mà họ đã trải qua. Nhiều phút trôi qua trong yên lặng. Những lời rên rỉ trầm trầm từ cổ họng anh khi anh hôn lên mọi phần của gương mặt nàng mà bờ môi anh có thể vươn tới được. Sự ngọt ngào của việc ấy đã mang những giọt nước mắt trở lại.

“Mọi thứ cứ như một giấc mơ xấu xa,” Nàng thỏ thức. “Hãy nói với em lần nữa đi. Nói với em rằng chúng ta không có cùng một người cha.”

Họ nằm sát bên nhau, đôi môi không bao giờ rời xa, thở cùng một bầu không khí, và Slater kể cho nàng câu chuyện về mẹ và cha anh và về vai trò của Sam trong cuộc đời của họ.

“Sam và cha anh là bạn bè thời thơ ấu ở Scotland. Họ thân nhau như anh em; thân hơn cả Sam và anh trai của chính ông ấy, Scott. Sam đã đến Texas và cầm cọc công bố chủ quyền khai hoang một vùng đất. Thời kỳ ấy rất khó khăn đối với cha anh tại Scotland, và Sam đã viết thư mời ông ấy đến Mỹ. Trong thời gian ấy, Cha đã kết hôn. Mẹ anh là một cô gái dịu dàng, và chuyến vượt biển đến vùng đất mới là một trải nghiệm đáng sợ với bà. Chuyến tàu mà họ đi đổ bộ ở New Orleans, và từ đó họ đón một chiếc thuyền nhỏ hơn đến Corpus Christi. Vào thời gian đó, Corpus chỉ là một trạm mậu dịch ven biển và dữ dội hơn cả một hòn than. Giờ nó vẫn dữ dội như thế. Sam đi đến đó để đón họ, nhưng trước khi ông ấy đến, cha anh, một người Scot to lớn vạm vỡ, đã cố can gián một cuộc chiến và một

thuỷ thủ đã đâm ông ấy chết ngay trước mắt mẹ anh. Bà không bao giờ hồi phục được từ cú sốc ấy, không bao giờ tin ông ấy đã chết. Khi Sam đến đó, ông nhận thấy chỉ có một điều có thể làm cho ông ấy. Mẹ anh đang có thai và chỉ còn trơ trọi một mình. Ông đã cưới bà và đưa bà về Keep, nơi anh được sinh ra. Không ai biết anh không phải là con trai của Sam. Một thời gian dài sau khi mẹ anh chết Sam mới nói với anh. Ông muốn anh biết về người cha thật của anh. Ông đã đưa cho anh những bức thư mà mẹ anh đã viết trong nhiều năm, tin rằng cha anh vẫn ở trong Scotland và sẽ đến tìm bà. Sam sẽ không làm cái việc giữ bí mật đó, nhưng Scot, anh trai ông, và Ellen nhất quyết rằng đất nhà McLean truyền cho dòng máu nhà McLean. Sam nói điều đó là chân lý ở cùng quê cũ, nhưng đây là vùng đất mới. Chẳng có mảnh giấy nào xác nhận anh là con trai hợp pháp của Sam. Em hẳn phải biết ông ấy mới hiểu được ông đã tin vào sức mạnh của chính mình và phớt lờ các luật lệ như thế nào. Anh là con trai của ông ấy theo mọi cách, ngoại trừ việc được ông ấy sinh ra. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì nhiều với anh, năm tháng trôi qua và anh không bao giờ nghĩ về chúng. Bây giờ điều đó không còn quan trọng. Ellen và Travis đã chết. Keep sẽ tiếp tục như Sam đã lập kế hoạch.”

“Ông ấy hẳn phải yêu mẹ của em,” Summer nói lặng lẽ. “Em biết bà yêu ông ấy mặc dù bà cũng yêu cha em nữa.”

“Phải, anh nghĩ ông yêu Nannie. Bây giờ anh có thể thấy điều đó. Anh chắc chắn ông là người đàn ông duy nhất từ chối Ellen, và tình yêu của bà ấy đối với ông chuyển thành thù hận.” Anh khép mắt nàng lại bằng đôi môi anh. “Anh yêu em quá nhiều...” Anh thì thầm. “Anh đã muốn chết khi em rời bỏ anh.”

Nàng hôn cổ anh, cầm anh, gò má thô nhám của anh. Đầu anh khom xuống và tuyệt vọng tìm kiếm môi nàng. Nụ hôn kéo dài và rất đổi ngọt ngào.

Nàng thì thầm âu yếm và thở nhẹ tên anh.

“Cô gái mùa hè yêu dấu của anh, thời gian trôi quá chậm. Anh cứ đợi và đợi em đến mãi. Anh đói khát cảm giác về em. Anh cần tình

yêu của em. Đừng rời bỏ anh lần nữa.” Giọng nói nhún nhường của anh rung rung vì cảm xúc.

“Đừng nói điều đó mà. Làm ơn... đừng nói điều đó.” Nàng nài nỉ.

Họ nằm bên nhau một lúc lâu, gần gũi và im lặng. Ngọn lửa trại cháy cho đến khi chỉ còn lại một vài hòn than lấp loé. Nếu Bulldog hoặc Jack có trở lại trại, họ cũng không biết. Slater xoay người trên bên sườn không bị đau và nằm gối đầu trên ngực nàng. Bàn tay quần bằng dò dẫm muốn mở váy nàng.

“Giúp anh,” Anh thì thầm khàn khàn.

Với những ngón tay run rẩy, nàng mở vạt áo trước và áp má anh vào vùng da thịt mượt mà trong lúc nàng chải mái tóc sẫm ra khỏi gương mặt anh và nhấn miệng nàng lên trán anh. Thật quá đối tuyệt vời khi được ôm anh. Quá đối kỳ diệu khi gánh nặng đã được nhắc ra khỏi trái tim nàng.

Thói quen quan tâm đã ăn sâu thật khó để quên, và nàng hỏi nhỏ, “John Austin? Thằng bé có ổn không?”

“Ổn.” Anh thì thầm bên cổ nàng. “Thằng nhỏ có một trí óc mà anh vẫn chưa quen thuộc được.”

Những tiếng cười rộn rã bên trong nàng. Bây giờ nàng muốn trò chuyện. Nàng muốn kể với anh mọi thứ.

“Ellen nói anh có thể bị treo cổ nếu có người phát hiện về chuyện chúng ta đã ở cùng nhau. Bà ấy nói đó là loạn luân. Em không biết nó có nghĩa là gì.”

“Bà ta chỉ tưởng tượng ra tất cả thôi. Kể từ hình thức cho đến kết cục.”

“Những suy nghĩ của bà ấy vào lúc cuối cùng là về Travis.” Nàng rùng mình và siết chặt cánh tay với vẻ bảo vệ. “Thật đáng sợ khi nhìn bà ấy nằm đó, hấp hối, và nói về Sam và mẹ em.”

“Trước đây Sam đã từng nói rằng Ellen là một con quỷ nhiều hơn là một phụ nữ. Anh đoán ông biết rõ những gì ông đang nói.”

Summer vươn dậy đột ngột, và Slater quay người nằm ngửa lại. Nàng nghiêng người để anh có thể nhìn thấy mặt nàng.

“Slater,” nàng nhỏ nhẹ nói. Những ngón tay nàng lướt trên môi anh, lần theo vết thẹo thân thuộc. “Slater, em có một tin muốn báo cho anh. Tin này sẽ khiến anh hiểu tại sao em phải rời khỏi anh và tại sao Jesse giúp em.” Nàng hôn lên môi anh, lên gò má mang thẹo của anh. Đôi mắt nàng cười với anh. “Chúng ta sẽ phải tìm ra một vị giáo sĩ và đeo nhẫn trên ngón tay em trước khi em to phòng lên.” Đôi mắt màu tím biếc tìm kiếm gương mặt anh. Thoạt đầu, không có gì; rồi một nụ cười bắt đầu tại hai góc môi trải rộng thành một nụ cười toe toét. Cánh tay ngang qua lưng nàng siết chặt, và đến lượt anh thì trào.

“Em có chắc không?”

“Hoàn toàn chắc!” đôi mắt nàng nhìn như nuốt lấy gương mặt anh.

“Điều đó không vượt trên tất cả sao?” Dường như anh không thể ngừng cười. Khi cơn sốc đã qua đi, anh đặt cánh tay phía sau đầu nàng để kéo nàng lại với anh. “Chết tiệt những bàn tay này! Anh muốn chạm vào em, cảm thấy em.”

Tiếng cười của nàng là một tiếng rừ rừ êm ái của niềm hạnh phúc thuần khiết. “Em sẽ chạm vào anh, cảm thấy anh.”

“Chúng ta sẽ ngừng lại trong Hamilton, tình yêu à. Vị giáo sĩ đó sẽ phải đến chiếc xe thồ này. Anh sẽ cưới em vào ngày mai.”

“Em không có váy mới,” nàng trêu chọc.

“Em không cần váy mới,” Anh gầm gừ. “Hãy ngừng nói chuyện nào, phụ nữ, và nằm đây bên cạnh anh... sát vào anh nào. Chúa ơi, anh nhớ em biết bao!”

“Em sợ sẽ làm đau anh.”

“Em sẽ làm đau anh còn nhiều hơn nếu không làm. Đến hôn anh nhiều thêm nữa đi, cưng của anh. Hãy đến hôn anh và nói với anh rằng em yêu anh.” Anh thúc bàn tay nàng cho đến khi nó nằm trên ngực anh. “Chạm vào anh,” Anh thì thầm, nhịp tim anh rộn ràng.

Nàng run rẩy lần theo những đường nét mạnh mẽ của khuôn ngực anh, thận trọng tránh những vết thương, nhận thấy rõ nhịp tim nhanh và sâu, lắng nghe chúng tăng tốc khi những ngón tay nàng mơn trớn vùng lông ngắn sẫm màu cuộn lại trên làn da nâu. Nghiêng gương mặt áp vào anh, nàng cho phép bờ môi trôi dạt xuống bên dưới cơ thể anh, nếm nấp làn da ấm áp, ẩm ướt bằng lưỡi và miệng nàng. Thân thể anh rung mình và nàng cảm nhận những chuyển động của đùi anh áp sát vào nàng. Sức nóng của hai thân thể đã bùng cháy, và nàng ngừng bàn tay đang mơn trớn.

“Đừng ngừng lại!” Giọng anh bị bóp nghẹt khi môi anh tìm kiếm bầu ngực ấm áp trắng ngần của nàng, và Summer cảm thấy sự rung mình của chính nàng khi đôi mắt với một quyết định.

“Chúng ta phải! Yêu dấu à, chúng ta phải ngừng lại thôi! Jack và Bulldog...”

Trong một thoáng, anh nằm yên, thờ hờn hển dữ dội, thân thể anh dường như run rẩy, rồi anh kéo đầu ra và mỉm cười với đôi mắt nàng. Cơn đói khát hoang dại, ngọt ngào khiến họ cuốn vào nhau và miệng họ níu chặt không rời trong một nụ hôn dài. Mất một lúc trước khi một trong hai người đủ bình tĩnh để trò chuyện lần nữa.

“Em có chắc là có gì đó ở đó không? Thứ gì đó của em và anh?” bàn tay băng bó của Slater thúc nhẹ vào vùng bụng phẳng phiu của nàng.

Nàng bật cười. Điều đó thật quá tuyệt vời để bật cười.

“Em chắc chắn. Dĩ nhiên là em chắc chắn. Cách đây một vài ngày, em đã căm ghét thứ nhỏ bé đáng thương này. Bây giờ em yêu nó.

“Không nhiều hơn anh chứ?” Đôi môi anh áp vào gương mặt nàng, giọng anh lo lắng.

“Không bao giờ nhiều hơn anh được, anh yêu dấu.” Nàng trượt cánh tay quanh cổ anh và thì thầm bên tai anh. “Em đã yêu quý anh khi em là một cô gái nhỏ và em vẫn làm thế. Anh là mọi thứ của em – trái tim em, linh hồn em, cuộc đời em. Em yêu anh vượt xa hơn mọi thứ khác trên thế giới này.”

Môi anh ngấu ngiến môi nàng một cách đói khát. “Anh muốn được yêu em! Chúa nhân từ, Anh muốn được yêu em biết bao nhiêu! Đôi bàn tay chết tiệt này... Thật là quá lâu...”

“Không quá lâu đâu, anh yêu,” Nàng thì thầm. “Chỉ đến ngày mai thôi, khi anh mang em về nhà, như anh đã hứa từ cách đây rất lâu.” Nàng đánh dấu mỗi từ bằng một nụ hôn êm ái, nhấm nháp. “Chúng ta sẽ xoay sở được. Rồi anh sẽ thấy. Chúng ta sẽ xoay sở rất tốt.”

SeseNau' Blog

THE END

Se Sẻ Nâu
08/08/2015

Table of Contents

[Mở đầu.](#)

[Chương 1.](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3.](#)

[Chương 4.](#)

[Chương 5.](#)

[Chương 6.](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8.](#)

[Chương 9.](#)

[Chương 10.](#)

[Chương 11.](#)

[Chương 12.](#)

[Chương 13.](#)

[Chương 14.](#)

[Chương 15.](#)

[Chương 16.](#)

[Chương 17.](#)